

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ENCHANTED
LEGACIES

A
THORN
IN
EVERY
HEART

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR OF **WILDE FAE**

KATE KING

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

HER KALBE BİR DİKEN

BÜYÜLÜ MİRASLAR

BİRİNCİ KİTAP

KATE KING

Bu kitap bir kurgu eseridir. Tüm karakterler, isimler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

A Thorn in Every Heart © 2025 by Kate King Tüm

hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz, Bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmadan. Daha fazla bilgi için lütfen hello@katekingauthor.com adresine e-posta gönderin.

Birinci Kapak baskısı Nisan 2025

Kapak tasarımı ve tipografi: Flowers and Forensics Geliştirme ve Metin

Düzenleme: The Blue Couch Edits Biçimlendirme ve Kenar Tasarımı:

Boyalı Kanatlar Yayıncılık Hizmetleri Bölüm Sanatı: Emmanuelle

Bövel (@emmabovel)

Wicked Good Romance tarafından yayınlandı

İÇİNDEKİLER

Harita

Önsöz

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Sonsöz](#)

[Yazar Hakkında Ayrıca](#)

yazan: [KATE KING](#)

Kaçmak isteyen herkes için

*Ve ithafları okuyan ve artık bu kitabın müstehcen resimler içerdiğini bilen
kızlar için... Size nasıl yaşayacağınızı söylemiyorum, ama
Belki de omzunuzun üzerinden kimin okuduğuna dikkat edin. Keyfini çıkarın!*

EKKEßDER

PROLOGUE

THE LAND OF ELLENDER

DAEMON

Dyaspora hapishanesinde kilit yoktur.

Affetmeyen bir okyanusun ortasında kasvetli, karla kaplı bir adaya tünemiş olan soğuk hapishane, binlerce mil boyunca tek yapıdır.

Kilit yok çünkü kilit olmasına gerek yok. Birkaç hafta sonra herkes kaçışın imkânsız olduğunu fark eder. Biri geceleyin kaçmayı başarsa bile, bu adadan kurtulma şansı yoktur. Buz düzlemlerinde dolaşan canavarlar sizi yakalayamazsa, soğuk suların altında gizlenen sirenler yakalayacaktır.

Dyaspora, dört Fae krallığının istenmeyenleri -suçluları, isyancıları ve en sık olarak da fakir ve yoksulları- sürgün ettiği bir çöplüktür.

Ben bu etiketlerin hiçbirine uymuyorum, yine de herkes gibi burada kapana kısılmış durumdayım, canlı olarak kaçma umudum yok.

“Dyaspora'ya gelirken yanınızda tek bir şey getirebilseydiniz, bu ne olurdu?”

Ağır kazmamı taş uçuruma vuruyorum ve kaya parçaları ve molozlar karın içine yuvarlanıyor. "Sen neden bahsediyorsun be?"

Yanımdaki Jett sırtıyor ve kendi kazmasına yaslanıyor. "Buraya sürgün edileceğini bilseydin ve yanında tek bir şey getirebilseydin, bu ne olurdu?"

"Serbest bırakma belgeleri," diye homurdanıyorum, baltamı tekrar kaldırarak.

Jett'in siyah gözleri mizahla parlıyor. "Hadi ama Ashwater, bu hile yapmaktır."

"Ne hilesi?" Tersliyorum. "Tamam, bıçak getiririm. Mutlu musun?" "P e k değil," diye cevap veriyor, neşeli haliyle tamamen çelişkili bir şekilde. tonda. "Çok pratiksin. Bana ne getireceğimi sor."

Ona alaycı bir bakış attım. "Bu kadar uzun süre çalışmadan durduğun için kırbaç yiyeceksin."

Beni görmezden geliyor ve sanki oyun oynamışım gibi devam ediyor. "Ben olsam bir fıçı bira getirirdim. Eğer ısınamayacaksam, sarhoş da olabilirim."

Kendime rağmen kıkırdıyorum. Jett bu konuda haklıydı, şu anda sarhoş olmak için neredeyse her şeyi verirdim.

Jett ve ben mahkûm arkadaşlarımızla aynı sırada duruyoruz, bedenlerimiz donmuş ve ayaklarımız ağır demir zincirlerle birbirine zincirlenmiş. Her adımda demir cildime sürtünüyor ve bu cehennem gibi yerde sıcaklığın tek belirtisi olan ateşli acı izleri bırakıyor.

Günde on sekiz saat biz mahkumlar hep birlikte hareket ediyor, ağır kazmaları kaldırıp buzlu kayalıklara vuruyor, yorgunluk ve kırık kemiklerden başka bir şey çıkarmıyoruz. Her gece gardiyanlar zavallı kızlarımızı hücrelerimize geri taşıyor ve asıl işkence o zaman başlıyor.

Fae'ler ölümsüz olabilir, ama biz yine de burada öleceğiz-er ya da geç

Daha

sonra Benim için daha erken olacak. Bir aydan kısa bir süre içinde öleceğim.

. Ve bazı günler, bununla tamamen iyiyim.

·MERHABA· Hapishanenin uzun taş koridorunda bir ses yankılanıyor. "Beni duyan var mı?"

Bağırma sesiyle duraksıyorum, sonra başımı sallıyorum ve elimdeki kartlara dönüyorum. "Bu kadar gürültü çıkaran yeni biri olmalı."

Karşımda Kastian kıkırdıyor. "Hücre arkadaşına acıyorum." "Ona çok fazla acıma. Odamız zaten yeterince dolu."

Hücremi diğer üç adamla paylaşıyorum: Jett, gülümsememesi için her türlü neden olmasına rağmen sürekli gülümsüyor. Neredeyse hiç konuşmayan ama hepimizin toplamından daha zeki olan Fox. Ve en iyi arkadaşım Kastian, sarayda yaşamaktan buz madenciliğine geçmenin nasıl bir şey olduğunu her gün daha iyi anlıyor.

Bu gece, her gece olduğu gibi, dördümüz soğuk, sert taş zeminde, hırpalanmış tahta bir sandıktan yapılmış derme çatma bir masanın etrafında toplandık. Aramızda, yıllar önce bir gardiyandan çalınmış, iyi yıpranmış bir deste iskambil kâğıdı duruyor.

İki kart daha çekmek için masaya uzanıyorum. "Muhafızların yeni et getirdiğini fark etmedim."

Sağımda, Jett duvara yaslanmış, ellerini başının arkasında birleştirmiş. "Dün gece sen ve Kas dışarıda yemeğimizi çalarken oldu."

"Nereden geliyorlar?" Kastian hemen soruyor, sesinde bir panik notası var.

"Solistine, aynı benim gibi," diyor Jett, mavi-siyah saçlarını gözlerinden silkeleyerek. "Zavallı piçler. Çoğu muhtemelen daha önce hiç kar görmemiştir."

Kas rahatlıyor. Ne zaman yeni mahkûmlar getirsel, tepkisi aynı oluyor. Her zaman geçmişinden biriyle karşılaşmaktan endişe eder. Ama benim dışımda kimse onu tanımadı.

"Nereli olduklarının bir önemi yok," diye mırıldanıyor Fox, elindeki kartları masaya fırlatarak. "Ben karın hiç erimediği Thermia'da büyüdüm ama burası farklı. Böyle bir soğuğun var olduğunu bilmiyordum."

Hepimiz sessizce onaylayarak başımızı sallıyoruz.

Fae'ler soğuktan ölmez ama biz yine de hissedebiliyoruz. "Beni duyan var mı?" Sessizlik bir başka bağırışla bozuldu. "Evet!" diye bağırıyor başka bir ses. "Kapa şu lanet çeneni!"

İlk adam sesini tekrar yükseltmeden önce uzun bir sessizlik oluyor. "Biri bana yardım edebilir mi? Daemon Ashwater'ı arıyorum!"

Jett elindeki kartları masaya fırlatır. "İlginç. Görünüşe göre bir müşteriniz var, Ashwater."

"Onu duydum." Gözlerimi kartlarımdan ayırmıyorum. "Kapılarda kilit olmadığını yakında anlayacaktır. Zamanımı boşa harcamaya gerek yok."

onu arıyor."

Kehanetimin doğru çıkması sadece otuz dakika sürdü. Kambur duruşlu, zayıf görünümlü bir adam kapımıza geldi ve içeriye baktı. "Merhaba?"

Başımı kaldırıp onu değerlendirdim. Elleri titriyor ve yırtık pırtık gri pelerinine çamur sıcıyor. Bu şekilde gelmiş olmalı, çünkü kıyafetlerinin çalınması ya da tahrip edilmesi için yeterince uzun süredir burada değil. Bu hayatta kalması için iyiye işaret değil.

"Daemon Ashwater'ı arıyorum," diye kekeliyor. "O burada mı?"

Kartlarıma geri dönüyorum. "Kim bilmek istiyor?"

"Ben, ben-" Adamın sesi yine titriyor, sonra öksürme krizine giriyor.

Gözlerimi deviriyorum. "Tanrı aşkına. Jett, ona yiyecek bir şeyler ver. Eğer kapımızın önünde ölürse, cesedi bizim sorunumuz olur."

"Doğru," diyor Jett, ayağa fırlarken sırtarak.

"Yiyeceğin mi var?" diye kekeliyor dilenci.

"Evet. Bu yüzden burada değil misin?"

"Hayır, ama alacağım. Teşekkür ederim."

"Bu senden çok bizim için," diye homurdanıyorum. "Eğer burada ölürsen, gardiyanlar bunu bizim sorunumuz haline getirecek. Bütün geceyi senin mezarını kazarak geçirmek istemiyorum."

Adam gözlerini kırptırıyor, şaka yapıp yapmadığımdan emin değil. Şaka *yapmıyorum*.

Burada şiddet için çok fazla caydırıcı unsur yok ama gardiyanlar, herhangi bir suçluyu bütün gece kurbanının mezarını kazmaya zorlayarak kavgaları kontrol altında tutuyor. Genellikle sabaha kadar mezara gerek kalmıyor çünkü hem kazıcı hem de ceset hayvanlar tarafından yenmiş oluyor.

Jett adama çalınan yiyecek ve erzak yığınınızdan bir somun ekmek ve biraz kurutulmuş et u z a t ı r . Dilencinin gözleri açılıyor ve yiyecekleri çabucak kabul edip pelerininin cebine tıktırıyor.

Gitmesini bekliyorum ama gitmiyor. "Sen? Sen Daemon Ashwater mısın?"

"Sadece 'Ashwater'," diye düzeltiyorum onu. "Ve bu kadar şaşırmana gerek yok."

"Daha yaşlı olduğumu düşünmüştüm, hepsi bu."

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Sanki biz konuşurken yaşılanıyormuşum gibi hissediyorum. Şimdi, ne istiyorsun?"

Adam nemli, ağarmış saçlarını gözlerinin önünden itiyor. "Sizi buraya gelmeden önce komşumdan duydum. Beni bu adadan çıkarabilecek biri varsa, o da sizmişsiniz."

Alay ettim. "Nasıl kaçacağımı bilseydim, sence şu anda burada oturuyor olur muydum?"

"Şey... Bilmiyorum. Ama lütfen... Ben masumum. En azından ben bir şey yapmak istemedim. Bak, gün ışıdıydı-"

Merakla başımı kaldırdım. "Vernallis'ten misin?"

Başını sallıyor ve ben kaşlarımı çatıyorum. Ne yazık ki, ne olmuş olabileceğini çok iyi anlıyorum. Vernallis Krallığı'nın üzerindeki lanet, güneş her doğduğunda kurbanlarının kendi bedenleri üzerindeki kontrollerini ellerinden alır. Bu yaşlı adamın lanetin etkisi altında Diaspora'ya mahkum edilmek için ne yaptığını bilmek bile istemiyorum. Lanetin neden olduğu yıkımı tahmin edecek kadar gördüm ve hiç hoş değil.

"Burada her gün sadece bir ya da iki saat güneş ışıdı var," diyorum acı acı. "Eğer uyuyabilirsen, neredeyse hiç lanetlenmemiş gibi oluyorsun... en azından ay sonuna kadar."

Şaşkınlıkla gözlerini kırıştırıyor, sonra da kalın kalın yutkunuyor. "Teşekkür ederim... ama burada kalamam. Ailemin yanına dönmem gerekiyor. Birlikte geçireceğimiz sadece birkaç haftamız kaldı."

Kastian adama döner ve neredeyse empatiyle gülümser. "Buradaki herkes masum olduğunu iddia ediyor ve hepimizin ailesi var. Diaspora'dan kimsenin kaçamayacağını çabuk öğreneceksin. Birkaç arkadaş edin ve gece boyunca yaşamak için elinden geleni yap."

"Ama senin her yere girebildiğini duymuştum," diye umutsuzca itiraz ediyor adam. "Eskiden sınırdan gizlice insan diyarına girerdin. Komşumun kızının kocasından kaçmasına yardım etmişsin."

Komşusunun kim olduğu ya da hangi kızıdan bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yok ama hikayeden şüphe duymuyorum. Bir zamanlar yüzlerce insanın insan dünyasına geçmesine yardım ettim ama artık etmiyorum. "Bu uzun zaman önceydi. Yiyecek almak ya da muhafızlardan bir şey çalmak istiyorsan geri gel. Aksi takdirde sana yardım edemem."

"Ama-" diye itiraz etmeye başladı, ancak zayıf sesi koridordaki kargaşa sesiyle kesildi.

"Çekilin yoldan!" diye bağırır bir gardiyan. "Geri çekilin! Krala yaklaşmayın."

Kastian ayağa fırlayarak, "Ne oluyor lan," diyor. "Krala yaklaşmayın mı dedi? "Kral mı?"

Kastian, Jett ve Fox'un yanında ben de ayağa kalktım.

Güçsüz dilenci panik içinde kendini duvara yaslayarak odanın içine doğru ilerliyor. Tabii ki onun varlığını unutuyorum; tüm dikkatim kapıya ve koridordaki bot seslerine odaklanmış durumda.

Muhafızların başı olduğunu anladığım bir ses kargaşasının içinde yankılanıyor. "Sondaki hücrede, lordum."

"Güzel," diye cevap veriyor yüksek ve soğuk bir ses. "Bizi yalnız bırakabilirsiniz." "Ama lordum..."

"Gidin!"

Sanki uçurumda baltamı sallıyormuşum gibi ağır ağır nefes alıyorum. Bu sesi tanıyorum ve bir daha duyma talihsizliğini yaşayacağımı hiç düşünmemiştim. Bir yanım kaçmak isterken, diğer yanım dövüşme ihtimali için ağzından köpükler saçıyor. *İntikam için.*

Belirgin bir gölge köşeyi dönüyor ve Vernallis Kralı Thorne hücrenin içine giriyor. Deri bir el çantası taşıyor ve bu boktan hapishaneye hiç yakışmayan, saçma bir şekilde temiz, mavi ve altın rengi özel dikim bir yelek giyiyor. Sarı buklelerindeki karı silkeleyerek bana sırtıyor.

"Merhaba kardeşim. Seni gördüğüme sevindim diyeceğim ama yalan söylemek istemem."

Üvey kardeşimin meydan okuyan bakışlarıyla karşılaştığımda çenem geriliyor, ellerimi yumruk yapıyorum.

Benimle tamamen aynı boyda ve kaslı bir yapıya sahip ama benzerliklerimiz burada bitiyor. Thorne sarı kıvrık saçları ve soluk mavi gözleriyle annesine benziyor. Benim koyu renk saçlarım ve yeşil gözlerim ortak babamızla aynı - hayatımın yarısından fazlasını evrenin donmuş pisliğinde hapsedilmiş olarak geçirmemin tek nedeni de bu.

"Burada ne yapıyorsun?" diye soruyorum.

Thorne cevap veremeden köşeden gelen bir hışırtı bizi böldü. Dönüp hâlâ duvara yapışmış olan dilenciye bakıyoruz. Ağzı uzun bir süre açık kalıyor, sonra kendini hatırlayıp yere düşüyor ve Thorne'un ayaklarının dibinde komik bir şekilde eğiliyor. "Majesteleri!"

Thorne ona bir bakış bile atmaz. Sanki bir çöpmüş gibi üzerine basarak odaya girdi.

"Burada ne arıyorsun?" Tekrar sordum. "Ay sonundan önce bir kez daha böbürlenmeye mi geldin?"

"Seninle konuşmak istiyordum," diyor Thorne, sesinde biraz zalim bir mizah var. "Mahkemede bana gelmeni isterdim ama bu şartlar altında..."

Tırnaklarım avuç içlerimin etini öyle sert ısıyor ki derimi kırıdığımın eminim. "Neden benimle konuşmak istiyorsun? Doksan yıl önce beni buraya sürdüğünde konuşulacak her şeyi hallettiğimizi sanıyordum."

Thorne'u o rahat gülümsemesinin altında kaynayan öfkeyi görebilecek kadar iyi tanıyorum. Tek soru şu: Bana kızgın mı? Yoksa buraya gelip beni aramak zorunda kaldığı için mi kızgın?

Cevabımı hemen alıyorum.

"Senden yardım istemeye geldim," diye ısıyor.

"Yardı mı istiyorsun?" Sertçe gülüyorum. "Ne konuda?"

Arkadaşlarıma doğru bakıyor. Bir an için Kastian'ı tanıyacağından korkuyorum ama tanımıyor çünkü sadece, "Belki özel olarak konuşabiliriz," diyor.

"Bana söyleyeceğin her şeyi adamlarımın önünde söyleyebilirsin."

"Öyle mi?" Thorne'un gözleri eğlenceyle parlıyor. "Bir ordu mu kuruyordun? Ne kadar tuhaf."

Onu görmezden geliyorum ama ifademi geri almıyorum. Beni arkadaşlarımdan ayırmasına izin vermeyeceğim.

Thorne deri çantayı bana doğru fırlatıyor ve ben de içgüdüsel olarak onu yakalıyorum. Bir çift kot pantolon çıkarıyorum ve onları tanımam bir saniyemi alıyor. "Bunlar benim. Nereden aldın bunları?"

"İhtiyacın olabileceğini düşündüm. İnsan diyarının sınırını geçmeni ve benim için birini getirmeni istiyorum kardeşim."

İnanılmaz bir kahkaha daha attım ve kot pantolonu çantaya geri sokup yere bıraktım. "Bunu neden yapayım ki?"

"Çünkü yaparsan, sürgününü kaldırırım."

Odada şaşkın bir sessizlik hakim. Buna inanamıyorum. Kimse Dyaspora'yı terk edemez. Asla. Krallar bile. Bunu neden teklif etsin ki?

Thorne saraya dönmemi istemiyor yoksa en başta beni sürgün etmezdi. İnsan alemine geçmek için bana da ihtiyacı yok. Kapılar çok fazla büyü gerektiriyor ama kendisi onları kullanabilecek kadar güçlü. Ve eğer gitmeyi reddettiye, bana gelmeden önce sorabileceği pek çok kişi var.

Omuzlarımı dikleştirdim. "Bu çok cömert bir teklif. Ama senin hayatında bir gün bile cömert olmadığını biliyorum. Bunda ne var?"

"Bityeniği yok. Kendim geçebilseydim geçerdim ama krallığı bir günden fazla gözetimsiz bırakamam."

Mizahsız bir kahkaha attım. O konuda haklı; lanetli Vernallis Krallığı göz açıp kapayıncaya kadar kontrolden çıkabilir. En azından doksan yıl önce ben ayrıldığımda bu doğrudu.

"Benim yerime geçecek güvenilebileceğim birine ihtiyacım var," diye bitiriyor Thorne. "Ve sen *bana* güvenilebileceğini mi düşünüyorsun?"

"Kimseye güvenmiyorum, ama güvenemezsem kontrol işimi görür. Seninle, kimsenin yapamayacağı bir teşvik sunabilirim." Odanın etrafını işaret ediyor. "Ellender tarihinde hiç kimse Dyaspora'dan kaçamadı. Sen ilk olabilirsin."

Göğsümde bir sızı hissediyorum ve gözlerimin arzuma ihanet etmesini engellemek için yanağımın içini ısıyorum. Eski hayatıma dönmek benim için her şey demek. Yine de "Hayır" diyorum.

Jett keskin bir nefes alırken, Fox yanımda kaskatı kesiliyor. Kastian ise kımıldamıyor. Belki de ne düşündüğümü diğer ikisinden daha iyi anlıyor. Ya da belki de sadece Thorne'un dikkatinden kaçmak istiyor.

Thorne'un yüzü şaşkınlık ve öfke karışımı bir ifadeye bürünüyor. "Ne dedin sen?"

Ondan uzaklaşıyorum ve kağıt oynamaya geri dönecekmiş gibi eğiliyorum. "Hayır.

Ben burada kalacağım. Teklifin için teşekkürler."

Thorne ısrarla da olsa, "Bunu düşündüğünü sanmıyorum," diyor. "Nihayet sürgünün utancı üzerinde olmadan evine dönebilirsin. Unvanını ve topraklarını geri vereceğim. Eğer istediğin buysa, seni muhafızlarımın kaptanı bile yapabilirim."

"Bu yeterli değil. Lanetli sarayınıza dönmektense burada kalmayı tercih ederim. En azından Dyaspora'da gün ışığı o kadar az ki endişelenmeme bile gerek yok-"

"Kapa çeneni," diye hırlayarak sözümü kesiyor Thorne.

Onun meşhur ince derisinin altına girmekten memnun bir şekilde sırtıyorum. "Siz nasıl isterseniz, Majesteleri."

Neredeyse burun buruna gelene kadar bir adım daha yaklaşıyor. "Eğer özgürlük yeterli değilse, o zaman ne istiyorsun?"

Doksan yıl önce saraya dönmek için her fırsatı değerlendirirdim. Yirmi yıl önce bile cazip gelebilirdi ama şimdi düşünmem gereken dostlarım, gerçek kardeşlerim var. Onlar beni Dyaspora'da bir kez bile terk etmemişken ben onları terk edemem. "Hepimizi serbest bırakın," diye talep ediyorum. "Ya arkadaşlarım benimle gelir ya da teklifinizi kışınıza sokarsınız. Bunu istemiyorum."

Kastian boğuk bir ses çıkardı. Ne planladığını bilmiyordu ve belki de Thorne'un krallığına dönmek onun için güvenli olmayacaktı. Ama şimdi bunu tartışacak zamanımız yok.

"Peki," diye kabul ediyor Thorne, neredeyse çok hızlı bir şekilde, sonra arkadaşlarıma bakıyor. "Yeterince iyi muhafız olurlar sanırım, ama yaşlı olanla ne yapmamı beklediğinizi bilmiyorum."

Şaşkınlıkla kaşlarını çatıyorum, sonra gözlerim köşede yerde yatan zayıf adama kayıyor. Orada olduğunu tamamen unutmuştum. Adını bile bilmiyordum. Ama bana baktığında, onun anlaşmanın bir parçası olmadığını söylemeye dilim varmıyor. Ne kadar denemiş olursam olayım, ailemin geri kalanı kadar acımasız değilim.

"Ahırda çalışabilir," diyorum. "Ya da mutfakta. Binlerce hizmetçiniz var. Eminim bir tane daha alabilirsin."

"Peki."

Şok içinde göz kırpyorum. Bu gerçekten oluyor mu? Çok kolay görünüyor.

Hayır, öyle.

çok kolay. Burada yanlış bir şeyler var. "Kimi bulmamı istiyorsun?"

Derin bir nefes çeker. "Krallığının üzerindeki lanete son verecek kadını."

Hayal kırıklığı göğsüme yerleşirken aramızda uzun bir sessizlik daha uzuyor.

Bir bit yeniği olacağını biliyordum. Bir an için, dostlarım yanımdayken saraya dönebileceğime inandım. Ama şimdi gerçek ortaya çıktı: Bu asla olmayacaktı. "Bu imkansız. Bu-"

"Doksan dokuz yılı aşkın bir süredir," diye bitiriyor Thorne, sesinde bir burukluk var. "Gül ayı geliyor. Gökbilimcilere göre sadece bir ay uzaklıkta. Lanetin yapılmasından bu yana yüz yıl geçti. Eğer doğarsa, lanetimiz kalıcı hale gelecek."

"Hepimizin üzerine getirdiğin lanetten bahsediyorsun," diye tıslıyorum. "Krallığın bu hale gelmesi senin suçun ve acılarımıza son verecek birini bulmak için onlarca yılın varken zamanın tükeniyor olması da senin suçun."

"İşte bu yüzden yardımına ihtiyacım var," diye ısrar ediyor, oflayarak. "Eğer bunu benim için yapmayacaksan, Vernallis'teki herkes için yap."

Başımı iki yana sallıyorum. "Yaptığın onca şeyden sonra yardımımı hak ettiğini düşünsem bile, bu imkânsız. Doksan dokuz yıldır kimse kurtarıcımızı bulamadıysa, neden bir aydan kısa bir süre içinde bulacağımı düşünüyorsun?"

"Çünkü onun kim olduğunu zaten biliyorum."

Şok olmuş bir şekilde geri çekildim. "Eğer zaten biliyorsan, neden bu kadar bekledin?"

Thorne tekrar iç geçiriyor, sesi yorgun geliyor. "Biliyorum çünkü daha önce de buraya geldi. Altmış yıl önce Ellender'a girmenin yolunu buldu. Adı Isabelle."

"Ona ne oldu? Eğer laneti bozabilecek kişi oysa, neden gitmesine izin verdin?"

Thorne kaşlarını çatıyor ve aniden geri adım atıyor. "Sana kendimi açıklamama gerek yok," diye homurdanıyor. "Seni hediyelerle teşvik etmeye çalıştım ama bunun yerine tehditlere başvurmaktan mutluluk duyuyorum."

"Ne tehdidi?" Alay ediyorum. "Beni zaten buraya gönderdiniz. Elinizdeki en kötü ceza bu. Ve bir ay içinde bunun hiçbir önemi kalmayacak. Bırakın birini cezalandırmayı, kendi adını bile söyleyemeyeceksin."

"Doğru, ama bir ay bana itaatsizlik etmekle ne kadar yanlış yaptığını asla unutmaman için fazlasıyla yeterli bir süre. Annen hâlâ Ashwater Malikânesi'nde yaşıyor ve kız kardeşim dediğin o hizmetçi de sarayda. Seni görmeleri için onları buraya gönderebilirim."

Bir an için soğukkanlılığımı kaybederek dişlerimi sıktım. Kadınlar Dyaspora'ya nadiren gönderilir, ama gönderildiklerinde de onları varışta öldürmek çok daha nazik bir davranış olur. Annem bir gün bile dayanamazdı ve Odessa... Ona ne olacağını ya da onu korumak için ne yapmak zorunda kalacağımı düşünmek bile istemiyorum.

"Yapamazsın," diye tıslıyorum.

Thorne sırtıyor. "Haklısın. Sen benim için gelinimi bulduğun sürece yapmayacağım."

"Kayıp gelinini nasıl bulabilirim ki?" Diye çıkıştım. "Bulsam bile onu nasıl tanıyacağım?"

Thorne sanki bu tartışmayı bekliyormuş gibi hiç şaşırmamış görünüyor. "Altmış yıl önce Isabelle dağ kapısından geldi. Girişe yakın Ironhill adında bir kasabada yaşıyordu. Hatırlıyorum, çünkü ismi eğlenceliydi. *Demir Tepe* - insanlar bizi evlerinden korkutup kaçırmayı umuyordu."

Sadece Thorne, bir kasabanın kendisinden bu kadar korkmasını ve peri büyüüne direnen tek şeyin adını vermesini eğlenceli bulabilirdi.

"Bir dakika," diye geveliyor Jett arkamdan. "Anlamıyorum." "Neyi anlamıyorsun?" Yavaşça dönüp ona bakarak homurdanıyorum. *Lütfen kapa şu lanet çeneni. Seni öldürtecek bir şey söyleme.*

Jett konuşmaması gerektiğini anlamış gibi elini simsiyah saçlarında gezdiriyor. "Sadece şu var ki, eğer bu altmış yıl önce olsaydı, senin kadın şimdiye kadar yaşlı bir nine olmaz mıydı? İnsanlar bizden çok daha hızlı yaşıyor."

Aslında iyi bir noktaya değindin.

Thorne'a dönerek bir kaşımı kaldırıyorum. "Şaşırtıcı bir şekilde, o haklı. Gerçekten de zavallı yaşlı bir kadını buraya sürüklememi mi istiyorsun?"

Thorne'un ifadesi kararıyor. "Isabelle gitmeden önce onun gelinim olmasını istemiştin. Açıkçası, yaşlanarak solmasına izin veremezdim, bu yüzden ona büyülü bir kolye verdim. Bunu taktığı sürece, onunla tanıştığım günkü kadar genç kalacaktı."

"Ve hala onu taktığından emin misin?" Şüpheli bir kaş kaldırıyorum. "Altmış yıl oldu. Bu bir insan için neredeyse bir ömür demek."

Thorne umursamıyormuş gibi omuz silkiyor ama gözleri ona ihanet ediyor. Bunu önemsiyor; hem de çok fazla önemsiyor.

"Umarım öyledir," diyor, "çünkü onu bu şekilde tanıyacaksın. Kolye altın, kırmızı taşlı ve arkasında benim armam var. İçinde bir ayna var. Sana Ellender'ın bir anlık görüntüsünü gösterecek. Doğru kadını bulduğunu bu şekilde anlayacaksın."

Dönüp kapıya doğru ilerliyor, sanki onu takip etmemizi bekliyormuş gibi eşikte duraklıyor.

Bir an daha donup kalıyorum, zihnim yarışıyor. "Ya Ellender'a dönmek istemiyorsa? Ya da ya kolyeyi takmadıysa ve yaşlandıysa? Onu bulursam ama sana geri veremezsem ne yapacaksın?"

Çoktan kapıyı yarılamış olan Thorne bana bakma zahmetine bile girmeden cevap veriyor: "Bu senin çözmen gereken bir sorun. Unutma, krallığın geleceği buna bağlı. Başarılı olursan istediğin her şeye yeniden sahip olursun. Başarısız olursanız, yapacağım son şeyin arkadaşlarınızı ve ailenizi ömür boyu acı çekmeye mahkum etmek olmasını sağlarım."

CHAPTER ONE

CHICAGO

ALIX

İssız bir adaya tek bir eşya götürebilecek olsaydım, kemanımı götürürdüm.

Çılgınca, biliyorum. Daha pratik bir insan yanına bıçak ya da Costco büyüklüğünde bir kutu protein barı alırdı ama ben almazdım. Sanatım için aç kalmaya razıyım; ki bu muhtemelen iyi bir şey, ıssız bir adaya asla düşmeyecek olsam da, sanatım için *gerçekten* aç kalmak gerçek bir olasılık gibi görünmeye başladı.

Chicago'da sadece yayalara açık bir caddede duruyorum, elektrikli kemanım çevredeki gürültüyle rekabet edebilmek için taşınabilir bir amplifikatöre bağlı. Cadde turistlerle dolup taşıyor ve yakındaki kafeden bana doğru kahve ve tarçın kokusu yayılıyor.

Burası çalmak için mükemmel bir yer; ancak çantamda sadece altı dolar, birkaç çeyreklik ve bir adet parlak gümüş *Snapple* kapağı var. Bir saat boyunca çalmama rağmen, bırakın öğrenci kredilerimi, parkmetreyi karşılayacak kadar bile para kazanamadım.

Yoluma çıkan büyük bir turist grubu görüyorum ve daha canlı bir melodiye başlarken sahte bir gülümseme takınıyorum. Heyecanımı ve rahatlamamı sağlayan tur rehberi durup grubun dinlemesine izin veriyor ve onlar da etrafımda geniş bir daire oluşturuyor.

Burası, hayatımı müzisyen olmaya adanmış olduğumda kendimi performans sergilerken hayal ettiğim yer değil. Yine de sıkıcı bir ofiste kilitli kalmaktansa burada çalmayı tercih ederim.

Müzik benim için her şeydir.

İçindeki duyguyu seviyorum.

Bir şarkının birinin ruh halini anında değiştirebilmesini, kötü bir günü sadece birkaç notayla umut dolu bir güne dönüştürebilmesini seviyorum.

Tek bir şarkının yabancıları nasıl birleştirebildiğini seviyorum.

"*A Kingdom of Thorns*'daki şarkıyı çal!" diye bağırıyor biri.

Ugh. O lanet şarkıyı sevmiyorum.

Sıranın en önünde kıvrıkcık sarı saçlı bir genç kız görüyorum. *Dikenler Krallığı* tişörtünün içindeki heyecanı hissediliyor. Onu duymamış gibi davranıyorum ve başka bir tanıdık melodiye başlıyorum - ninemin ben bebekken söylediği ninni. Gözlerimi kapatıyorum, tellerden çıkan unutulmaz melodiyle hafifçe sallanıyorum.

"Evet, şu *Dikenler Krallığı* şarkısını çal!"

Heyecanlı mırıltılar etrafımı sarıyor ve sıkıntımı belli etmemek için mücadele ederek tek gözümü açıyorum. Genç kız bakışlarımı yakalıyor ve onu görmüyormuş gibi davranmaya devam edemiyorum.

"Tema şarkısını çalabilir misin?" diye tekrar soruyor, gözleri umutla dolu.

Ağzımı geniş, sahte bir gülümseme oluşturmaya zorluyorum. "Tabii ki! Hayranı mısınız?"

Kız şiddetle başını sallıyor. "Evet! Ama ben kitapları filmlerden daha çok seviyorum."

Oh, Tanrıya şükür. "Ben de."

Nana'nın ninnisini yarıda kesip, filmlerin kitapların hakkını verememesi nedeniyle prensip olarak nefret etmeye başladığım istenen tema şarkısına geçiyorum.

Bu şarkının dayandığı kitabı ninemin yazdığını ve filmlerden benden daha çok nefret ettiğini söylesem o kız ne derdi merak ediyorum.

Şarkının ilk kıtasını çalıyorum ama telefonum cebimde titrerken dikkatim dağılıyor. Bir süre sonra arama telesekretere düşüyor. Sonra tekrar titremeye başladı. *Kahretsin.*

Kemanımı indirdim. "Üzgünüm, millet. Beş dakika ara!"

Genç kız üzgün görünüyor ve kalabalık dağılırken birkaç kişi hoşnutsuzluklarını homurdanıyor. Kendimi suçlu hissediyorum ama bu hafta düzinelerce iş başvurusunda bulundum ve bir işe alım uzmanının aramasını kaçırmayı göze alamam. Altı dolar

ve bir Snapple kapağı öğrenci kredilerimi ya da araba sigortamı ödemeyecek ama sıkıcı bir ofis işi ödeyebilir. Bunu düşünürken ruhum biraz ölse bile.

İçimi çekiyorum ve titreşen telefonumu cebimden çıkarıyorum. "Alo? Ben Alix Knight."

"Selam tatlım," diyor annem çok neşeli bir şekilde.

Neden? Neden cevap verdim? Neden arayanın kimliğini kontrol etmedim?

"Selam anne. Dinle, şu anda çalışıyorum."

"Pardon?" diye araya giriyor annem. "Seni duyamıyorum. Daha sessiz bir yere gidebilir misin?"

Kalabalık caddeye şöyle bir bakıyorum. "Pek sayılmaz. Aslında tam ortasıdayım."

"Ninen bugün mülakat sırasında bir olay yaşadı."

Panikle yayımı neredeyse düşürüyorum ve kulağımı tıkayıp onu daha iyi duyabilmek için kemanımı hızla çantasına yerleştiriyorum. "Aman Tanrım, ne oldu? Düştü mü yoksa?"

Annem keskin bir nefes verir. "Hayır, öyle bir şey yok. Fiziksel olarak yaralanmadı."

Rahatlamış bir iç geçirdim.

Nana, Isabelle Reading, dünyaca ünlü olağanüstü yazar. Modern peri masallarının anası ve sonsuza dek mutlu yaşamın satıcısı. En ünlü kitabı *Dikenler Krallığı* kırk yılı aşkın bir süredir bir popüler kültür fenomeni olmuştur ve bu yıl yeni filmle aynı zamana denk gelecek şekilde yeniden yayınlanması planlanmaktadır.

Nana aylardır filmin tanıtımı için yollarda ve ben sürekli yorgunluktan bayılacağından endişe ediyorum. Nana'nın asistanı ve bakıcısı olarak sık sık onunla birlikte seyahat eden annem, Nana'nın kendini fazla yormadığından emin olmak için güvенеbileceğim bir kişi değil.

"Peki fiziksel olarak yaralanmadıysa, o zaman ne oldu?"

Annem iç geçirdi. "Sanırım ruhsal bir çöküntü yaşadı." "Ne!"

"Eminim her şeyi daha sonra sosyal medyada göreceksiniz. Sana bir link göndereceğim. Dikkat et."

"Tamam-"

"Her neyse," diye devam ediyor annem uzun bir iç çekişle, "gerçekten aradım çünkü sanırım nineni bir emekliler topluluğuna taşımayı düşünmenin zamanı geldi."

Başım dönüyor ve sakin kalmaya çalışarak derin nefesler alıyorum. Gözlerimi kapatıyorum. Annemin dramatik ve aşırı tepki vermeye eğilimli olduğunu hatırlamam gerekiyor. Onun "zihinsel çöküntü" fikri neredeyse her anlama gelebilir. Ayrıca, Nana seksenli yaşlarında olabilir ama elli yaşında gibi görünüyor ve davranıyor. Panik yapmaya gerek yok...henüz.

Yine de bu, kalabalık bir caddenin ortasında yapılacak bir konuşma değil. Çok bunaltıcı ve soracak doğru soruları bile bulamıyorum.

Bu 'zihinsel çöküşü' tanımlayın.

Burada ne tür bir emeklilik topluluğundan bahsediyoruz?

Yapabileceğim bir şey var mı?

Bunun yerine dudağımın içini çiğneyerek "Peki ya evi?" diye soruyorum.

"Açıkçası, onu satmak zorunda kalacağız."

Kaşlarımı çattım. "Peki ninem bu konuda ne düşünüyor? O evi çok sever."

Annem soruyu önemsiz bir şeymiş gibi geçiştiriyor. "Güzel bir sahil dairesini daha çok sevecektir, bundan eminim."

"Hmm." Annemin bariz narsisizmine gözlerimi deviriyorum. "Eğer diyorsan ki

Yan

i." "Neyse," diye devam ediyor annem hızlıca, "Yardım edebileceğini umuyordum." "Ne ile?"

"Nana, biz ona bir ev bulana kadar birkaç gün benimle kalacak.

emeklilik tesisi, bu yüzden şu anda şehirden ayrılamam. Eve gidebilir misiniz? Birinin kedisini beslemesi gerekiyor ve satmaya çalışmadan önce evin ne durumda olduğunu bilmem gerekiyor."

"Bilmiyorum anne. Bu pek de basit bir iyilik sayılmaz. Yani, bir son dakika uçuşu ayarlamam gerekecek ve şu anda bunu gerçekten karşılayamam."

"İşte tam da bu yüzden sana evden bu kadar uzağa taşınmamamı söylemiştim. Philly'de kalsaydın, arabayla gidebilirdin."

"Evet," diye çıkışıyorum, "konservatuar yerine işletme fakültesine gitseydim, bilet için param olurdu, değil mi?"

Dilini şaklattı. "Sen söyledin tatlım, ben değil."

Hayal kırıklığıyla oflayıp pufluyorum ve gözlerimi sıkıca kapatıyorum. "Doğru... ama bunu yapmadım, bu yüzden şu anda on iki saat araba kullanmam ya da zaten çok pahalı olan bir uçak bileti için çılgınca bir son dakika rezervasyon ücreti ödemem gerekecek. Eğer mesele nineme yardım etmek olsaydı, bunu yapardım, sorun değil, ama evini elinden almana yardım etmek için her şeyi bırakmayacağım."

Annem boğazının arkasından onaylamayan bir ses çıkarır. "Peki ya Sushi?"

Nana'nın kocaman gri kedisinin görüntüsü aklıma geliyor. "Sen ve Nana imza günündeyken onu kim besliyordu?"

"Bir bakıcı tuttum ama ilk anlaşmamızdan daha uzun süre kalmayı reddediyor. Ev onları korkutuyor."

"O zaman sen yapamaz mısın? Çalışmak zorundayım."

Annem keskin bir nefes aldı ve telefonu açtığımdan beri ilk kez sesi mutlu geliyordu. "Aman Tanrım, Alixandrea, yeni bir iş mi buldun?"

Gözlerimi kapatıyorum ve çılgılık atma isteğime direnerek telefonu bir saniyeliğine uzak tutuyorum. "Hayır. Deniyorum ama piyasa şu anda gerçekten zor. Başka bir iş ararken ekstra para kazanmak için kemanımı çalışıyorum."

Uzun bir duraksamadan sonra, "Şey, bundan zaman ayıramazsın gibi bir şey değil. O kadar da çok para olamaz."

Keman çantamdaki az miktardaki bozuk paraya bakıyorum ve iç çekiyorum. "Gitmem gerekiyor. Lütfen Nana'ya onu düşündüğümü ve daha sonra arayacağımı söyleyin."

"Ama-"

Telefonu kapattım ve onun sözünü kestim.

Daha sonra, cebimde sadece yirmi yedi dolarla eve dönüyorum ve kendimi son derece suçlu hissediyorum.

Burada pislik olan ben miyim?

Bir yandan, annemin Chicago'dan onca yolu sadece ninemin evini kontrol etmek için gelmemi beklemesi kesinlikle delilik. Özellikle de o ve üvey babam Kevin, Philly'de sadece bir saat uzaklıkta yaşarken. Öte yandan, insanları memnun etmeye yönelik patolojik eğilimim de yakamı bırakmıyor. Yardımcı olmak için daha fazlasını yapmam gerektiğini hissediyorum.

Kırmızı ışıktaki şikayet etmek için en iyi arkadaşım Jenna'yı arıyorum. Zil sesi arabamın Bluetooth'unda yankılanıyor, sonra sesli mesaja düşüyor. Mesaj bırakmadan kapattım.

Kahretsin. Arayacak başka kimseyi düşünemiyorum.

Jenna ve Nana dışında düzenli olarak konuştuğum tek kişi kocam Ryan, ama saat 15:30, o da hâlâ işte. İşte böyle anlarda keşke çevrem bu kadar daralmasaydı diyorum.

Üniversitedeyken büyük bir arkadaş grubum vardı ama yıllar geçtikçe hepimiz birbirimizden uzaklaştık. Şimdi, günüm hakkında mesaj atabileceğim, akşam yemeğine çıkabileceğim ya da yaklaşan otuzuncu doğum günüme davet edebileceğim başka kimsem olmadığının farkındayım.

Yeni bir kasvet dalgası üzerime çöküyor ve bu beni daha da suçlu hissettiriyor.

Aslında hayatımda yanlış olan hiçbir şey yok.

Çok fazla arkadaşım yok. Zaten nefret ettiğim boktan satış işimden çıkarıldım ve başka bir iş bulamıyorum çünkü müzik teorisi alanında yüksek lisans yapmak şu anda pek talep görmüyor. Bu yüzden evliliğim bir süredir bayatlamış gibi hissediyor. Ne olmuş yani? En azından şu anda güzel daireme gidiyorum. En azından ölmüyorum. Her şey çok daha kötü olabilirdi.

Yolculuğumun geri kalanında, nankör olduğum için ara sıra kendimi azarlıyor ve hayatımdaki iyi şeyleri düşünmeye çalışıyorum. Ne yazık ki aklıma gelen tek şey tam yağlı Wheat Thins ve *Kingdom of Thorns* filmindeki o seksi adam oluyor. Sokağıma döndüğümde hâlâ listeme ekleyebileceğim üçüncü bir şey düşünmeye çalışıyorum.

Ryan ve ben Wicker Park'ta iki ailelik bir evin alt katında yaşıyoruz. Sokak güzel, ağaçlarla kaplı ve ev internetten daha eski olmasına rağmen bakımlı. Bütçe kesintileri nedeniyle işimi kaybetmeden önce bile, Ryan olmadan burayı asla karşılayamazdım.

İşte bu minnettar olunacak bir şey. Bu daireyi seviyorum ve evliliğim biraz sıkıcı olsa bile, Ryan'ın işi ben... bir şeyleri çözerken bizi ayakta tutuyor.

Garaj yolumda tanımadığım siyah bir SUV var, ben de caddeye park edip yolcu koltuğundan kemanımı alıyorum. Sonra eve girmeden önce cipi kontrol etmek için yürüdüm. İkinci kez baktığımda, dikiz aynasından sarkan pembe beyaz bir dostluk bileziği görüyorum. Şaşkınlıkla kaşlarımı çattım.

Bu Jenna'nın arabası.

Arabayı hemen tanıyamadığıma inanamıyorum. Yine de, sıradan siyah bir SUV ve onu burada görmeyi beklemiyordum. Jenna bana geleceğini söylemedi... belki de bana sürpriz yapmak için bekliyordur? Ama neden? Doğum gününe neredeyse üç hafta var ve en iyi arkadaşım pek spontane bir insan değildir.

İçimi garip bir gerginlik kaplıyor ve koşarak verandanın merdivenlerinden çıkıyorum, kilidi kurcalıyorum.

İçeri adımımı attığım anda ensemdeki tüyler diken diken oluyor. Hiçbir şey yerinde görünmüyor. Ayakkabılarım hâlâ kapının yanında, kahvaltıda okuduğum aşk romanı kanepenin üzerinde. Bu sabah içtiğim yarı sarhoş kahvem bile sehpanın üzerinde, tam bıraktığım yerde duruyor. Yine de bu daha garip görünüyor. Jenna uğramak isteseydi, dışarıda verandada bekliyor olurdu. Ya da en fazla oturma odasında.

Sanki bir işaretmiş gibi, koridorda yüksek bir patlama sesi yankılanıyor ve ardından kıkırdamalar geliyor.

İçimi soğuk bir korku kaplıyor, derim diken diken oluyor ve midem bulanıyor.

Aman Tanrım.

Bir parçam ne bulmak üzere olduğumu zaten biliyor ama zihnim bunu işlemeyi reddediyor. Düşünemeyecek kadar hızlı, tepki veremeyecek kadar hızlı koşuyor.

Nefes alamıyorum. Hareket edemiyorum. Ama yapmak zorundayım.

Parmak eklemlerimi keman çantamın sapında sıkıyorum, otomatik pilotta yatak odama doğru ilerlemeden önce onu yere koymaya zahmet etmiyorum.

Dehşete kapılıyorum, kapı açık ve daireye girdiğim andan beri tam olarak korktuğum şeyi gördüğümde hala birkaç adım uzaktayım.

Jenna masamın üzerinde oturuyor, çıplak bacaklarını iki yana açmış. Sırtını bana dönmüş bir şekilde kalçalarının arasında duran kocam öfkeyle Jenna'nın içine giriyor ve masanın ritmik darbelerle duvara çarpmasına neden oluyor.

Kapının hemen dışında durdum ve onlara baktım, tamamen şaşkına dönmüştüm.

Neler oluyor böyle?

Kızgın bile değilim -en azından henüz değil- sadece şok oldum. Ve garip bir şekilde, tek düşünebildiğim yatağa bile nasıl ulaşamadıkları. Neden benim masam? Klavyemin her yerine boşalıyorlar. *Artık hiçbir şey kutsal değil mi?*

Birden, sanki varlığımı hissetmiş gibi, Jenna bana bakıyor. Gözlerimiz Ryan'ın omzunun üzerinden kilitleniyor ve bir anlığına o da benim kadar şaşırılmış görünüyor. Sonra sanki "özür dilerim" der gibi başını hafifçe eğiyor ve beni görmezden gelerek başka tarafa bakıyor.

Bir saniye içinde tüm dünyam paramparça oldu.

Bir şey söylemek, bağırarak, *herhangi bir şey* yapmak için ağzımı açıyorum. Ama hiçbir kelime çıkmıyor. Onun yerine topuklarımın üzerinde dönüp koridorda koşmaya başladım.

Ön kapıyı açıp dışarı fırlıyorum, verandada iki büküm oluyorum ve nefes nefese kalıyorum. Midem bulanıyor ve ayakkabılarımın üzerine kusmamak için elimden gelen her şeyi yapıyorum.

Aman Tanrım. *Aman Tanrım.*

Eğer kitaplarımdan birinde ana karakter olsaydım, içeri girer ve onları azarlardım. Evimi mahvederdim. En azından kendimi savunurdum.

Ama yapamam. Yapamıyorum. Kendi hayatımda bir yan karaktere dönüştüm ve şu anda sadece kaçmak istiyorum.

Kaçış, bir kutu oda sıcaklığında Pinot Grigio ve ucuz bir otel odası gibi görünüyor.

Çirkin kırmızı ve altın rengi bir yatak örtüsünün üzerine uzanıyorum ve alçak tavandaki bir çatlağa bakıyorum. Yuvarlanarak komodinin üzerindeki şarap kutusuna uzanıyorum ve kutunun kenarındaki plastik musluğu çevirerek Marriott markalı su bardağımı ağzına kadar doldurduktan sonra iki yudumda içiyorum.

Şarabın tadı depresyon gibi. "Siktir git" gibi.

Otelimin aşağısındaki benzin istasyonunda üç litresi 11.99 dolar gibi.

Buraya düşünmeye geldim. Kocamla nasıl yüzleşeceğime karar vermek için. İşlerin bu noktaya nasıl geldiğini çözmek için.

Yirmi dokuz yaşındayım, evli ve çocuksuzum, beş parasızım ve şimdi boşanmaya doğru gidiyorum.

Buraya nasıl geldim ben?

Kendimi bildim bileli *sonsuz dek mutlu* olmanın hayalini kuruyorum. Ninem kelimenin tam anlamıyla kadersel aşkın el kitabını yazmışken bunu yapmamak çok zor. Ne yazık ki ailemdaki kadınların erkek zevki çok kötüdür. Babam tek istisnaydı ama o da öldü ve bu döngü hiç var olmamış gibi devam etti. Ryan'la evlendiğimde bu nesil sel lanetten kurtulduğumu sanmıştım ama sanırım kurtulamamışım.

Sarhoş bir halde telefonumu elime alıp mesaj ya da cevapsız arama olup olmadığını kontrol ediyorum. Hayır. Son üç dakikadan beri hiçbir şey değişmemişti.

baktım ve neden öyle olduğunu düşündüğümü bilmiyorum.

Sosyal medyayı açıyorum ve liseye birlikte gittiğim, mükemmel bir şekilde düzenlenmiş *sonsuz dek mutlu sonlarını* sergileyen tüm insanları gözden geçirerek akılsızca kaydırıyorum. Daha da kötüsü, durmak bilmeyen bebek arabası ve bebek oyuncakları reklamları. Hedeflediğim reklamlar, bana şimdiye kadar büyümüş olmam gerektiğini hatırlatmak için eski arkadaşlarımla aile fotoğrafları kadar sıkı çalışıyor. Hayatımı düzene sokmalıydım.

Sanırım kimse algoritmaya kendi sonsuz dek mutlu yaşamımdan geriye kalanların etrafımda yıkılıp gittiğini söylemedi.

Ya da belki de hiç mutlu bir hayatım olmadı. Belki de sevdiğimi ve önemsendiğimi hissetmeyi o kadar çok istedim ki kendimi bir fanteziye inandırdım.

Telefonum elimde titreyerek beni irkiltti.

Ryan kendini açıklamak için mi arıyor? Ya da belki Jenna özür dilemek istiyordur? Telefona çok hızlı bakıyorum, bu da başımın dönmesine ve şarabımın bardaktan çirkin yatak örtüsüne dökülmesine neden oluyor.

Ekranı "Anne" yazısını gördüğümde bir hayal kırıklığı dalgası üzerime çöküyor.

Lütfen öldür beni.

Anneme olanları anlatmaktansa cam çiğnemeyi tercih ederim. Her zaman, yıkımımı kendisiyle ilgili hale getirmeyi başaracaktır. Sanki bu benim suçummuş gibi. Sanki kocamın beni aldatması onun beni doğru yetiştirememesinin bir yansımasıymış gibi.

Anne sorunları için çok yaşlıyım ama bazen babam öldüğünden beri ailemde ninem dışında beni "anlayan" kimse yokmuş gibi hissediyorum.

Bu düşünce hafızamı sarsıyor ve birden annemin neden mesaj attığını hatırlayarak telefonu karıştırıyorum. Bu öğleden sonra ninemi arayıp iyi olduğundan emin olmak istemiştım ama tamamen unutmuşum. Jenna ve Ryan onun kazasını aklımdan çıkardılar ve şimdi suçluluk duygusu her şeyin üstüne yığılıyor.

Annem arka arkaya iki mesaj gönderdi. İlki bir video linki. İkincisinde şöyle yazıyor:

ANNE:

■

Bu daha önce bahsettiğim olay. Umarım yardım etmek için eve gelme fikrini değiştirirsin!

İnledim. Şimdiye kadar gönderdiği en pasif agresif mesaj değil ama yine de suçluluk duygumu tavan yaptırıyor.

Linke tıklıyorum, 3.000'den fazla yorum ve 1,5 milyon beğeni ve paylaşıma bakarken yüzümü buruşturuyorum. Birinin cep telefonundan çekildiği belli olan kısa bir video.

En üstte kalın harflerle şöyle yazıyor:

Isabelle Reading'in Kuzeydoğu Fantasycon'da eridiğini gördüm

Aman Tanrım. Bu çok kötü olacak.

Videoda büyükannem küçük bir sahnede uzun dikdörtgen bir masada oturuyor. Bu grenli görüntüde bile çok güzel görünüyor. Seksen sekiz yaşında olmasına rağmen altmışında bile değil. Uzun gümüş saçlarını geriye at kuyruğu yapmış, geniş ve sıcak bir gülümsemesi var. Röportajı yapan kişi onun yanında otururken, arka planda annem telefonuna bakıyor.

Biri mikrofona dokunuyor ve röportajı yapan kişi, dünyanın en sevilen fantastik aşk romanının ünlü yazarı Isabelle Reading'i tanıtıyor: *Dikenler Krallığı*.

On saniye ileri sarıyorum, bekleyemeyecek kadar endişeliyim.

"Eminim bu soruyla her zaman karşılaşılıyorsunuzdur," diye heyecanla başlıyor röportajcı. "Peki Ellender dünyası fikri nereden aklınıza geldi?"

"Bir rüya," diye mırıldandım otomatik olarak.

Güllerden yapılmış bir şatodaki canavar bir prensle ilgili bir rüya görmüş ve ertesi gün kitabı yazmaya başlamış.

Bu iyi bildiğim bir cevap. Ninemden en az yüz kere duymuşumdur, belki de daha fazla.

Ama bu sefer vermiyor.

Nana kalabalığa bakıyor, parlak ışıklardan gözleri kamaşmış gibi gözlerini kısıyor. Geniş gülümsemesi bozuluyor ve gözlerini korumak için bir elini kaldırıyor. *Sallanıyor mu?* Uzun bir sessizlikten sonra röportajı yapan kişi soruyu tekrarlıyor.

Nana'nın ifadesi kararıyor. "Gördüm."

Görüşmeci sırtıtmaya devam ediyor. "Evet, Ellender'ı ilk kez rüyanızda gördünüz, değil mi?"

"Hayır." Nana'nın sesi keskinleşir. "Kendi gözlerimle gördüm."

Fısıltılar kalabalığın içinde dalgalanıyor. Görüşmeci kaşlarını çatıyor. "Evet, bunca zaman sonra sana gerçek gibi görüldüğünü tahmin edebiliyorum. Her şey bitti.

İlk kitabınızın yayınlanmasından bu yana kırk yıl geçti - bu koca bir ömür demek!"

Nana röportajı yapan kişiye yan gözle bakıyor ama sanki ona değil de içinden bakıyor gibi. "Gerçekti," diyor, bu kez daha ısrarla. "Zar zor kaçtım."

"Doğru," diyor görüşmeci, görüşmenin kontrolünü yeniden ele geçirmeye çalışırken gülümsemesi bozuluyor. "Yani-"

Nana aniden ayağa kalkar, sandalyesi sahnede geriye doğru gıcırdar. Sesi panik içinde yükselir. "O geliyor. Benim için geliyor."

Çerçevenin köşesinden annem sahneye fırlıyor. Eğiliyor, Nana'nın kolundan tutup onu mikrofondan uzaklaştırmaya çalışmadan önce ona ısrarla fısıldıyor.

"Anlamıyorsun!" Annem onu mikrofondan daha da uzaklaştırırken Nana'nın sesi kesiliyor. "Ateş onu sonsuza dek durduramaz. Canavarlar geliyor! O geliyor!"

Videodan çıkıyorum ve şok olmuş bir sessizlik içinde karanlık telefon ekranına bakıyorum. *Bu da neydi böyle?*

Her zaman Nana kadar yaratıcı olmak için biraz deli olmak gerektiğini düşünmüşümdür. Kesinlikle biraz eksantrik biriydi ama gerçekten deli olduğunu hiç düşünmemiştim.

Ama şimdi, onunla ilgili başka tuhaf şeyler de aklıma geliyor.

Kurgusal karakterleri hakkında gerçek insanlarmış gibi konuşması gibi. Ya da komşularının, ailesinin ve lanet olası ABD hükümetinin baskılarına rağmen hâlâ Ironhill, PA'da yaşıyor olması gibi.

Nana, Pennsylvania'daki kırsal bir maden kasabasının son sekiz sakininden biridir. Neredeyse tam anlamıyla bir hayalet kasaba. Yıllar önce bir maden kazası, bugün hâlâ yanmakta olan devasa bir yeraltı yangınına neden olmuştur. Orada yaşamaya devam etmesi son derece tehlikeli ama büyükbabam öldükten ve ninem kitaplarından milyonlar kazandıktan sonra bile taşınmayı reddetti.

Annemin gidip bakmamı istediği ev bu ve evin tam anlamıyla hayalet bir kasabada olması kesinlikle annemin kendisinin gitmek istememesinin nedeni. Şu anda kendi evimle karşılaştırdığımda, büyükannemin tuhaf ve tehlikeli evi bir cennet gibi geliyor.

Dur bir dakika.

Çok hızlı doğruluyorum ve başım dönüyor. Kadehim parmaklarımın arasından kayıyor, şarap kucağıma sığıyor, kotumdan içime ve

külot. "Siktir!"

Yatağın üzerinde biriken su birikintisinden dışarı sıçıyorum ve şaraptan arınmış elimle telefonumun kilidini açıyorum. Hiç düşünmeden annemi arıyorum.

 kinci  alışta cevap verdi. "Alo?" "Selam, anne."

"Alixandrea?" Duraklıyor ve dudaklarının şapırtısını duyuyorum. " yi misin? Sesin...kötü geliyor."

Sarhoş gibiyim, demek istediği bu. *Ooof*.

Uzun bir esmer bukleyi yüzümden itiyorum. "Ben iyiyim. Sadece fikrimi değiştirdiğimi söylemek istedim. Nana'nın evini kontrol etmekten mutluluk duyarım."

"Gerçekten mi?" Sesimdeki tüm yargılayıcı ifade kayboldu, yerini şok ve rahatlama aldı. "Emin misin?"

Gözlerimi kapatıyorum, kafamın arkasında Nana'nın dehşet içindeki sesini duyuyorum.

O geliyor. Canavarlar geliyor.

Belki de bu beni korkutmalı ama korkutmuyor. Evi beni en az onun kadar  ıldırtsa bile, "canavarlar" beni aldatan müstakbel eski kocamdan ve eski en iyi arkadaşımdan daha kötü olamaz.

" ok eminim." Hı kırıyorum. "Yarın sabah Ironhill'e giden ilk uçakta olacağım."

CHAPTER TWO

ALIX

Bir elimde mavi bir Gatorade, diğerk elimde keman çantamın sapı, Lehigh Valley Uluslararası Havaalanı'nda sersemlemiş bir halde **yürüyorum**. Akşamdan kalmayım, açlıktan ölüyorum ve hayatımda hiç olmadığım kadar yorgunum.

Bunun iyi bir fikir olduğunu düşündüğüm için sarhoş kendimden nefret ediyorum. O kaltak beni öldürmeye çalışıyor.

Beni doksan dakika boyunca taşraya götürecek bir Uber bulma şansım yok, o yüzden elimi taşın altına koyup kiralık araba masasını aramaya koyuluyorum.

Enterprise'ı bulup kredi kartımı verdiğimde ve parlak gümüş sedanımı aldığımda saat 20:03 olmuştu. Midem açlıktan çalkalanıyor ama McDonald's'a gitmek için bile durmuyorum. Arabanın maliyeti ve saçma sapan pahalı uçak biletimle birlikte, Ryan'ın erişemediği tek banka hesabımda şu anda tam 159 dolar var. Kredi kartımın asgari ödemesini karşılamaya bile yetmiyor.

Üzerime yeni bir depresyon dalgası çöküyor ve gözlerimin arkasına bir sıcaklık yayılıyor.

Buraya gelirken ne düşünüyordum ki?

Neredeyse ıssız otoyolda hızla ilerlerken tek ses motorun uğultusu. Ay gökyüzünde alçakta asılı duruyor ve ön camdan ürkütücü bir parıltı yayıyor. Boş yolun karanlığı ve sessizliği kendimi daha da yalnız hissetmeme neden oluyor.

Hayatımdan kaçmak istiyordum ama bu bana özgürlük gibi gelmiyor; sürgün gibi geliyor.

Parmak eklemlerim beyazlaşana kadar ellerimi sıkıyorum ve boğazımdaki yumruyu yutuyorum. Nana'nın evine onu görmeye gidiyor olsaydım, belki de her şey bu kadar kasvetli hissetmezdim. Keşke gençken yaptığım gibi onun kanepesine uzanıp ona boktan günümü anlatabilseydim. Keşke ona Ryan ve Jenna'dan bahsedebilseydim ve benden çok daha kötü bir şekilde onlara küfrettiğini duyabilseydim.

Yine de ona anlatacağım. Nana ölmedi, sadece yaşılanıyor sanırım.

Otoyoldan çıkarken, tanıdık "Tehlike" işaretlerini görüyorum. Birkaç mil ileride, daha fazla uyarı belirdi:

"Yeraltı Yangını."

"Uyarı: Dengesiz Zemin."

"Yol Kapalı-Alternatif Güzergah Arayın."

Onları görmezden geliyorum ve boş kasaba meydanına doğru devam ediyorum.

Yol kenarında ara sıra yıkılmış çiftlik evleri ya da terk edilmiş arabalar görmeye alışkınım ama Ironhill bambaşka bir seviyede. Binaların çoğu ya yıkılmış ya da kendi kendine yıkılmıştır, ancak ara sıra harap olmuş evler kalmaktadır. Garaj yollarında paslanan 80'li ve 90'lı yıllara ait arabalar ve hatta reklam veren terk edilmiş bir benzin istasyonu bile var

Galon başına 0.62 dolar. *Keşke öyle olsaydı.*

Nana'nın evi, içinde yaşanmış ve bakımlı görünen son evlerden biri. Toprağın kirlenmesine rağmen yeşeren kocaman bir bahçesi var.

Eve yanaşıyorum ve hemen kendimi daha az yalnız hissediyorum.

Hava gevrek ve kuru, yaz sıcaklığı çoktan sonbahara dönmüş. Cırcır böceklerinin sesi havayı dolduruyor ve bir nefes çekiyorum. Hava maden yangını nedeniyle kirlenmiş olmalı ama bana taze kokuyor. En azından Chicago'daki şehir havasından çok daha iyi. Gözlerimi kapatıyorum ve anın tadını çıkarıyorum.

Burası çok sessiz.

Telefonum yüksek sesle çalıyor. Ekranda yanıp sönen isme bile bakmadan cebimden çekip çıkarıyorum. "Ryan?"

"Ne?" Annem diyor. "Hayır, benim."

Kalp atışlarım normale dönerken avucumu alnıma bastırıyorum. "Merhaba anne. Pardon, ne oldu?"

"Eve vardığından emin olmak için aramıştım. Senden saatler önce haber alırım diye düşünmüştüm ama orada telefonun nasıl çektiğini biliyorum."

"Özür dilerim," diye tekrarlıyorum, ortada özür dilenecek bir şey olmamasına rağmen. "Buradayım. Aslında az önce eve yanaştım."

"Ne?" diye bağıyor, sanki bir futbol sahasının karşı tarafında duruyormuş gibi. Hat çatırdarken bile kendimi tekrarlıyorum. "Oh, güzel," diyor, sesi biraz uzaklardan geliyor. "Senin içeri girmeni bekleyeceğim. Neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmek istiyorum."

"Ne demek istiyorsun?"

"Ninen nasıldır bilirsin. Evi her zaman bir felakettir, sadece ne kadar kötü olduğunu bilmek istiyorum."

O konuşurken ben çimenlerin üzerinde yürüyüp ön verandanın basamaklarını çıkıyorum. Evin içi karanlık ama verandanın ışığı yanıyor. Sarı boya sıcak ışığın altında parlıyor ve asılı lambanın etrafında bir güve ve haziran böceği kalabalığı dolaşıyor.

"Eminim kötü değildir anne."

Alay ediyor. "Belki senin standartlarına göre değil."

Dilimi ısıırıyorum. Aslında haklı. Nana'nın evini seviyorum. Kirli değil; sadece eklektik. Eğer lanet olası cehennem ağzının üzerine inşa edilmemiş olsaydı, muhtemelen hemen bitişiğinde yaşamak isterdim.

Karşılama paspasının yanındaki çiçek saksısını kaydırmak için eğilirken telefonu omzumla kulağım arasında tutuyorum. Gizli anahtar tam da olmasını beklediğim yerdeydi ve kendimi içeri bıraktım. Hemen tanıdık bir koku çarpıyor burnuma; tarçın, yağlı boya ve limonlu *Pledge*.

Koridorun ışığını yakıyorum ve gülümsüyorum.

Ön kapı küçük bir girişe açılıyor. İkinci kata çıkan merdivenler hemen ileride, oturma odası sağda ve yemek odası solda. Yemek masası dağınık, sallanan yığınlar halinde istiflenmiş yüzlerce kitapla kaplı.

En yakın kitaba uzanıyorum.

Nana'nın yayıncısı yeni filmlere uygun olarak serinin kapaklarını değiştiriyor olmalı, çünkü *Dikenler Krallığı*'nın bu baskısını ilk kez görüyorum. Kapakta sivri kulaklı sarışın bir adam yabani güllerle dolu bir tarlada gömleksiz duruyor. İç çekerek kitabı yere bıraktım.

"Eee?" Annem soruyor.

Neredeyse hatta olduğunu unuttuğum için yerimden sıçradım. Mutfığa geçtiğimden beri sesi daha net ve hat sesi *neredeyse* normal geliyor. "Özür dilerim. İyi görünüyor anne. Her zamanki gibi."

İç geçirdi. "Ben de bundan korkuyordum. Bütün eşyalarını gözden geçirecek zamanımız olmayacak."

"Acelen ne?"

"Yıllardır evi sattırmak istiyordum. Bu çok tehlikeli. Neden orada kalmakta ısrar ediyor bilmiyorum. Anneme kendini daha iyi hissettiğinde taşınmaktan başka seçenek bırakmak istemiyorum."

"Mmm."

O evi satmakla ilgili atıp tutmaya devam ederken mutfığa geçip buzdolabını açıyorum. Kalbim sıkışıyor. İçinde neredeyse hiçbir şey yok; sadece bir kavanoz turşu, biraz ketçap ve bir kutu son kullanma tarihi geçmiş yumurta. Dolabı kontrol ediyorum ve durum pek de iyi değil.

"Anne," diye evle ilgili düşüncelerini bölüyorum. "Nana en son ne zaman eve geldi?"

"Birkaç hafta mı? Kitap imza günleri için seyahat ediyorduk, hatırladın mı?"

Hay sikeyim. Buzdolabını kapattım ve iç çektim. "Tamam, üzgünüm ama gitmem gerek. Bütün gün bir şey yemedim ve burada bir şeyler bulmayı umuyordum ama sanırım markete gitmem gerekecek."

Dehşetim sesimden anlaşılıyor olmalı, çünkü annem ilk kez yardımcı olacak bir şey öneriyor: "Ted'e git."

"Nereye?"

Hat biraz cızırdıyor ve onu duymak için kendimi zorlamam gerekiyor. "Ted'in yeri."

Kasaba sınırının hemen ötesinde bir bar. Harika burger yapıyorlar."

Bu son derece karakter dışı yorum karşısında o kadar şaşırıyorum ki uzun bir süre sessiz kalıyorum. "Açık olduklarından emin misin?"

"Otuz yıldır saatlerini değiştirmediler." "Hmm, tamam."

Teşekkürler."

"Gitmeden önce kediyi beslemeyi unutma."

Telefonu kapattık ve ben bir daire çizerek ninemin kedisi Sushi'yi aradım. Buraya geldiğimden beri görünmedi ama bu pek de alışılmadık bir durum değil. Muhtemelen tavan arasında fare kovalıyordu.

Mama ve su kaplarını hızla dolduruyorum, sonra geri dönüp kapıya doğru adımlarımı takip ediyorum. Şu anda dışarıda yemek yiyecek param yok ama

midem bana başka seçenek bırakmıyor. Tek umudum annemin haklı olması ve bu gizemli Ted's'in hâlâ açık olması.

Arabaya doğru giderken gözüme ışıltılı bir şey çarpıyor. Masanın üzerindeki kitaplara tekrar bakmak için bir an duraklıyorum.

En yakın yığının tepesinde büyük altın ve yakut bir madalyon var, zinciri kolyenin altına kıvrılmış.

Bu Nana'nın madalyonu.

Ben küçükken onu her gün takardı, şimdi bile özel günlerde çıkarır. Neden kolayca kaybolabileceği bir yere bıraksın ki? Belki de Nana'nın hafızası gerçekten zayıflamaya başladı ve onu burada bıraktığını unuttu?

Madalyonu elime alıyorum ve kitabın kapağındaki sarışın adam bir kez daha ortaya çıkıyor. İlk düşündüğüm gibi bu bir fotoğraf değil, şaşırtıcı derecede gerçekçi bir çizim.

Adam neredeyse rahatsız edici derecede yakışıklı, sırtışı onu izleyen kişiye hayranlık duyduğu izlenimini veriyor. Ama beni en çok tedirgin eden soluk mavi gözleri.

Canlı görünüyorlar.

Altın zinciri kendi boynuma dolayıp kolyeyi tişörtümün içine soktuğumda omurgamda gergin bir ürperti dolaşiyor. Soğuk metal sanki hayatla titreşiyormuş gibi tenimde hemen ısınıyor.

Kapıya doğru döndüğümde kapaktaki bir başka değişiklik dikkatimi çekiyor. Tanıdık başlığın altında yeni slogan okunuyor:

Canavar geliyor.

TED'S, soluk kahverengi çatısı ve soyulmuş yeşil tabelasıyla küçük, bağımsız, tek katlı tuğla bir bina. Park yeri bir Çarşamba gecesi için şaşırtıcı derecede dolu, en az yirmi motosiklet ve bir avuç külüstür araba var. Ön tarafta, hepsi de deri ceket giymiş iki adam ve bir kadın sigara içiyor.

Arabamı park ediyorum ve inmeden önce derin bir nefes alıyorum. Tam olarak korkmuş sayılmam... Daha çok temkinli gibiyim. Burası annemin gideceği türden bir yere benzemiyor.

bir yere benziyor. Lanet olsun, öleceğim bir yere benziyor ama o kadar açım ki umurumda bile değil.

İçeri girer girmez tütün ve kızarmış yemek kokusuyla karşılaşıyorum. Etrafıma bakınıp orta büyüklükteki odayı inceliyorum; bir yanda uzun bir bar, diğer yanda yuvarlak ahşap masa kümeleri. Arka tarafta birkaç bilardo masası küçük bir kalabalığı çekerken, köşedeki müzik kutusu tanımadığım eski bir country şarkısını çalıyor.

Neredeyse tüm masalar dolu ve tüm gözler bana çevrilmiş durumda. Bilardo oyuncuları bile durup bana bakıyor.

Nana'nın kolyesinin gömleğimin altında saklı olup olmadığını iki kez kontrol ederek aşağı bakıyorum. Burası muhtemelen olduğundan daha kaba görünüyor ama göğsümdeki beş karatlık yakutu göstererek istenmeyen ilgiyi davet etmeye gerek yok. Tedirgin bir şekilde tişörtümün paçasını aşağı çekerek kot pantolonumun bel bandının üstündeki küçük deri şeridini gizliyor ve buklelerimi kulaklarımın arkasına doğru tarıyorum.

Barı geçip oturduğumda bakışlar üzerimde kalıyor. Tezgâhın arkasında barmen elindeki bardağı temizlemeyi bırakıyor ve dönüp bana bakıyor. "Merhaba."

"Hey. Menü alabilir miyim?" "Tabii."

Bana bir tane uzattı ve spesiyallerin listesini sıralamaya başladı. Sarkık sarı saçları ve golden retriever gülümsemesiyle sevimli biri sanırım. Çok da önemli değil. Seçme şansım olsa bile, onunla ilgilenmiyorum. Bakmamın nedeni bu değil. Daha önce hiç bakma fırsatım olmamıştı.

On sekiz yaşımdan beri Ryan'la birlikteyim ve başka biriyle yatmadım bile. Tüm yetişkin hayatım boyunca kesinlikle başka bir erkeğe bakmadım, öyle ki neyi çekici bulduğumdan bile emin değilim. Ne kadar üzücü değil mi? Belki de hoşlandığımı sandığım şeyi bile sevmiyordumdur.

"Bir içki ister misin?" diye soruyor barmen.

Temizlemek için başımı sallıyorum. "Evet. Elinizde ne varsa ondan ve çizburger alayım. Turşu olmasın."

Uzaklaşıyor ve birden kendimi yine kaybolmuş hissediyorum. Şu anda düşüncelerimle oturmaktan başka yapacak bir şeyim yok ve telefonumu çıkarma dürtüsü neredeyse bir dürtü. İnsanlar telefonlardan önce sessizlikle nasıl yaşıyorlardı?

Buraya gelmemin kötü tarafı, muhtemelen telefonumun iyi çekiyor olması. Şimdi.

Kendimi Ryan ve Jenna'nın
Bütün gün uçak modunda olduğum için aradım ya da buradaki resepsiyonun

Sadece bok.

Beni görmezden geliyorlar ve onlardan haber alamadığım süre uzadıkça kendimi daha fazla gazlamaya başlıyorum.

Gördüğümü sandığım şeyi gerçekten görmüş müydüm?

Jenna beni gerçekten gördü mü? Belki bildiğimi bile bilmiyorlardır. Belki de Ryan değil de başka bir adamdı?

"Aman Tanrım, aklımı kaçırıyorum," diyorum yüksek sesle, başımı ellerimin arasına alarak.

"Bundan şüpheliyim, Peaches."

Tuhaf sesin bir tonu var - ABD'yi bırakın, Pennsylvania'dan bile olmayan bir aksan. Başımı konuşmacıya doğru çeviriyorum, çenem düşüyor - kelimenin tam anlamıyla. Zaten olduğundan daha da deli görünmemek için bilinçli olarak kapatmak zorunda kalıyorum.

Fikrimi değiştirdim: Neyi çekici bulduğumu biliyorum.

Yanımda oturan, şimdiye kadar gördüğüm fiziksel olarak en yetenekli adam. Otururken bile uzun boylu ve yanık bal rengi saçları biraz fazla uzun ve yüzüne düşerek parlak yeşil gözlerini yarı yarıya kapatıyor. Buradaki hemen herkes gibi o da deri bir ceket giyiyor ama her nasılsa onunki korkutucu değil seksi görünüyor. Altında sade beyaz bir tişört var ve bu tişört, göğsünde ve boynunun yan tarafında kıvrılan siyah bir dövmenin gölgesini görebileceğim kadar ince.

"Ne dedin sen?" Nasıl konuşacağımı hatırladığımda soruyorum.

"Dedim ki, senin deli olduğunu düşünmüyorum, Peaches."

"Peaches?" Şüpheli bir kaşımı kaldırarak soruyorum. Alınsam mı alınmasam mı bilemiyorum.

Sırıtarak tişörtümü başıyla onaylıyor.

Ne giydiğimi hatırlayınca yanaklarım kızarıyor. Chicago'da valiz hazırlamaya vaktim olmamıştı, bu yüzden dünkü kot pantolonumu ve havaalanı hediyelik eşya dükkanından aldığım ucuz bir Mario Brothers tişörtünü giyiyorum. Tişört pembe ve üzerinde Prenses Peach'in resmi var. Göğsümde "Şeftali ve krema gibi lezzetli" yazıyor.

Bu bakışları açıklıyor.

"Tamam," diye kekeledim. "Şey, bu sadece senin yanıldığını kanıtıyor. Bildiğiniz gibi, belki de delirmiş olabilirim."

Mükemmel dişlerini göstererek bana ukala bir sırıtışla bakıyor. "Sanırım, ama eğer öyleysen, çılgın kızların seksi olduğunu düşünüyorum."

Vay be.

Bu yabancınn kendine güvenini haykıran bir aurası var ve aksanı da telefon seksi gibi. Midem garip bir takla atıyor ve ne diyeceğimi bilemiyorum.

"Adın ne?" diye soruyor yakışıklı adam. "Alix."

Hayal görüyor olabilirim ama adam ismimi duyunca rahatlıyor gibi geliyor.

"Ben Daemon." Sıkmam için elini uzatıyor ve parmağını alyansımın üzerinde gezdirirken bakışları kararıyor. "Evli misin?"

Elimi geri çekiyorum. "Sayılır. Boşanmaya doğru gidiyoruz." Yeşil gözleri yeniden parlıyor. "Her şeyi berbat mı etti?"

Gülüyorum, sonra nedense itiraf ediyorum, "En iyi arkadaşımı becerdi."

Bunu ilk kez yüksek sesle, birine söylüyorum ve kelimeler bir an havada asılı kalıyor, bir anda gerçek oluyor. Bu ana kadar olanları gerçekten sindirebildiğimi sanmıyorum. Sanki son yirmi dört saattir bir şok halindeydim ve her şey ancak şimdi kafama dank ediyordu.

"Ne salak herif," diye homurdanıyor. "Eğer benim karım olsaydın..."

Cümlesini havada bırakarak susuyor. Ne söyleyeceğini duymak için çaresizce öne doğru eğildim. Eğer onun karısıysam, o zaman ne olacaktı?

"Yani bu yüzden mi buradasın?" diye soruyor. "Sorunlarınla boğuşmak için mi?"

"Tam olarak değil," diye kekeledim.

Ona neden burada olduğumu söyledim. Nana'yı ve deli annem için evi kontrol etmeye geldiğimi. Konuşurken bile, bunu berbat ettiğimden yüzde yüz eminim. Biri benimle flört etmeyeli yıllar oldu, ben de flört etmeye çalışmayalı daha da uzun zaman oldu.

Göz kırpmayı mı unuttum? *Öldür beni.*

"Ironhill'de mi kalıyorsun?" Daemon bitirdiğimde soruyor. "Hı hı..."

"O zaman belki benim için bir soruya cevap verebilirsin." "Deneyebilirim."

Sanki bir sırrı paylaşıyormuşuz gibi bana doğru eğiliyor. "Burada ne oldu?"

Kafamı ona doğru eğiyorum, kafam karışıyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Kasaba-" Elini havada sallıyor. "Burada insanların yaşadığını sanıyordum ama terk edilmiş görünüyor."

"Evet... yıllardır öyle. Maden yangını duymadın mı?"

Daemon başını sallıyor ve ben de gözlerimi kısarak onu tekrar aşağı yukarı süzüyorum. Benden biraz daha yaşlı ama otuz yaşlarında görünüyor. En fazla otuz beş. Ironhill onlarca yıldır, ben doğmadan çok önce terk edilmiş. Bunu herkes bilecek değil ya, ama sanki kasabanın hâlâ ayakta olmasını bekliyormuş gibi konuşuyor. *Tuhaf.*

Taburemde dönüyorum, böylece dizim onunkine değişiyor. "Altmış ya da yetmiş yıl önce burası işlek bir maden kasabasıydı, ama sonra madenlerden birinde yangın çıktı."

"Ah." Sanki bu onun için bir şey ifade ediyormuş gibi başını sallıyor. "Ne oldu?" "Nasıl başladığını kimse bilmiyor, ama yangın bir kez başladı mı söndüremedi. Madendeki kömür yangını körüklemeye devam ediyordu ve yangını kontrol altına almak için kimsenin yapabileceği bir şey yoktu. Madenciler ve kasabadaki insanlar hükümetin olaya müdahil olmasını sağlamaya çalıştılar ama o kadar uzun süre görmezden geldiler ki sonunda yangın tüm madeni sardı. Kilometrelerce yayıldı ve zemin inanılmaz derecede dengesizleşti. Cehenneme açılan kapılar gibi çukurlar açılmaya başladı ve tüm kasaba karbon monoksit zehirlenmesinden muzdarip oldu."

Tek kaşını kaldırıyor. "Onlara ne oldu?"

"İnsanlara mı? Çoğu hayatta kaldı ama hepsi gitti. Otuz yıl kadar önce hükümet sonunda kasabayı yaşanmaz ilan etti."

Dudağı çarpık bir yarım gülümsemeyle yukarı kalktı. "Ama büyükannen hâlâ orada mı yaşıyor?"

"Evet. Hükümet kasaba sakinleriyle ölene kadar kalabilecekleri ama başka kimsenin taşınamayacağı konusunda bir anlaşmaya vardı. Hâlâ orada yaşayan on kişiden biri o."

"İnatçı birine benziyor. Koca kasabada sadece on kişi varken o bütün gün ne yapıyor?"

"O bir yazar," diye cevap veriyorum, yüzümden herhangi bir ifadenin geçmesine izin vermemek için mücadele ederek.

Yüzünü.

Başarısız olmalıyım, çünkü Daemon sırtıyor ve soruyor, "Ondan hoşlanmadın mı?"

kitaplar?"

"Hayır, ondan değil. Kitapları inanılmaz. Onları o kadar çok okudum ki muhtemelen ezberden okuyabilirim."

"O zaman neden kaşlarını çatıyorsun?"

İçimi çektim. "Sanırım son zamanlarda hiç mutlu son havamda değilim. Ninem fantastik krallıklar ve kadersel romantizm hakkında inanılmaz hikâyeler yazıyor. Bilmiyorum... Gerçek dünyada büyüye inanamayacak kadar uzun süredir yaşıyorum."

Daemon içkisinden bir yudum alıyor ve başını sallıyor. "Benim tecrübelerime göre, Peaches, her dünya kendi yolunda bir sürtüktür ve sihir sadece işleri daha karmaşık hale getirir."

Gülüyorum. "Bunu sevdim. Ben kesinlikle biraz nihilizm için buradayım."

İçkisini bir dikişte bitirmeden önce bana bir kez daha sırtıyor. "Dinle," diyor, daha da yakına eğilerek odunsu erkeksi kokusunun burnuma dolmasını sağlıyor.

Oh, dinliyorum.

"Sence büyükanne eskiden burada yaşayan insanları hatırlar mı? Ya da nereye gittiklerini biliyor mudur?"

"Bilmiyorum. Birini mi arıyorsun?"

"Arıyordum," diyor hafifçe geri çekilerek. "Ama uzun zamandır burada yaşamadığı izlenimini edindim."

Utanç verici derecede yoğun bir hayal kırıklığı dalgası üzerime çöküyor. Bir kadın arıyor. Tabii ki öyle, çünkü onun gibi bir adamın tek bir geceyi bile yalnız geçirdiğini sanmıyorum.

"Senin için önemli biri mi?" Sıradan görünmeye çalışarak ama başaramayarak soruyorum.

Gülüyor, gözlerinde bir eğlence parıltısı yanıp sönüyor. "Hayır, kesinlikle değil. Aslında onunla hiç tanışmadım."

"Oh," dedim, kafam karışmıştı. "Tamam..."

Daha fazla açıklama yapamadan, telefonumun bara çarpmasıyla dikkatimiz dağılıyor. İçgüdüsel olarak ona uzanıyorum ve metnin üzerinde beliren ismi gördüğümde yüzüm kızarıyor.

RYAN:

■

Hey, konuşmak istersin diye düşünmüştüm ama sanırım bu konuda çocukça davranıp benden kaçacaksın. Kendini toparlayıp eve dönmeyi planladığında haber ver.

Tamamen inanamayarak mesaja bakıyorum. Bu kadar mıydı? Bir gün boyunca sessiz kaldı ve şimdi bana söyleyeceği tek şey bu mu? *Bu ne lan?*

Karşılık vermemem gerektiğini bilsem de hemen bir mesaj atıyorum.

BANA:

■

Kendimi aşmam mı gerekiyor? Aldatırken yakalanan ben değilim.

Kısa bir an için tatmin olmuş hissediyorum, ta ki ekranımda üç nokta belirene kadar. Sanki mesajını yazıp siliyormuş gibi noktalar belirip kayboluyor. Bir saniye sonra telefonum çalıyor.

"Buna bakmam gerek, üzgünüm."

Daemon el sallayarak beni uzaklaştırıyor. "Devam et, Peaches.

Endişelenmiyorum." "Ne için endişeleniyorsun?"

Sırıttıyor. "Geri geleceksin. Seninle işim henüz bitmedi."

"Umm..." Başlıyorum ama telefon çalmaya başlıyor ve başka bir şeye odaklanamıyorum. "Tabii. Tamam. Hemen döneceğim."

Kapıyı omuzlarımla açtığım gibi bara doğru yürüyüp telefona cevap veriyorum. "Alo?"

"Neredesin?" Ryan ön hazırlık yapmadan soruyor. "Bu seni ilgilendirmez."

"Sanki ilgilendirmez," diye tersliyor kocam. "Eve ne zaman geliyorsun?"

Keskin bir nefes çekiyorum ve gözlerimi kapatıyorum. "Neden umursuyorsun ki? Neyi?"

Ben gelmeden önce Jenna'nın evden çıktığından emin olmak ister misin?" Diğer hatta Ryan'ın cevap vermediği gergin bir sessizlik oluyor.

Korkudan midem bulanıyor.

Aman Tanrım.

İğneleyici konuşuyordum ama olan şey tam olarak bu. Jenna şu anda kocamla birlikte benim evimde ve benim için endişelenmek yerine, onları tekrar yakalarsam yaratacağım olay için endişeleniyorlar.

Lanet olsun, tüm hayatım bitti.

"Bana sadece nerede olduğunu söyle," diyor, sesi eşit, neredeyse alaycı. "Bu çok saçma, bebeğim. Sadece eve gel ki konuşabilelim."

"Hayır!" Sıcak burnuma ve gözlerimin arkasına batıyor ve kalın bir şekilde yutkunuyorum. "Boşanmak istiyorum."

Ryan kıkırdıyor. *Gerçekten kıkırdıyor.* "Öyle bir şey olmayacak. Öylece bir kenara atılamayacak kadar uzun süredir birlikteyiz. İnsanlar ne düşünecek?"

"Onu atacak olan sensin, ben değil."

Sesi sertleşir. "Sadece bir hataydı, Alix. Çok eleştiriyorsun, hiçbir şeyi oluruna bırakamıyorsun. İkimiz de boşanmayı karşılayamayacağımızı biliyoruz. Ben zaten tüm faturalarımızı öderken sen nasıl tek başına yaşayacaksın?"

Göğsüm sıkışıyor ve ilk gözyaşı sessizce yanağımdan aşağı süzülüyor.

Ayrıldığımız için üzgün bile değilim. İstedğim o değil; diğer her şey. Tek bir kararla her şeyimi elimden alıyor. Evliliğimi, arkadaşımı, müziğimi -çünkü artık tek bir gelirle hayatta kalacağım için keman çalmaya devam etmemin hiçbir yolu yok. Finansal güvenliğimi, evimi ve erkeklere olan güvenimi aynı anda elimden alıyor.

Bekâretimi aldığından beri beni hiç olmadığı şekilde beceriyor.

"Bunu şu anda yapamam," diyorum, gözyaşlarımı daha fazla tutamayarak. "Seninle yarın konuşacağım."

"Hayır," diye tersledi. "Şimdi konuşmak istiyorum. Nerede olduğunu bilmem gerek."

"Yarın konuşuruz," diye mırıldanıyorum telefonu kapatmadan önce.

Çabucak telefonu kapatıyorum ve titrek bir iç çekiyorum.

Karanlık otoparka ve Ted'in tabelasına bakıyorum, onları hiç göremiyorum. Ryan haklı, boşanmayı karşılayamam ama gururumu ayaklar altına alıp annemden para istemek zorunda kalsam bile bu işi çözmeye kararlıyım. Sonuçta, evliliğim çoktan bitti. Bugünden çok önce bitmişti ve şimdi sadece bunu kabullenmenin bir yolunu bulmam gerekiyor.

Gözlerim öfkeli yaşlarla doluyor. Bir şişe şarap sipariş etme niyetiyle bara daldım. Telefonumu bara o kadar sert çarptım ki ekran kırılrsa şaşırmazdım.

"İyi misin, Peaches?" Daemon endişeyle başını bana doğru eğerek soruyor.

Şaşkınlıkla göz kırpyorum, neredeyse orada olduğunu unutmuşum.

Zihnim allak bullak oldu. Bu adamı tanımıyorum bile ama bana Ryan'ın yıllardır davranmadığı kadar iyi davranıyor. Yani, pantolonumun içine girmek istediği için bu kadar nazik davrandığından yarı eminim, ama ne olmuş yani? Deli gibi seksi ve Ryan'ın şimdiye kadar birlikte olduğum tek erkek olmasından nefret ediyorum.

Kalp atışlarım hızlanıyor ve tamamen çılgınca bir fikir şekillenirken dilimi dudaklarımın üzerinde gezdiriyorum. Kesinlikle çılgınca bir fikir.

Tek kelime etmeden Daemon'a doğru eğiliyor ve dudaklarımı onunkilere bastırıyorum. Umarım çılgın kızlardan hoşlanma konusunda ciddidir.

CHAPTER THREE

ALIX

Oh. Aman Tanrım. Tanrım.

Aman Tanrım, bunu yaptığıma inanamıyorum. Hayatımda hiç tek gecelik ilişki yaşamadım. Hiç yaklaşmadım bile.

Kafamda, ben bir sürtüğüm. Ama gerçekte, sadece çok fazla baharatlı kitap okuyorum. Düne kadar kendimi bir barda bir yabancıyı tavlarken hayal bile edemezdim. Görünüşe göre, birçok şeyi dünden farklı yapıyorum.

Daemon motosikletiyle beni eve kadar takip etti. *Lanet olası bir motosiklet kullanıyor!* Tabii ki kullanıyor, çünkü gidip daha da ısınması gerekiyordu.

Nana'nın evinin garaj yoluna girdiğimizde farları arka camımda parlıyor. Arabayı kapatmadan önce bir an duruyorum ve farlarımın eve vuran parlak sarı ışığına bakıyorum. Bunu yapmak istiyorum... Gerçekten istiyorum ama ellerim sinirden titriyor ve kendimi aptal durumuna düşüreceğim gibi kötü bir his var içimde.

Yolcu penceresinin dışından üzerime bir gölge düşüyor ve kafamı kaldırdığımda Daemon'un dışarıda beni beklediğini görüyorum. Gülümseyerek inmeden önce motoru kapatıyorum.

"Güzel yer," diyor, büyük sarı çiftlik evine ve onu çevreleyen özenli bahçeye bakarak. "Ironhill'de kalacağını söylediğinde pek de hayal ettiğim gibi değildi."

Gülüyorum. "Seni mağarama geri çektiğimi mi sandın?"

Gözleri bir *şeyle* parlıyor -şaşkınlık sanırım- sonra sırtıyor. Yaklaşıyor ve elini arabanın kapısına dayayarak beni sürücü tarafındaki cama sıkıştırıyor. "Dürüst olmak gerekirse, öyle olsan bile seni takip ederdim."

Kalbim aptalca bir pıt pıt atıyor ve birden "bayılmak" kelimesinin ne anlama geldiğini anlıyorum. Gülümsüyorum ve başımı kaldırıp onun inanılmaz yeşil gözlerine bakıyorum. Gerçekten de saçma bir şekilde yakışıklı, neredeyse gerçek dışı. Sanki şu anda uzanıp ona dokunamazsam, kaybolacak ve geldiği büyüğü yere geri dönecekmiş gibi.

Barda otururken boyunun ne kadar uzun olduğunu söylemek zordu ama şimdi benim 1.80'lik boyumdan neredeyse bir karış daha uzun. Kollarımı boynuna dolamak için parmak uçlarımda durmam gerekiyor ve tişörtüm o kadar yukarı kalkıyor ki, tüm sırtım soğuk araba kapısına baskı yapıyor ve titriyorum.

Daemon iri ellerini yanlarıma götürüyor ve parmaklarını belimin çıplak tenine bastırıyor. Bir nefes çekiyorum. *Tanrım, harika kokuyor.* Misk kokulu bir orman gibi, belki biraz da gül kokuyor.

Sonra beni öpmek için başını eğiyor.

Dudakları yumuşak ve tadı tarçın ve nane karışımı gibi. Midem kalkıyor ve ağzımı açıp beni keşfetmesine izin veriyorum.

Ellerini yan tarafımdan geçirip kıcımlı kavlıyor ve sonra hiç uyarmadan kalçalarımın arkasından kavrayarak beni yerden kaldırıyor. Nefes nefese kalıyorum ve bacaklarımı kalçalarına doluyorum. Göbeğime doğru sertleştiğini hissedebiliyorum ve kot pantolonlarımızın sürtünmesini severek ona hafifçe sürtünüyorum.

Dudaklarıma doğru fısıldayarak geri çekiliyor, "İçeride mi?" "Evet. Ben-"

Sözlerimi bitiremeden beni daha sert bir şekilde havaya kaldırıyor ve verandaya doğru yürüyor. Kalçalarını sıkıca kavıyorum ve başımı yana çevirip boynuna ve keskin çenesine öpücükler konduruyorum. Kirli sakal yanaklarımı ve dudaklarımı çiziyor ama umurumda değil. Bu sertliği tüm vücudumda, hassas tenimin her santiminde hissetmek istiyorum.

Daemon beni verandanın merdivenlerinden yukarı, kapıya doğru taşıyor.

"Altında bir anahtar var-" diye söze başlıyorum ama tek eliyle kapıyı açıp içeri girince sözümü kesiyorum. Hah. *Kilitlemeyi mi unuttum?* Bu çok garip, yemin ederim unuttum.

Kapıyı arkamızdan tekmeleyerek kapatıp saçlarıma doğru mırıldanırken kafamdaki karışıklık uçup gidiyor: "Nereye, Peaches?"

Um...

Evin girişine bakıyorum. Genelde uyuduğum misafir odası üst katta ama ben henüz oraya çıkmadım bile. Tek bildiğim Nana'nın odanın her yerine sanat malzemeleri bıraktığı ya da orayı kapalı bir sera gibi bir şey olarak kullanmaya karar verdiği. Bunu açıklamak zor olurdu ve kesinlikle anı mahvederdi.

"Kanepe," diye mırıldanıyorum, başımı sağ tarafımızdaki oturma odasına doğru sallayarak.

Oturma odası muhtemelen mutfak dışında en az dağınık olan oda. Büyük bir cumbaya yaslanmış uzun, kırmızı kadife bir kanepe ve iğ ayaklı bir sehpanın etrafına dizilmiş birkaç eklektik koltuk var.

Daemon beni odaya taşıyor, mobilya labirentinde ustalıkla geziniyor ve kırmızı kadife kanepeye yatırıyor.

Üzerimde yükselirken onu görebilmek için başımı sonuna kadar arkaya eğmek zorunda kalıyorum. Kalbim kontrolden çıkmış gibi atıyor ve aniden tekrar gerildim.

Endişemi bastırmak için deri ceketinin yakalarını kavırıyor ve kaslı kollarından aşağı doğru itiyorum. Altında sade beyaz bir tişört var ve her iki kolunu da bilekten beyaz pamuklu kolların altına kadar kaplayan karmaşık dövmeleri gördüğümde ağzım sulanıyor. Kolları sürekli bir sembol deseniyle kaplı. İskandinav rünleri ile eski Arapça karakterlerin bir karışımı gibi görünüyor.

"Güzel mürekkep," diye geveliyorum.

Koluna bakıyor ve sırtıyor. "Teşekkürler."

Önümde dizlerinin üzerine çöküyor, ben de bacaklarımı ayırıyorum, böylece o da bacaklarımın arasında yere diz çökebiliyor. Bu şekilde neredeyse göz göze geliyoruz ve ellerini kot kaplı kalçalarımın gezdirirken seksi ve kibirli bir şekilde sırtıyor.

Parmaklarını bel bandımın üzerinde gezdiriyor, kotumun gümüş metal düğmesiyle oynuyor. "Bunları çıkarabilir miyim?"

"Lütfen."

Bir süre düğme ve fermuarla uğraşıyor, ben de kalçalarımı kaldırıp kotu bacaklarımdan aşağı sıyrmasına yardım ediyorum. Kotu çekiştirerek çıkarıp kenara fırlatıyor ve serin hava çıplak tenimde tüylerimi diken diken ediyor. Lanet olsun, hayatımda hiç lazer epilasyon yaptırdığım ya da güzel bir iç çamaşırı giydiğim için bu kadar minnettar olmamıştım. Siyah tangam sütyenime uymuyor ama en azından çamaşır günü giydiğim korkunç külotlardan giymiyorum.

"Güzel dövme," diye tekrarlıyor sözlerimi, sırtarak. Parmakları sağ kalçamdaki gül dövmesinin üzerinde gezinirken gözlerinde açık bir açlıkla bana bakıyor ve ben onun ilgisi altında kıvraniyorum. Daha önce kimse bana böyle bakmamıştı.

Tişörtümü başımın üzerine çekiyorum ama kumaş kolyeme takılıyor. Daemon uzanıp dikkatli bir dokunuşla kolyemi çözüyor. Bakışları göğsümdeki altın kolyede takılı kalıyor, sonra kolumun üst kısmındaki ikinci dövmeye, oradan da mor dantelli sütyenime kayıyor. Bakışlarında sıcaklık kıvılcımları beliriyor ve eğilip ağzını köprücük kemiğime bastırıyor.

Aman Tanrım.

Dudaklarını aşağı doğru çekip dantelin arasından sağ meme ucumu hafifçe emdiğinde başımı geriye eğip inliyorum.

Tişörtünü çekip çıkarıyorum, dövmelerin kollarından iki omzuna ve göğsüne kadar uzandığını görüyorum. Sanki uyanık olduğu her saati spor salonunda geçiriyormuş gibi sert kaslarla kaplı. Gözlerim irileşiyor, bakışlarımı tekrar yukarı kaldırmadan önce karın kaslarında geziniyor -sanki onun mükemmel vücuduna değil de sadece dövmelerine hayranmışım gibi. "Ne anlama geliyorlar?"

"Ailevi bir şey," diye cevaplıyor dikkati dağılmış bir şekilde. "Bir slogan gibi mi?"

"Onun gibi bir şey," diye mırıldanıyor, sonra eğilip ağzıma bir öpücük daha konduruyor.

Öpüşme yeniden hararetlendiğinde sorularımı çabucak unutuyorum. Ellerini çıplak bacaklarımdan geçirip karnımın üzerinden geçirerek göğüslerimi avuçluyor. Hafifçe sıkıyor, başparmaklarını meme uçlarımda gezdiriyor, tırnaklarıyla kazıyor. Bir karıncalanma tüm vücudumu dolaşıyor ve merkezime iniyor. Sırtımı dikleştirip göğsümü ona daha sıkı bastırıyorum.

Boynumdan aşağı iniyor, tekrar göğsümden geçiyor ve karnıma ulaşana kadar alçalıyor, göbek deliğimin hemen altındaki deriye ağzı açık bir öpücük konduruyor. Çenesinin çok hassas tenimi tırmaladığını hissedince keskin bir nefes alıyorum.

Bacaklarımı ayırıyor ve dantel üçgenine bir öpücük konduruyor. İnliyorum ve o da ağzını açıp ben sırlsıklam olup kıvranaana kadar dilini sert kumaşın üzerinde gezdiriyor.

"Çıkar şunları," diyorum.

Yönümü takip etmiyor, bunun yerine bir parmağını dantelin altına sokuyor ve külotumu yana sürükleyerek beni açığa çıkarıyor. Ağzını tekrar göbeğime indirdiğinde kıvranıyorum, bu sefer klitorisimi dudaklarının arasında sertçe emiyor.

"Ne biliyorsun?" diye mırıldanıyor. "Çok lezzetlisin, Peaches."

Aman Tanrım.

Hiç bu kadar iyi hissetmemiştim. Ryan ve ben yeni evliyken ve birbirimizin üzerindeyken bile, ki bu son kez birinin bana oral seks yaptığı zamandı. Dört yıl boyunca sadece ara sıra, sıkıcı ve zorunlu seks yapmışım ve aşk romanlarımdaki kurgusal karakterler gibi gerçek insanlarla seks yapmaktan hoşlanmadığımı düşünmeye başlamışım.

Yanıştı. Tamamen ve tamamen yanış.

Seksi seviyorum ve bu geceden sonra Daemon'ı bir daha hiç görmesem bile, bana bunu öğrettiği için mutlu olacağım.

Daemon klitorisimi dişleriyle kazıyarak daha sert emiyor ve aynı anda iki parmağını içime sokuyor. Parmakları iç duvarlarıma doğru kıvrılıyor ve ben çığlık atıyorum. Tüm vücudum titriyor ve gözlerimi kapatıp nefes nefese kalıyorum.

Kendime gelmemi beklemeden ayağa kalktı. Kendi kemerini benim kotumu çıkardığından çok daha hızlı bir şekilde çözdü ve sonra yanımdaki kanepeye oturdu. Beni kucağına çekmeden önce dimdik duran sikiinin büyüklüğüne hayret etmek için sadece bir saniyem var.

Ucunun sırlsıklam ıslak girişime sürtündüğünü hissettiğimde nefes nefese bir inilti çıkarıyorum. Kalçalarımı ileri doğru bastırıyorum ve ona karşı öğütüyorum, horozunun başını göbeğimin üzerinde ileri geri kaydırıyorum. Siktir.

Aklımın bir köşesinde, prezervatif kullanmasını isteyip istemediğimi merak ediyorum. Siktir et, riske gireceğim. Doğum kontrol hapı kullanıyorum ve kullanmadığım bir yıl boyunca bile Ryan'la hamile kalmaya çalıştık, hiç işe yaramadı. Bebek sahibi olabileceğimden bile emin değilim.

Bu düşünceyi aklımdan uzaklaştırıp, önümdeki adama yeniden odaklanıyorum. Daemon'ın gözleri yoğun ve içten içe yanıyor gibi görünüyor. Kısık bir zevk sesi çıkarıyor ve sütyenimin kaplarını yırtmak için uzanıyor, bir meme ucunu tekrar ağzına alıyor.

Bir santim aşağı iniyorum ve iniliyorum, ona karşı daha sert sallanıyorum, klitorisime karşı sürtünme arıyorum.

"Alay etmeyi bırak," diye hırlıyor tenime karşı, parmakları diğer meme ucumu acıtacak kadar sert bir şekilde sıkıştırıyor. "Senin içinde olmak istiyorum. O lanet kıcını oturtmanı ve gözün görmeyecek kadar sert boşalana kadar sikimin üzerinde zıplamanı istiyorum."

"Tanrım," diye nefes alıyorum. "Böyle konuşmayı nereden öğrendin?"

"Hapishanede," diye kestirip atıyor.

Şaka yapıyor, değil mi? Öyle olmalı. Şu anda umurumda bile mı?

Hareket etmemi beklemekten yorulduğu belli olan Daemon homurdanıyor ve kalçalarımı sıkıca kavırıyor. Beni etrafında döndürerek bir koluyla sırtımı göğsüne bastırıyor ve kucağına tamamen oturana kadar tüm vücudumu aşağı bastırıyor.

"Vay anasını."

Bir saniyeliğine hareket etmiyorum, doluluğa alışmaya çalışıyorum. Zonkluyor ve basınç çok yoğun. Sınırlarıma kadar gerilmiş hissediyorum. İnanılmaz derecede dolu ve bu his neredeyse ezici, ama mümkün olan en iyi şekilde.

Dizlerimi daha geniş açıyorum ve yavaşça yükseliyorum, geri batmadan önce onu dışarı kaydırıyorum. Kavrayışı sıkılaşıyor, parmakları tenimi kazıyor ve sabaha kadar göğüslerimde ve kalçalarımnda morluklar olacağını biliyorum. *Buna bayılıyorum.*

Daha hızlı sallanıyorum ve omurgamı eğerek başımı omzuna yaslıyorum. Ağzını kulağımın kıvrımına bastırmak için başını çeviriyor ve ürperiyorum. Sonra beni sarmak için uzanıyor, ben ona binerken parmaklarını hassas klitorisimin üzerinde ustaca gezdiriyor.

"Kahretsin, Peaches," diye pantolonunu boğazıma dayadı. "Kendini çok iyi hissediyorsun."

Diğer eliyle hâlâ klitorisimi okşayan Daemon, saçlarımı önümden itiyor ve kulağımın hemen altındaki deriyi emiyor. Dili boynumun kenarından yukarı doğru durgun bir yol izliyor ve içimde bir ürpertinin dalgalanmasına neden oluyor. Elektrik kıvılcımları tenimde dans ediyor, tutuşuyor ve yanıyor. Sırtım kamburlaşıyor ve sanki tüm vücudum alev almış gibi hissediyorum. Klitorisim zonkluyor ve bacaklarım hem zevkten hem de efordan titremeye başlıyor.

"Benim için tekrar boşalacak mısın?" Daemon kulağıma mırıldanıyor.

Kalçalarımı yuvarlayıp her darbede onu daha da derine çekerken sözcükler üretemeyerek iniliyorum. Küçük ışıklar görüş alanımın kenarında dans ediyor. Bedenim geriliyor ve zevk dalgaları üzerime çökerken kalçalarım titriyor. Kendimi kemiksiz hissediyorum.

Daemon hiçbir uyarıda bulunmadan beni kaldırıyor ve pozisyonlarımızı tekrar değiştiriyor.

Sırtımı kanepenin pelüş minderlerine çarparak şaşkınlıktan nefesimin kesilmesine neden oluyor. Neredeyse kıskanacağım bir zarafetle kendini üstümde konumlandırıyor ve aletini zorla içime sokarak beni vücuduma yayılan yoğun bir zevkle dolduruyor.

Orgazmım üzerime çökerken çığlık atıyorum, o beni doldururken etrafımda sıkılaşıyorum.

Vücudumdan bir ısı dalgası geçiyor ve içgüdüsel olarak gözlerimi kapatmama neden oluyor. Dizlerimi yukarı çekerken kaslarım geriliyor ve ayak parmaklarım kıvrılıyor. Daemon onları açık tutuyor ve beni öyle sert beceriyor ki başım minderli kolçağa çarpıyor.

Hırıltısı benim inlemelerime karışıyor. Öne doğru çöküp yüzünü göğsüme bastırmadan önce içimde daha da sertleşiyor.

Aramızdaki boyut farkına rağmen, ağırlığının bana baskı yaptığını hissetmek garip bir şekilde rahatsız edici değil. Sıcak, dövmeli kaslarla tamamen sarılmış durumdayım ve nefesim yavaşlayıp kalp atışlarım normale döndükçe biraz fazla rahatlayarak orada uzanıyorum.

Sonunda, bana bakmak için ellerini yukarı kaldırıyor. Bakışlarımız kilitleniyor ve işte tam o anda, bu anın kırılğan, sabun köpüğü mutluluğu patlıyor.

Şimdi ne olacak?

Gidecek mi? Tek gecelik ilişki adabı nedir? "Um..." Nereye varmaya çalıştığım hakkında hiçbir fikrim olmadan başlıyorum.

Sırıttıyor, ayağa kalkmadan önce içimden kayarak çıkıyor. "İçecek bir şeyin var mı?"

Oturuyorum. "Pek yok. Yani, su var."

Bana ukala bir gülümseme atıyor ve dönüp çıplak bir şekilde odanın içinde yürümeye başlamadan önce bakışlarını çıplak bedenimde gezdiriyor. Tanrım, dişlerimi onun kıkına geçirmek istiyorum.

"Su da olur," diyerek oturma odasından çıkıp koridorun sonunu işaret ediyor. "Bu taraftan mı?"

"Evet," diye mırıldanıyorum, terli buklelerimi yüzümden uzaklaştırarak. "Mutfak yemek odasından geçiyor."

"Güzel," diye cevap veriyor, çoktan uzaklaşmış. "Sanırım ikinci raunttan önce su içmen gerekecek."

Karnım heyecanla zıplıyor. "İkinci raunt mu?"

Omzunun üzerinden bana sırtttıyor. "Tabii ki, Peaches. Senin tek bir tadınla hayatta kalabileceğimi mi sandın?"

Kahretsin, sanırım ona *aşık* olabilirim. Pek sayılmaz ama beni becerme şeklini kesinlikle seviyorum. Gerçek bir karasevdanın yük treni gibi üzerime doğru geldiğini hissedebiliyorum.

Daemon girişten geçip yemek odasından mutfığa doğru yürürken onu takdirle izliyorum. Yemek masasının üzerindeki kitap yığınlarının önünde kısa bir süre duruyor.

Kitaplardan birini eline alıp dikkatle inceliyor, sonra da dönüp yüzüme sert bir ifadeyle bakıyor. "Bu da ne böyle?"

"Um..." Ne sorduğunu anlamam bir anımı alıyor. "Sadece kitaplar. Isabelle Reading'i hiç duydun mu?"

"Isabelle?" diyor yavaşça, sesi hafifçe boğuklaşarak.

Odadaki hava dramatik bir şekilde değişti. Kahretsin. Belki de Nana'nın hayranıdır? Eğer gecenin geri kalanını peri masalları hakkında konuşarak geçirmek istiyorsa, sanırım ölebilirim.

Daha dik oturup kıyafetlerimi aramaya başladım. Onun yerine Daemon'ın tişörtünü buldum. Tişörtü bir elbise gibi başımın üzerine geçirip ayağa kalkıyorum.

"Sorun ne?" Odanın içinde adım atarak soruyorum.

Daemon kitaplara odaklanmış durumda, omuzları gergin. Yavaşça bana dönüyor, gözleri yüzümden köprücük kemiğime doğru kayıyor. Tişörtünün altında saklı duran kolyeme odaklanıyor, gözlerinin ardında bir dizi duygu titreşiyor -korku, suçluluk, öfke.

"Tamam..." Titrek bir kahkaha attım. "Beni korkutuyorsun. Kitapları falan mı okudun?"

"Kapaktaki adamın adı ne?"

Kaşlarımı çatıyorum. "O Kral Thorne, kitapta adı geçiyor. Fark eder mi?"

Dudaklarını sinirli bir şekilde yalıyor ve yakışıklı yüzü teslimiyetle buruşuyor.

"Kahretsin, Peaches. Bunun için çok üzgünüm."

"Ne için üzgünsün?"

Elini havaya kaldırıyor ve her şey karardığı için cevabını duyamıyorum.

CHAPTER FOUR

DAEMON

Ne oluyor lan?

Alix kanepeye yığılıyor, başı yana düşüyor. Dehşet içinde bakıyorum ve şaşkınlıkla arkamdaki yemek odası sandalyelerinden birine çöküyorum. Elimdeki kitaba ve Thorne'un bana bakarak sırtmasına bakıyorum.

Ne. Ne. Siktir.

Ellender'dan bariyeri geçip ölümlüler âlemine geleli sadece on iki saat olmuştu. Bu yolculuğu hiç yapmak istememiştim ama Thorne bana fazla seçenek bırakmadı.

Ya bu Isabelle denen kadını bulmaya çalışacaktım ya da sevdiğim herkes işkence görecekti.

Zor bir seçim değildi.

Adamlarımla ve yaşlı dilenciyle birlikte Dyaspora'dan çıkarken Thorne'un fikrini değiştirebileceğini düşünüyordum. Ben tepki vermeye fırsat bulamadan geri dönüp hepimizi öldürebilir ya da belki de bizi sirenler tarafından boğulup yenmemiz için soğuk okyanusa atabilirdi.

Ama yapmadı.

Thorne bizi karla kaplı taş hapishaneden çıkarıp donmuş bir tundraya götürdü. Alan düzinelerce meşale ve fenerle aydınlanmıştı ve kırmızı ceketli askerlerden oluşan lejyonlar etrafta durmuş krallarının dönmesini bekliyordu. Yelkenleri Thorne'un armasıyla süslenmiş devasa bir gemi, kıyının hemen ötesinde suyun içinde sallanıyordu.

Bu gerçekten oluyordu. Eve dönüyorduk.

Birden Kastian ön kolumu kavradı ve ben de dönüp ona baktım. "Ne?"

Kahverengi gözleri büyüdü. "Bu konuda emin misin?"

"Hayır," dedim dürüstçe. "Sen ne düşünüyorsun?"

Kastian gemiye baktı. "Bence babam Vernallis Kralı'yla birlikte Dyaspora'dan kaçmayı başardığımı öğrenirse altına sıçar."

Boş boş güldüm. Haklı olduğundan şüphem yoktu.

Kastian sürgündeyken benim ilk arkadaşım olmuştu. Hydratta sarayı Vernallis'i ziyaret ettiğinde çocukken bir kez karşılaşmıştık. Bir sonraki görüşmemizin Dyaspora'nın soğuk ve çorak topraklarında olacağını hiç tahmin etmemiştim ama o ilk yıllarda beni ayakta tutan tek şeyin bu olduğu ortaya çıktı. Kastian ben geldikten sadece iki yıl sonra kendi sarayından sürgün edildi ve kısa sürede sırdaşım oldu. Bugüne kadar benden başka kimse onun sürgün edilme nedenini ya da Hydratta'da kim olduğunu bilmiyordu.

"Thorne'un senin kim olduğunu bildiğini sanmıyorum," diye mırıldandım.

Başını iki yana salladı. "Ben de bilmiyorum. Kardeşin hiçbir zaman çok dikkatli olmamıştır."

"Burnu bu kadar havadayken bir şey gözlemlemek zor."

Birdenbire beni duymuş olabileceği endişesiyle, birkaç adım ötemizdeki kardeşimin arkasına sertçe baktım. Thorne hiç kıpırdamadan gemiye doğru yürümeye devam etti ve yanından geçerken askerlerinin sorularını ve yorumlarını duymazdan geldi.

"Dinle," diye mırıldandım Kastian'a. Yalnız konuşabileceğimiz bir an daha kazanmak için yürüyüşümü daha da yavaşlattım. "Anakaraya ayak basar basmaz insan diyarına gitmemi bekleyeceğinden eminim. Ben yokken geri kalanınızla ne yapacağını bilmiyorum."

"Hiçbir şey yapmayacağını tahmin ediyorum," diye yanıtladı Kas. "Gerçekten geri dönmeni istiyor, o yüzden sen yokken bize zarar vermenin bir anlamı yok. Sanırım şu an için hepimiz güvende olacağız."

"Ama eğer geri dönmezsem ya da bu kadını bulamazsam..."

"Vernallis'ten çıkmamızı sağlayacağım," diye söz verdi, benim sormama bile gerek kalmadan. "Eğer bir ay içinde geri dönmezsen, Jett ve Fox'u Hydratta'ya götüreceğim. Eğer kabul ederlerse annen ve kız kardeşini de."

Bir kez başımı salladım. Bunun gerçek bir yemin olduğunu biliyordum, çünkü Hydratta'ya dönmek neredeyse kendi ölümünü garantileyecekti. Hiç dönmesem bile en azından ailem ve arkadaşlarımın çoğu hayatta kalacaktı.

Çoğu zaman olduğu gibi, kehanetim kısa sürede doğru çıktı.

Thorne benden en yakın geçidi bulmamı ve gelinini aramaya başlamamı istemeden önce Ellender topraklarına daha yeni inmiştik.

Ne yazık ki nereye bakacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Isabelle Ellender'a altmış yıl önce gelmiş. Bu benim Dyaspora'ya mahkum edilmemden otuz yıl sonraydı. Onunla hiç tanışmamıştım, neye benzediği hakkında hiçbir fikrim yoktu ve Ellender'i nasıl bulduğuna dair en ufak bir ipucum bile yoktu. Thorne'la evlenmek yerine neden gittiğini bilmiyordum ve yaşlanmasını engelleyen kolyeyi hâlâ takıp takmadığını bile bilmiyordum. Belki de hiç takmamıştı ve ben seksenlerinde bir kadın arıyordum. Ya da belki eskiden takıyordu ama sonunda bıraktı. Bu durumda, herhangi bir yaşta olabilirdi.

Tüm görev umutsuz görünüyordu. Bir yığın iğnenin arasında iğne aramak gibi bir şeydi.

Elimdeki tek ipucu Isabelle'in Ironhill adlı bir kasabada Ellender'a geçtiği idi.

Önceki hayatımda diyarlar arasında insan ve mal taşıdığım için her bir geçidin yerini biliyordum. Yüzyıllar önce sayısız kapı vardı ve dünyalar arasında kolayca gidip gelebiliyorduk. Bir zamanlar, Fae'ler her yerdeydi ve ölümlüler bizi tanrılar ya da melekler olarak görüyordu. Şimdi, kapılarımızın çoğu yok edildi ve kazara dört Fae krallığından birine düşebileceğiniz ya da bu dünyadan olmayan bir yaratıkla karşılaşabileceğiniz sadece birkaç yer kaldı.

Appalachian Dağları bu yerlerden biri.

Thorne kayıp gelininin Ironhill'den olduğunu söylediğinde, onun Appalachian geçidine yakın bir yerde yaşamış olması gerektiği hemen aklıma geldi.

Ama bu bile bir çıkmaz sokağa dönüştü.

GÜNEŞ batmaya başladığında Thorne'un atlarından birine bindim ve kendimi rahatsız edici bir yolculuğa hazırlayarak yola koyuldum.

Geçidin girişi atla dört saat uzaklıktaydı ve zaman kaybetmeye cesaret edemedim. Hele ki gece çökmeden diğer diyara geçmem gerektiğini biliyorken. Karanlık Vernallis'i kapladığında, lanet Thorne'un sarayının her üyesinin üzerine çökecekti ve ben tekrar kendime geldiğimde neler olabileceğini bilmenin hiçbir yolu yoktu.

Kapıya doğru olabildiğince hızlı at sürdüm, etrafımı zar zor fark ettim. Durup karın olmayışına hayret edecek ya da ağaçlardaki yaprakları takdir edecek vaktim yoktu - eğer gece çökmeden geçide ulaşmak istiyorsam.

Sonunda kapıya ulaştım.

Atımdan atladım ve mağaranın ağzında durdum. İçerideki karanlık sonsuza kadar uzanıyor gibiydi, hiç bitmeyen bir uçurum, tüylerimi diken diken ediyordu.

Oyalanmanın bir anlamı yoktu.

Omzuma astığım giysi çantasıyla antik mağaranın ağzına adım attım ve baskıcı karanlık beni bütünüyle yuttu. Elimi kaba taş duvarlarda gezdirdim, saatlerce süren dolambaçlı tünellerde tökezlerken nabzım kulaklarımda gümbürdüüyordu. Sonunda hava değişti. Serin bir esinti tenime değerek Ellender'ı insan dünyasından ayıran gizli bariyere vardığımı işaret etti.

Ayağım iki ülkeyi ayıran görünmez çizgiyi geçerken, omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı. Hava aniden ağırlaştı ve mideme bir huzursuzluk hissi yerleşti.

Yanlış giden bir şeyler vardı.

Hava dumanla kaplıydı, yoğun sıcaklığı ve keskin kokusu ciğerlerimi dolduruyor ve nefes almamı zorlaştırıyordu. Hava almak için çırpındım ve bacaklarım güçsüzleşti.

Panik göğsümü tırmalarken, kürek kemiklerimin arasında tanıdık bir baskı hissettim. Bilinçli bir düşünce olmadan, kanatlarım açıldı ve kırmızı ve siyah tüylerin çarpıcı kombinasyonunu sergiledi. Çoğu Fae gibi ben de onları saklı tutardım ama yoğun duygu anlarında kendilerini göstermekten başka bir şey yapamazlardı.

Etrafımda dönen yoğun dumandan gözlerimi korurken yıpranmış çantamı kavradım. Kanatlarımı tüm gücümle çırparak yerden havalandım ve dar mağara geçidinin tavanına doğru yükseldim.

Yoğun ısı ve duman görmemi zorlaştırıyordu ama alevlerin üzerinden geçmeyi başardım ve sonunda çıkışa ulaştım, açık gökyüzüne fırladığımda temiz hava için nefes nefese kaldım.

Çevredeki alanın üzerinde yükselip manzarayı seyrederken bir anlık rahatlama hissi üzerime çöktü. Ancak aşağıdaki boş sokakları incelediğimde, bu rahatlama hissi hızla kayboldu.

Burası hayalet bir kasabaydı, terk edilmiş ve harabeye dönmüştü. Hiçbir yerde insan ya da başka türlü tek bir ruh bile görünmüyordu.

Bir tepeye hafifçe inerek nefesimi tutmak için durakladım.

Nabzım yavaşladı ve sonunda kanatlarım kayboldu, sırtımı kaplayan büyülmüş dövmelerin içine geri çekildim.

Burada ne haltlar dönüyor?

Geçit neredeyse yıkılmıştı ve bu kasaba sanki nesiller boyu burada kimse yaşamamış gibi görünüyordu. Thorne'un beni aptalca bir iş için göndermiş olması ve geçitte yanmamı istemiş olması mümkün müydü?

Mümkündü ama neden? Bana zaten doksan yıldır işkence ediyordu.

Hayır, Thorne bunu bilemezdi. Bu, yangının doğal bir felaket olduğu ya da insan hatasından kaynaklandığı anlamına geliyor olmalı. Ellender'a dönmek için başka bir geçit kullanmam gerekecekti. Isabelle'i bulduğumu varsayarsak tabii.

Şimdilik bir plana ihtiyacım vardı.

Belki buralarda Isabelle'i tanıyan biri vardır ve bana doğru yolu gösterebilir. Ama önce birkaç insan bulmam gerekiyordu.

Hapishane paçavralarımı yerde bırakarak hızla insan kıyafetlerimi giydim. Sonra üzerime küçük bir büyü yaptım. Kendimi görünmez kılacak kadar güçlü bir şey değildi ama artık karşıma çıkan herhangi bir insan beni Fae yerine insan olarak görecekti. Belki yine de ortalama bir insandan daha çekici görünecektim, ama elden bir şey gelmezdi.

Kasabaya doğru yaya olarak yola koyuldum. Sonunda, bölgede açık olan tek işyerine giden yolu buldum. Önünde düzinelerce motosiklet olan küçük, yıkık dökük bir bar. En azından ölümlü dünyadan hatırladığım kadarıyla her şey değişmemişti; insanlar hâlâ deri ve kot giyiyordu ve ben de kılık değiştirmiş halimle pek göze çarpmıyordum.

Bara oturdum ve bir içki sipariş ettim, sonra da düşüncelere daldım.

Bir insan ölümsüz olduğu gerçeğini ancak bu kadar uzun süre saklayabilirdi. On yıl mı? Belki yirmi, en fazla? Ondan sonra, Isabelle

kolyeyi çıkarması ya da istenmeyen dikkatlerden kaçınmak için yoluna devam etmesi gerekiyordu.

Yine de onu aramalı mıydım? Başka bir ölümlü kız bulup, Thorne'un inanılmaz derecede kısa dikkat süresi ve kayıtsız kalbiyle aradaki farkı fark etmeyeceğini mi ummalıydım?

Sonraki bir saat boyunca ne yapacağıma hâlâ karar verememiştim ve içkim artık bardağın dibinde erimiş buzdan başka bir şey değildi. Tam o sırada kapı açıldı ve uzun, kıvrıkcık siyah saçlar gözüme ilişti.

Nefesim kesildi.

Hapishane adasına mahkûm edilmeden önce birçok sevgilim olmuştu ama bu uzun zaman önceydi. Kadınlar Dyaspora'ya nadiren gönderilirdi ve gönderilenlerin de ömrü uzun olmazdı. Daha sonra, doksan yılı aşkın bir süredir kimseyle birlikte olmamıştım.

Soluk, kalp şeklinde bir yüzü ve berrak, neredeyse akkor gibi bir cildi olan çarpıcı bir kadındı. Yüzü gençti ama kocaman mavi-gri gözleri onun çocuk olmadığını söylüyordu. Dünyadan bıkmış kadar çok şey görmüştü. Dar, kot pantolon ve önünde bir çeşit resim olan kısa kollu pembe bir gömlek giymişti. Yaklaştıkça, üzerinde şöyle yazdığını fark ettim: Göğsünde "Şeftali ve krema gibi lezzetli" yazıyordu. *Bu bir vaat miydi yoksa sadece bir öneri mi?*

İnsan efsanelerinde sık sık güzel kızları baştan çıkaran Fae erkeklerine yer verilmesi tesadüf değildi. Biz insanları, onların bizi bulduğu kadar güzel ve cazip buluyorduk. Masal cennetinde yapılmış bir eşleşmeydi. Ya da bu durumda cehennemde.

Lanet olsun.

"Tanrı aşkına," diye mırıldandım yüksek sesle, başımı şiddetle sallayarak. Çenemi sıkarak bakışlarımı müstehcen tişörtlü kadından ayırdım ve içkimin son damlalarını da yudumladım. Şu anda dikkatimin dağılmasını göze alamazdım, hiçbir şey için.

Ayağa kalkmak için hamle yaptım ama ben daha gidemedim kadın yanımdaki koltuğa çöktü.

Gözlerimi kaçıramadan yerimde kaldım, barmene işaret edip bir bira ve çizburger sipariş eden kadına odaklandım. Sonra başını eline yasladı ve uzun bir süre boşluğa baktı. Üzgün mü görünüyordu? Belki de kızgın?

"Aman Tanrım, aklımı kaçırıyorum," dedi.

"Bundan şüpheliyim, Peaches," diye geveledim kendimi durduramadan.

Bu sözler hayatımın en büyük hatasıydı.

ŞİMDİ odanın öbür ucunda Alix'in baygın bedenine bakıyorum.

Bir an önce tek görebildiğim orgazmdan kızarmış güzel yüzüydü. Şimdi keşke o bara hiç girmeseydim, onunla hiç tanışmasaydım diyorum. Dünyadaki onca kadın arasında aradığım kadını hemen bulmam ama onun o olduğunu bilmemem ihtimali nedir?

İnanılmaz görünüyordu, aslında inanılır gibi değildi. Ama şimdi bulmacanın parçaları yerine oturmaya başladığına göre, kaçırdığım tüm işaretleri fark etmekten kendimi alamıyorum:

Kapağında kardeşimin portresi olan kitap, Isabelle Reading tarafından yazılmış.

Alix'in görmezden geldiğim altın ve yakut kolyesi.

Ironhill'deki son lanet evde durduğumuz gerçeği.

Alix'ten elimdeki kitaba bakarken aklımı pek çok soru dolduruyor.

Zaten emin olsam da bir yanım hâlâ yanıldığımı kanıtlamak istiyor. Thorne'un kendinden memnun sırtışını gizleyerek kitabın ön kapağını açıyorum. Hararetle sayfaları çeviriyor, orada burada rastgele bir cümle okuyorum. Bir an sonra "Ellender" kelimesi gözüme çarpıyor ve yeni bir mide bulantısı dalgası beni vuruyor.

Kitabı büyük bir gürültüyle kapatıyorum ve arka kapağa bir göz atıyorum. Tek renkli bir kadın resmi bana bakıyor. Bakışlarımı hızla fotoğraftan kanepede yatan kadına kaydırıyorum. Zihnimde aynı kişi olduğuna dair hiçbir şüphe yok. Benzerlik tekinsiz; saçlarından gözlerine kadar ve en önemlisi, Alix fotoğraftakiyle tamamen aynı kolyeyi takıyor.

Thorne'un kolye hakkında söylediklerini hatırlamaya çalışıyorum. Arkasında kabartmalı amblemi olan altın bir madalyon ve içinde büyülü bir ayna var. Ayağa kalkıp odayı iki adımda geçerken kalbim hızlanıyor. Alix'in ince boynuna uzanıyorum ve ödünç aldığım tişörtümün yakasının altına gizlenmiş zinciri usulca çekiştiriyorum.

Ters çevirdiğimde altın kolye ucu dokunulacak kadar sıcaktı. Ne bulacağımı biliyordum ama Thorne'un gül amblemini görünce yine de rahatsız oldum. Emin olmak için madalyonu açmama bile gerek yok.

Alix'in daha önceki sözlerini yankılayarak, "Aklımı kaçırıyorum," diye mırıldanıyorum.

Bir dakika. Ne sikim düşünüyorum ben?

Isabelle'in önceki sözlerini yankılıyorum. Alix, Isabelle'dir. Başka bir açıklaması yok.

Bu tam bir karmaşa.

Buraya Isabelle'i bulmaya geldim ve her şeye rağmen bunu bir günden kısa sürede başardım. İyi talihimden dolayı heyecanlanmalıyım. Ailemi ve arkadaşlarımı kurtarma ve aynı zamanda eski hayatımı geri kazanma fırsatına atlıyor olmalıydım.

Ama değilim.

Midem hala çalkalanıyor ve olmam gerekenden daha fazla çelişki içindeyim. Bu kadınla daha yeni tanıştım. Yine de, ne tür bir canavar bir kadınla yatar ve sonra onu başka bir adamla evlenmeye zorlamak için esir alır?

Bu bizimle ilgili değil. Ellender'ın her vatandaşıyla ilgili. Bütün bir ırkın hayatta kalması karşılığında bir ölümlü kadın o kadar da kötü bir takas olamaz. Hem onu öldürecek değiliz ya. Birçok kadın kraliçe olma fırsatı için adam öldürür.

Kendi yalanlarıma inanmıyorum ama yine de ayağa kalkıyorum, öfkem yüzeyin hemen altında kaynıyor. Yerdeki giysilerimi toplayıp hızla giyiniyorum, üzerimde sadece Isabelle'in giydiği tişört kalıyor.

Isabelle'in kitabının bir kopyasını kot pantolonumun kemerine sokuyordum ki bacağıma bir şey sürtündü. Sıçradım ve aşağı baktım.

Devasa yeşil gözleri olan kocaman gri bir kedi bana bakıyor ve yüksek sesle miyavlıyor.

"Çekil," diye mırıldanıyorum, kediyi uzaklaştırmak için ona vuruyorum. "Tanrı aşkına. Aç mısın sen? Bu kadar mı?"

"Me-ow-ow."

Bunun için zamanım yok.

Kediyi yakaladım ve onu taşıyacak bir şey aradım. Birden keşke Thorne'un çantasını hapisane paçavralarımla birlikte tepede bırakmak yerine yanıma almayı akıl etseydim diye düşündüm.

Kapının yanındaki kancadan bez bir çanta sarkıyor ve kediyi içine itiyorum. Kıpırdanıyor, öfkeyle tıslıyor.

"Kapa çeneni," diye hırlıyorum. "En azından seni burada açlıktan ölmeye terk etmiyorum."

Belki Isabelle kedisinin Ellender'da onunla birlikte olmasından memnun olur. Onu kaçırdığım için benden nefret etmeyecek kadar memnun mu? Muhtemelen hayır, ama zararı olmaz.

Çırpınan kediyi omzuma alarak, Isabelle'in topallayan bedenini kaldırmak için eğildim. Başı omzuma doğru düşüyor.

Ancak o zaman ikisini de dikkat çekmeden bir yere götürme şansım olmadığını fark ediyorum ve onları kesinlikle çalıntı motosikletimin arkasına tünemem.

Avluya doğru ilerlerken, kanatlarımı açıp gökyüzüne fırlamadan önce derin bir nefes alıyorum.

Geldiğim yerden farklı bir kapı bulmam gerekeceği gerçeğine neredeyse seviniyorum. Bir sonraki en yakın kapı saatler uzakta, ama sadece Isabelle'in nihayet uyanıp beni olduğum canavar olarak gördüğü anı uzatmak için bile olsa buna neredeyse seviniyorum.

CHAPTER FIVE

ALIX

Uykuya daldığımı hatırlamadan uyanmak inanılmaz tuhaf bir duygu.

Yan yatıyorum, gözlerim hala kapalı, kafatasımdaki çarpıntının yarı farkındayım. Gül kokusu havayı dolduruyor. Acele bir ses ve yağmurun cama ritmik vuruşunu duyuyorum - keskin ve kesik kesik, bir metronomdaki 180 vuruş gibi.

Tek gözümü açıyorum ve aynı anda birkaç şeyin farkına varıyorum. Evde ya da otelde değilim, hatta Nana'nın evinde bile değilim. Panik içinde doğruldum ve başım dönmeye başladı.

Aman Tanrım.

Tanımadığım bir odada pelüş, zarif bir yatakta uzanıyorum. Tavanlar yüksek, duvarlar geometrik kemerli pencerelerle kesilmiş yumuşak ten rengi bir taş. Gerçekten de yağmur yağıyor, çünkü camdaki su ve buğu dışında dışarıda hiçbir şey göremiyorum. Altımdaki yatak, Marriott'taki ucuz kırmızı yorgandan kilometrelerce uzakta, kırmızı ipek bir yatak örtüsüyle kaplı.

Ne yapacağımı şaşırmış bir halde bacaklarımı yatağın kenarına doğru sallıyorum. Soğuk hava bacaklarıma geliyor ve aşağı bakıyorum. Üzerimde tişörtten başka bir şey yok. Hayır.

Ayakkabı. İç çamaşırını yok. Hiçbir şey yok. Ve daha kötüsü, tişört benim bile değil.

Neler oluyor böyle?

"Sakin ol, Peaches," diyor tanıdık bir ses. "Karşıya geçmek kafa karıştırıcı olabilir."

Başımı çeviriyorum ve sıçırıyorum. "Daemon?"

Daemon ağır görünümlü bir kapının önündeki tahta sandalyeye uzanmış, ayaklarını beyaz, iğ bacaklı bir makyaj masasının üzerine uzatmış. Kot pantolonuna geri dönmüş, deri ceketini çıplak, dövmele göğsünün üzerine giymiş. İfadesi düz, neredeyse sıkılmış - nerede olduğunu bilmeyen birinin bakışı değil.

Kendinden emin bir erkek edasıyla bana doğru yürüyor. İfadesini okumak zor - tam olarak kızgın değil, ama dün geceki kadar arkadaş canlısı da değil. Elime bir bardak su tutuşturdu. "İç şunu."

Hâlâ sersemlemiş bir halde, iki kere düşünmeden içiyorum. Oda sıcaklığındaki sıvı neredeyse boğazımı yakıyor ve öksürüyorum. Her nasılsa, bu sersemliğimin geri kalanını temizliyor ve içimde bir dehşet kıvılcımı çakıyor.

Aman Tanrım, şu anda kaçırılıyor muyum?

"Hangi cehennemdeyim ben? Neler oluyor?"

Beyaz makyaj masasının üzerindeki su sürahisine uzanıyor ve bardağıma yeniden dolduruyor. Bu sefer ben almadım, o da iç geçirerek masaya koydu. "Dinle, kafanın karışık olduğunu biliyorum ama konuşabilmemiz için sakinleşmen gerekiyor."

Kupayı itiyorum. "Sakinleşmem mi gerekiyor? Kafayı mı yedin sen? Eğer bir şey varsa, o da yeterince korkmadığımdır. Son hatırladığım şey, büyükannemin oturma odasındaki kanepedeydim ve..." Sözümü kesiyorum, yanaklarımda yanan bir sıcaklık yükseliyor.

Daemon yüzünü buruşturuyor; uyandığından beri ondan gördüğüm ilk duygu belirtisi. "Biliyorum. Bunun için üzgünüm ama-"

"Pardon?" Ayağa kalkıyorum. "Üzgün olman umurumda değil. Umarım kanepede sızmışımdır ve bu gerçekten çok canlı bir rüyadır."

"Bu bir rüya değil," diye tıslıyor Daemon, gözleri hafifçe kısılıyor. "Çeneni kapatıp beni dinler misin?"

"Birinin beni duymasından mı korkuyorsun?" Ağzımı açıyorum ve olabildiğince yüksek sesle bağıriyorum. "Yangın var! Burada yangın var!"

"Pekala, bu kadar yeter."

Daemon yaklaşıyor ve bir eliyle ağzımı kapatıyor. Beni belimden kavrayıp ayağımdan kaldırıyor ve tekrar yere bırakıyor.

Yatakta. Üzerime doğru geliyor, boyu ve kasları artık ağzımı sulandırmıyor. Şimdi, silah gibi görünüyorlar. Sanki hiç düşünmeden beni boğabilirmiş gibi.

"Birinin seni duyması umurumda değil Peaches," diyor, eli hâlâ ağzımı kapatırken. "Ne olduğunu açıklamaya çalışıyorum ve fazla zamanımız yok. Sabrım tükenmeden çeneni kapa ve beni dinle."

Büyük avucunun üstünden bakışlarıyla karşılaştım.

Barda çok nazik davranmıştı ama belki de bu sadece gardımı düşürmemi sağlamak için yaptığı bir numaraydı. Bana vibratörümle boy ölçülecek bir orgazm yaşatacak ilk erkeğin adam kaçıran bir seri katil olacağı aklıma geliyor.

Yavaşça başımı sallıyorum ve Daemon elini dikkatlice ağzımdan çekiyor. Çıglık atmayınca rahatlıyor.

"Zaten fark etmezdi." Bir elini yüzünde gezdiriyor. "Ellender'da kimse bir insanın çıglık atmasına gözünü kırpmaz."

Kaskatı kesildim. "Az önce 'Ellender' mı dedin?"

Başını sallıyor, sanki bariz bir şeyi gözden geçiriyormuşum gibi bana sivri bir bakış atıyor. "Elbette. Bu kadar şaşırmış gibi davranma."

Kalp atışlarım hızlanıyor, kulaklarımda gümbür gümbür atıyor. *Vay anasını.*

Ellender, Nana'nın kitaplarındaki krallık. Her genç kızın ziyaret etmek için can atacağı büyümlü bir fantezi dünyası. Ama *gerçek değil*. Daemon bir çeşit çılgın hayran olabilir mi?

Aman Tanrım, çılgın kızlardan hoşlandığını söylemesine şaşmamalı. Adam tam anlamıyla hayal görüyor.

Daemon kapının önündeki sandalyesinde otururken ben de duyduğum tüm gerçek suç podcast'lerini, *Law & Order*'ın tüm bölümlerini ve sokak zekâsını gözden geçiriyorum: *SVU*, ve ortaokuldaki sokak zekası toplantısı. Beni yalnız bırakması için onu zorlamalıyım, aksi takdirde kaçmak için bir yol bulma şansım asla olmayacak.

"Biraz daha su alabilir miyim?"

İçmeyi reddettiğim bardağa uzanıyor ve bana uzatıyor. Almak için öne doğru eğildim ama parmaklarımı kasten karıştırdım. Yere düşüyor ve yatağın altına yuvarlanıyor.

"Özür dilerim!"

Daemon sinirli bir şekilde iç çeker ve sürahisine bakar. "Bunu yeniden doldurmam gerek."

O kapıya doğru yürürken kalbim heyecanla çarpıyor. Anahtarı çıkardığını görmüyorum ama kilit yine de tıklıyor. Kapıyı açıyor,

durur, cüssesi dışarıdaki her şeyin görünmesini engeller. "Bir saniye içinde döneceğim. Sakın kıpırdama."

Başımı sallıyorum, kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki duyamamasına şaşıyorum. "Elbette."

Dışarı çıkıyor ve kapıyı arkasından sertçe kapatıyor. Kapıyı kilitlemeyi unutacağını umarak nefesimi tutarak bekliyorum, ama dehşete düşüyorum, bir tıkırtı duyuyorum, sonra da geri çekilen ayak seslerinin yankısını.

Üzerime soğuk bir adrenalin dalgası yayılıyor ve ensemdeki tüyler diken diken oluyor. Ayağa fırlıyorum ve garip bir daire çizerek telefon, saat ya da başka bir şey arıyorum. Sadece bir otelde olduğumuzu varsayabilirim. Daha önce gördüğüm hiçbir otele benzemiyor ama dekor o kadar görkemli ki buranın onun evi olma ihtimali yok.

Sallanan bacaklarımın üzerinde en yakın pencereye doğru ilerliyorum. Bir parça buğuyu temizleyerek burnumu serin cama dayıyorum ve gözlerimi kısarak yağmurla ıslanmış çevreye bakıyorum. Tek gördüğüm dağlar ve bir parça karanlık gökyüzü. Bu bana hiçbir şey söylemiyor - dağlar Appalachians'ın herhangi bir yerinde olabilir ve karanlık gökyüzü fırtınanın ya da günün saatinin bir ürünü olabilir. Bildiğim kadarıyla öğlen de olabilir.

Yılmadan dönüp kapıya koşuyorum ve tokmağı deniyorum. Kilitli olduğunu görünce şaşırmadım ama hayal kırıklığı yine de üzerime çöktü. Sonra kapı kolunu inceledim. Ağır ve pirinçten yapılmış, anahtar deliği koridordan gelen bir parça ışığı görebileceğim kadar büyük. Odaya dönüyorum ve kapıyı açmama yardımcı olacak herhangi bir şey var mı diye bakıyorum.

Kocaman yatak dışında odada pek fazla mobilya yok. Beyaz ve altın rengi büyük bir gardırobu açıyorum ve boş olduğunu görüyorum. Bunun yanında, üzerinde altın bir şamdan ve boş, yontulmuş bir çay fincanından başka bir şey olmayan küçük bir makyaj masası var.

Makyaj çekmecesini çekip açarken hayal kırıklığı içime doluyor. Körü körüne arkaya doğru uzanıyorum, parmaklarım küçük ve ince bir şeye değene kadar pürüzsüz ahşap üzerinde beceriksizce ilerliyor. Vintage görünümlü bir toka iğnesi çıkarınca içim rahatlıyor. *İşte bu.*

Kilidin klik sesini duymam için iğnenin birkaç kez sallanması yetiyor. Kapıyı açıyorum ve dudaklarımdan istemsiz bir çığlık dökülüyor. Kapının diğer tarafında, belli ki benimle aynı anda açmaya çalışan bir *yaratık* vardı.

Yaratık kısa boylu, göğsümün ortasına ancak ulaşıyor ve çocuk boyunda bir Rönesans panayırı kostümü giymiş - uzun kırmızı bir etek, korse tarzı siyah bir

pamuklu bir korse ve ona uygun bir ceket. Ama beni ılık attıran kıyafetler değil.

Onun yüzü.

İnsana benzemiyor.

Bunu tarif etmenin başka bir yolu yok ve beynim bir açıklama bulmakta zorlanıyor. Bu şey insan değil ama bir hayvana da benzemiyor. Pullu leylak rengi derisi, fareye benzeyen köşeli bir yüzün etrafına gerilmiş. Gözleri bir böcek gibi böcek siyahı ve gözbebezsiz.

"Leydi Isabelle?" diye soruyor yaratık tiz bir sesle. "İyi misiniz?"

Uzun, kemikli elinde beyaz bir aydanlıkla bana doğru adım atıyor. Daha yüksek sesle ılık atıyorum, yatağın kenarına doğru geri çekiliyorum.

Yaratığın yüzü, boynunu omzunun üzerinden bükmeden önce -sanırım- telaşla dönüyor. "Odessa! Buraya gel."

Kendimi yatağa yaslamaktan başka bir şey yapamadan, siyah-kırmızı giysili başka bir figür kapıda beliriyor.

İkinci yabancı en azından insan şeklinde, ama nedense bu pek de iyi değil. Bu kadın o kadar gülünç derecede güzel bir yüze sahip ki gerçek gibi görünmüyor. Uzun, ilek sarısı saçlarını bir omzunun üzerinden atıyor ve burnunu bana doğru kırıştırıyor. "Neler oluyor?"

İlk yaratık yeni gelene dönüyor ve omuz silkmeye benzer bir hareketle başını yana eğiyor. "Hanımefendimizin bir sorunu var."

Çılgınca yapay zekâ Barbie ile morumsu uzaylının arasına bakıyorum. Onlara bakmak içimi tekinsiz bir korkuyla dolduruyor ve yerde bir topun içine kıvrılmak istiyorum. Onun yerine kapıya bakıyorum. Hâlâ ardına kadar açık. Bir kez olsun içgüdülerime güvenmeye karar vererek, ürkmüş canavarların etrafından dolanıp koridora dalıyorum.

Aman Tanrım. Aman Tanrım, aman Tanrım!

Koridorda koşuyorum ve arkamdan bağırışlar yankılanıyor.

Koşarken etrafımı zar zor fark ediyorum, kapıdan kapıya geçiyorum. Nerede olduğumu ya da neler olduğunu bilmiyorum ama cevap almak için beklemeyeceğim. Buradan hemen şimdi defolup gideceğim.

Bunu yapabilirim.

Devasa taş basamakların tepesine gelene kadar koşuyorum. Merdivenler bir giriş holüne iniyor. Basamakları ikişer ikişer çıkarak

ve daha fazla uzaylı yaratığı görmek için tam zamanında zemine ulaşır - bazıları mavi, bazıları kırmızımsı kahverengi ve bazıları yarı saydam görünecek kadar soluk.

En yakınimdaki yaratık bana doğru adım atıyor ve büyük başını endişe taklidi yaparak yana eğiyor. "Leydim? Bir şey mi oldu?"

Vay anasını. Boş ver, bunu yapamam.

2000'li yılların kendine saygısı olan her çocuğu gibi ben de payıma düşen fantastik kitapları okudum. Uzaylıların ve canavarların olduğu, özel efektleri o kadar iyi ki neredeyse gerçekmiş gibi hissettiren filmler izledim. Ama ekranda CGI bir yaratık izlemekle, gerçek bir insansı goblinin kocaman, böceğe benzeyen gözlerine bakmak arasında büyük bir fark var.

Bu bir rüya olmalı - gerçekten berbat, kafayı bulmuş bir kâbus çünkü fantezi kitaplarımdan birinin içine düşmüş olmamın imkânı yok.

Yaratığın yanından geçip yüksek çift kapılara doğru hamle yapıyorum. Kendimi onlara doğru fırlatıyorum, tüm gücümü kullanarak ağırlıklarını itiyorum, ta ki sonunda kapılar açılana ve ben dışarı yuvarlanana kadar.

Beynim gıcırdayarak durdu. Dışarı çıkabilseydim nerede olduğuma dair bir fikrim olurdu diye düşünmüştüm ama her nasılsa kafam her zamankinden daha karışık.

Kapılar, geniş çimenleri, devasa gül bahçesi ve uzakta yükselen dağlarıyla ancak bir kalenin arazisi olarak tanımlayabileceğim bir yere inen uzun, geniş bir merdivene açılıyor.

Yaralanmaya ek olarak, *yağmur yağıyor*.

Kaçmak için acele ederken pencereme vuran sağanağı unutmuştum ama şimdi saçlarımı hızla ıslatıyor ve ince tişörtümü ıslatıyor.

Dünyanın en hüzünlü ıslak tişört yarışmasında yarışıyor gibiyim.

"Hey!" diye bağılıyor gür bir erkek sesi arkamdan. "Ne yapıyorsun?"

Bağırış sırtımın sertleşmesine neden oluyor ve içgüdüsel olarak doğrulup omzumun üzerinden bakıyorum.

İçim rahatladı, Daemon değildi.

Tanıdık olmayan bir grup adam şatonun giriş holünde peşimden koşuyor. Sanırım en öndeki bağırdı. Uzun boylu ve Daemon kadar yakışıklı, koyu bronz tenli ve orta uzunlukta dalgalı siyah saçları daralmış koyu renk gözlerine düşüyor. Devrimci bir savaş askeri ile bir korsan filmindeki figüran arasında bir şey gibi giyinmiş.

dar siyah pantolonu, diz üstü botları ve kardinal kırmızısı askeri ceketiyle bir film.

Uzun bir süre merdivenlerde duruyorum, yardım istesem mi yoksa koşmaya devam mı etsem diye düşünürken yağmurun iliklerime kadar işlemesine izin veriyorum. Sonra kendime geldim.

Ayıyı seçiyorum.

Topuklarımın üzerinde dönüyorum ve kaygan taş basamaklardan aşağı atlıyorum.

"Kahretsin," diye küfrediyor arkamdaki tuhaf adam. "Ashwater! Buraya gel, genç kızın zor durumda."

Kalbim yerinden fırlayacakmış gibi atıyor, çimenlerin üzerinden toprak yola doğru koşuyorum ve kaleyle arama mümkün olduğunca mesafe koymaya çalışıyorum.

Yardım bulmam gerekiyor. Telefonu olan bir insan ya da bir benzin istasyonu.

Herhangi bir şey.

Ne yazık ki toprak yol boyunca ağaçlar ve gül çalılarında başka bir şey göremiyorum ve yağın yağmur ufkunu kapatıyor.

Pek koşucu sayılmam ve bu muhtemelen bir yılda yaptığımdan daha fazla egzersiz demek. Yan tarafımda bir sancı var ve nefesim duman solumak gibi keskin geliyor. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı dökülmeye başlıyor ve nefes nefese kalıyorum.

Tarihteki en kötü tercih eder miydin oyununu oynuyormuşum gibi hissediyorum.

Tek gecelik ilişkinizin sizi kaçırıp canavarlarla dolu bir şatoya götürmesini mi tercih ederdiniz, yoksa boşanmanın neden olduğu psikotik bir krizin ortasında bir akıl hastanesinde gerçekten halüsinasyon görüyor olmayı mı?

Yolun kenarında sık ağaçların olduğu bir bölge görüyorum ve kendimi onlara doğru fırlatıyorum. En yakın ağacın arkasında dizlerimin üzerine çöküyorum ve hem yorgunluktan hem de dehşetten iki büklüm oluyorum.

Ağlamak istiyorum ama başlarsam duramayacağımdan korkuyorum. Bundan daha kötü ne olabilir bilmiyorum.

Sonra, sanki düşüncelerim tarafından çağrılmışım gibi, işler hemen kötüye gidiyor.

Alanis Morissette bu ironi karşısında aklını kaçıracaktı.

Arkamda derin bir hırıltı yankılanıyor ve vücudumdaki her kas geriliyor. Yavaşça arkamı dönüyorum ve bir çift delici sarı göze bakıyorum.

İçimden kan donduran bir çığlık kopuyor ve geriye doğru debelenerek, şimdiye kadar gördüğüm en büyük kurtla arama olabildiğince mesafe koymaya çalışıyorum.

Aslında, ben ne düşünüyorum ki? Daha önce hiç gerçek bir kurt görmemiştim. Hayat.

Yine de, bir şekilde, **b u n u n** olduğundan *çok* daha büyük olduğuna eminim.

olması gerekiyordu.

Vücudu kocaman ve kalın, keçeleşmiş kıllarla kaplı. Dişleri gözlerinden sadece birkaç ton daha açık ve ön kollarımdan daha uzun. Ağaçların arasından süzülen zayıf ışıktaki salyaları parlıyor.

Ellerimi çılgınca arkamdaki zeminde gezdirip bir silah ararken titriyorum. Bir taş, sopaya ya da başka bir şeye ihtiyacım var - önümdeki hırlayan canavara karşı herhangi bir tür savunmaya. Ama elimde sadece çamur ve yağmurdan ıslanmış yapraklar var.

Kurdun sıcak nefesi üzerimde gezinirken kulakları kafasına doğru düzleşiyor ve alçak, tehditkâr bir hırıltı çıkartıyor. Çenesini açıp saldırmaya hazırlanırken keskin dişleri parlıyor.

Ben ölüyüm. Öldüğümü biliyorum, yine de aklımı kabul ettiremiyorum.

Bu.

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum ve ellerimi yüzümün üzerine kaldırıyorum.

Birazdan

Ölümüm daha da acı verici olsa bile bu canavarla sonuna kadar savaşaçağım.

Aniden, bir çift güçlü kol beni arkamdan sarıyor ve yerden kaldırıyor. Havaya yükselirken ürkek bir nefes alıyorum, daha yükseğe, daha yükseğe... *çok* yükseğe!

Gözlerim fal taşı gibi açılıyor ve kendimi bir kurda değil, tanıdık dövmeli bir göğse bakarken buluyorum.

"Sana lanet olası kalede kalmanı söylemiştim!" Daemon'un sesi göğsünden gürliyor, beni sıkıca tutuyor, ağaçların arasından fırlıyor ve aşağıdaki kale arazisinin üzerinde uçuyor.

Bir cevap düşünemiyorum. Uçtuğumuz gerçeği beni çok şaşırtıyor; *o* uçuyor amina koyayım. Yere inip beni yüksek kale duvarının yanındaki ıslak çimlerin üzerine nazıkçe bırakmadan önce bunu algılamak için ancak bir saniyem oluyor.

Yüzüme dönüp omuzlarımdan tutuyor ve yoğun bakışları bakışlarımı delip geçerken beni hafifçe sarsıyor. "Yaralandın mı?"

Konuşmaya çalışıyorum ama hiçbir kelime çıkmıyor. Şok içinde sadece sırtından çıkan devasa kanatlara bakabiliyorum. Siyah, kırmızı ve tüylüler; kuşla kelebeğin karışımı gibi. Bu kadar korkunç olmasalardı çok güzel olurlardı.

"Isabelle?" Daemon beni daha sert sarsarak acilen soruyor. "Yaralandın mı? Bir şey söyle."

Bana yanlış isimle seslendiğini fark etmiyorum bile. Kendimi onun elinden kurtarıyorum ve iki büküm, kuru bir şekilde yere yığılıyorum.

Sırılsıklamım, donuyorum ve kusmak üzereyim, bu da bunun bir rüya olma ihtimalini ortadan kaldırıyor.

Bu da aslında goblinlerle dolu bir kalenin dışında durduğum anlamına geliyor. *Aslında* neredeyse bir kurt tarafından yeniyordum. Ve barda tavladığım adam *gerçekten* uçabiliyor.

Artık Kansas'ta değilim.

Görüşüm dalgalanıyor, bir baş dönmesi dalgası karanlık bir pelerin gibi üzerime çöküyor. Gözlerim kafamın içine doğru yuvarlanıyor ve düştüğümü hissediyorum.

Daemon'un beni bekleyen kollarına çarpmadan önceki son düşüncem, bunun sadece bir rüya olmadığı.

Ellender sadece bir fantezi değil.

Nana'nın kitapları gerçek ve bir şekilde ben de onlardan birindeyim.

CHAPTER SIX

ALIX

"Onu doğruca krala götürmen gerekiyordu."

"Öyle mi? Sence Thorne gelinini böyle giyinmiş görse ne yapardı?"

"Yani onu yalnız bırakıp kalenin içinde koşturmaya mı karar verdin?"

Güzel, Ashwater."

İkinci kez uyandığımda, nerede olduğumu anlamam bir saniyeden az sürüyor.

Gül kokusu ve yanağımın altındaki şilte bana şatonun süslü yatak odasına geri döndüğümü söylüyor. Daha da kötüsü, vücudumu kaplayan ıslak ürperti hâlâ Daemon'ın sırılsıklam ve çamurlu tişörtünü giydiğimi belli ediyor. *İğrenç.*

Bu şeyi yırtıp atmak ve yorganın altına girmekten başka bir şey istemiyorum ama direniyorum. Gözlerimi kapalı tutuyorum ve tartışan üç erkek sesini dinliyorum. Seslerden birinin Daemon'a ait olduğundan neredeyse eminim. Diğer ikisini tanımak daha zor.

"Daha iyi bir plan yapacak zamanım olmadı," diyor Daemon. "Odessa'yı tanımayacağını nereden bilebilirdim ki?"

"Bunun neden ilk başta olduğunu anlamıyorum," diye yanıtlıyor daha alçak, daha boğuk bir ses.

"Evet," diyor üçüncü ses, ses tonunda bir gülümsemeyle. "Biz aptal değiliz Ashwater. Aklından ne geçiyordu? Hiçbir kadın Dyaspora'ya geri dönmeye değmez."

Duvara çarpan bir yumruğun sesi gibi yüksek bir patlama oldu. "Onun kim olduğu hakkında hiçbir fikrim olmadığını düşünüyordum."

Gözlerimi kapalı tutarak sesleri bastırıyorum. Bir plana ihtiyacım var.

Bir yanım hâlâ rüya gördüğüme ya da sürekli bir rönesans panayırında sıkışıp kaldığıma inanmak istiyor ama bu yalanı kendime bile yutturamıyorum. Az önce *Disney World*'ün bile kopyalayamayacağı büyülü yaratıklarla dolu bir şato gördüm. Tek olasılık Ellender'da olduğum.

Ne yazık ki bu durum kendimi biraz olsun daha az deli hissetmemi sağlamıyor. Dördüncü bir ses sert bir şekilde "Tartışmayı kesin," diyerek konuşmayı kesti.

arka plan konuşmaları. "O uyandı."

Bir oda dolusu gözün üzerimde olduğunu hissederek kaskatı kesiliyorum. Kapalı gözlerim seğiriyor ve uyku numarası yaparak hareket etmemeye çalışıyorum.

Bir sandalye gıcırıyor, ayak seslerinin yaklaştığını duyuyorum ve üzerime eğilen bir bedenin sıcaklığını hissediyorum. "Sen kötü bir oyuncusun, Peaches."

Lanet olsun.

Gözlerimi açıyorum ve Daemon'ın parlak yeşil bakışlarına bakıyorum. "Bana öyle deme."

Tam düşündüğüm gibi, Daemon'la birlikte devasa yatak odasına geri dönüyorum ama bu sefer yalnız değiliz. Daemon'a ek olarak, yatağımın etrafında toplanmış üç tuhaf adam var. Dördü de aynı şekilde parlak siyah botların içine sokulmuş siyah pantolonlar ve parlak kırmızı askeri ceketler giymişler.

Bakışlarım hemen Daemon'ın omuzlarına yöneliyor.

Oyuncak asker kostümünün altın püskülleri dışında normaller. Şu ana kadar gördüğüm her şey gerçekse, kanatların da gerçek olduğundan %100 eminim. Ama hiçbir yerde görünmüyorlar. Bunun rahatlatıcı mı yoksa daha korkutucu mu olduğunu bilmiyorum.

"Neler oluyor?" Sesim biraz titreyerek soruyorum. "Kimsin sen?"

Daemon'un gözleri kısıldı. "Seni bulmak için zamanında dışarıda olduğun konusunda beni uyaranlar onlardı."

Yanıt olarak ben de gözlerimi kısıyorum. Burada kızmaya hakkı olan benim ve *o bana* tavır mı alıyor?

Daemon'ın sağındaki bronz tenli adam aramıza bakıyor ve gözlerini deviriyor. "Kusuruna bakmayın. Keşke hapis hanede geçirdiği doksan yıl yüzünden böyle davrandığını söyleyebilseydim ama o hep böyleydi. Ben Kastian."

Kastian tokalaşmam için elini uzatıyor, ben de *doksan yıl hapis yatmaktan* başka bir şey düşünmeden robot gibi parmaklarını kavıyorum. Bunun bir şaka olması mı gerekiyordu?

"Bu Jett." Kastian doğu Asyalı görünümlü yakışıklı bir adamı işaret ediyor, o da bana hemen geniş bir sırıtış atıyor. Sık kesilmiş siyah saçları ve inanılmaz derecede düz, beyaz dişleri var. Daemon ve Kastian'dan daha kısa ve zayıf ama kırmızı ceketinin kumaşının altında bile kasları göze çarpıyor.

"Ve bu"-Kastian bir elini dördüncü adamın geniş omzuna vuruyor- "bu Fox. Pek konuşmaz, kişisel olarak algılama."

Fox'un ifadesi düz, neredeyse sıkılmış ve ben daha dik otururken bana zar zor bakıyor. Vücut geliştirmeci gibi kaslarıyla grubun açık ara en irisi. Teni soluk ve sarı saçlarını ensesinde topuz yapmış. Bana bir Viking'i hatırlatıyor.

"Tamam," diye kekeleyorum. "Anladım. Şimdi bana neler olduğunu anlat. Beni neden buraya getirdin?"

Daemon bocalıyor, ne diyeceğini bilemez bir halde bakıyor. Kastian yine sakince kontrolü ele alıyor ve öne doğru eğilerek doğrudan gözlerimin içine bakıyor. "Kimse sana zarar vermeyecek. Burada güvendesin."

"Güvende mi?" Alay ederek ondan biraz daha uzaklaşıyorum. "Dostum, aşağıda *goblinler* var. Seni bilmem ama ben buna pek güvenli demem."

Sakinleştirici ifadesi kırıldı. Bir kaşını kaldırıyor ve Daemon'a dönüyor. Gözleri irileşiyor ve ağzından "*Goblinler mi?*" diye bir cümle çıkıyor.

Aynen benim düşüncelerim, dostum; ne sikim iş.

Hiçbir uyarı olmadan, kül rengi tüylerden oluşan hantal bir kütle kendini kucağıma fırlatıyor. Kalbim korkuyla sarsılıyor ve kendimi başka bir korkunç yaratıktan korumaya hazır bir şekilde geri çekiliyorum.

Sonra canavar bana miyavlıyor. "Sushi?"

Nana'nın kocaman gri kedisi yatağında rahatına bakıyor. Bakışlarım Daemon'a kayıyor. "Aman Tanrım. Sadece beni kaçırmadın, büyükannemin kedisini de mi aldın?"

"Evcil hayvanınızın yanınızda olmasından memnun olursunuz diye düşündüm," diyor Daemon.

Şimdi de düşünceli bir adam kaçırın mı oldu? Evet, doğru.

Yarı öfke, yarı dehşetle yataktan fırlıyorum.

Ayağa kalktığım anda bunun muhtemelen iyi bir fikir olmadığını fark ettim.

Daemon'ın ıslak gömleği vücuduma yapışmış, hayal gücüne kesinlikle hiçbir şey bırakmıyor. Çıkarsam iyi olacak.

Titreyerek kendimi örtmek için hızla kollarımı kavuşturuyorum. "Kuru bir şeyler giyebilir miyim? *Lütfen?*"

Daemon uzun, gergin bir saniye boyunca bana bakıyor. Sonra yalnız olmadığımızı hatırlamış gibi gözlerini benden ayırıp arkadaşlarına bakıyor. "Al." Yorganı yataktan söküp bana fırlattı. "Biz sana kıyafet bulana kadar bunu kullan. Odessa nerede?"

"Ben bakarım," diyor Jett neşeyle, kapıya doğru ilerleyerek. "Dün geldiğimizde onu gördüm ve Tanrım, sanki-"

"Durun!" Daemon ve Kastian tam olarak aynı anda havlıyor.

Jett daha da geniş sırtıyor. "Ben de tam onun gerçekten iyi birine benzediğini söyleyecektim. Hemen döneceğim."

Daemon iki elini yanık bal rengi saçlarında gezdirerek, "Evet, eminim bunu söyleyecekti," diye homurdanıyor. "Fox, onunla git. Önümüzdeki bir saat boyunca Dessa'yı rahatsız edecek ve Isabelle, Thorne onun burada olduğunu anlayana kadar donarak ölecek."

Fox başını sallayıp sessizce kalkıyor ve Jett'i takip ederek odadan çıkıyor. Kollarımı kavuşturmuş, Sushi'nin ipek yatak örtüsünde bisküvi yapmasını şaşkınlıkla izlerken dikkatimi dağıtmadığım için gittiğini fark etmiyorum bile. Kulaklarımda hafif bir uğultu var ve biri bana üçüncü kez 'Isabelle' diyor.

Ne haltlar dönüyor burada?

Daemon Kastian'a doğru eğiliyor. "Thorne'dan daha ne kadar kaçabiliriz bilmiyorum. Alt kattaki o boktan olaydan sonra onun burada olduğunu biliyordur."

Kastian gözlerini devirir. "Aslında, şansın beni şaşırtmaya devam ediyor, Ashwater. Kral burada değil."

"Ne?" Daemon sertçe havlar. "Neden? Nerede o?"

"Kimse bu kadar çabuk dönmenizi beklemiyordu. Dün gece kral, yakınında tutmak istemediği diğer askerlerle birlikte bizi buraya bıraktı, sonra da Kış Sarayı'na gitti."

Daemon bir kahkaha ve rahatlama arası bir şey atıyor, sonra elini zaten dağınık olan saçlarında gezdiriyor. "Lanet olsun. Bu son yüzyılda yaşadığım ilk gerçek şans."

Kastian yine gözlerini devirir.

Tam o sırada kapı tekrar açılır ve Jett içeri girer, onu Fox takip eder. Şimdi onlara, ben kaçmaya çalışmadan önce odamda olan aynı yapay zekâ Barbie eşlik ediyor. Bir kucak dolusu kumaş taşıyor ve Jett'in koridorda söylediği bir şeye hafifçe gülüyor.

Gözlerim açılıyor ve geriye doğru temkinli bir adım atıyorum.

Odadaki herkes manken gibi ama bu kadın biraz ürkütücü. Yarım kabuktaki Venüs gibi kıvrımlı, şampuan reklamlarından fırlamış gibi görünen kızıl-sarı saçları var. Yüzü fazla simetrik, hareketleri gerçek olamayacak kadar zarif ve şimdi ona daha yakından baktığımda gözlerinin mavi değil, *mor* olduğunu fark ediyorum. Harold ve mor boya kalemi gibi.

"Kahretsin," diyor kadın hızlıca, beni bir aşağı bir yukarı süzerek. "Hepiniz ona ne yaptınız?"

"Biz bir şey yapmadık," diye mırıldanıyor Daemon. "Lanet olası bir fırtınanın ortasında dışarı koşarak kendine bunu yaptı. Giyecek başka bir şeye ihtiyacı var."

"Belli ki!" Kadın gülüyor. "Merak etme, kralı görmeye gitmeden önce onu iyileştireceğim."

Burada değilmişim gibi benim hakkımda konuşmalarından hoşlanmıyorum. Sanki kendi anlaşılmaz amaçları için etrafta sürüklenecek ve giydirilecek bir nesneymişim gibi. Kadın bana doğru acele ediyor ve ben pencereye doğru geri çekiliyorum.

Benim bariz korkum ve tiksintim karşısında kadın kısa bir süre durdu ve bana endişeyle baktı. "Isabelle? Neyin var?"

"Aman Tanrım!" diye bağırdım. "Bana Isabelle demeyi keser misiniz? Benim adım Alix!"

Şaşkın bakışlarla karşılaştım ve Daemon konuşmadan önce uzun bir duraklama oldu. "Şüphe çekmemek için Alix adını kullandığını söylüyorsun, değil mi?"

"Hayır, dahi, demek istediğim benim adım Alix. *Alixandrea Knight*."

Burada garip bir şeyler oluyor - tek gecelik ilişkim tarafından kaçırılıp kendimi bir fantezi diyarında bulmaktan bile daha garip. Nedense onların da kafası benim kadar karışmış görünüyor.

"Bakın," diye devam ediyorum, neredeyse yalvararak. "Burada neler olup bittiğini *pek çok* nedenden dolayı bilmiyorum ama eğer bir hata falan yaptıysanız beni hemen eve getirebilirsiniz. Kimseye söylemem, *söz veriyorum*. Ben olsam yapmazdım zaten. Yani, Ellender'a gittiğini iddia etmek hücreye tek gidişlik bir bilet, yani..." Sözümü kesiyorum.

Adamlar şaşkın görünüyor, ama Odessa gözlerini kısarak beni inceliyor. Yatağın kenarından dolaşıp doğrudan yüzüme bakacak kadar yaklaşıyor.

"Tanrım," diye nefes alıyor Odessa. "Sen Isabelle *değilsin*."

"Ne?" Daemon havlıyor. "Sen neden bahsediyorsun? Tabii ki o."

Odessa başını sallar. "O değil. Altmış yıl oldu ama arkadaşımı hatırlıyorum. Belle benden korkmazdı. Bu o değil."

"Ama kolye onda," diye ısrar ediyor Daemon, aceleyle yatağın kenarından dolanıp önümde duruyor. "Ve ben bunu buldum!" Elini arka cebine atıyor ve Nana'nın kitabının ciltsiz bir kopyasını çıkarıyor. "Bak," diyor kapağını göstererek. "Üzerinde onun adı yazıyor."

"O ben değilim." Neredeyse gülecektim. "Isabelle benim büyükannem."

Daemon ve Odessa donup kaldılar, bana bakıyorlardı. Uzun bir saniyeden sonra,

Daemon'ın yüzünde bir gülümseme beliriyor. Gülmenin eşiğindeymiş gibi görünüyor, sanki onunla dalga geçtiğimi düşünüyör.

"Elbette, Peaches." Daemon elindeki kitabı çevirip arkasına bakıyor, sonra yüzüme doğru iterek tanıtım yazısının altındaki yazar fotoğrafını gösteriyor. "Bu sensin. Isabelle Reading."

Fotoğrafa bakıyorum ve irkiliyorum. Yayıncı neden bu fotoğrafı seçmişti ki?

Fotoğraf belki kırk yıllık, muhtemelen *Dikenler Krallığı* ilk yayımlandığında çekilmiş. Fotoğrafta Nana kırklı yaşlarının sonunda ama en az yirmi yaş daha genç görünüyor. Benimle aynı uzun kıvrıkcık kahverengi saçlara sahip, gözlerimiz benzer bir mavi tonunda ve en suçlayıcı olanı, altın ve yakut madalyonu takıyor.

"Bu fotoğraf eski," diyorum. "O ben değilim. Bu benim ninem. Bana onu tanıdığını mı söylüyorsun? Ellender'a gerçekten gittiğini mi?"

Daemon sorumu duymazdan geliyor. Önce fotoğrafa, sonra bana baktı. "Ama siz aynısınız."

"Sanırım?" Zayıfça söylüyorum. "Ama bu ben değilim, yani her ne planlıyorsan, sana yardım edemem."

Daemon benden uzaklaşıyor ve sandalyesine çökmeden önce tekrar yatağın etrafında yavaşça yürüyor. Kırılmış görünüyor. "Bu kadar o zaman. Hepimiz öldük."

Daemon'un odadaki her yüze yansıyan paramparça yüz ifadesine bakarken kaşlarım çatılıyor. "Bu biraz dramatik, öyle değil mi? Sen nasıl öldün? Neden büyükannemi buraya getirmek istedin?"

"Belle sana Ellender hakkında bir şey söyledi mi?" diye soruyor Odessa.

"Elbette," diyorum, neredeyse gülerek. "Ellender hakkındaki tüm kitabı o yazdı."

Ben konuşurken, bu durumun tüm ciddiyeti nihayet k a f a m a dank ediyor.

Eğer

Nana'nın kitabı kurgu değildi ve bir noktada buraya gerçekten gelmişti, belki de hepsi gerçektir. Bakışlarım, kulaklarının ucunu net bir şekilde görebileceğim kadar kısa saçlı olan tek kişi olan Jett'e takılıyor. Yeterince açıldı, sivriydiler. "Aman Tanrım," diye geveliyorum. "Sen Fae'sin."

Dört adam bana öylece bakıyor ama Odessa gülüyor. "Aslında ben bir sirenim, ama umutsuzca banyoya ihtiyacın olduğunu görmek için siren olmama gerek yok. Neden benimle banyo odasına gelmiyorsun, *Alix*. Temizlenmene yardım edeyim ve sonra bu pisliği nasıl düzelteceğimizi konuşalım."

ODESSA beni "*banyo*" odası olarak adlandırdığı geniş bir ebeveyn banyosuna götürüyor ve kapıyı arkamızdan kapatıyor.

Banyo yatak odasının neredeyse yarısı büyüklüğünde, beyaz mermer zeminli ve yüksek tavanları tamamen kemerli pencerelerle kaplı. Hâlâ şiddetli yağmur yağıyor ve dışarıdan neredeyse hiç ışık girmiyor. Bunun yerine, pencerelerin arasındaki duvarda parlak kandiller yanıyor. Odanın ortasında yuvarlak bir küvet o kadar davetkâr görünüyor ki ağlayabilirim.

"Ben hazırım." Odessa'ya söyledim. "Yardıma falan ihtiyacım yok. Sadece kuru giysiler harika olur."

Hayal kırıklığıma rağmen devasa porselen küvete doğru yürüyor ve muslukları açıyor. "Saçmalama. Yardım etmekten çekinmem."

"Saygısızlık etmek istemem ama bir yabancının önünde soyunmak istediğimden pek emin değilim."

"*Saygısızca*," diye taklit ediyor, bir kaşını kaldırıp beni aşağı yukarı süzüyor, "o gemi çoktan kalktı. Buraya geldiğinden beri tüm şatoya teşhircilik yapıyorsun."

Yüzüm alev alev yanıyor ve kollarımı göğsümün üzerinde sıkıca kavuşturup ıslak tişörtümü mümkün olduğunca örtüyorum.

Odessa gülümsüyor ve küvetin kenarına oturuyor. "Bak, endişelenme. Kalmayacağım, sadece yerleştiğinden emin oluyorum ve sonra sana farklı kıyafetler bulmaya gidiyorum. Kralla buluşman için seni giydirdiğimi sanıyordum ama cüppe giymene gerek yok."

Öfkelendim. "Teşekkürler."

Muhtemelen yardımları için daha minnettar olmalıyım ama şu anda herhangi bir şey için minnettar olmayı kendimde bulmakta gerçekten zorlanıyorum. Her neyse, Odessa beni hala biraz korkutuyor.

Sanki aklımı okumuş gibi, Odessa konuşuyor. "Buna alışacaksın, yani bana."

Ne demek istediğini sormama gerek yok ve her ne kadar korkmuş olsam da onu kırmadığımdan emin olmak için içimdeki dürtüye karşı koyamıyorum. "Özür dilerim, eminim çok iyisindir, sadece..."

"Benden korkuyorsun," diye bitiriyor başını sallayarak. "İnsanlar bu konuda çok komik. Sirenlerden çok Fae'lerden korkmalısın. Suyun dışında senden daha güçlü değilim ama Fae seni gözünü kırpmadan öldürebilir."

Kalın kalın yutkunuyorum. Aslında yanılıyor; şu anda herkesten eşit derecede korkuyorum, ama onun benden daha güçlü olmadığını bilmek yardımcı oluyor. Her neyse, eğer büyükannemle gerçekten arkadaşsa, o kadar da kötü olamaz.

"Yani, büyükannemi tanıyor musun?"

Odessa parmaklarını hızla yükselen banyo suyunda gezdiriyor. "Evet. Isabelle ve ben çok yakın arkadaştık. Eminim sen ve ben de öyle olacağız."

Evet, hayır. Hayır, teşekkür ederim.

"Burada arkadaş edinecek kadar uzun kalacağımdan emin değilim. Daemon her şeyi berbat ettiğini anladığına göre beni eve götüreceğini umuyorum."

Odessa dudaklarını büzüyor, biraz onaylamaz görünüyor. "İlginç."

Cevabından ne anlam çıkaracağımı bilemiyorum ve söyleyecek bir şey bulmakta zorlanıyorum. Sessizlikte aklıma korkunç bir fikir geliyor. "Aman Tanrım. O senin kocan falan değil, değil mi? Lütfen hayır de. Bu mükemmel olurdu. Kendi aldatan pislik kocamın üstesinden gelmeye çalışıyorum ve sonunda diğer kadın oluyorum. Siktir, nesi var-"

"Hey, bekle!" İki elini birden kaldırarak konuşmamı böldü. "Sakin ol."

İnsanların bana sakın olmamı söylemeyi bırakmasını gerçekten isterdim ama bu durumda haklı olabilirler. Nefes nefese kaldım ve paniğimi bastırmaya çalıştım. "Çok ama çok üzgünüm. En kısa zamanda gideceğim, inan bana, gideceğim."

"Alix, lütfen dur. Daemon benim kocam değil. O benim kuzenim. Sayılır. Aslında daha çok kardeşim sayılır."

"Oh." Kafam karışmış bir şekilde ona göz kırpıyorum. "Tamam... Bu iyi, sanırım."

Gülüyor. "Olabilecek en kötü sonuca atlamayı bırakmalısın."

"Evet, goblinlerle dolu bir kalede uyandığımda mantıklı düşünmek beni terk etti," diye mırıldanıyorum. "Peki Fae değilsen nasıl kuzen olabiliyorsun?"

Sorumu geçiştirmek istercesine elini havada sallıyor. "Evlilik yoluyla kuzeniz ama kardeş gibi birlikte büyüdük. Bu endişelenmen gereken bir şey değil. Önemli olan tek şey, ne kadar uzun süre burada olursan ol, sana sahip olduğum için mutluyum. Büyükanen buraya gelen ve gerçekten sevdiğim son insandı. Onu özledim."

"Ninem buraya ne zaman geldi?" Konunun değişmesine sevinerek hemen soruyorum.

"Neredeyse altmış yıl önce," diye yanıtlıyor, aniden ayağa kalkarak. "Ne kadar kaldı? Ne oldu-"

Odessa kapıya doğru yürürken bir kahkaha daha atarak sözümü kesiyor. "Ondan çok daha fazla sorunuz var. Sanırım senin için Daemon'un cevaplamasına izin versem iyi olacak. Zaten bu onun pislği."

"Ama bekle!"

Elini kapının tokmağına koyarak dönüyor, yüzünde sempatik bir ifade var. "Nefes al, Alix. Daha banyo bile yapmadan Ellender'ın tüm geçmişini dinlemene gerek yok. Sadece rahatlamaya çalış, ben de sana giyecek başka bir şey bulayım. Bir isteğin var mı?"

"Eşofman mı?" Düşünmeden ağzımdan kaçırdım.

Melodik bir şekilde gülüyor. "Ne yazık ki hayır. Keşke. İnsan kıyafetleri çok ilginç, dünyanızın bir parçası olmak için ölürdüm."

Bu esrarengiz notun ardından kapıyı kapatıyor ve beni yalnız bırakıyor. Uzun bir süre kıpırdamadım. Kuvete boş boş bakıyorum, hâlâ gerçekten burada olduğuma inanamıyorum.

Nana, ne saklıyordun?

CHAPTER SEVEN

DAEMON

"Neyin peşinde olduğunuzu bilmiyorum, ama sanırım rahatlıkla her şeyi berbat ettiğinizi söyleyebiliriz."

Odessa kapıyı arkasından şak diye kapatıp yatak odasına girerken kaşlarını çatıyorum.

Odessa Alix'i odadan çıkarma sağduyusunu gösterdiğinden beri neredeyse hiç hareket etmedik ve konuşmadık. Zamanlaması için minnettarım. Durum zaten yeterince kötüydü, ama Alix'in ıslak gömleğimin içindeki vücudu dışında hiçbir şeye odaklanamadığım gerçeğiyle daha da kolaylaşmadı.

"Hiç yardımcı olmuyorsun."

"Sana yardım etmeye çalışmıyordum," diye karşılık veriyor Odessa, elleri kalçalarında önümde durarak. "Döneli birkaç saat oldu, bir merhaba bile demedin ve şimdi de yanlış kadını kaçırdın. Ne giriş ama."

Kaşlarım çatık, ama kuzenime tek kolumla sarılmak için isteksizce ayağa kalkıyorum. Dessa'yı görmeyeli doksan yıl olmuştu ve onu özlemiştim - her ne kadar şu anda nedenini hatırlayamasam da.

"Annem nasıl?" Sarılmaktan vazgeçerek soruyorum.

"Sanırım iyi," diyor Dessa biraz buruk bir sesle. "Ashwater Malikanesi'nde yaşıyor."

Kaba bir şekilde başımı sallıyorum. "Onunla gitmedin mi?"

Başımı sallıyor. "Gitmediğim için şanslısın. Benim yardımım olmadan Alix'i nasıl tanıyacaktın?"

Geri çekiliyorum, kaşlarım çatılıyor ve sandalyeme gömülüyorum. "Bu tam bir kâbus. Ne bildiğini öğrendin mi?"

Dessa omuz silkiyor, yatak direğine yaslanıyor. "Söylemesi zor. Isabelle'in yazdığı kitap şüphesiz bazı şeylere ışık tutacaktır."

Jett sırtarak, "Bu kitabı okumam gerek," diye söze giriyor. "Sen ne zaman kitap okudun ki?" Kastian sorar. Jett omuz silkiyor. "Her şeyin bir ilki vardır."

Gözlerimi deviriyorum. "Zamanın olacağından şüpheliyim. Isabelle'in bizde olmadığını öğrendiği anda Thorne hepimizi Dyaspora'ya geri gönderecek. Bütün bir gün dışarıda kalırsak şanslı sayılırız."

"En azından birkaç gününüz olacağını sanıyorum," diyor Dessa. "Herhangi birinin Kış Sarayı'ndaki krala ulaşması o kadar uzun sürer."

Burnumun kenarını çimdikliyorum. "Eğer durum buysa, şimdi kaçmaya başlamalıyız. Belki gül ayına kadar Thorne'dan kaçabilirsek..." Konuşurken benim için kaçış olmadığını fark ederek sözümü kesiyorum. Diğerleri lanet kalıcı hale gelene kadar kraldan uzak dururlarsa serbest kalabilirler ama önümüzdeki birkaç hafta içinde lanet kırılmazsa ben de herkes gibi sonsuza dek lanetin pençesinde kaybolacağım.

"Kaçabiliriz," diye araya giriyor Kastian, "ama Alix ne olacak? Onunla ne yapacaksın?"

"Hiçbir şey," diye homurdanıyorum. "Thorne onun burada olduğunu öğrenmeden onu evine geri göndereceğim. Ona sadece Isabelle'i bulduğumu ama onun yaşlandığını söyleyeceğim."

"Ama o zaman laneti bozma şansımız kalmaz," diye araya giriyor Odessa.

"Zaten yoktu." Sesim sert ve öfkeli çıkıyor ama Kızgın olduğum Odessa ya da arkadaşlarım değil. "Thorne yeterince zaman bırakmadı. Hepimizi mahvetti. Lanet bozulmayacak ve ona Alix'ten bahsetmek bunu değiştirmeyecek."

"Isabelle öldü mü?" Kastian soruyor.

Başımı sallıyorum. "Bilmiyorum. Alix'in ondan bahsetme şeklinden öyle olduğunu sanmıyorum ama her neredeyse, son altmış yıldır kolyeyi takmadığı kesin."

"Onu kullanmalısın," diyor Fox kesin bir ifadeyle.

Önerisi beni şaşırttı. O kadar sessizdi ki, neredeyse odada olduğunu unutmuştum. Herkesin dönüp ona bakmasına bakılırsa, onlar da unutmuştu.

"Dinlemiyor musunuz? Isabelle'i kullanamayız."

Fox acı çekiyor gibi görünüyordu, sanki kendini açıklamak fiziksel bir acıya neden oluyormuş gibi. "Hayır, Alix'i kullanın. O kadını kralın gelini olduğunu düşündüğün için aldın. İkisi de aynı. Onun yerine Thorne'a götür."

"Bu çok saçma," diyorum gülerек. "Thorne, Alix'in Isabelle olmadığını fark ederdi."

"Nereden biliyorsun?" Jett omuz silkiyor.

"O kötü biri ama aptal değil. Nişanlının başka biriyle değiştirildiğini fark etmemesi zor olurdu."

Kastian yavaşça, "Başka kimse fark etmedi ve onlar da aptal değil," diyor. "Ve unutmayın ki kral beni tanımadı. Pek gözlemci sayılmaz."

"Seni neden tanısn ki?" Jett alay ediyor. "Onunla hiç tanışmadın, değil mi?"

Kastian Jett'i görmezden geliyor, hâlâ bana odaklanıyor. "Thorne gerçek Isabelle'i altmış yıldır görmedi. İşe yarayabilir."

Ona döndüm. "Ciddi olamazsın."

Kas teslim olmuş gibi iki elini de havaya kaldırıyor. "Sadece bir gözlem yapıyorum. Birbirlerini görmeyeli uzun zaman oldu ve Thorne'un pek dikkat ettiğini sanmıyorum."

Başımı öfkeyle sallıyorum "Thorne onun büyükannesi olmadığını fark etmemiş olabilir ama Alix'in Isabelle olmadığı gerçeği de var. Laneti bozamaz."

"Nasıl bozacaksın?" Jett soruyor.

"Sadece kral gerçek aşkını bulduğunda bozulur," diye açıklıyor Odessa. "Bu çok aptalca." Fox alay ediyor. "Neden biri böyle bir Lanet mi?"

"Kin," diye mırıldandım acı acı. "Doksan dokuz yıl önce Thorne, tüm krallığın ruh ikizi olduğuna inandığı bir kadınla nişanlanmıştı."

"Öyle değil miydi?" Jett soruyor.

Başımı sallıyorum. "Anlaşılan öyle değilmiş, çünkü düğünlerinden bir hafta önce onu başka bir kadınla aldatmış. Ne yazık ki, kız bir

güçlü bir büyücü. Kalbi o kadar kırılmıştı ki tüm krallığı lanetledi, sonra da kendini bir kuleden aşağı attı."

Jett irkilerek bir ses çıkarır ve Kastian'ın kaşları o kadar havaya kalkar ki neredeyse saçlarının arasında kaybolur. Fox bile şaşırılmış görünüyor.

Tepkileri beni şaşırtmadı.

Herkes bilir ki Fae erkekleri bir kez çiftleştikten sonra eşlerinden asla ayrılmazlar. Asla. Bu tam olarak bir seçim değil, bir zorunluluktur; yaşam boyu sadece bir kez gerçekleşen biyolojik bir değişim. Bu yüzden Thorne'un lanetinin sebebini duymak çok şaşırtıcı. Krallık tarihinde sadece iki sadakatsizlik vakası duydum: Biri kardeşim. Diğeri ise annemi yatağına alarak kraliçeye ihanet eden ortak babamız. İhanet bizim ailede o kadar derinlere işlemiş ki, neredeyse kemiklerime kadar işlemiş.

"Gördüğünüz gibi, Thorne'un birini sevebilecek kapasitede olduğunu sanmıyorum."

"Isabelle'i bulma konusunda bu kadar endişelendiğine göre bir şansı olduğunu düşünüyor olmalı," diye belirtiyor Odessa.

"Doğru, ama o Alix'i sevmiyor ve Alix de kesinlikle onu sevmiyor."

"Sevmek zorunda mı?" Jett soruyor. Kaşlarımı çatıyorum.

"Ne demek istiyorsun?"

"Kral birini severse ve o da onu severse lanet bozulur mu? Yoksa sadece *onu* sevmek zorunda mı?"

"Bu ilginç bir soru," diye düşünüyor Kastian. "Eğer Thorne Isabelle'i seviyorsa ve Alix'in Isabelle *olduğuna* inanıyorsa, bu laneti bozar mı?"

Kaşlarım çatılıyor, midemde huzursuz bir his çalkalanıyor. "Bekle bir dakika." Dişlerimi sıkıyorum. "Ne öneriyorsun?"

Kastian bir elini çenesinde gezdiriyor. "Eğer onu sevip sevmemesi önemli değilse, belki de Fox haklıdır. Onun yerine Alix'i ona götürebilirsin. İşe yarayabilir."

"Kesinlikle," diyor Jett, teorisini ileri sürmeye devam etme fırsatını kaçırmadan. "Fark ederse olabilecek en kötü şey Dyaspora'ya geri atılmamız olur, tıpkı onu hiç getirmemen gibi."

"Ya da bizi oracıkta öldürebilir," diye homurdanıyorum.

Kastian yan gözle bana bakıyor. "Öldürebilir mi? Bu ciddi bir soru - senden daha mı güçlü?"

"Eşit durumdayız," diye itiraf ediyorum. "Ya da doksan yıl önce öyleydik. Dördümüz birlikte onu yenebiliriz ama binlerce muhafızı var ve kolay hedef olmamaları için çoğunu ben eğittim..." Sallıyorum.

başını kabaca. "Ama bunların hiçbirisi önemli değil çünkü bunu yapmıyoruz. Bana kalırsa siz dördünüz hemen kaçmaya başlamalısınız. Lanetli değilsiniz. Beni burada bırakın ve gül ayı geçene kadar Vernallis'in dışında saklanın."

"Sen bir ay içinde ölmeyi beklerken mi?" Kastian öfkeyle soruyor.

"Evet," diye tersliyorum. "Bunu kabul ettim. Lanetin bozulmasını beklemeyi yıllar önce bıraktım. Kabullenmekten başka ne seçeneğim var ki?"

Odessa odanın öbür ucundaki karanlık pencereye doğru fırlıyor ve sanki yağmurun ötesinde bir şey görebiliyormuş gibi dışarıya bakıyor. "Bana sorarsan, denemelisin Daemon. En azından Alix'e sor. Seni burada bırakırsak birkaç hafta içinde ölürsün. Alix'i Thorne'a götürürsek, en azından herkesi kurtarmak için küçük bir şansımız olur."

Midemdeki huzursuzluk hissi, korkuyla karışık bir heyecan gibi daha da şiddetleniyor. "Peki ya Alix?"

"Ne olmuş ona?" Fox gürlüyor.

"Onu bir yabancıyla evlenmeyi kabul etmeye zorlayamam."

Jett genişçe sıratarak, "Belki o da ister," diyor. "Elbette, Thorne birinci sınıf bir pislik ama o bir kral! Yakışıklı ve zengin. Hangi kadın kraliçe olabilecekse birkaç kusurunu görmezden gelmek istemez ki?"

Neden bilmiyorum ama bunu söylediği için Jett'i yumruklamak için çok güçlü bir istek duyuyorum. Kendimi sakın kalmaya zorlayarak ellerimi yumruk yapıyorum.

Kastian başını sallıyor. "Bir an için ayrıntılar hakkında endişelenme. Asıl sorun Thorne'u Alix'in Isabelle olduğuna ikna etmek. Onunla bir anlaşma yapabilirsin. Birlikte oynamamız karşılığında ona istediği bir şeyi verebilirsin."

"Ne gibi?" Dişlerimi sıkarak soruyorum. "Elimizde onun isteyeceği bir şey yok. Belki bu Dyaspora'dan önce olsaydı, ama sahip olduğum para ya da toprak gitti."

"O zaman yalan söyle," diye homurdanıyor Fox, omuz silkerek. "Bu çok boktan," diye çıkışıyorum.

"Dyaspora da öyle," diye cevap veriyor, bakışları sertleşiyor. "Eğer tanımadığımız bir insan kadına yalan söylemekle hepimizin oraya geri dönmesi arasında bir seçim yapacaksak, bu benim için bir soru bile değil. Senin için de bir soru olmamalı. Kim daha önemli? Kendi hayatın ve hepimizin hayatı mı, yoksa bir kez becerdiğin ve on iki saatten az süredir tanıdığın bir kadının rahatı mı?"

Haklı olmasından nefret ediyorum.

Alix'le daha dün gece tanıştım ama onlarla onlarca yıldır arkadaşım. Sadakatim sadece onlara ve kendime olmalı. Peki neden bu konuda kendimi bok gibi hissediyorum?

Sinirli bir elimi saçlarımda gezdiriyorum ve yenilgiyle gözlerimi kapatıyorum. "Peki, tamam. Haklısın, onunla konuşacağım. Ama onu kabul etmeye zorlayamam. Yine de dağılabilir."

"Sorun değil Ashwater," diyor Jett neşeyle. "Birinin seni takip etmesini sağlamakta ne zaman zorlandın? Özellikle de kadınları."

Yine haklı olmasından nefret ediyorum. Alix'i bize yardım etmesi için ikna edebileceğimi biliyorum; keşke buna mecbur olmasaydım.

ON BEŞ DAKİKA SONRA kendimi toparlıyorum ve banyo odasının kapısını çalmadan önce yüzüme sıkılmış bir ifade yerleştiriyorum.

"İçeri gel!" Alix sesleniyor.

Büyük bir havluya sarınmış, sırtı bana dönük bir şekilde duruyor ve ikinci bir havluyla saçlarındaki suyu sıkıyor.

"Oh, hey, ben de tam bitiriyordum," diyor Alix, hâlâ bana bakmadan. "Hiç eşofman altı bulabildin mi?"

Kapıyı arkamdan bir çırpıda kapattım. "Korkarım bulamadım, Peaches."

Sıçırıyor, omurgası dikleşiyor ve bana bakmak için dönüyor. "Burada ne halt ediyorsun?"

Kaşımı kaldırıyorum. "İçeri gelmemi söylemiştin." "Seni Odessa sanmıştım."

"Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm."

Havlusunu daha sıkı sarıyor ve gözlerime bakamıyor. "Siktir git, giyinik değilim."

Ağzımın kenarı sırıtarak yukarı doğru seğiriyor. "Tam olarak skandal diye ağlayamazsın. Hepsini daha önce gördüm."

Yanakları pembeleşiyor. "Evet, anıların tadını çıkar çünkü bu bir daha asla olmayacak. Cidden, şimdi defol!"

İtirazlarını duymazdan geliyorum ve kollarımı göğsümde kavuşturup duvara yaslanıyorum. "Sakin ol, Peaches. Seninle konuşmam gerek."

"Beni eve götürmek hakkında konuşmak istemiyorsan, o zaman duymak istemiyorum."

"Aslında, tam olarak bununla ilgili."

Bakışları yoğunlaşıyor ve havluyu daha da sıkıca çekip küvetin kenarına oturmadan önce içinden karanlık bir şeyler mırıldanıyor. Beklenti dolu bir kaşını bana kaldırıyor. "Peki. Kahretsin."

Kafamı sallıyorum ve birkaç kez gözlerimi kırıştıırıp bakışlarımı omzunun üstündeki bir noktaya yöneltiyorum. Odaklanmam gerekiyor.

Alix'i dezavantajlı duruma düşürmek için bu konuşmayı bu şekilde yapmaya karar verdim ama kendimi kandırdığımı düşünmeye başlıyorum. Tek düşünebildiğim, havlusunu çekip almanın ve insan dünyasında kaldığımız yerden devam etmenin ne kadar kolay olacağı.

"Ee?" diyor, sessizliğime sinirlenerek.

Boğazımı temizliyorum. "Özür dilerim. Muhtemelen sana nasıl görüldüğüne rağmen, ben genellikle kadınları kaçırmam ve seni buraya getirmeyi planlamamıştım. Kim olduğunu bilmiyordum."

"Doğru, yani sadece büyükannemi kaçırmayı mı planlıyordun?" Alix alay eder. "Bu çok daha iyi."

"Bak," diye homurdanıyorum, sinirli bir şekilde, "ben de senin kadar bu işe bulaşmak istemiyorum. Isabelle'le hiç tanışmadım. Bana kalsa onu buraya da getirmezdin."

"Peki neden onu arıyordun?"

"Karmaşık bir durum," dedim. "Kralımız yaklaşık yüz yıl önce bir lanetin etkisi altına girdi."

"Bunu biliyorum," diyor hemen. "Kitapta yazıyor ama ben lanetin bozulduğunu sanıyordum."

Bu lanet kitabı okumam gerek.

"Bozulmadı ve ay sonuna kadar bozulmazsa kalıcı hale gelecek."

Bir nefes verdi. "Özür dilerim. Bu senin için berbat bir durum -cidden- ama ne söylememi istediğini bilmiyorum. Hala tüm bunların gerçek olduğunu anlamaya çalışıyorum, tamam mı? Lanetle ilgili hiçbir konuda sana kesinlikle yardımcı olamam..."

Ona bakıyorum, buradan nereye gideceğimden emin değilim. "Kitabınızda lanet nasıl bozuluyor?"

"Gerçek aşk," diyor, sesi biraz utanmış gibi çıkıyor.

"En azından bu kısmı doğru." *Sayılır.*

"Bekle, cidden mi? Yani bana gerçek Kral Thorne'un büyükannemi gerçekten sevdiğini mi söylüyorsun?"

"Sevip sevmediği hakkında hiçbir fikrim yok. Tek bildiğim dün bana geldiği ve Isabelle'i bulmamı istediği."

"Ve sen de bir yabancıyı kaçırma fırsatına balıklama atladın öyle mi? Bunu kim yapar ki?"

İstemsiz bir adım öne çıktım. "Tam olarak başka seçeneğim yoktu," diye bağıyorum. "Düne kadar, doksan yıldır bu saraya geri dönmemiştim. Senin hayatta olduğundan daha uzun on yıllarımı hapisanede yavaş yavaş donarak, madenlerde günde on sekiz saat çalışarak, sonra da sabaha kadar hayatta kalmak için savaşıyor geçirdim."

Alix arkasına yaslanıp aramıza daha fazla mesafe koymaya çalışıyor. "Yani ninemi bulmak için hapisaneden mi kaçtın?"

"Dyaspora'dan hiç kimse kaçamadı. Ellender tarihinde hiç af olmadı, ta ki dün Thorne bana ve arkadaşlarıma bir insan kadını bulmamız karşılığında mahkemeye dönme şansı verene kadar. Bu sana bencilce gelebilir Peaches, ama Dyaspora'da bir gün geçirdikten sonra insanların kaçmak için neler yapabileceğine inanamazsın. Eskiden burada bir hayatım vardı; topraklarım, param ve bana bağlı olan insanlar. Hepsini geri alabilirim. Benim yerimde olsaydınız ne yapardınız?"

"Duruma göre değişir." Başını eğdi. "Hapse girmek için ne yaptın?"

Yenik bir iç geçirdim. "Bu uzun bir hikaye. Bak, çok fazla iyi seçeneğim olmadığını anlayabilir misin? Hâlâ da yok. Eğer Isabelle'i krala götürmezsem, hiç düşünmeden hepimizi oraya geri atacaktır."

Başını yavaşça sallıyor ve yüzünde çatışma savaşları yaşanıyor. Sonunda yenik bir nefes veriyor. "Tamam, anladım, sanırım... yine de bu Kral Thorne'un yapacağı bir şey gibi görünmüyor."

Sert bir kahkaha attım. "Belki senin aşına olduğun kurgusal versiyonu değildir. İnan bana Peaches, Thorne kimsenin fantezi kahramanı değil."

Kaşlarını çattı. "Tamam, her neyse. Ama neden sen? Eğer onu tanımıyorsan neden senden ninemi bulmanı istesin ki?"

Ona Thorne'un üvey kardeşim olduğunu söylemek için ağzımı açıyorum, sonra tekrar kapatıyorum. Nedense bunu bilmesini istemiyorum. Belki de yakında onunla tanışacak ve nasıl bir adam olduğunu anlayacak. Birinin bizim aynı olduğumuzu düşünmesinden ölmeyi tercih ederim.

Bunun yerine ona kısmi bir gerçek sunuyorum. "Eskiden sizin dünyanıza sık sık seyahat ederdim. Bu burada duyulmamış bir şey değil ama yaygın olmaktan çok uzak. Çoğu Fae'nin sahip olduğundan daha fazla büyü gerektirir."

"Neden benim dünyama gitmek istedin?"

Yine bocalıyorum. Ona insanlar aleminde geçirdiğim zamanı ya da Fae'lerin neden başka bir dünyaya kaçmak isteyebileceğinin ardındaki nedenleri anlatmak istemiyorum... eğer lanet olası kitabından zaten bilmiyorsa. "Eskiden insanların kaçmasına ya da nadir nesneleri bulmasına yardım ederdim," diye kaçamak cevap veriyorum.

"Bu yüzden mi hapisteydin?"

"Sayılır," diye homurdandım. "Ama bu şu anda önemli değil. Önemli olan lanetin kalıcı hale gelmesine sadece bir ay kalmış olması. Thorne laneti bozmak için yanıp tutuşuyor ve Isabelle'i istiyor. Eğer onu ona götürmezsem, değer verdiğim herkesin o öldükten sonra bile yüzyıllar boyunca işkence görmesini sağlayacak."

Bir an için yüzünde bir acıma ifadesi beliriyor ama sonra bunu hemen gizliyor. "Özür dilerim. Gerçekten. Keşke yardım etmek için yapabileceğim bir şey olsaydı."

"Var," diyorum, neredeyse çaresizce. "Isabelle gibi davranabilirsin."

Alix bana öylece bakarken nefesimi tutuyorum, sonra inanılmaz bir kahkaha atıyor. "Hayır. Kesinlikle olmaz."

Tuttuğum nefesi dışarı verdim. Rahatladım mı yoksa hayal kırıklığına mı uğradım emin değilim. Alix ayağa kalkıyor ve çıplak ayakları karo zeminde hafifçe kayarak odanın içinde dolaşmaya başlıyor.

Arkadaşlarımın yüzleri aklımın bir köşesinde yüzüyor. Kahretsin, kendimi toparlamam lazım. Onu ikna etmek zorundayım.

"Neden?" İstemsizce bir adım daha atıyorum, ona dokunmak istercesine uzanıyorum. "Bu mükemmel. Ona o kadar çok benziyorsun ki Odessa bile ilk başta kandı. Kitaptan Ellender ve Thorne hakkında her şeyi zaten biliyorsun ve bilmediğin her şeyi sana açıklamak için orada olacağız."

Alix pencerelere doğru yürür. "Bana hem gerçek Thorne'un insanları esir kamplarına atan kötü bir adam olduğunu hem de ona aşıkmiş gibi davranmam gerektiğini mi söylüyorsun? Sen aklını kaçırmışsın."

"Muhtemelen. Ama az önce yardım etmek istediğini söyledin."

"Evet, ama 'yardım etmek' derken mecazi anlamda söyledim. Bak, benim geldiğim yerde bir arkadaşından aptalca bir şekilde havaalanına bırakmasını istemek büyük bir olaydır ve bu ondan çok çok daha büyük bir olay. Benden iki böbreğimi de bağışlamamı isteyebilirdiniz. Böyle bir şey olmayacak."

Onu sarsmak, anlamaya zorlamak istiyorum. "Bize yardım etmen elimizdeki tek şans."

"Hayır, bu *sizin* tek şansınız," diye düzeltiyor beni. "Üzgünüm ama benim bununla hiçbir ilgim yok. Sana hiçbir şey borçlu değilim. Sadece eve gitmek istiyorum."

"Bunu ayarlayabilirim," diyorum ona çabucak. "Sonsuza kadar rol yapmak zorunda değilsin, sadece önümüzdeki bir ay için."

"Ama bunu bozamam," diyor gözleri büyüyerek. "Ninemin laneti bozabileceği doğru olsa bile, ben o değilim. Yardım edemem ve zaten sonsuza kadar lanetli kalacaksın, o zaman burada olmamın ne anlamı var?"

"Çünkü çok küçük bir ihtimal de olsa bunun bir önemi olmayacağını düşünüyoruz. Eğer Thorne senin Isabelle olduğuna inanırsa, bu laneti bozmak için yeterli olabilir." Alay ediyor ama ben devam ediyorum, "Ve bu işe yaramasa bile, bu yine de bize yardımcı olacaktır çünkü lanet hiçbirini etkilemiyor." Odessa ve adamlarımın dışarıda beklediği kapalı kapıyı işaret ediyorum. "Lanet sadece Vernallis Krallığı'nı etkiliyor. Hiçbiri burada doğmadı, yani önümüzdeki birkaç hafta içinde tekrar hapse atılmadıkları sürece güvende olacaklar."

"Peki ya sen?" diye soruyor kaşlarını kaldırarak.

"Peki ya ben?" Kaşlarımı çatıyorum. "Beni kurtaracak bir şey yok, Peaches. Zaten lanetlenmeyi bekliyordum. Onlar dışında kaybedecek hiçbir şeyim yok ve lanet bir mucize olur da bozulursa kazanacak her şeyim var."

"Bak..." Yalvaran gözlerle bana döndü. "Muhtemelen bir tür Stockholm sendromu yaşıyorum ama senin için üzülüyorum. Keşke yardım edebilseydim ama edemem. Bunun için doğru kız değilim. Sadece eve gitmek istiyorum."

Bir sonraki söyleyeceğim şey için kendimi hazırlıyorum. "Eve gitmenin tek yolu benim yardımım."

"Yani bunu yapmayı kabul etmezsem beni burada esir olarak mı tutacaksın?"

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, midem bulanıyor. "Bunu bir ortaklık olarak düşün. Sen bize yardım edersen, ben de eve dönmene yardım ederim. Gördüğüm kadarıyla Peaches, başka seçeneğin yok."

"Hayır mı?" diye tersledi, gözleri öfkeyle parlıyordu. "Bir seçeneğim olduğunu söyleyebilirim. Kral Thorne'a gerçeği söyleyip seni tekrar hapse attırabilirim."

"Muhtemelen seni öldürür," diyorum açıkça. "Ya da daha kötüsü, seni bizimle birlikte Dyaspora'ya gönderir."

"Bu da ne olursa olsun boku yediğim anlamına gelir," diye karşılık veriyor. "Yani *anladığım* kadarıyla, senin bana benim sana olduğumdan daha çok ihtiyacın var. Eğer ben batacaksam, seni de memnuniyetle yanımda götürürüm."

Bu sinir bozucu kadın. Beklediğimden daha cesur ya da belki de bana söz verdiği kadar deli. Ne yazık ki haklı da. Bu plan zaten neredeyse kesin olarak başarısızlığa mahkûm, ama Alix bizimle birlikte oynamayacaksa, şimdi vazgeçebiliriz.

Her şey boka sarmadan önce hayatı hakkında söylediği herhangi bir şeyi hatırlamaya çalışarak beynimi yokluyorum. Birden telefon görüşmesini hatırlıyorum - muhtemelen her kelimesini duyabildiğimi fark etmediği bir telefon görüşmesi.

"Paraya ihtiyacın var," diye ağzımdan kaçırdım.

"Kimin yok ki?" diye tersliyor. "Kapitalizm tüm kötülüklerin anasıdır."

Kalın bir şekilde yutkunuyorum, aniden kocasının yaptığı şeyin aynısını yapmak üzere olduğumu fark ediyorum - onu kontrol etmek için parayı kullanmak.

Bu benim için değil, ailem için.

"Paraya her şeyden çok ihtiyacın olduğunu biliyorum. Şu anda hiç param yok ama olacak."

Gözlerini kısıyor. "Nasıl?"

"Ben Ashwater Baronuyum. Buranın kuzeyinde bir eyalet." "Yani kraliyet ailesinden misin?"

"Hayır," diye geveledim, biraz fazla hızlı. "Sadece soyluyum. Yüksek mahkemenin sıradan bir üyesiyim ama Dyaspora'ya sürüldüğümde tüm bunları kaybettim. Thorne gelinini teslim ettiğimde unvanımı ve toprağımı geri verecek, o zaman sana insan aleminde nesiller boyu yetecek kadar altın verebilirim."

"Benimle dalga geçiyorsun." Sertçe gülüyor.

"Hiç de değil. Eğer bize yardım edersen, sana sahip olduğum her sikkeyi öderim ve sonra seni eve götürürüm."

Nefesi kesilir ve hareketsiz kalır. "Burada ne kadar kalmam gerekiyor?"

"Bir aydan biraz az. Güneş tutulmasına üç buçuk hafta var, bu da lanetin yüzüncü yılını işaret ediyor. Ondan sonra lanet kalıcı olacak ve Thorne'un hiçbirimize yapabileceği başka bir şey kalmayacak."

"Neredeyse bir ay," diye nefes alıyor. "Bu çok uzun bir süre. Ailem öldüğümü düşünecek."

"Ama yeniden başlamak için yeterli parayla döneceksin."

Alt dudağını ısırtıyor, belli ki baştan çıkarılmış. "Tamam... Bunu kabul etmiyorum ama teoride nasıl olacak?"

"Ne demek istiyorsun? Sadece Isabelle gibi davranacaksın."

Gözlerini genişletir. "Evet ama benim ninem seksenlerinde."

Yüzümde beliren sırttmaya engel olamıyorum. "Yani? Ben 121 yaşımdayım ve bence hâlâ çok iyi görünüyorum."

Şaşkınlıkla bana göz kırpmıyor, sonra başını sertçe sallıyor. "Üzgünüm, sanırım küçük bir felç geçirdim, ama şimdi iyiyim. Sen ölümsüzsün. Önemli bir şey değil. Ben tamamen iyiyim."

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Orada bir yerde bir soru mu var?"

"Evet. Kralınız Nana'nın yaşlanmadığını düşünecek kadar habersiz mi?"

"Taktığın kolye Kral Thorne'un Isabelle'e hediyesiydi. Bana, Isabelle geri dönene kadar onu genç tutmak için büyü yaptığını söyledi.

Ellender."

Alix madalyona uzanıyor ve iki parmağının arasında tutuyor. "Ciddi misin?"

Başımı salladım. "Sanırım gerçek Isabelle bunu giymedi ama önemli değil.

Thorne onun giydiğini ve hâlâ genç olacağını düşünüyor."

Ne düşündüğünü okumaya çalışarak onu dikkatle izliyorum.

"Bir ay," diye mırıldanıyor yine nefesinin altında. "Pekâlâ. En azından son yirmili yaşlarımda ilginç bir şey yaptığımı söyleyebilirim."

Kaşlarım inançsızlıkla kalkıyor ve onu ikna etmeyi başardığıma inanmakta güçlük çekiyorum. "Gerçekten mi?"

"Evet. Büyükannem gibi davranacağım ve bir ay içinde beni bir ömür boyu harcayabileceğimden daha fazla parayla eve göndereceksin."

Elini sıkmam için uzatıyor ve ben de hemen parmaklarını tutuyorum, kendi ellerim aniden soğuyor. Çok garip bir his kaplıyor içimi. Endişe ile karışık bir rahatlama. Memnuniyet ve korku.

Sırıtarak parmaklarını hafifçe sıkıyorum. "Bir anlaşmamız var." Alix başını kaldırıp gözlerimle buluşuyor, eli hâlâ benimkinde.

"Tanrım, bu çok çılgınca," diye mırıldanıyor, benden çok kendi kendine.

Yine de cevap veriyorum, "Bu konuda haklısın, Peaches."

Elini geri çekiyor ve dokunuşumdan yanmış gibi parmaklarını kolunun altına sıkıştırıyor. "İnsanların perilerle pazarlık yapmaması gerektiğine dair bir sürü hikâye var," diyor başını düşünceli bir şekilde eğerek.

"Ben de duymuştum."

Nefesi kesiliyor ve bakışlarım gözlerinden ağzına kayıyor, dilini alt dudağının üzerinde gezdirmesini izliyorum.

Tanrı aşkına.

Zihnimde dönen onca stres ve endişeye rağmen, onu duvara çarpmanın ne kadar kolay olacağını düşünmeden edemiyorum. Nasıl

kendi dilimi dudağında gezdirebilirdim, sonra boğazından aşağıya, her yerine. Ama yapamam. Eğer bir mucize olur da bu plan işe yararsa, Alix lanet kıtadaki en yasak kadın olmak üzere. Ona karşı kayıtsız hissetmeye alışmam gerekiyor.

"Bu hikâyeler doğru mu?" diye soruyor, biraz soluk soluğa.

Suratsızca gülümsüyorum ve iki elimi saçlarımda gezdirerek bir adım geri çekiliyorum. "Bilmiyorum, Peaches. Sanırım bunu öğrenmeniz gerekecek."

CHAPTER EIGHT

ALIX

Daemon ve ben anlaşmaya vardığımız anda kendimi daha sakin hissediyorum. Bir planım olmasını her zaman takdir etmişimdir ve en azından otuz gün içinde tüm bunları geride bırakma şansım olduğunu bilmek adrenalinimin sakinleşmesine izin veriyor.

Odessa'nın benim için bıraktığı pijama benzeri kıyafetleri giyip banyodan çıkıyorum ve kendimi yalnız buluyorum. Tüm Fae'ler ortadan kaybolmuştu ve eğer kale ve yatakta uyuyan Sushi olmasaydı, hepsini hayal edip etmediğimi merak edebilirdim.

Tanrım, keşke onları hayal etmiş olsaydım.

Daemon'la tanışmanın başıma gelen en kötü şey olduğuna eminim, ki bu gerçekten önemli bir şey. Görünüşe göre, gerçek bir Fae tuzağına düşmek, hayatımın en boktan haftası olan dondurmanın üstündeki kirazdı.

Sanırım söyledikleri doğru: her şey daha kötü olabilirdi.

Kocanızın bir pislik olması berbat bir şey ama daha kötüsü de olabilirdi. Tek gecelik ilişkin tarafından kaçırılabilirsin.

Hüzünlü bir stand-up gösterisinin en can alıcı noktası olmaya *bu kadar* yakınım.

İç çekerek, büyükannemin kedisinin yanındaki devasa dört direkli yatağa tırmanıyorum. Birisi komodinin üzerine bir tepsi yemek bırakmış, incelemek için eğildim. İçim rahatladı, neredeyse tüm yiyecekler normal görünüyordu. Kızarmış hindi, kabuklu ekmek, salata ve bir çeşit telli mor sebze var.

O kadar açım ki, peri yemeği yemeyin diye uyaran tüm halk hikâyelerini umursamıyorum bile. Sushi'ye biraz hindi veriyorum, sonra mor sebzeler hariç her şeyi yiyorum. İşim bittiğinde, uzanıp tepemdeki altın gölgeye bakıyorum.

Böyle bir durumda uyuyabileceğimi düşünmezdim ama sanırım uyku yoksunluğu en çılgın koşulları bile alt edebiliyor, çünkü bir de bakıyorum ki sarsılarak uyandırılıyorum.

"Alix?" diyor melodik bir kadın sesi kulağıma. "Kalkman gerek."

Gözlerimi kırıştırarak açıyorum ve hemen üzerime eğilen Odessa'ya odaklanıyorum. Dünkü kırmızı ve bordo elbisesinin aynısını giymiş ama uzun çilek sarısı saçlarını sıkı bir örgüyle arkadan bağlamış. Kollarında dün geceki gibi devasa bir yemek tepsisi daha var.

Doğrulup ellerimin topuklarıyla gözlerimi ovuşturuyorum. Bu sabah o kadar korkutucu görünmemesi beni biraz ürkütüyor. Hâlâ tamamen normal olamayacak kadar güzel, ama tekinsiz vadinin bir kısmı aşınmış gibi görünüyor. Bu iyi bir şey mi bilmiyorum.

"Neler oluyor?" Halsiz bir şekilde sordum. "Kalkman gerek," diye tekrarlıyor. "Neden?"

"Uyuyabildiğin kadar uyumana izin verdik ama bu, gitmeden önce giyinmen ve yemek yemen için fazla vaktin olmadığı anlamına geliyor." Kahvaltı tepsisini önüme koyuyor ve geri çekiliyor. "Ne yemek isteyeceğinden emin değildim, o yüzden her şeyden biraz getirdim."

Abartmıyor. Bir tabakta yumurta, kızarmış ekmek ve kızarmış tatlı patates olduğunu düşündüğüm bir şey var. Başka bir tabak dilimlenmiş meyvelerle dolu, birkaçını tanımıyorum. Midem yüksek sesle gurulduyor. En azından beni aç bırakmayı planladıkları belli.

"Oh, şükürler olsun, kahveniz var," diye haykırıyorum, ağzına kadar çay olamayacak kadar koyu bir sıvıyla dolu bir çay fincanına uzanarak.

Odessa memnuniyetle gülümsüyor ve köşedeki dolaba doğru yürüyor. "Genelde Shar sana kahvaltını getirirdi, ama buradaki ilk günün için bunun zorlayıcı olabileceğini düşündüm."

"Shar kim?" Bir lokma tostun içinden soruyorum.

"Onunla dün tanıştın."

Doğru ya, goblin kadın. "Anladım. Peki, nereye gidiyoruz?"

"Size Kış Sarayı'na kadar eşlik edeceğiz. Bana kalsa alışman için sana bir gün verirdim ama Daemon kralın burada olduğunu bir an önce öğrenmesini istiyor. Ya da Isabelle'in burada olduğunu, sanırım."

Şaşkınca başımı salladım. Dün gece anlattıklarına bakılırsa bu mantıklı.

Odessa gardırobu açarken dudağımı ısırarak sessiz kalıyorum. Ağzına kadar renkli elbiselerle dolu. Dün gece boş olduğuna eminim.

Doldurmak için ne zaman vakti olmuş olabilir ki?

"Kusura bakmayın, sizin standartlarınıza göre o kadar rahat bir şeyim yok," diyor özür dileyerek. "Bazen insanlar buraya gelip modamızı etkiliyor ama lanetlendiğinden beri trendlerde çok fazla değişiklik olmadı."

Gülüyorum. "Yani bana polyester olmadığını ve muhteşem bir özel elbise giymem *gerektiğini* mi söylüyorsun? Ne kadar trajik."

Sırıtişıma karşılık veriyor. "Bence trajik. Bacaklarımı daha fazla göstermek isterdim, ama sanırım herkes kendine göre." Şapka kollu mavi bir elbise çıkarıp havaya kaldırıyor ve sanki giydiğimi hayal ediyormuş gibi bir gözünü kapatıyor. "Buna ne dersin? Belle'in giyebileceği bir şeye benziyor."

"Elbette," diyorum dikkatim dağılmış bir şekilde. "Gerçekten, ne istersen onu seç. Geldiğim tişörtten daha kötü olamaz."

Odessa'nın menekşe rengi gözleri mizahla parlıyor ve gülümsememek için kendini zor tutuyor gibi görünüyor. "Aslında bu konuyu açtığına sevindim..."

Eğilip gardırobun derinliklerinden beyaz çoraplar ve bir çift kahverengi deri ayakkabı çıkarıyor. "Neden?"

"Çünkü sana dün gece söylemeliydim. Buraya gelmeden önce olanları kimseye anlatamazsın. Artık yabancılara kocalarıyla yatmış olabileceğinizi duyurmak yok."

"Hey, öyle demek istemedim-"

"Biliyorum," diye yatıştırıyor, "ama gerçekten, en iyisi Daemon da bizim kadar yabancıymış gibi davranman."

"O bir yabancı," diye mırıldanıyorum. "Ve gerçekten bir şey söylemeyi planlamıyordum."

"Güzel. Çünkü Fae erkekleri insan erkeklerinden daha sahiplenicidir. Kral Thorne senin uyuduğunu öğrense ne yapardı bilmek istemiyorum."

yani kaptanıyla-" Sözcükleri ağzında gevelediği için utanarak kızardı.

"Nana'yı görmeyeli altmış yıl olduğunun farkında, değil mi? Bunca zamandır ondan ne yapmasını bekliyordu?"

"Garip görüldüğünü biliyorum ama inan bana. Erkekler eşleri konusunda gerçekten kıskanç ve mantıksız olabilirler." Odessa yüzünü buruşturuyor. "Sadece dikkatli ol, tüm söylemeye çalıştığım bu."

Pekala o zaman. Sanırım ne söylediğime dikkat etmem gerekecek. Bu zor olmamalı. Chicago'dayken sosyal bir kelebek değildim ve herkesle daha az ortak noktamın olduğu burada da bunun değişeceğini sanmıyorum.

Kahvaltımı bitiriyorum, sonra mavi kap kollu elbisemi, kahverengi kemerimi ve uyumlu ayakkabılarımı giyiyorum. Odessa buklelerimi düşük bir at kuyruğu haline getirmeme yardım ediyor, sonra düşünceli bir şekilde karanlık pencerelere bakıyor. "Hala yağmur yağdığı için bir pelerin giymen gerekecek. İşte-" Gardırobun derinliklerinden uzun kırmızı bir pelerin çıkarıyor. "Bu işinizi görür."

Pelerini alıyorum, sonra bakışlarını pencereye doğru takip ediyorum. Gece yarısı gibi görünüyor. "Saat kaç bu arada?"

"Sabahın geç saatleri," diye iç geçiriyor. "Yağmurun kasvetli görüldüğünü biliyorum ama aslında çok şanslıyız. Eğer güneş çıksaydı, gitmek için geceyi beklemek zorunda kalacaktık."

"Lanet yüzünden mi?"

"Aynen öyle."

Dikenler Krallığı'nda tüm periler gündüzleri hayvana dönüşür, geceleri ise tekrar kendilerine dönerler. Hikâyede bu tehlikeli bir şey olmaktan çok bir rahatsızlık olarak sunuluyor ama Daemon'un lanetten bahsetme şekli bana bunun hikâyedekinden daha büyük bir sorun olduğunu düşündürüyor.

Nana'nın kitabında önemli ayrıntıları atlayıp atlamadığını kontrol etmek için bile olsa lanet hakkında daha fazla soru sormak istiyorum, ancak Odessa açıkça zaman konusunda stresli. Sanki her an birinin içeri dalmasını bekliyormuş gibi sürekli ayağını yere vuruyor ve kapıya bakıyor.

"Hazır mısın?" diye hızlıca soruyor.

"Elbette." Pelerinimi omuzlarıma atıyorum, kendimi biraz kıyafet oyunu oynuyormuş gibi hissediyorum. "Olabileceğim kadar hazırım sanırım."

Odessa bana biraz hüzünle gülümsüyor. "Aslında bu inanılmaz. Bilmesem seni gerçekten Belle sanırdım."

Gergin bir kahkaha attım. "Umarım bir tek sen değilsindir."

Gülümsememe karşılık vermiyor, yüzü endişeyle hafifçe düşüyor. Bu durum kendime olan güvenimi kesinlikle artırmıyor. Bu plan hakkında dün geceye göre daha iyimser hissediyorum ama bu pek bir şey ifade etmiyor.

Bunun bir tür Buffy 6. sezon fiyaskosu olması ve gerçekten bir hastanede olmam ihtimalini bir kenara bırakırsak, planın ters gidebileceği o kadar çok yol var ki. Daemon, Kral Thorne'un kim olduğumu öğrenirse beni öldüreceğini söylediğinde kesinlikle dikkatimi vermiştim. *Hiç baskı yok.*

Paraya ne kadar ihtiyacım olursa olsun, bu planı kabul ettiğim için muhtemelen deliyim.

Odessa ve ben yatak odasından çıkıyoruz ve daha dün gece koşarak indiğim uzun beyaz mermer koridorda ilerliyoruz. Kendi işleriyle uğraşan goblin benzeri yaratıklardan birkaçının yanından geçiyoruz ve ben bakmamayı ya da tepki vermemeyi başarıyorum.

Geniş taş merdivenin tepesine ulaştığımızda "Burası çok büyük," diye düşünüyorum.

"Biliyorum. Kışlık Saray'ın daha da büyük olduğuna inanabiliyor musun?"

Cevap vermek için ağzımı açıyorum ama fırsat bulamıyorum. O anda uzun taş koridorda bize doğru yükselen sesler yankılanıyor. Seslerden birinin Daemon'a ait olduğunu hemen anlıyorum.

Odessa'ya bakıyorum. "Neler oluyor?"

"Muhtemelen hiçbir şey." Odessa burnundan sinirli bir nefes üflüyor. "Sadece Daemon Daemonluğunu yapıyor. Elinde olmadan her şeyin ve herkesin sorumluluğunu üstleniyor."

"Yani kontrolcü mü?" Dün pek öyle bir izlenim edinmemiştim ama onun kelimenin tam anlamıyla başka bir dünyadan gelen sihirli bir varlık olduğunu da gözden kaçırdığım düşünülürse, benim görüşümün bir okyanus dolusu tuzla birlikte ele alınması gerekir.

"Hayır, kontrolcü değil..." Odessa açıklamak için doğru kelimeleri bulmaya çalışıyor gibi görünüyor. "O sadece karizmatik. Yardım edemiyor ama takipçi topluyor. Dyaspora'dan yanında getirdiği adamların ona taptığını ve istediği her şeyi yapacağını şimdiden söyleyebilirim."

"Bu kötü bir şey mi?"

"Tam olarak değil." Endişeli tonu sözleriyle hiç uyuşmuyor. "Sadece biraz karışık. Kral sarayda kimsenin fazla popüler olmasından hoşlanmaz ve Daemon'a karşı her zaman temkinli olmuştur."

Huh. Sanırım burası mutlak bir monarşi ise bu mantıklı, ama gerçek Kral Thorne hakkında ne kadar çok şey duyarsam, onunla tanışmayı o kadar az istiyorum.

Merdivenlerin tepesine ulaşıyoruz ve geniş giriş holüne bakıyoruz. Bakışlarım kapının yanında bekleyen bir grup kırmızı ceketli adama kayıyor ve ne konuştuklarını hemen anlıyorum.

"Giyinmek ne kadar uzun sürüyor?" Daemon şikayet ediyor.

Sırtını merdivene dayamış, duvara yaslanmış, ciddi görünen Kastian'la konuşuyor. Aslında düşündüğüm gibi bağırıyor - yankılar her şeyi on kat güçlendirmiş. Yanlarında Fox boşluğa bakıyor, etrafında olup bitenlerle tamamen ilgisiz. Ayaklarının dibinde, Jett sırtını duvara dayamış, yerde oturuyor. Dördü de üniforma giymiş, bellerinde ağır kılıçlar asılı.

"Sakin ol, biz buradayız," diye sesleniyor Odessa merdivenlerden aşağıya.

Daemon'un sırtı geriliyor ve dönüp bana bakıyor. Bakışlarımız birleşiyor ve çenem gevşiyor.

Tam bir aptalım.

Daemon'da bir tuhaflık olduğunu en başından beri nasıl fark etmediğimi bilmiyorum. Tüm sorunlarının sebebi benmişim gibi bana bakarken bile insanlık dışı derecede yakışıklı. Gerçek dışı hissettiriyor. Ve daha da kötüsü, her nasılsa bugün dün gecedan hatırladığımdan daha iyi görünüyor. Belki de beynim ona daha çirkin bir yüz yükledi, böylece kaçırıldığım, zorlandığım ve sözde kurgusal bir karakterle muhtemelen ölümcül bir pazarlığa atıldığım gerçeğini işleyebildim. Ne yazık ki beynim bu sanrıyı sürdürme konusunda bana yardımcı olamadı.

Uzun bir saniye boyunca gözlerimiz kilitlendi. Sanki bana doğru adım atacakmış gibi öne eğildi. Sonra başını sallıyor ve ifadesi ekşiyor. "Sonunda," diye bağırıyor.

"Oh, kapa çeneni." Odessa kaşlarını çatıyor ve ona kardeş gibi kızgın bir bakış atıyor.

Karşılığında Daemon'un kaşları daha da çatılıyor. "Eğer biz trene binmeden yağmur durursa, seni suçlarım."

"Tren mi?" Odessa cevap vermeden önce ağızımdan kaçırıyorum. "Burada tren mi var?"

İkisi de dönüp bana bakıyor ve Daemon kaşlarını kaldırıyor. "Tabii ki var."

"Hey, bana öyle bakma," diye homurdanıyorum. "Hangi teknolojiye sahip olduğunuzu nereden bileyim? Dürüst olmak gerekirse, kapalı alanda su tesisatınız olduğu için minnettarım."

Kaşları çatıldı. "Neden bizim evimizde su tesisatı olmasın ki?"

Elimi belli belirsiz havada sallıyorum. "Burası bir kale olduğu için mi? Sanki 1750'deymişiz gibi giyinmişsin... Nereye varmaya çalıştığımı anlıyor musun?"

Bana alaycı bir bakış attı. "İnsanların artık büyüye inanmadığını biliyorum ama bunun eğitimi geliştirdiğin anlamına geldiğini sanırdım."

Geri çekiliyorum. "Hey! 200.000 doların üzerinde öğrenci kredim var, bu da aksini söylüyor dostum. Neredeyse gereksiz yere eğitimliyim."

"Tarihte mi?" diye soruyor, yüzünde hafif bir alay belirliyor.

"Şey, hayır, müzikte, ama-"

"Bu her şeyi açıklıyor. Sizin dünyanızda bile bu şeyler sizin inanıyor görüldüğünüzden çok daha önce icat edildi ve insanlığın en büyük ilerlemelerinin çoğu Fae müdahalesi sayesinde gerçekleşti."

Kaşlarımı çatıyorum. Muhtemelen haklı ama bu konuda götlük yapmasına gerek yok. "Bardaki bir adamken seni daha çok seviyordum."

Bunu laf olsun diye söyledim ve hemen bir karşılık vermesini bekliyordum ama onun yerine yüzü hafifçe düştü. Gözleri kapanıyor ve bir adım geri atıyor. "Ben de öyle, Peaches."

Uzun, garip bir sessizlik oluyor ve ben bir dinleyicimiz olduğunu hatırlıyorum. Yanaklarım kızarıyor.

Odessa boğazını temizliyor. "Pekala, soruna cevap vermek gerekirse, Alix, evet, trenlerimiz var. Kışlık Saray'a ulaşmanın en hızlı yolu bu, yani bir hafta ya da daha uzun süre yolda kalmak istemiyorsan tek seçeneğin bu."

"Ben de uçacağımızı sanıyordum."

"Uçmak mı?" Kastian merakla yanındaki Daemon'a bakarak tekrarlıyor. "Uçmaktan bahseden kim?"

Daemon'a bir kaşımı kaldırıyorum. "Dün, sen-"

"Hadi gidelim," diye sözümü kesiyor Daemon, boğazını sertçe temizleyip kapıya doğru yürüyor.

"Tamam o zaman," diye mırıldanıyorum nefesimin altında. "Sanırım gidiyoruz."

Odessa özür dileyerek bana bakıyor. "Sanırım Kral Thorne'u görmek için diğer saraya gitmeyi gerçekten istiyor."

İçimi çektim. Yani, belki, ama bardaki iyi adamın gerçekten rol yaptığından oldukça eminim. Birinci sınıf bir pislikle uğraşıyorum ve bütün bir ay boyunca onunla sıkışıp kaldım.

Her zaman daha kötü olabilirdi.

DAEMON

ALIX, yağmurlu tren istasyonu platformundan aşağıya doğru kayarak iniyor, pelerini arkasından akıyor ve başı birkaç saniyede bir ileri geri sallanıyor. Ağzı açık ve ilk olarak neye bakacağına karar verememiş gibi görünüyor. Kendisine bu kadar çok dikkat çekmesi dışında, bu sevimli olabilirdi.

"Neyi bu kadar ilginç bulduğunu anlamıyorum," diye homurdanıyorum.

Kas omuz silkiyor, sanki bilmediğini ama umursamadığını söyler gibi. "Burada kaçırdığım bir şey mi var?"

Yağmurdan sıırıslıklam olmuş pelerininin kapüşonunun altından ona yan gözle bakıyorum. "Ne gibi?"

"Ellender'da Dyaspora ile aramızda duran tek kadına karşı neden tam bir pislik gibi davrandığın gibi."

Hayal kırıklığıyla dudaklarımı birbirine bastırıyorum, gözlerim içgüdüsel olarak birkaç adım ötemizdeki kırmızı başlıklı figürü buluyor. Elbette dinlemediğinden emin olmak için uzun bir süre Alix'i izliyorum. "Ona pislik gibi davranmaya çalışmıyordum."

Kas gülüyor. "O zaman denediğini görmekten nefret ediyorum." Haklı olduğunu bildiğim için kaşlarımı çatıyorum.

Alix'in Isabelle olmadığını anladığım anla onu merdivenlerden inerken gördüğüm an arasında geçen sürede ruh halim karardı. Zihnimin arkasında kaynayan acıyı bir türlü atamıyorum.

Hapishanede geçen doksan yıl ve Thorne'un beni içine soktuğu imkânsız durum bir yana, bunca zaman sonra Vernallis'e geri dönmek tedirgin edici geliyor. Çok uzun zamandır bu şehir benim evimdi. Babam gibi davranan adamdan toprakları ve Baron Ashwater unvanını miras aldıktan sonra bile, günlerimin çoğunu burada, Thorne'un ordularını barış zamanı tatbikatlarında yöneterek geçirdim. Şimdi ise buraya ait değilmişim gibi hissediyorum.

Ama bunların hiçbiri neden ruh halimi Alix'ten çıkarmaktan kendimi alıkoyamadığımı açıklamıyor. Onu sinir bozucu buluyorum.

Kastian'ın gözlerini üzerimde hissediyorum ve sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi beni incelediğini görmek için ona bakıyorum.

"Ne?" diye bağıyorum.

Başını hafifçe sallayarak iç geçiriyor. "Hiçbir şey. Umarım ne yaptığını biliyorsunuzdur."

"Tam olarak hepinizin benden yapmamı istediği şeyi yapıyorum," diye çıkışıyorum. "Thorne'un bana yapmamı emrettiği şeyi yapıyorum. Başka ne bekliyorsunuz ki?"

O anda Alix'in sesi platformun sesleri ve yağmurun pıtırıları arasında çınlıyor. "Bu inanılmaz! Bunca zamandır her şeyin gerçek olduğuna inanamıyorum."

Her zaman havada asılı kalan yağmur ve gül kokusunu içime çekerek bir nefes alıyorum. "Burası bir tren istasyonu," diye homurdanıyorum. "Nefes al biraz."

"Burası *büyülü* bir tren istasyonu," diyor dikkatle.

"Hayır, sadece normal bir istasyon," diye düzeltiyorum. "Burası bizim kalelerimizden daha büyüğü değil. Sizin dünyanızdan farklı olan tek şey yolcular."

Alix yürümeyi bırakıyor ve yağmurdan sıırıslam olmuş kırmızı pelerininin kapüşonunu geriye itiyor. Yağmur damlaları yanaklarına sıçrayıp kirpiklerine takılırken kaşlarını kaldırıp bana bakıyor. "Bunu almama izin verir misin? *Merhaba*, bu bir peri *treni*. Burası Hogwarts Ekspresi gibi."

Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok ve kendimi sabırlı olmaya zorlayarak başımı sallıyorum. Alix'e hak vermek lazım, dikkatleri üzerine çekiyor olabilir ama tek dikkat çeken o değil.

Büyük ve heybetli olan grubumuz kendi başına bile yeterince bakış çekiyor. Alix nereye gittiği hakkında hiçbir fikri olmamasına rağmen en önde yürüyor. Kastian ve ben de onun arkasından, sırayla onu tehlikeli görünen yabancılardan, açık ızgaralardan ve rayların kendisinden uzaklaştırmaya çalışıyoruz. Jett ve Fox arkadan geliyor, Odessa ise aralarında yürüyor, yüzü yeşil pelerininin kapüşonuyla tamamen gizlenmiş ve Alix'in kocaman gri kedisini piknik sepetinde taşıyor.

Sağımızda, devasa kırmızı ve siyah bir buhar makinesi yolcuların binmesini bekliyor. Yakındaki bilet gişesinin saatine bakıyorum. Henüz erken ama yağmur bizi sadece gece seyahat edebilmekten kurtarıyor. Yine de bulutlar dağılırsa...

Öfkeyle yutkunuyorum ve trenin gürültüsünden duyulacak şekilde sesimi yükseltiyorum. "Şimdi biniyoruz. Kaçtırmamıza izin vermem gibi bir şansım yok."

Arkadaşlarım dönüp en yakın vagonun açık kapılarına doğru ilerliyorlar ama tabii ki Alix beni duymuyor gibi görünüyor. Bakışlarını takip ediyorum ve fark ediyorum ki

Bir grup troll'e bakıyor, belli ki hayretler içinde.

Troller köhne bir pazar tezgahının etrafında toplanmış, şiddetli yağmurdan korunmak için eski püskü tenteyi kullanıyorlar. Derileri benekli ve pullu, yüzleri alaycı bir ifadeye bürünmüş, gırtlaktan konuşuyorlar.

"Sanırım daha önce hiç trol görmedin?" Jett, Alix'le konuşmak için diğerlerinden uzaklaşarak ona soruyor.

Başını iki yana sallar. "Tabii ki hayır. Nana'nın kitabında var ama." "Onlar hakkında ne yazıyor?"

Yutkunuyor. "İnsanlara saldırıp onları yedikleri yazıyor."

"Bu saçmalık," diye çıkışıyorum kendimi durduramadan. "Birçok Fae türü var ve çoğu bize benzemiyor. Ben olsam bakmamaya çalışırdım."

Alix arkasını dönüyor ve bana kaşlarını çatıyor.

"Neden?" "Çünkü bu çok kaba, işte bu yüzden."

Yanaklarında hafif bir pembelik beliriyor ama bakışlarını benimkilerden ayırmıyor. "Sanırım kabalık hakkında çok şey biliyorsun."

Cevap vermek için ağzımı açıyorum ama Jett benden önce davranıyor. Bir kolunu Alix'in omuzlarına atıyor. "Ashwater'a aldırma Prenses," diyor başının üstünden bana sırtarak. "Seni hiçbir şeyin yemesine izin vermeyeceğim."

Göğsümde sıcak bir kızgınlık kıvılcımı dalgalanıyor ve tırnaklarımı pelerininin altından avuçlarıma geçiriyorum. Bir adım öne çıkıp onu dirseğinden kabaca tutarak Jett ve trollerden uzaklaştırıp devasa kırmızı buhar makinesinin açık kapısına doğru yönlendiriyorum. Onun ya da bir başkasının ona dokunmasını istemiyorum. *Kötü görünüyor, Thorne için burada olması gerekiyordu.*

"Bak," diye mırıldanıyorum Alix'in kulağına, "Bunları ilk kez gördüğünü biliyorum ama *Isabelle* daha önce de Ellender'a geldi. Bu kadar açık olmayı bırakmalısın yoksa bu iş asla yürümez."

Alix kolunu tuttuğum yerden çekmeye çalışıyor ama başaramıyor, sonra çenesini yukarı kaldırıp bana daha dikkatli bakıyor. "Sana iyi bir oyuncu olacağıma dair söz vermedim."

"En azından deneyebilirsin."

"Diğer saraya ya da her nereye gidiyorsak oraya vardığımızda deneyeceğim ama bana yardım etmen gerekecek."

"Ne konuda?"

"Bilmediğim her şeyi açıklayacağına söz vermiştin, ki bu aslında her şey demek, o yüzden başlasan iyi olur."

Kolunu bırakıyorum ve sinirli bir elimi yağmurdan ıslanmış saçlarımda gezdiriyorum. Elbette haklı, ama onun kişisel **a n s i k l o p e d i s i** olmak

tam olarak aklımdaki şeydi. Saraya vardığımızda ondan mümkün olduğunca uzak durabileceğimi umuyordum. Göz kulak olması için onu Odessa'ya rehin vermeyi ve muhtemelen Thorne onu bana geri verir vermez Ashwater Malikanesi'ne geri çekilmeyi hayal ediyordum.

"Hadi, içeri girelim," dedi Odessa, Fox'u iterek Alix'in arkasına geçti. "Bunu bir kompartımanda yalnız kaldığımızda daha fazla konuşabiliriz."

Her zamanki gibi uysal olan Kastian vagonun kısa basamaklarına atlıyor ve Odessa'ya yardım etmesi için elini uzatıyor. Odessa sanki onu görmüyormuş gibi bakışlarını kaçırıyor ve metal korkuluklardan tutunarak yukarı çıkıyor, etrafından dolaşarak içeride kayboluyor.

Kastian şaşkınlıkla bana bakıyor. "Ben bir şey mi yaptım?"

Başımı sallıyorum, nefesimin altında küfrediyorum. Bunun bir sorun olacağını fark etmediğime inanamıyorum. Trenin basamaklarına çıkıp omzuna vuruyorum ve ona teselli edici bir bakış atıyorum. "Kusura bakma dostum. Dessa'nın Hydratta'lı olduğunu ve Thorne kadar umursamaz olmadığını söylemeyi unuttum."

Yüzü kızarıyor ve biraz yeşil görünüyor. "Siktir," diye mırıldanıyor ve kuzenimin peşinden tren vagonunda kayboluyor.

"Hangi krallıktan olduğu neden önemli ki?" Alix soruyor.

Kalkmasına yardım etmek için elimi uzatıyorum. "Bu konuda endişelenme, Peaches."

Alix elime bakıp seçeneklerini tarttıktan sonra parmaklarını benimkilere geçiriyor. Onu trenin üzerine çekiyorum ve tökezleyerek bizi göğüs göğüse getiriyor. Uzun bir saniye boyunca hareket etmedim.

"Affedersiniz," diyor nefes nefese.

Elini bırakıp bir adım geri çekiliyorum ve ona dair her türlü izi silmek istercesine parmaklarımı ceketime siliyorum. "Tamam, devam et."

Askeri üniformalarımızı fark eden kondüktör bilet sorma zahmetine bile girmiyor. Trenin ön tarafındaki en yakın boş kompartımana yönlendiriliyoruz. Alix pencerenin yanına oturuyor ve hemen elinin tersiyle bir parça buğuyu temizleyip burnunu cama dayıyor. Odessa ve kedi onun yanına oturuyor, ben de Alix'in karşısındaki yeri alıyorum ve Kastian'ı yanımda sıkışıp Odessa'ya bakması için bırakıyorum. Ona ters ters bakıyor, O da fark etmemiş gibi yaparak bakışlarını kaçırıyor.

"Başka bir kompartıman bulacağız Ashwater," diyor Jett bana, yanındaki Fox'u göstererek. "Bu koca adam buraya sığmaz."

Başımı sallayarak onaylıyorum. "Fazla uzağa gitme. Eğer bir şey olursa, seni aramak zorunda kalmak istemem."

"Ne olabilir ki?" Jett kolayca söylüyor. "Artık Dyaspora'da değiliz, rahatlayabilirsin."

Yüzümü buruşturuyorum. Kardeşim ölene ve ben onun lanet mezarına işeyene kadar asla gerçekten rahatlayamayacağım ama Jett'in bunu kastetmediğini biliyorum. Her zamankinden daha gergin olduğumu fark etti ama Thorne'u görene ve Alix'in Isabelle olduğuna inanıp inanmadığını öğrenene kadar sakinleşemem.

Tehlikede olan çok şey var.

Jett kompartımanın kapısını bir çırpıda kapatıyor ve içeride sadece dördümüz kalıyoruz. Garip bir sessizlik kompartımanı dolduruyor ve düdük çalıp tren hareket etmeye başladığında rahatlıyorum.

"Nerede bu saray?" Alix soruyor.

"Kuzeyde," diye homurdanıyorum.

Odessa gözlerini deviriyor ve kabalığım için bakışlarıyla beni azarlıyor. "Vernallis'in kuzeybatı köşesinde," diye açıklıyor. "Orası çok daha soğuk, bu yüzden Kış Sarayı deniyor. Lanetten önce kimse oraya gitmezdi çünkü çok soğuktan ama şimdi..." Garip bir şekilde sözünü kesiyor.

"Bir saniye," diyor Alix, kafası karışmış görünüyor. "Vernallis nerede?"

Odessa ona göz kırpmıyor. "Um, burada mı? Vernallis'teyiz."

"Buranın Ellender olduğunu sanıyordum?"

"Isabelle'in kitabında bazı şehir isimleri yanlış," diye geveliyorum, Alix'in neden bu kadar kaybolduğunu tam olarak bildiğim için.

Alix kaşlarını kaldırıyor. "Bekle, sen okudun mu?"

Bakışlarımı kaçırıyorum. "Evet, dün gece. Dün gece."

Dün gece hiç uyuyamadım, düşüncelerim sabaha kadar bana eşlik etti. Alix'in topraklarımıza nasıl baktığını anlamak için saatler harcadım. Gerçek Isabelle'in yazdığı kitabın tuhaf bir şekilde ilgi çekici olduğu ortaya çıktı.

Ne yazık ki, çoğu saçmalık.

Büyü doğru görünüyor, Yazlık Saray ve hizmetkârların tasvirleri de öyle, ama hikâyenin gerçekliği burada bitiyor. Görünüş bir yana, karakterler onlara ilham veren gerçek insanlara hiç benzemiyor ve en kötüsü, Vernallis üzerindeki lanetin ayrıntıları o kadar sterilize edilmiş ki, Alix'in laneti bozmak için hayatıyla pazarlık etmeye razı olmasına şaşmamak gerek.

Hayal dünyasında yaşadığımızı sanıyor.

"Kitapta dört Fae krallığı var," diye açıklıyorum. "Batıda Ellender, güneyde Hydratta, doğuda Solistine ve kuzeyde Thermia. Ellender en büyük krallık ve Fae kralı Thorne tarafından yönetiliyor. Gerçekte Thorne'un krallığının adı Vernallis, Ellender ise bizim kıtanın tamamına verdiğimiz isim."

"Tamam," diyor yavaşça, şüpheli bakışları üzerime düşüyor. "Yani Vernallis'teyiz. Güzel. Ama buraya nasıl geldiğimi hâlâ anlamış değilim."

"Bizim dünyamızla sizinki arasında düzinelerce kapı var. Ironhill'deki madende bir geçit var."

"Bekle... ciddi mi?" diye soruyor. "Ama o maden onlarca yıldır yanıyor."

"Ben de öyle keşfettim. Yangının geçidin kendisi tarafından mı çıkarıldığını yoksa kimsenin kullanmasını engellemek için kasıtlı olarak mı başlatıldığını merak ediyorum."

"Yani Nana'yı o geçidi kullanarak mı kaçırdın?"

Başımı iki yana sallıyorum. "Isabelle'in buraya nasıl geldiği hakkında hiçbir fikrim yok. Ben Dyaspora'daydım."

"Belle buraya kendi başına geldi," diye araya giriyor Odessa. "Babası bir madenciydi ve yanlışlıkla Ironhill kapısından geçerek Kral Thorne'un onu esir aldığı yere gitti. Belle de onu takip etti ve babasının özgürlüğü karşılığında kralın tutsağı olmayı kabul etti."

"Tanrım, eve gider gitmez soracağım o kadar çok soru var ki," diye düşünüyor Alix.

"Aklıma ne geldi biliyor musun?" Kastian araya giriyor, belli ki kendi düşünce zincirini takip ediyor.

Dönüp ona bakıyorum. "Ne?"

Kastian, Alix'i sanki ilk kez görüyormuş gibi dikkatle inceliyor. "Kral Thorne ile akraba olmadığından emin miyiz?"

Bembeyaz kesildim. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Yani..." Kas başını eğiyor, kaşları kalkıyor. "Kral onun büyükannesine aşık."

"*Muhtemelen* aşık," diye düzeltiyorum hemen. "Onu bu yüzden istediğini bilmiyoruz."

"Ama birbirlerini tanıdıklarını biliyoruz," diye araya giriyor Odessa, en az benim kadar paniklemiş görünüyor.

Alix'e bakmak için dönüyorum, korku soğuk bir rüzgar gibi üzerime çöküyor. *Hayır. Hayatta* olmaz... Thorne'la akraba olamaz, çünkü o zaman benim...

Büyük yeğen mi? Alix, Thorne'a hiç benzemiyor ama diğer yeğeni de öyle.

Midem bulanıyor ve hasta olacağımdan eminim.

"Woah..." Alix iki elini de havaya kaldırır. "Cümlelerinizi tamamlama konusunda gerçekten çalışmanız gerekiyor. Neden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok."

Kastian, mantığın tutarlı sesi, ona doğru eğiliyor. "Kral Thorne'un büyükbaban olma ihtimali var mı?"

Kıkırdamaya benzeyen bir sesle öksürerek boğuluyor. Bir süre sonra kendini tutamıyor ve kahkahalara boğuluyor.

"Bu hiç komik değil," diye çıkışıyorum.

"Gerçekten de öyle," diye soluk soluğa kalıyor. "Önce Ellender gerçektir, şimdi de benim yarı Fae olduğumu mu düşünüyorsun? *Wattpad*'de neler oluyor burada?"

"Bu mümkün," diyor Odessa.

"Hayır, gerçekten değil," diyor, hala kahkahalarını tutmaya çalışarak. "Bak, kesinlikle büyülü olmadığım gerçeğini göz ardı etsek bile, matematik işe yaramıyor. Annem, siz ninemin buraya geldiğini söyledikten neredeyse on yıl sonra doğdu."

"Babası kim?" Tamamen emin olmak için soruyorum.

"Bu seni ilgilendirmez ama o Ironhill'den sıradan bir adamdı. Nana'mın peşinden yıllarca koştu, sonunda onunla evlenmeyi kabul etti ve sonra birlikte oldukça mutsuz oldular. Ninem kitapları ve bahçeyle uğraşmayı severdi ama dedem avlanmayı çok severdi ve genel olarak pek de iyi bir adam sayılmazdı. Aslında şaşırtıcı değil. Ailemdeki kadınların erkek zevki berbattır."

"Öyle olduklarını söyleyebilirim," diye onaylıyor Odessa bana bir bakış atarak.

Başımı koltuğa yaslıyorum, o kadar rahatlamışım ki kuzenimin beni aşağılamasını umursamıyorum bile. Alix Thorne'un kardeşim olduğunu ya da az önce tüm hayatımın gözlerimin önünden nasıl geçtiğini hissettiğimi bilmiyor ama buradaki herkes biliyor. Kastian omzuma uzlaştıracı bir şaplak atıyor.

"Biraz hava almam lazım," diye mırıldanarak ayağa kalkıyorum.

Ayağa kalktığım anda trenin hareketini keskin bir şekilde hissedebiliyorum. Ayaklarımın üzerinde sallanıyorum ve birden ne kadar hızlı gittiğimizin farkına vararak kaşlarımı çatıyorum. Pencereye dönüp baktığımda, camın önünden karanlık bir gölgenin geçtiğini görüyorum.

"Neye bakıyorsun?" Kastian soruyor.

Başımı sallıyorum, pencerenin ötesindeki karanlığa bakıyorum. "Hiçbir şeye..." Mırıldanıyorum. "Ama ne kadar hızlı gittiğimizi sanıyorsun?"

Kas kaşlarını çatıyor. "Biliyorsam ne olayım. Neden?"

Alix kaşlarını çatıyor ve burnunu tekrar cama dayayıp dışarıya bakıyor. "Şimdi sen söyleyince, gerçekten de çok hızlı gidiyormuşuz gibi görünüyor. Hızlı trenler hep böyle olduğu için fark etmemiştim ama biz buharlı bir makinede değil miyiz?"

Alix'in devasa kedisi cevap verircesine sepetinin kenarlarını tırmalamaya başlıyor ve miyavlamadan çok ulumaya benzer bir ses çıkarıyor.

"Gidip kondüktöre soracağım," diyerek kompartımanın kapısını açıyorum. Tren aniden tehlikeli bir şekilde yalpalıyor. Tökezleyerek, kendimi kapının pervazında yakalamak için bir kolumu uzattım. "Bu da ne-"

Metalin metale sürtünmesi gibi yüksek bir gıcırtı sesi duyulur ve tren vagonu tekrar sarsılır.

Odessa çığlık atıyor, sesi diğer kompartımanlardan koridorda yankılanan diğer çığlıklara karışıyor.

Ne olduğunu anlamak için bir an bile düşünmeden kendimi Alix'in üzerine atıyorum ve onu tüm vücudumla koruyorum.

CHAPTER NINE

ALIX

"Oof!"

Daemon beni vagonun metal duvarına çarparken istemsiz bir çığlık attım.

Birkaç saniye önce yerimden kalkmışım ve şimdi beni cama yapıştırıp vücudunu sıkıca bedenime bastırırken çarpmanın etkisiyle sırtım ağrıyor.

Beni koruyor mu yoksa boğmaya mı çalışıyor?

Beni bırakmasını istemek için ağzımı açıyorum ama kelimeler boğazımda düğümleniyor. İstemedi onun nefis erkeksi kokusunu içime çekiyorum ve hain bedenim tepki veriyor. Her tarafımda sıcak karıncalanmalar oluşuyor ve kalp atışlarım kulaklarımda daha da hızlanıyor.

Tren tekrar sarsılıyor ve beni sersemliğimden kurtarıyor.

Bu kez sarsıntıya, raylara çarpan metal tekerleklerin kulakları sağır eden gıcirtısı ve çatırdayan tahtaların uğursuz sesi eşlik ediyor. Dengemi kaybedip tökezliyorum ve destek için Daemon'ın kaslı omzunu kavriyorum.

"Ne oluyor lan?" diye homurdanıyor. "Senin bildiğini umuyordum!"

Şimdi dikkatimi verdiğime göre, hızlı gittiğimizi fark etmemin ne kadar uzun sürdüğüne inanamıyorum. *Gerçekten çok hızlı.* Sanki eski bir zevk treninde değil de metrodaymışım gibi hissediyorum ve her geçen saniye daha da hızlanıyoruz.

Ya kaza yaparsak? Fae'ler muhtemelen iyi olacak, Odessa da başının çaresine bakabilir. Ama ben? Boku yedim. Büyülü yaratıkları ve peri krallarını unutun, kafamı pencereye çok sert bir şekilde çarpabilirim ve benim için ışıklar tren tarafından ezilmiş gibi kolayca söner. "Raydan çıkarsak ne olur?"

Daemon yüzünü buruşturuyor, yüzü hâlâ benimkinden birkaç santim uzakta. "Bu yükseklikte mi? Yerde olsam bunu düşünmezdim."

Yükseklik mi?

Dönüyorum ve dışarı bakmak için penceredeki bir başka buğuyu temizliyorum. Karanlık, yağmurlu gökyüzü manzarayı bulanıklaştırıyor ama treni tepelerin ve dikenli gül çalılıklarının üzerinde asılı tutan, sütunlar üzerine inşa edilmiş yükseltilmiş raylarda seyahat ettiğimiz açık.

"Ne kadar yüksekteyiz?" diye soruyorum.

Daemon beni duymazdan geliyor ama ağzı daha da ince bir çizgiye dönüşüyor.

Anladım. Bu gerçekten yüksekte olduğumuz anlamına geliyor.

Daemon kendini üzerimden itiyor ve elimi tutup daha büyük parmaklarıyla sarıyor. "Neler olduğunu görmemiz gerek."

Beni kabaca vagondan çıkarıp dar, loş koridora sürüklerken itiraz etme zahmetine girmiyorum.

Kastian ve Odessa çoktan dışarıya çıkmışlardı ve Odessa'nın Sushi'yi iki koluyla sıkıca tuttuğunu ve taşıyıcısından kurtulmak için çılgınlık attığını gördüğüm için minnettarım. Sağ tarafa bakıyorum ve Jett ile Fox'un koridorun aşağısından bize doğru geldiklerini görüyorum. Tepemizde fenerler flaş ışığı gibi çılgınca ileri geri sallanıyor. Diğer yolcular kafalarını kompartımanlarından çıkararak birbirlerine şaşkınlıklarını haykırıyorlar. Belli ki bu Fae'ler için bile normal değil.

"Bu lanet şeyi kim kullanıyor?" Jett bağıyor.

"Kimsenin sürdüğünü sanmıyorum," diye mırıldanıyor Kastian. "Lokomotifin göre neredeyiz?"

"Önden sadece birkaç vagon uzaktayız," diye yanıtlıyor Daemon, yüz ifadesi asık. "Hadi ama. Eğer bu trenin makinisti çoktan ölmediyse, onu kendim öldüreceğim."

Daemon önden gidiyor ve bizi bir sonraki vagona bağlayan küçük kapıya doğru yürürken beni de peşinden sürüklüyor. Kapının koluna uzanıyor ve açmaya çalışıyor ama kilitli olduğunu görüyor. Kalbim sıkışıyor ama bir saniye sonra kilit açılıyor ve o da kapıyı iterek açıyor.

"Bunu nasıl yaptın?"

"Tahmin et bakalım, Peaches."

Lanet olsun, az önce sihir kullandı. Gerçek sihir gibi. Bu çılgınca ve aynı zamanda bir şekilde diğer pek çok şeyi de mantıklı kılıyor. Nana'nın evinin kapısını kilitlediğimi biliyordum. Bu pislik garip Fae güçlerini kullanarak ninemin evine girmiş!

Sanırım bu şu anki sorunlarımın en küçüğü, ama yine de. *Bu adamın cüreti.*

Beni çaresizce elimden tutup sürükleyen Daemon, halı kaplı ince bir koridor ve iki yanında cam duvarlı bölmelerle bizimkinin neredeyse aynısı olan bir sonraki arabanın koridorunda adeta koşuyor. Altımızdaki zemin sarsılıyor, tüm araba her an devrilecekmiş gibi ileri geri sallanıyor.

Koridorun sonunda, bir sonraki vagona bağlanan başka bir kapıya ulaşıyoruz. Üçüncü bir uzun koridor görmeyi bekliyorum ama onun yerine beni kapıdan çekerek bagaj vagonu olması gereken yere götürüyor. Açık kapıdan gelen ışık dışında her yer karanlık ve yerden tavana kadar uzanan sandık ve bavul yığınlarını seçebilmek için gözlerimi kısamam gerekiyor.

Tren tekrar sallanıyor ve bir şey yüzüme doğru uçarken çığlık atıp eğiliyorum. Bir saniye sonra darbe gelmiyor ve gözlerimi açtığımda Daemon'ın bir elinde yüzümden birkaç santim ötede bir bavul tuttuğunu görüyorum. "Bir şey değil." Sırıttıyor.

Ukala pislik.

Arkamda Kastian, Jett ve Fox zorla içeri giriyor ve hemen arkamızdaki koridora bavulları atmaya başlıyor, altımızın da durması için bir yol açıyorlar.

Daemon elimi bıraktı. "Lokomotif bizden sadece bir vagon ileride. Burada bekleyin."

Parmaklarımı tuttuğu yere sürtüyorum, aniden birkaç dakika öncesine göre çok daha endişeli hissediyorum.

Daemon arabanın karşı tarafındaki kapıya doğru ilerlerken daha fazla bagajı iterek yoldan çeker. Bagajlar pat diye açılarak etrafa saçıldı.

Etrafta her türlü giysi, kâğıt ve ıvır zıvır yere dökülür. Kağıt mendile sıkıca sarılmış cam bir vazo bir halı torbasından düşüyor ve binlerce parçaya ayrılıyor. Göğsüm acıma duygusuyla sızlıyor. Görünüşe göre insanlar tüm hayatlarını sandıklara doldurmuşlar ve şimdi tren çarpmasa bile eşyaları sonsuza dek kaybolacak.

Daemon uzaktaki kapıya ulaşıyor ve yüzünü ortadaki yuvarlak pencereye dayıyor. Nefesinin altında küfrederek arkasına bakar. "Kendinizi hazırlayın."

"Wh-"

Ben daha ne demek istediğini soramadan Daemon kapıyı çekerek açtı. Tren şiddetli bir rüzgârla sarsılıyor ve yağmur içeride patlayarak hepimizi buzlu damlacıklarla ıslatıyor. Arkamda Odessa küçük bir çığlık atıyor ve Sushi öfkeyle tıslıyor.

Görünüşe göre lokomotif trenin geri kalanıyla bağlantılı değil. Yola çıkmadan önce hava soğuk değildi, ama gittiğimiz hız ve devam eden sağanak yağışla birlikte, titrememek için kollarımı kendime sarıyorum.

Daemon başını hızla giden trenin dışına eğip saçlarını yüzünden geriye savururken kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. "Makinenin nesi varmış bakmaya gidiyorum."

Daemon dışarıdaki karanlığın içinde kayboluyor. İtiraz etmek istiyorum ama sonra onun uçabildiğini hatırlıyorum. Herkesin de kanatlarını saklayıp saklamadığını merak ederek etrafıma bakıyorum. Umarım öyledir, çünkü atlamamız gerekeceğinden endişelenmeye başlıyorum.

Omzumda bir el hissediyorum ve Kastian yanımdan geçip Daemon'un kapı aralığındaki boş yerinde dururken kenara çekiliyorum. Soğuktan rahatsız olmuş gibi görünmüyor. Aslında adamların hiçbiri rahatsız değil.

Nefesimi gergin bir şekilde tutup Daemon'un bağırmasını ya da daha iyisi bir mola sesini bekliyorum. Bir saniye sonra Odessa bana doğru geliyor ve arabanın ortasında omzumda duruyor. Gülümsüyor. "Her şey yoluna girecek."

Yüzümü buruşturuyorum. "Hepiniz için, belki.

Ben uçamam." "Merak etme, Daemon uç-"

Sözleri bir başka metal gıcirtısıyla aniden kesiliyor.

Bir an için bunun frenler olduğunu, Daemon'un treni durdurmayı başardığını düşünüyorum ama sonra tren tekrar sarsılıyor.

Odessa çığlık atıyor, kendini duvara yaslamak için çabalıyor.

Metalin sağır edici gıcirtısı havayı dolduruyor ve başımı çevirip sesin lokomotiften gelmediğini fark ediyorum.

yolcu vagonlarından.

Fox bagaj bölümünün hemen içinde duruyor, Jett ise hâlâ yolcu vagonunun koridorunda. Belli ki bize mümkün olduğunca fazla yer açmaya çalışarak bavul üstüne bavulu arabamızdan dışarı çıkarıyorlardı.

Birden tahta kırıldı ve bizim kompartımanın kapısının menteşelerinden zorlandığını gördüm. Arabaları birbirine bağlayan cıvatalar açıkça çok fazla zorlanıyor ve bir an içinde yolcu arabası kopacak.

Fox, Jett'e "Buraya gel," diye bağırıyor.

Jett çoktan kapıya ulaşmak için çabalıyor, yoluna yığıldığı bavulların üzerinden atlıyor. Fox arabaların arasına eğilmiş, elini arkadaşına uzatmış.

Bir başka gıcırtı ve tahta çatırtısı daha duyulur ve tren bir roller coaster gibi sarsılır. Fox, Jett'in elini tutup onu içeri çektiği sırada vagonların bağlantısı kesilir.

Jett bir yığın halinde yere yığılır, nefes nefese kalmıştır. "Kahretsin," diye nefes alıyor, her nasılsa tüm olanlardan sonra hâlâ gülümsüyor. "Bu çok yakındı."

Kimse tepki göstermeden ya da bir şey söyleyemeden Daemon karşı taraftaki arabaya geri döner. "Kondüktör yok."

"Bu nasıl mümkün olabilir?" Odessa soruyor.

"Bilmiyorum, ama bunu anlamaya çalışarak zamanımı boşa harcamayacağım."

"Treni kendiniz durduramadınız mı? Ya da büyü kullanamadın mı?" Biraz umutsuzca soruyorum.

Daemon sinirli bir nefes üflüyor. "Bir trenin nasıl çalıştığı hakkında hiçbir fikrim yok. Ona durmasını emredemem. Yapabileceğim en iyi şey motoru havaya uçurmak. Yani bu bokun nasıl çalıştığını bana anlatabilecek biri yoksa..."

Herkes sanki içimizden birinin tren motorları konusunda uzman olduğunu söylemeyi unutmuş olmasını umar gibi etrafına bakıyor.

Eskiden yolcu vagonunun kapısının olduğu yerdeki boşluğa dönüyorum. Uzakta trenin geri kalanı küçülüyor, uzaklaşıyor. O anda aklıma bir fikir geliyor. "Ön tarafla bağlantımızı kesmeliyiz," diyorum. "Lokomotif vagonumuzu çekmezse, yavaşlayana ya da atlamak için güvenli bir nokta bulana kadar yolumuza devam edebiliriz."

Daemon hemen parlıyor. "İyi fikir, Peaches." Kastian'a döner. "Bana yardım etmek ister misin?"

"Edeceğim," diye gürlüyor Fox, arabanın diğer ucuna doğru ilerleyerek.

Daemon başını sallamadan önce Fox'un devasa kaslarına bakıyor. İkisi birlikte bagaj vagonunu onu çeken lokomotifle bağlayan metal çubukların üzerine tırmanır ve onu kırmaya çalışırlar.

"Büyükle kıramazlar mı?" diye sordum.

"Demirden yapılmış," diye açıklıyor Odessa. "Demir büyüye karşı dayanıklıdır, bu yüzden bu tür donanımlar ilk etapta demirden dövülür. Kurcalanmaya karşı dayanıklı olması gerekir."

"Ne kadar da kullanışlı değil mi?"

"Çekiciyi kırmak için bize ağır bir şey bulun!" Daemon bağırır.

İçeride Kastian, Jett, Odessa ve ben hemen bavulları açıyoruz. Henüz kendiliğinden açılmamış olan tüm bavulların içindekiler bir kasırganın enkazı gibi arabanın etrafına savruluyor. Kıyafet torbalarını karıştırdıktan sonra büyük bir tahta sandığı açıyorum. Hemen kalbim yerinden fırlıyor.

Bagaj, birinin mutfağının içindekilere benzeyen şeylerle sıkıca paketlenmiş. Yeni bir yere başlamak için evini terk eden her kimse, bunu eşyaları olmadan yapmak zorunda kalacağı için kötü hissediyorum ama en azından tren kaza yapmadı ve muhtemelen iyi olacaklar.

Aradığım şeyi bulmadan önce bagajdan birkaç tabak, bir tüy silgi ve eski moda bir masa saati çıkardım. "İşte!" Ağır bir demir tavayı kılıç gibi sallayarak bağırıyorum. "Bunu kullan."

Kapıya doğru koştum ve tavayı Fox'a uzattım. Onu bir tokmak gibi kaldırıyor ve metal parmaklıkları kesmeye başlıyor. Nefesimizi tutmuş bekliyoruz, ta ki ağır bir çınlamayla bizi kaçak lokomotifle bağlayan halat nihayet kopana kadar.

Odessa tezahürat yapıyor ama ben sadece rahatlayarak iç çekiyorum ve Fox'un içeri atlayabilmesi için kapının sağına geçiyorum. Uzun bir an için Daemon'un da beni takip etmesini bekliyorum ama etmiyor.

Daha iyi görebilmek için boynumu eğiyorum ve sonunda Daemon'u gördüğümde kalbim boğazıma düğümleniyor. Tren raylarının üzerindeki yağmurdan kayganlaşmış metal bir çubuğun üzerine tehlikeli bir şekilde tünemiş, ayağı tehlikeli bir şekilde kenara yaklaşıyor.

İçgüdülerimle hareket ederek elini tutup onu içeri çekiyorum ve ikimiz de bir yığın halinde yere yuvarlanıyoruz. Üstüme düştüğünde bir "oomph" sesi çıkardım ve ciğerlerimdeki nefes kesildi.

Daemon şınav pozisyonunda üzerimde durana kadar ellerinin üzerinde kendini itiyor. "Bu ne içindi?"

Saçları gözlerine dökülüyor ve yüzüme su damlacıkları damlatıyor. İstemsiz bir nefes çekiyorum, baş döndürücü kokusunu içime çekiyorum. "Düşmek üzereydin," diye nefes nefese kaldım. "Bir şey değil."

Alay ediyor, kibir yüzünün her çizgisinde yazılı. "Ben iyiydim. İyi olmasaydım bile sana teşekkür etmeyeceğim Peaches. Sen olmasaydın, bu trende olmazdım."

"Ve sen olmasaydın, ben bu dünyada olmazdım, yani bu kimin suçu gerçekten?"

Sırıttıyor, ölüme yakın deneyimimize rağmen neredeyse eğleniyor gibi görünüyor. "Bak ne diyeceğim, eğer hepimiz bunu atlatırsak, istediğin kadar övgü alabilirsin."

Kaşlarımı çatıyorum ve iki elimle onu üzerimden itiyorum. "Hatırlat da bir daha hayatını kurtarmayayım. Bir dahaki sefere ezilmene izin vereceğim."

"Bölmek istemezdim ama şovun cinsel içerikli şakalaşma kısmında olduğumuzu sanmıyorum!" Jett bağırtıyor.

Daemon ve ben hep birlikte dönüp ona bakıyoruz.

"Sen neden bahsediyorsun?" Daemon soruyor.

Jett'in gözleri açılıyor ve başımızın üstünü işaret ediyor.

"Bak!" İlerideki yağmura doğru gözlerimi kısarak bakıyorum.

Görünüşe göre planım işe yaradı, çünkü lokomotif önümüzde neredeyse görüş alanımızdan çıktı ve belli ki yavaşlıyoruz. Uzakta tren, bu hızda hareket eden bir treni taşıyamayacak kadar kırılgan görünen bir köprüye doğru hızla ilerliyor. Hepimiz ahşap kirişlerin inleyip kırılmasını ve köprünün hızla gelen lokomotifin ağırlığı altında parçalanmasını izliyoruz. Neredeyse gerçekmiş gibi görünmeyecek kadar hızlı bir şekilde tren düşüyor ve mide bulandırıcı bir gürültüyle yere doğru savruluyor. Saniyeler önce hissettiğim rahatlama kayboluyor ve dehşet üzerime çöküyor.

"Lanet olsun!" Daemon ayağa fırlayarak küfrediyor.

Göz kırpmam için gereken sürede, devasa tüylü kanatları açıldı.

Şaşkınlıkla ona bakakalıyorum. Kanatları o kadar büyük ki, vagonun duvarları tarafından eziliyor ve tam olarak açılmıyor. Bunları nasıl saklayabiliyor? Onlar sihirli mi? Öyle olmalılar, ama-

Panikle sorduğum sorular Daemon'un beni yakalayıp ayağa kaldırmasıyla kesiliyor. Beni döndürüyor ve trenin arka kapısına doğru itiyor - ya da tam anlamıyla menteşelerinden sökülmeden önce kapı olan şeye.

Diğer herkesin de kanatları olduğunu görünce şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırıyorum. Kastian'ın kanatları Daemon'inki gibi siyah ama kırmızı tüyler yerine yağ tabakası gibi yeşil. Fox'un kanatları tamamen beyaz, gerçek bir melek gibi, Jett'inkiler ise koyu morumsu bir mavi.

"Vay be," diyorum. "Madem bunu yapabiliyorsun, neden en başta buradan uçup gitmedin?"

Daemon'un sorumu görmezden gelmesine ya da diğer herkesin bu durumla tamamen barışık görünmesine pek şaşırmıyorum. Birdenbire tüylerle dolu kalabalık bir arabada sıkışıp kaldığı için biraz telaşlanmış görünen Odessa dışında herkes.

"Kas, Odessa'yı al!" Daemon havlıyor.

Odessa çığlık atarak Kastian'ın uzanan kolunun önünden kaçmaya çalışıyor. "Bana dokunma!"

Kastian onu yakalıyor ve içinde hâlâ çığlık atan Sushi'nin bulunduğu sepeti kollarından çekip alıyor. Kediye Jett'e doğru itiyor, sonra da çırpınan Odessa'yı omzunun üzerinden atıp trenden dışarı fırlıyor.

"Vay anasını!" Jett arkalarından atlayıp Fox'u takip ederken ben de ağzımdan kaçırıyorum. "Gidelim, Peaches," diyor Daemon, bana doğru uzanarak.

"Delirdin mi sen?" Rüzgâra karşı bağıriyorum. "Şansımı burada denemeyi tercih ederim."

"Kı m ı l d a m a z s a n m e c b u r k a l a c a k s ı n , " d i y e h o m u r d a n ı y o r , e l i n i u z a t ı p B e n .

"Paraşütle atlamayı hiç denemek istememiştim!" Çığlık atıyorum. "Hava dalışını sevmiyorum bile.

halka açık havuzda yüksek atlama!"

Daemon beni belimden kavrayıp ikimizi de dışarı fırlatırken yüzü hayal kırıklığıyla buruşuyor.

Açık havada düşerken nefes nefese uzun bir saniye çığlık atıyorum. Midem sonsuz bir rollercoaster'a yakalanmışım gibi sallanıyor ve rüzgar yüzümden hızla geçerek saçlarımı karıştırıyor ve gözlerimden yaşlar akmasına neden oluyor.

Sonra, aniden, sanki bir paraşüt açılıyor. Daemon'ın kanatları geriliyor ve düşmeyi bırakıyoruz.

Kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor ve tren raylarının üzerinde bir daire çizerken nefesimi tutmaya çalışıyorum. Tren vagonumuzun kırık köprüden aşağı düştüğünü ve binlerce tahta parçasına ayrıldığını görmek için tam zamanında aşağı bakıyorum.

"Bir Şey değil," diyor Daemon kulağıma, ses tonunda biraz mizah var.
"Görünüşe göre övgüyü ben alıyorum."
"Senden nefret ediyorum!" Nefes nefese kaldım. "Sakın beni bırakayım deme."
Kulağıma karşı gülümsüyor. "Hatırlat da bir daha hayatını kurtarmayayım."

CHAPTER TEN

ALIX

Daemon sonunda diğerlerinin beklediği çimenli bir tepeye iniyor ama orada uzun süre kalmıyoruz. Yağmur hâlâ yağıyor ve buz gibi karla karışık yağmura dönüşmeye başladı. Neyse ki bir kasabadan çok uzakta değiliz ve uzaktaki ışıklara ulaşmak sadece on beş dakika sürüyor.

"Oraya uçamaz mıyız?" Pelerininin içine daha da gömülerek gevezelik ediyorum. "Uçmaktan nefret ettiğini sanıyordum," diye homurdandı Daemon.

"Ediyorum ama yürümekten de nefret ediyorum, yani hangisi daha hızlıysa..."

Daemon beni görmezden geldiğinde Kastian, "Yapamayız," diyor. "Fae kanatları sadece belirli durumlarda ortaya çıkar. Hayatı tehdit eden durumlar en yaygın olanlarıdır."

"Tehdit edildiklerinde renk değiştiren balıklar gibi," diye geveliyorum.

Odessa yüksek sesle gülüyor ve Daemon'a alaycı bir bakış fırlatıyor. "Bir balığa benzetilmek nasıl bir duygu?"

"Sen söyle. Kuyruğu olan ben değilim," diye tersliyor.

Kadının yüzü düşüyor ve bakışlarını kaçırıyor. Belli ki onu incitmişti.

"Ne hakkında çok düşünüyorum biliyor musun?" Odessa'nın dikkatini dağıtmak için söylüyorum.

"Ne?" diye soruyor.

"Hani insanlar 'daha kötüsü de olabilirdi' derler ya? Evet, bu doğru. Gerçekten her zaman daha kötüsü olabilir, yani kaçırılmak varken kocanın seni aldatmasının ne önemi var? Neredeyse bir kurt tarafından yenmek ya da bir tren kazasında ölmek varken kaçırılmak kimin umurunda?"

"Sanırım bu sözü yanlış anlıyorsun," diye homurdanıyor Daemon. "İşlerin daha da kötüye gitmesini beklememelisin. İyi tarafından bakman gerektiği anlamına geliyor."

"Öyle mi? Bana bugünün aydınlık tarafının ne olduğunu söyle, çünkü görebildiğim kadarıyla dışarısı oldukça karanlık."

Daemon bana ters ters bakıyor ama Odessa o karşılık vermeden araya giriyor.

"Bekle, 'koca' mı dedin?" Odessa bana şaşkın bir bakış atarak soruyor. "Evli misin?"

"Uh..." Bocalıyorum, bunu açıklamak zorunda kalmayı planlamamıştım.

"Sayılır."

Pek sayılmaz. Karmaşık bir durum."

"Bütün iyi ilişkiler karmaşıktır," diyor Jett neşeyle, yürürken zavallı Sushi'nin sepetini ileri geri sallıyor.

Ellerimi uzatıyorum ve o bana piknik sepetini verene kadar yakalama hareketleri yapıyorum. Kedinin çok sarsılmadığından emin olmak için içine bakıyorum, sonra da cevap vermeden önce sepeti dikkatle tutuyorum. "Katılmıyorum. Ben her şeyin çok basit olmasını seviyorum. Aşık ol, sonsuza dek mutlu yaşa, son. Travmatik epiloglar yok."

Jett şaşkınlıkla kaşlarını çatır. "O zaman neden kabul et-"

"İleride bir han var," diye araya giriyor Daemon. "En azından kurulanmak için orada durmalıyız."

Kastian başını sallayarak onaylıyor ve ikisi birden hızlanarak bizi de peşlerinden koşmaya zorluyor.

Çok geçmeden kasabaya ulaştık. Tek bir uzun arnavut kaldırımlı sokak ve hepsi birbirine son derece yakın inşa edilmiş belki otuz bina var. Başka zaman olsa burada olmaktan büyülenirdim, belki de heyecanlanırdım. Ama şimdi, hana doğru ilerlerken etrafımdaki hiçbir şeyi fark etmiyorum.

Han diğer eski moda evlerden farklı görünmüyor, sadece içeride ışıklar yanıyor ve yüksek sesler sokakta yankılanıyor.

"Saat kaç?" Gökyüzüne bakarak soruyorum.

"Öğle civarı," diye yanıtıyor Odessa.

"Ve bütün kasaba hanın tavernasında oturup içiyor mu? Yapacak başka işleri yok mu?"

Daemon kapıyı iterek açıp beni içeri sokarken yüzünü buruşturuyor. "Güneş doğarken kimse dışarı çıkamadığı için hepsi gündüz uyumaya alıştı. Bunu gece yarısı gibi düşün."

Kaşlarım çatılıyor ama içeri girerken sorularımı içimde tutuyorum. Meyhane, bir tarafında bar, diğer tarafında köhne bir merdiven bulunan geniş bir oda. Sıcak ışık ve pipo dumanı ile dolu ve düzinelerce Fae yüksek sesle sohbet ediyor. Köşede, birkaç müzisyenin oturduğu küçük bir yükseltilmiş platform var, görünüşe göre çalmaya ara vermişler. Elinde keman tutan bir adam gördüğümde kıskançlıktan kalbim sızlıyor.

"Ağırığımca bira içmek istiyorum," diyor Jett.

Fox ilk kez dikkatini verdiğini gösteriyor ve coşkuyla başını sallıyor.

"Hayır," diye bağılıyor Daemon. "Kalamayız. Kuruyup yeniden toparlanmak için birkaç saatliğine bir oda tutacağız."

"Sen ciddi misin Ashwater?" Jett dehşete düşmüş bir ifadeyle sorar. "Doksan yıldır ayak bastığın ilk meyhane ve sen bir içki bile istemiyor musun?"

"Bu benim ilk tavernam değil," diye mırıldanıyor Daemon, yan gözle bana bakarak.

Yanaklarımın hafifçe ısındığını hissediyorum. Ted'in yerinde tanıştığımızda, doksan yıldır hapisneden ilk kez mi çıkıyordu? Aman Tanrım. Benimle bu kadar ilgilenmesine şaşmamalı. Bu vahiy yüzünden egomun bu kadar zedelenmesinden nefret ediyorum ama aynı zamanda mantıklı da geliyor. Daemon kanatları olan büyülü bir Adonis ve ben sadece... benim.

"Hepiniz bir şey unutmuyor musunuz?" Odessa düşüncelerimi bölerek soruyor. "Hiç paramız yok. Yanımızda getirdiğimiz her şey trenin içindeki gölün dibinde."

"Üniformamız var," diye homurdanıyor Daemon. "Kim kralın askerlerine hizmet etmez ki?"

Görünüşe göre burası kralın askerlerini hiç umursamıyor.

Barmen Daemon'a alaycı bir bakış atıyor ve bozuk paralarla geri gelmesini söylüyor. Bir an için kavga çıkacağını düşündüm ama rahatladım, sakın bir şekilde grubumuza geri döndü.

Sanırım herkese karşı pislik değil, sadece bana karşı.

"Şimdi ne olacak?" Jett dramatik bir şekilde iç geçiriyor. "Sakın bana dışarı çıkmak zorunda olduğumuzu söyleme."

Sanki bir işaretmiş gibi, şiddetli bir şekilde titriyorum; kemiklerime kadar işlemiş olan iç soğuğu hiç dinmiyor. Dışarı çıkmayı seven biri değilim ve yağmur altında ormanda yürümek bana kendi kişisel cehennemim gibi geliyor. "Bu konuda Jett'e katılıyorum. Yolun geri kalanını yağmurda yürümek zorunda kalacaksak, beni şimdi öldürebilirsin."

Daemon sinirli bir şekilde elini saçlarında gezdiriyor. "Havadan para getiremem."

Kaşlarımı çatıyorum ve gözlerim köşedeki müzik grubuna kayıyor. Aklıma bir fikir geliyor. "Sen bozuk para yaratamazsın ama belki ben yaratabilirim. Hemen döneceğim."

Daemon beni durdurmak için kolunu uzatıyor. "Hayır! Yakın durmalısın."

Gözlerimi deviriyorum. "Nereye gitmemi bekliyorsun? Bana bir saniye ver, sanırım kalabileceğimiz bir yol biliyorum."

İsteksizce gitmeme izin veriyor ve ben de gruba doğru yürüyorum. Yürürken pelerinimi silkiyorum, gölden yeni çıkmış gibi görünmezsem onlarla daha iyi anlaşabileceğimi düşünüyorum.

"Merhaba," diyorum beceriksizce.

Grup bana bakıyor, rahatsız olmamış gibi. İnsan olduğum için mi yoksa sıırıslıklam olduğum için mi emin değilim ama onların yargılayıcı bakışlarını fark etmemiş gibi davranmaya karar veriyorum.

"Dinleyin. Mola verdiğinizi görüyorum. Bir set çalmama izin verir misiniz?"

En yakındaki Fae erkeği beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Hangi enstrümanla, kızım?"

Dudağımı kemiriyorum ve gergin bir şekilde gülüyorum. "Aslında, bana seninkini ödünç vermeni umuyordum."

Bir kahkaha patlatıyor. "İşemen için sana sikimi ödünç vermeyi tercih ederim."

Bu kadar çok kelimeyle olmasa da bu yanıtı bekliyordum ama hızlı para kazanmak için elimdeki tek fikir bu ve henüz vazgeçmiyorum.

"Ya sana tutman için bana ait bir şey veririm, böylece kemanı sana geri vermek zorunda kalırım." Elbisemin boynuna uzandım ve ninemin madalyonunu çıkardım. "Al, bunu sende tutmaya ne dersin? Bence muhtemelen çok değerlidir."

Müzisyenler elimdeki madalyonu incelemek için öne doğru eğiliyorlar. Teker teker gözleri açılıyor ve ağızları açık kalıyor. Sonra müzisyen tek kelime etmeden enstrümanını ve yayını bana uzatıyor.

"Teşekkür ederim!" Kemanı alırken haykırıyorum. "Ama kolyeyi istemiyor musun?"

Başını sallar. "O şeyi sakla, kızım." "Tamam... teşekkür ederim."

Telleri birkaç kez koparıyorum ve mandalları çeviriyorum, enstrümanı çenemin altına koymadan ve yayı birkaç pratik vuruşta çekmeden önce telleri akort ediyorum. Enstrüman benim için biraz büyük ve Ellender'da çene desteği pek tercih edilmiyor gibi görünüyor ama herhangi bir enstrüman hiç olmamasından iyidir.

Birdenbire kendimi günlerdir hiç olmadığım kadar güvende ve evimde hissederek küçük sahneye atlıyorum ve tavernaya doğru dönüyorum. Şimdiden tutsak bir dinleyicim olduğunu görünce şok oldum. Görünüşe göre arkamı döndüğümde, buradaki neredeyse herkes sırlıklam olmuş insanın grupla pazarlık yapmaya çalışmasını izlemek için durmuş.

Kalabalığa sırtıyırım. Kendimi tanıtmam gerektiğini hissediyorum ama ne diyeceğimi bilemiyorum, onun yerine bunu sokak köşesinde çalmak gibi görmeye karar veriyorum ve başlıyorum. Yayı tellere yaklaştırıp geri çekiyorum ve *A Kingdom of Thorns*'un tema şarkısının ilk notalarının patlamasına izin veriyorum.

Tavernadakiler hafifçe sallanarak dinliyor ama şarkıya verilen tepki evdekiler kadar coşkulu değil. Ne yazık ki, muhtemelen tüm dünyada bu şarkının bu tavernada çalınmasının ne kadar komik olduğunu anlayan tek kişi benim. *Oh neyse.*

Son kıtayı atlayıp tanıdık bir başka melodiye geçiyorum, bu seferki çok daha canlı bir tempoya sahip. İnsanlar artık alkışlıyor ve on dakika boyunca çaldığımda ayaklarımın dibinde küçük bir bozuk para yığını var.

Başım dönüyor, gözlerimi kapatıp müziğin beni ele geçirmesine izin veriyorum. Her nota bir dalga gibi, tüm endişeleri ya da olumsuz düşünceleri alıp götürüyor ve yerlerine saf neşe getiriyor. Oda canlanmış gibi görünüyor, duvarlar müziğin enerjisiyle titreşiyor.

Sihrim olmayabilir ama müzik benim sihrim ve buradaki her periye büyülüyor.

Sonunda, yeterince uzun süre çaldığımı hissettiğimde, son şarkıma başlıyorum - Nana'nın bebekken benim için söylediği ninni.

Açılış notalarını çalarken tellerin üzerinden çekildiğimde, kalabalıkta bir tanıma dalgası dalgalanıyor. Birkaç alkış kopuyor, hatta bazıları heyecanla yerlerinden zıplıyor. Bu şarkıyı biliyorlar mı? Neden?

Bir açıklama ararken, gözlerim hala kapının yanında duran tanıdık gruba gidiyor. Hepsi açık bir hayranlıkla beni izliyor. Özellikle Odessa büyülenmiş gibi görünüyor, sanki her an ağzını açıp bir şarkı patlatacakmış gibi.

Bakışlarım Daemon'la çakışınca bocalıyorum, neredeyse bir notayı kaçırıyordum. Hiç de mutlu görünmüyor. Onun yerine gözleri içimde bir delik açıyor, beni endişe verici bir yoğunlukla haşlıyor. Bana kızgın mı? Neden? Neden umurumda olsun ki?

BİR SAATTEN AZ BİR SÜRE İÇİNDE, handaki odaların ve Jett'in içebileceği kadar biranın parasını ödeyecek kadar çok para kazanıyorum. Keşke Chicago'daki kalabalıklar da bu kadar cömert olsaydı, belki o zaman bu karmaşanın içinde olmazdım.

Performansımdan memnun kalan hancı, oğlunun bizi arabasıyla saraya götürmesini bile teklif ediyor. Tek sorun, arabacının yağmur yağsa bile gündüz yolculuk etme riskine girmeyecek olması. Gece yarısı yola çıkmayı kabul ediyoruz, bu da bize dinlenmek için on iki saatten biraz fazla zaman bırakıyor.

Hancı bize ikinci katta altı oda öneriyor ve bana bir yığın anahtar verip hepimizin barda oturmasını işaret ediyor. Jett ve Fox sırtıyor, Kastian bile memnun görünüyor. Yine de Daemon'un gözlerinin başımın arkasına dikildiğini hissedebiliyorum ve bu tüylerimi diken diken ediyor.

Sadece bir içki ve Sushi için biraz dilimlenmiş tavuk alacak kadar uzun süre kalıyorum. Sonra, saatin öğleden sonra olduğundan emin olmama rağmen, diğerlerini meyhanede kendi hallerine bırakarak yatmaya karar veriyorum. Sadece bir gün sonra, geriye dönük uyku programı ve sürekli karanlık zaten kafa karıştırıcı. Kendimi jet-lag olmuş hissediyorum; vücudum ağrıyor ve gözlerimin arkası kapanmak için kaşınıyor. Eve döndüğümde, yeni paramın bir kısmını alıp kendimi şu süslü ünlülerin sağlıklı yaşam spa'larından birine kaydettireceğim.

"Seninle yukarı gelip elbiseni taşımana yardım etmemi ister misin?" Odessa soruyor.

Sushi'nin taşıyıcısını ayaklarının dibinden alırken başımı sallıyorum. "Hayır, teşekkürler. Yirmi dokuz yıldır kendi kendime giyiniyorum, sanırım bir yolunu bulabilirim."

Omuz silkiyor. "Sen bilirsin. Bana ihtiyacın olursa seslen yeter."

Meyhanenin gürültüsünden ve şimdiden ikinci ve üçüncü bira bardaklarını doldurmaya başlayan erkeklerin yüksek seslerinden beni duyabileceğinden şüpheliyim. Yine de minnettarlıkla başımı sallıyorum.

Çürük merdivenlerden yukarı çıkıyorum ve doğru kapıyı bulmadan önce anahtarımı birkaç kilitte deniyorum. Zavallı Sushi sepetinde kriz geçiriyor ve kapıyı arkamızdan kapatır kapatmaz onu dışarı çıkarıyorum. Hemen yıpranmış ahşap zemine atlıyor, geriniyor ve yatağın üzerine zıplıyor.

"Eh, Sush, en azından burada kovalayabileceğin fareler vardır," diyorum, tiksintiye varan bir endişeyle odaya bakarak.

Tek kişilik yatağı ve tek bir tozlu penceresi olan küçük, eski püskü bir oda. Köşede bir çocuk için yapılmış gibi görünen küçük bir masa ve sandalye var ve yatağın üzerindeki yorganın her dikişi yıpranmış. Evde olsaydım buraya *TripAdvisor*'da -1000 yıldız verirdim ama sanırım bir yatağım olduğu için minnettar olmalıyım.

Hala nemli olan elbisemi çıkarıp sandalyenin arkasına asıyorum, sonra da iç çamaşırdan başka bir şey giymeden küçük yatağa giriyorum. Odanın karanlığı ve sessizliği üzerime çöküyor.

Bu bir hataydı.

Tüm o gürültü ve dikkat dağınıklığı içinde alt katta kalmalıydım. Şimdi, amaçsızca gezinecek bir telefon ya da düşüncelerimi engelleyecek bir sesli kitap olmadan, son birkaç gündür bastırdığım her düşünce bir anda aklıma geliyor.

Vay anasını. Neredeyse ölüyordum. *İki kere.*

Bugün ölseydim, ailem bana ne olduğunu asla öğrenemeyecekti. Gerçek bir yetişkin olmanın nasıl bir his olduğunu asla öğrenemeyecektim ve bir yanımın hala oralarda bir yerde olduğunu düşündüğü sonsuza dek mutlu yaşama asla kavuşamayacaktım.

Okumayı sevdiğim tüm o fantastik kitaplarda, ana karakterler ölüme yakın deneyimlerini asla içselleştirmiyor gibi görünüyor, ama bu ben değilim. Acil bir terapi seansına ve at sakinleştiricileri için bir reçeteye ihtiyacım varmış gibi hissediyorum ve bu sadece yaklaşan boşanmamla başa çıkmak için. Ölüme yakın deneyimleri Google'da bile aratamazken tüm bunları nasıl ele almam gerekiyor? Ağlamalı mıyım?

Aslında hiçbir şey için ağlamadım. Ryan ve Jenna'nın yanına gittiğimde ağlamadım. Boşanmak istediğimde tek bir damla gözyaşı döküm ama o da pek katartik değildi. Sonra kaçırıldığımı düşündüğümde de ağlamadım.

Yan döndüm ve ince yorganı başımın üzerine çektim. Birkaç kez gözlerimi kırpyorum, gözlerim sulanıyor ama gerçek gözyaşı dökülmüyor. Başım bulanık hissediyor

ve çok doluyum, sanki üzerimdeki baskının bir kısmını atmam gerekiyor ama nedense gözyaşlarım akıyor.

Çocukluğumdan ve gözyaşlarının hiçbir şeyi değiştirmedigini fark ettiğimden beri pek ağlayan biri olmadım ama yine de... normal bir insan şu anda ağlardı, değil mi?

Benim neyim var böyle?

Vücudum sarsılarak uyanana ve kalbim hızla çarpıp ter derimi kaplayana kadar uykuya daldığımın FARKINA VARMIYORUM. Çığlığımın hayaleti karanlık odada yankılanıyor, duvarlarda yankılanıyor.

Karanlıkta oturuyorum, nefes nefese ve titriyorum. Dizginlenemeyen endişe içimi parçalıyor, sanki tüm oda titriyormuş gibi hissettiriyor. Birkaç derin nefes alıyorum, kendimi gerçekliğe bırakmaya çalışıyorum.

Sadece başka bir kabus.

Hiçbir zaman mışıl mışıl uyuyan biri olmadım. Çocukken yetişkinlerin kabuslardan kurtulduğunu duyduğumu hatırlıyorum ama benim için durum hiç böyle olmadı. Haftada en az bir kez çılgılık atarak uyanıyorum ve diğer her gece bir kumar. Eskiden Ryan'ı çıldırtırdı, öyle ki her gece benim dehşetimle uyanmaktansa kanepede uyumayı tercih edeceği konusunda ısrar ederdi.

Kapı aniden açılıyor ve Daemon nefes nefese eşikte duruyor. "Ne oldu?"

Şok içinde ona göz kırpyorum. Gömleksizdi, dövmeli göğsü loş ışıktaki tam olarak görünüyordu ve saçları arkaya doğru dikilmişti. Tanrım, beni gerçekliğe geri döndürecek bir dikkat dağıtıcı arıyorsam, bu işimi görecektir.

"Alix, ne oldu?" Daemon tekrar soruyor.

"Hiçbir şey," diye kekeliyorum, battaniyelerimi çeneme kadar çekerek. "Çılgılık attın."

"Sadece bir kâbus gördüm," diye mırıldanıyorum, yüzüm ısınıyor. "Önemli bir şey değil. Odana geri dön."

Daemon'un bakışları bir an için zihnimi okumaya çalışıyormuş gibi üzerimde kalıyor. Bir çocuk gibi davranıp tüm hanı uyandırdığım için beni azarlamasını bekleyerek geri çekiliyorum ama yapmıyor. Onun yerine odaya bir adım daha atıyor ve kapının arkasından kapanmasına izin veriyor. "Rüyanda ne gördün?"

"Hiçbir şey," diyorum çabucak. "Her zaman gördüğüm rüyanın aynısıydı. Başka bir dünyada olmanın ondan kaçabileceğim anlamına gelebileceğini düşünmüştüm ama sanırım

değil

." "Bana ne hakkında olduğunu söyle," diyor.

Peki. Onunla bu konuda tartışmak istemiyorum; sadece bunu istiyorum. bir an önce bitmesi için etkileşim. "Babam ben çocukken gözümün önünde öldü, tamam mı? Bazen rüyamda görüyorum. Aslında pek çok kez."

Yüzü okuyamadığım bir ifadeye bürünüyor. Acıma değil... öfke, belki? Ama bu hiç mantıklı gelmiyor.

"Nasıl öldü?"

"Bu konuda konuşmak istemiyorum. Çok uzun zaman önceydi. Uyandırdığım için özür dilerim."

Daemon sinirli bir nefes çekti. "Zaten uyumuyordum." "Neden?"

Omuz silkiyor ve ben de mizahsız bir kahkaha atıyorum. Sanırım soru sormayı seviyor ama cevap vermekten hoşlanmıyor. *İkiyüzlü.*

Garip bir an için birbirimize bakakalıyoruz. Soruma cevap vermeyi reddettiği için gitmesini bekliyorum. Bunun yerine köşedeki masa sandalyesine uzanıp oturuyor. Onun iri gövdesiyle kıyaslandığında mobilya daha da komik bir şekilde küçük görünüyor ve neredeyse gülmek istiyorum.

"Um, ne halt ediyorsun?"

Pantolonunun arka cebine uzanıyor ve yıpranmış bir iskambil kağıdı seti gibi görünen bir şey çıkarıyor. Tek kaşını kaldırıp bana bakıyor. "Oynamak ister misin?"

Geri çekiliyorum. "Ciddi misin?" "Kabus görmekten iyidir."

Şaşkınlıkla göz kırpmıyorum. "Her zaman yanında kart mı taşıyorsun?"

"Hemen hemen. Dyaspora'da yapacak başka pek bir şey yok."

Dudakları sırtıyor ve bakışlarım dudaklarına takılıyor. "Peki. Şu masayı daha yakına çek. Yataktan çıkmayacağım."

Oflayıp puflayarak masayı ve sandalyeyi yatağın kenarına çekiyor. İki el kart dağıtmaya başlamasını hayranlıkla izliyorum. "Poker oynamayı biliyor musun?"

"Sen biliyor musun?" Alay ediyorum. "Bu büyülü bir oyuna benzemiyor."

"İnsanlara kim öğretti sanıyorsun? Kumar muhtemelen en popüler ikinci Fae eğlencesidir."

"İlki nedir?" "Güzel kızları baştan çıkarmak."

Boğuluyorum. Şaka yaptığını düşünüyorum, ama dövmeli kasları tam karşımdayken, sözlerini her şeyden çok bir davet olarak duyuyorum. *Öldür beni.*

"Bu normal poker mi?" Kartlarıma hızlıca bir göz atarak soruyorum.

Sırıttıyor. "Hiç paramız olmadığı gerçeği dışında. Jett'in tüm o biraları sipariş etmesine izin vermemeliydin."

"Ben strip poker oynamıyorum. Bir turda biterdi."

Bana bakıyor, gözleri yüzümden vücuduma doğru gidip geliyor. Sanırım ilk kez ince yorganın altında iç çamaşırından başka bir şey giymediğimi fark ediyor. Yavaşça gözlerini kırptırıyor, sonra temizlemek istercesine başını sallıyor. "Peki. Öyleyse rol yaparız."

Kızarak başımı sallıyorum. Neden bu adamın yanında hep çıplak oluyorum?

Sadece bu da değil, az önce bana nasıl baktığını fark etmemek için kör olmak gerekirdi. Dün Yazlık Saray'da ve geçen gece ninemin salonunda bana attığı bakışların aynısıydı bu. Sanki diyettemiş ve ben de bir dilim çikolatalı pastaymışım gibi. Yasak ama tamamen çok cazip.

Omurgamda heyecanlı bir ürperti dolaşıyor ama bir saniye sonra kendimi tokatlamak istiyorum. Kendime hakim olmalıyım. Geçen gece barda tanıştığım Daemon diye biri yok ve şu anda karşımda duran adam da beni kaçıran ve bu sabah uyandığımdan beri bana kaba davranan büyümlü asker. Yani, hadi ama, standartlarımın şu anda biraz düşük olduğunu biliyorum ama bana gözlerini devirmeden duramayan bir adamı takıntı haline getirmeme izin vermeyeceğim.

Sadece oyunu oynayacağız. Platonik olarak. O gömleksizken ve ben neredeyse çıplakken. *Tamamdır.*

Daemon kartları dağıtmayı bitirdi ve ben elimle gergin bir şekilde oynadım. Kurallardan tam olarak emin değilim ama gerçek parayla bahis oynamadığımız için çok da önemli değil. Bir tur oynuyoruz ve kendi şaşkınlığım ve sevincimle ben kazanıyorum. Yüzünü buruşturarak bir el daha dağıtıyor ve birkaç dakika daha oynuyoruz.

"Peki, bu oyun sırasında konuşmamıza izin var mı, yoksa sessiz bir şey mi?" Bana bakıyor ve "*Devam et*" der gibi başını sallıyor.

Tamam o zaman. "Ben aşağıda keman çalarken neden kızgındın?" Bakışlarım hala kartlarıma odaklanmışken soruyorum.

"Kızmadım. Çok yeteneklisin" diyor, sanki bu bir iltifat değil de sadece bir gerçekmiş gibi.

"Ama bana ters ters bakıyordun."

İç çekiyor, bir elini saçlarında gezdiriyor. "O şarkıyı bilmene şaşırdım. Yıllardır duymamıştım."

"Ninemin ninnisi mi?" Kafam karışmış bir şekilde soruyorum. "Bir anlamı var mı?"

Kaşları çatılıyor, sonra bakışlarını kaçırıyor, bakışlarımla buluşmayı reddediyor. "Sadece eski bir şarkı. Isabelle muhtemelen burada duymuştur."

"Hah. Sanırım bunu da döndüğümde ona soracağım şeyler listesine ekleyeceğim."

Daemon'un kaşları endişeli bir ifadeyle çatılıyor ama bir şey söylemiyor.

"Peki, eğer ters ters bakmak istemediysen, gerçek kişiliğin hangisi?" "Ne?"

"Sadece dün gece oldukça iyiydin, sonra bugün, sana yardım etmek için hayatımı tehlikeye atmak yerine köpeğini tekmelediğimi düşünürdün... ama şimdi yine iyi davranıyorsun? Neden?"

Daemon donup kalıyor, yüzü kararmadan önce bir anlığına bana bakıyor. "Ben olsam bu kadar abartmazdım, Peaches. Sadece bu saatte uyanık birini bulduğuma sevindim."

Yalan söylediğini düşünüyorum ama neden zahmet ettiğini de bilmiyorum. Bana karşı davranışları duygularımı önemsediği izlenimini vermiyor.

Ben ikinci eli kazanıyorum, o da üçüncü ve dördüncü eli dağıtıyor. Beşinci eli kazandığımda "Şansın birazını bana sür," diye şaka yapıyor.

Gülüyorum ve Daemon desteye uzanırken aynı anda kartlarımı masaya geri atıyorum. Parmaklarımız birbirine değiyor ve koluma bir elektrik çarpıyor, boynumdan aşağı ürperiyorum. Nefesim kesiliyor ve onun fazla yeşil gözleriyle karşılaşmak için başımı kaldırıyorum.

Tıpkı trendeki o kısa an gibi, birbirimize bakıyoruz. Aramızda sıcaklık titreşiyor, havada neredeyse elle tutulur bir his var. Nabzım göğsümde sertçe atmaya başlıyor, sonra düşüyor.

Son birkaç günde olan her şeye rağmen, Daemon'dan hâlâ barda otururken etkilendiğim kadar etkilendiğimi itiraf edecek kadar kadınıam. Bu zehirli mi? Belki, ama kendisi için kötü olan bir erkeği isteyen ilk kız ben olamam.

Nefes almak için dudaklarımı aralıyorum. Daemon'ın gözleri büyüyor ve eminim o da aynı şeyi düşünüyor.

Parmaklarını yavaşça benimkilerin altına kaydırıyor, başparmağımın kenarını ileri geri okşuyor. Uyluklarımın arasında beklenmedik bir sıcaklık birikiyor.

O parmakların diğer hassas bölgelerimi okşayışını hatırlıyorum. Ağzının boğazımda, avuçlarının kıcımda olduğunu, kucağına oturduğumda parmaklarının kalçalarımın girdiğini hatırlıyorum. Şimdi onu hayal ediyorum, beni yatağa atıyor ve tekrar içime girip beni dolduruyor. Öne doğru eğilip battaniyeyi bırakıyorum, böylece battaniye belime dolanıyor.

Daemon'ın gözleri vücudumda gezindikten sonra tekrar yüzüme geliyor. Gözleri dudaklarımda oyalanıyor ve bakışlarında sıcaklık alevleniyor.

Ne olduğunu anlayamadan dudakları dudaklarıma yapışıyor. Eli yanağımı kavrayıp beni kendine doğru çekerken karnım heyecan ve arzusun baş döndürücü karışımıyla çırpınıyor.

Beni hararetle, açlıkla öpüyor ve ben de hevesle karşılık veriyorum, parmaklarım ensesine doğru yol alıyor. Masayı yolumdan çekerek onu yatağa doğru çekiyorum. Ellerini yüzümün iki yanına koyarak üzerime çöktü. Sonra dudaklarını benimkilerden ayırıp boynumdan aşağı indiriyor.

Nefesim kesiliyor, vücudumun her yerinde karıncalanmalar başlıyor ve içim ısınıyor. Tırnaklarımı çıplak kaslı göğsünde gezdiriyorum ve parmaklarımı kemerinin üzerinde kaydırıyorum.

Hiçbir uyarıda bulunmadan benden uzaklaşıyor ve geri sığıyor. Gözümü kırıpıyorum ve neredeyse odanın diğer tarafında duruyor. Sanki öpüşmenin izlerini silmek istercesine elini ağzının üzerinde gezdiriyor. "Siktir. Özür dilerim."

Göğsümdeki beklenti balonu patlıyor ve üzerime bir soğuk dalgası çöküyor. "Sorun ne?"

Gözlerini bana dikti. "Neyin yanlış olduğunu biliyorsun."

Gözlerim hemen pantolonunu zorlayan sikiinin kalın hatlarına takılıyor. *Tamam, yani aklımı kaçırmıyorum, burada bir şey var.* "Hayır, bilmiyorum, yoksa sormazdım."

Sinirli bir nefes verdi. "Burada olmanın tek sebebi kralı kendine aşık etmeye çalışmak."

"Hayır, buradayım çünkü beş parasızım ve kendi evimin ve iyi bir boşanma avukatının parasını ödeyebilmek istiyorum. Ben aslında ninem değilim ve Kral Thorne'u tanımıyorum bile."

"Yine de. Bu" -aramızı işaret ediyor- "olamaz. Eğer bugün sana karşı kaba davrandıysam, bunun tek nedeni sanki daha önce tanışmışız gibi davranmanın ne kadar tehlikeli olacağının son derece farkında olmamdır. Bunun işe yaraması için benim için hiçbir şey ifade etmemelisin."

İçimde bir reddedilme duygusu belirliyor. Sadece bir şeyler hissetmek istiyorum. Bunun nesi yanlış? Yatakta dizlerimin üzerinde yükseliyorum. Battaniye tamamen düşüyor. "Peki ya daha önce?"

Yüzünü buruşturuyor ve bir an için suçlu gibi görünüyor, sonra ifadesi değişiyor. "Daha önce sıçıp batırdım. Kim olduğunu bilmiyordum ama bu Thorne için önemli değil. O affedici bir tip değildir."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup sinirli bir nefes veriyorum. "Sen de öyle söyledin. Biliyor musunuz, hiçbiriniz neden krala yakın bir yere gitmek istediğimi gerçekten anlatmıyorsunuz. Büyükannemin neden kaçtığını anladığımı düşünmeye başlıyorum."

Daemon buna verecek iyi bir yanıtı yokmuş gibi omuz silkiyor. "Yemin ederim sana zarar vermeyecek. Ona izin vermeyeceğim."

"Bunu bilemem. Söyledikleriniz dışında kralınız hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

Daemon bakışlarıyla beni içine çekiyor, sonra bir elini saçlarında gezdiriyor, yüzünde gerçek bir acı ifadesi var. "Sen de beni gerçekten tanı mıyorsun ve tanımak da istememelisin. Sana söz veriyorum Peaches, bulacağın şey hoşuna gitmeyecek."

Titreyen bir nefes çekiyorum ve acınası bir şey söylememek için kendimi zor tutarak birkaç kez göz kırpmıyorum. "Tamam, anladım." Arkamı dönüyorum. "İşler tuhaflaştığı için üzgünüm. Bu konuşma hiç olmamış gibi davranalım."

"Bekle, Alix-"

"Saraya varmadan önce bu meseleyi hallettiğimize sevindim. Şimdi dışarı çıkın. Gitmeden önce bir saat daha uyumak istiyorum."

Ona sırtımı vererek yuvarlanıyorum. Döşeme tahtaları gıcırdamadan önce uzun bir saniye boyunca gözlerini üzerimde hissedebiliyorum ve gittiğini anlıyorum.

CHAPTER ELEVEN

ALIX

Daemon odamdan ayrıldıktan sonra gözümde uyku girmiyor ama bunun pek önemi yok. Çok geçmeden diğerleriyle aşağıda buluşma ve saraya doğru yola çıkma vakti geldi.

Hancının oğlu, iki beyaz ata bağlı büyük bir arabayla dışarıda bekliyor. Arabanın arkası saman ve rahat battaniyelerle dolu ve ormana doğru yola çıktığımızda şaşırtıcı derecede sıcak ve rahat.

Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamış olsam da, araba yolculuğunda nostaljik hissettiren bir şey var. Serin havada yağmurdan ıslanmış çam ve güllerin ağır kokusu var ve çok geçmeden yağmur kabarık kar tanelerine dönüşüyor. Bir tanesini yakalamak için dilimi uzatıyorum ve gülümsüyorum.

Gözlerin üzerimde olduğunu hissediyorum ve Jett'in meraklı siyah gözlerle beni izlediğini görmek için başımı kaldırıyorum. "Bu çocukça, biliyorum."

"Hayır, değil." Her zamanki gibi gülümseyerek başını sallıyor. "Daha önce kardan hoşlanan birini görmemiştin."

"Gerçekten mi?"

"Dyaspora'ya kadar hiç kar görmemiştim bile."

Başımı soru sorar gibi eğiyorum. "Sen nerelisin?"

"Solistine," diye cevaplıyor orantısız bir sırtışıla. "Ama sanırım bunun ne olduğunu bilmiyorsun."

"Biliyorum," diyorum hemen. "Buranın doğusundaki krallık, değil mi?"

"Evet! Pratikte her yer büyük bir çöl ve kumla kaplı olmayan yerler dağlarla kaplı. Her zaman sıcaktır, yağmur mevsiminde bile."

"Özlüyor musun?"

Yavaşça başını sallıyor ve neredeyse gülümsemesi bir an için kaybolacakmış gibi görünüyor ama kaybolmuyor. "Yine de gerçekten şikayet edemem, değil mi? Burası hâlâ soğuk olsa bile Dyaspora'dan çok daha iyi."

Kaşları çatıldı. Endişelenmem gereken onca şey arasında Daemon ve arkadaşlarının suç geçmişi listemin en başında yer almıyor. Yine de belki de en azından kiminle seyahat ettiğimi bilmeliyim. "Neden hapse girdin?"

"Hırsızlık," diyor kesin bir ifadeyle.

Yüzümü buruşturuyorum. "Umarım en azından almaya değer bir şey çalmışsındır."

İlk kez gülümsemesi bozuluyor ve siyah gözlerinin ardında öfke parlıyor. "Buna değdi," diye homurdanıyor, sesi biraz Daemon'a benziyor.

Jett'in sözleri bir an için havada asılı kalıyor. Sonra tepkisini çabucak gizliyor, sırtışı eskisinden daha da parlak bir şekilde geri dönüyor. Bir kolunu yana atarak Fox'u boynundan yakalıyor ve bize doğru yaklaşıyor. "Ama benden bu kadar bahsettiğimiz yeter. Soğuğa alışkın olan tek kişi Fox. Size Thermia'yı anlatsın."

"Oradan mı geliyorsun?" Fox'a dönerek soruyorum.

Fox'un kutup mavisî gözleri bir an için bana dikildi, sanki cevap vererek nefesini boşa harcamaya değip değmeyeceğine karar vermeye çalışıyor gibiydi. "Evet."

Bekliyorum ama detay vermiyor.

Kastian'ın dün ne dediğini hatırlıyorum: "*Fox fazla konuşmaz, bunu kişisel algılama.*" Tanrım, gerçekten şaka yapmıyordu ve her şeyi kişisel algılayan ve düzenli olarak onay arayan biri olarak, bu cehennem gibi bir daldırma terapisi gibi.

Çok geçmeden ilerideki ağaçların arasından ışıkları fark ettik. Büyülü görünüyorlar, sanki Noel'de kuzey kutbuna yaklaşıyormuşuz gibi. Ormanın kenarında, toprak yol buzla kaplı parke taşlarına dönüşürken araba duruyor.

"Buradan gidebilir misiniz?" diye soruyor sürücü, koltuğunda dönüp bize bakarak.

"Evet," diyor Daemon kabaca. Sonra, sanki sonradan aklına gelmiş gibi, "Teşekkürler," diye ekliyor.

Samanların ve battaniyelerin üzerinde sürünerek diğerlerinin peşinden vagondan çıkıyorum. Parmaklığı kavrayarak eteğimin kenarını tutuyorum ve yere ulaşmak için bacağımı uzatıyorum.

Aniden atlardan biri bir kişneme sesi çıkarıyor ve yere pençe atıyor.

Şaşkınlıkla sarsılıyorum ve ayağım kayıyor.

"Woah." Jett beni sabitledi. "İyi misin?"

"Evet." Elini tutup vagondan dışarı çıkarken tekrar yüzüm kızardı. "Aslında atları pek sevmem. Orada kaldıkları sürece sorun yok ama biri bana yaklaşırsa..."

Kaşlarını çatıyor. "Neden atlardan korkuyorsun?" "I-"

"Siz ikinizin sohbeti bitti mi?" Daemon havlayarak sözümüzü kesti. "Yoksa gecenin geri kalanını bu lanet karda ayakta dikilerek mi geçirmek istiyorsunuz?"

Döndüğümde Daemon, Kastian ve Sushi'yi sepetinde taşıyan Odessa'nın çoktan otuz metre ileride, şehrin üzerinde beliren kaleye doğru ilerlediklerini fark ediyorum. Sadece Jett, Fox ve ben hâlâ arabanın yanında duruyoruz.

"Evet," diye iç geçirdim. "Geliyorum. Üzgünüm..."

Daemon nefesinin altında bir şeyler homurdanır ve arkasını döner.

Biz

e. "Kıçına ne girdi?" Jett nefesinin altında mırıldanıyor. "Ne, normalde böyle değil mi?"

Başını sallıyor. "Hayır. Ashwater gergin biri ama genelde

Bir eşek. İnsan diyarına gittiğimden beri bir şeyler ters gidiyor. Merak ediyorum-"

Fox omzuyla ona sertçe vurur. "Merak etme," diyor nefesinin altından. "Bir kasını incitebilirsin."

Jett, Fox'un önerisini ciddiye almış gibi görünüyor ve devam etmiyor. Yine de aklım hemen onun dün geceki açıklamasına gidiyor. *"Bunun işe yaraması için benim için hiçbir şey ifade etmemelisin."*

Şimdi merak eden benim.

Benim varlığımla ilgili bir şey mi onun sadece bana değil herkese soğuk davranmasına neden oluyor? Daemon genelde bu kadar huysuz değilse ve buradaki tek yeni kişi bensem, sorun ben miyim?

Gül bahçeleri ve kilometrelerce uzanan ormanlarla çevrili YAZLIK SARAY'ın aksine, KIŞLIK SARAY küçük bir şehrin kalbinde yer alıyor.

Saatin geç olmasına rağmen şehir hareketlilikle dolu ve arnavut kaldırımlı caddede ilerlerken düzinelerce Fae'nin yanından geçiyoruz. Birçoğu durup bakıyor, özellikle de Daemon'a. Ama o hepsini görmezden geliyor.

Şehir merkezine ulaştığımızda gözlerim bir dizi uzun mermer merdivene takılıyor. Bir çeşme ya da heykelin durmasını beklediğim meydanın ortasından yükseliyor ve neredeyse görüş alanının dışına kadar uzanıyor. En tepede, güllerle kaplı sarayın ön kapısı aşağıdaki şehre bakıyor. Beyaz taş duvarlar ve cılız kırmızı çatılı kuleler dikenli sarmaşıklarla örtülmüş ve bu mesafeden bile, kara rağmen inanılmaz bir şekilde açan kırmızı gülleri görebiliyorum. Merdivenlerin dibinde, kırmızı ceketli iki asker bizi açıkça izliyor, ifadeleri okunamıyor.

Saraya bakmak için yürümeyi bırakıyorum, böyle bir yerin gerçek olmasının verdiği huşu içinde tamamen kayboluyorum. Tıpkı binlerce kez hayal ettiğim gibi. Kollarımda tüylerim diken diken oluyor ve tenim karanlık bir beklentiyle karıncalanmaya başlıyor. "Bunu yapabilir miyim bilmiyorum."

Herkes birden yürümeyi bırakıyor ve bana bakmaya başlıyor. Kastian ve Odessa sanki panik ataklarımdan onun sorumlu olmasını bekliyormuş gibi Daemon'a bakıyorlar.

Öldür beni şimdi.

"Sorun ne?" Daemon kabaca soruyor.

Bunu gerçekten açıklamak zorunda mıyım?

"Her şeyi mi? Tüm bunlar beni yeniden vuruyor. Kralın beni hemen tanımadığını varsayarsak, ne söyleyeceğimi nasıl bileceğim? Ya bana cevabını bilmediğim bir soru sorarsa? Onu gördüğüm için heyecanlı mı olmalıyım yoksa geri döndüğüm için kızgın mı? Ya-"

"Sakin ol," diyor Odessa yatıştırıcı bir şekilde.

"Tamam, bana sakın olmamı söyleyen bir sonraki kişi suratına yumruğu yiyecek."

Gözlerini deviriyor. "Tamam, 'nefes al'a ne dersin? Her şey yoluna girecek."

"Bunu nereden biliyorsun? Yani, onunla tanıştığında nasıl davranmam gerekiyor?"

"Thorne bariz bir narsist," diyor Daemon açık açık. "Onu gördüğünüze sevinmiş gibi davranırsanız, nedenini sorgulamayacaktır. Her şeye sahip olsan bile

Ondan nefret etmek için dünyada hiçbir neden yokken ve yıllarca bastırılmış bir öfke varken, onun muhteşem huzurunda bulunmaktan büyük mutluluk duymanızı bekleyecektir."

Tecrübelerine dayanarak konuşuyor gibi.

"Ya Nana'nın daha önce burada olduğu zamanlardan bir şeyler anlatırsa ve ben anlamazsam?"

Yine Odessa atlıyor. "Belle ve kral daha önce buradayken birlikte çok fazla zaman geçirmediler, bu yüzden hatırlaman beklenen çok fazla an olamaz ve bilmediğin her şey için aradaki altmış yıllık farkı suçlayabilirsin. Sadece unuttuğunuzu söyleyin."

Tamam... belki bu işe yarayabilir, ama bu oldukça güçlü bir belki.

"Buradayken ne yaptın?" diye sordum.

"Çoğunlukla Shar ve benimle odasında ya da kütüphanedeydi. Akşam yemekleri hariç."

"Ne yemekleri?" Daemon kafasını çevirip kuzenine bakarak soruyor.

"Kral Thorne her zaman Belle'in akşam yemeğini onunla yemesini isterdi."

"Ve sen orada değil miydin?" Kendi panik ve hayal kırıklığının sesime yansımalarına izin vermemeye çalışarak soruyorum.

Odessa başını sallıyor. "Kimse yoktu."

Daemon yüzünü buruşturuyor. "Yani başka bir deyişle, ne konuştukları hakkında hiçbir fikrimiz yok."

Aman Tanrım, kafayı yiyeceğim.

Daire çizerek dönüyorum, oturacak bir yer bulmak için endişeyle etrafıma bakınıyorum, ta ki iri eller omuzlarıma yapışıp hareketimi durdurana kadar. Kafamı kaldırıyorum ve kendimi Daemon'ın fazla yeşil gözlerine bakarken buluyorum.

"Kes şunu, Peaches," diyor, pek de kaba olmayan bir sesle. "Umalım da seni tanımasın. Eğer mahkeme hala eskisi gibiyse, onu görmeye gittiğimizde odada yüzlerce insan olacak. Sana çok fazla soru soracak zamanı olmayabilir."

Gözlerim açıldı. Neden bu kadar kalabalık bir dinleyici kitlesinin *Yüzlercesi* beni daha az endişelendirecek.

Yaklaşıyor ve göğsümde bir şeyler sızlıyor. Çeneme uzanıyor ve gözlerimi tekrar kendisine çevirmeye zorluyor, kelimenin tam anlamıyla dikkatimi çekiyor.

"Sana söyledim, sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim. Ben nefes aldığım sürece kimse sana dokunamayacak."

Gözlerimi kırıştırdım, bir an için yanlışı duyduğuma emin oldum. *Tanrım! Kim böyle şeyler söyler ki?*

Derin bir nefes çekiyorum ve ellerim gevşekçe yanlarıma düşüyor. Onun sözüne inanmak için hiçbir nedenim yok, özellikle de ağzından çıkan diğer her şey biraz aşağılayıcıyken.

Ama bazı nedenlerden dolayı, ben istiyorum.

DAEMON

Çenesini avuçlarımdan çekip geri çekilirken ALIX'in yanakları kızarıyor.

Gözlerimi kırpttırıyorum, aniden birbirimize normalden birkaç saniye daha uzun süre baktığımızın farkına varıyorum. Kafamı temizlemek istercesine sallıyorum.

Benim neyim var böyle?

Bu durumu zaten yeterince berbat ettim - önce Alix'in dikkatimi dağıtmasına izin vererek. Sonra kardeşime olan kızgınlığımın onunla olan her konuşmama yansımaya izin vererek. Ve en kötüsü de dün gece odasına giderek.

Çılgılığının bir saldırıdan kaynaklanmadığını anladığımda oradan ayrılmalıydım. Orada onunla oyalanmam için hiçbir neden yoktu ve şimdi bunu düşünmem için daha da az neden var...

İstemem dışında. Onu istedim.

Hâlâ onu istiyorum, ki bu çok tehlikeli. Alix'in kim olduğunu bilmeden önce olan her şeyi kendime haklı gösterebilirdim, ama şimdi? Tekrar bir şey olmasına izin veremem. Bana dün geceki gibi baktığında ve onu tekrar sikheme gözünü kırpmadan izin vereceğinden hiç şüphem olmasa bile.

Onu görmezden gelmeliyim.

Kendime gelmem lazım.

Arkadaşlarıma dönüyorum ve hepsinin bizi izlediğini görüyorum. Fox sinirli, Jett eğlenmiş ve Kastian endişeli görünüyordu. Odessa'yla göz göze gelmek gibi bir hata yapıyorum ve onu kendini beğenmiş bir şekilde gülümserken buluyorum.

Sinirli bir nefes veriyorum ve Alix'ten başka her şeye odaklanmaya kararlı bir şekilde defalarca gözlerimi kırpttırıyorum. Saraya yaklaşırken omuzlarımı dikleştiriyor ve yüz ifademi tekrar nötr hale getirmeye zorluyorum. "Gidelim!"

"Dur!" diye bağılıyor en yakındaki muhafız, ben sadece birkaç adım uzaktayken.

Alay ederek yürümeye devam ediyorum, iki muhafızdan daha yakın olanın yanından geçip gidiyorum. "Geri çekil evlat. Üniformaları görüyorsun, değil mi? Kral bizi bekliyor."

"Bekle!" Diğer muhafız yerinden kalkıyor ve sanki içeri girmemi fiziksel olarak engellemek istiyormuş gibi önüme atlıyor. "Sizi daha önce hiç görmedim. Komutanımızla konuşmanız gerekecek."

Şaşkınlıkla muhafıza bakıyorum. Beni durdurabileceği fikri gülünç; ben onun iki katı cüsseliyim. Yine de çabasını takdir edebiliyorum.

Teknik olarak *ben* onların komutanıyım ya da birkaç dakika içinde olacağım. Thorne muhafızlar arasındaki güç transferini netleştirmek için Yazlık Saray'da değildi ama ona Isabelle'i getirdiğim anda tüm görevlerimi iade edeceğine söz verdi. Thorne neredeyse tamamen kusurlardan oluşuyor ama yerine getiremeyeceği şeyler için söz verme eğiliminde değil.

Yine de, sanırım yokluğumda orduyu kimin yönettiğini bilmek istiyorum ve bunu öğrenmek için en iyi zaman da bu. "Peki," diye bağıryorum. "Bizi ona götür."

Muhafız irkilmiş görünüyor ama taş merdivenleri takip etmemizi işaret ediyor. Alix'i öne doğru iterek muhafızın arkasından yürümesini sağlıyorum. Jett bana boktan bir sırtış fırlatıyor ve onun peşinden dalarak beni arkasından yürümeye zorluyor. *Siktiğimin salağı.*

"Kim bu merdivenlerin tepesine bir kale koyar ki?" Biz tırmanırken Alix pantolonunu indiriyor. "Büyünüzün bir kısmını yürüyen merdiven yapmak için kullanamaz mıydınız?"

"Neredeyse vardık!" Odessa grubun arkasından cesaretle sesleniyor.

"Saçmalık, *gelmedik*," diye tıslıyor Alix, sonra duruyor ve hemen arkasındaki Jett'e dönüyor. Jett'in kendisini kucağına almasını istercesine iki kolunu da uzatıyor. "Tamam, fikrimi değiştirdim, kanatlar korkutucu değil. Hadi gidelim, uçan çocuk. Beni ışınlayın ya da her neyse."

"Uh..." Jett kekeliyor, bir kez olsun ne diyeceğini bilemiyor. Donup kalıyor ve omzunun üzerinden bana bakıyor, belli ki talimat bekliyor.

Tanrı aşkına.

Bir yanım Alix'in muhtemelen sadece *iyi biri* olduğu için Jett'e yöneldiğini fark ediyor, tıpkı Odessa'ya ısındığı gibi. Yine de kendimi dişlerimi gıcırdatırken buluyorum.

Nefesimin altından sadece Jett'in duyabileceği şekilde hırlamadan önce Alix'in beni izlemediğinden emin oluyorum. "Sakın buna cüret etme."

"Üzgünüm Prenses," diyor neşeyle. "Burada kestirme yol yok. Yürümeye devam et."

Alix inliyor ve yan tarafındaki bir dikişı tutarak tırmanmaya devam ediyor. Dişlerimi daha da sıkıyorum. Onun rahatsızlığını izlemek hoşuma gitmiyor. *Onu her zaman kendim taşıyabilirdim ama bunu diğerlerine nasıl açıklayacaktım?*

"Ona uçma konusunu açmamasını söylemelisin," diye mırıldanıyor Kastian nefesinin altından.

"Hiçbir şey yapmak zorunda değilim," diye homurdanıyorum, hâlâ göz ucuyla Alix'i izliyorum. "Onu bulmuş olmam onu benim evcil hayvanım yapmaz. Sen söyle ona. Onu balık gibi olduğumuza ikna eden sensin."

Arkamda olduğumu göremiyorum ama ses tonundan başını salladığını anlayabiliyorum. "Tam bir aptal gibi davranıyorsun. Thorne'un yanında konuyu açıp her şeyi mahvetmeden önce bir şeyler söyle."

Haklı olduğumu biliyorum ama tartışacak zaman yok. Umarım haklıyım - taht odası Thorne'un Alix'i - yani Isabelle'i - çok yakından sorgulamasını engelleyecek kadar kalabalık olur.

Alix'i taşımayı teklif edip etmeyeceğime karar vermeden önce nihayet merdivenlerin tepesine ulaşıyoruz ve muhafız bizi ön kapılardan geçirip giriş salonuna götürüyor. "Burada bekleyin, komutanı çağıracağım."

Başımı sallıyorum ve kollarımı kavuşturup kapının yanındaki duvara yaslanıyorum. Kışlık Saray yazlık saraydan daha büyük ama mimarisi çoğunlukla aynı; altın mermerden oyulmuş yüksek tavanlar, her köşede süslü sütunlar ve müsait olan her duvarda asılı kırmızı duvar halıları var.

Muhafızlar komutanlarını ararken giriş holünde birkaç dakika oyalanıyoruz. Göz ucuyla Alix'i izliyorum, ellerini eteğinin içinde sıkıldığını ve her geçen saniye daha da endişelendiğini fark ediyorum. Muhafız çabuk dönse iyi olur, yoksa meseleyi kendi ellerime alıp davet edilmiş olsam da olmasam da taht odasına dalacağım.

Sonunda devasa taş basamaklardan aşağı inen ayak seslerini duyduğumda rahatlıyorum.

"Ashwater!" Uzaktaki figür selamlamak için elini kaldırıyor. "Oh, lanet olsun," diye homurdanıyorum nefesimin altında. "Bilmem gerekirdi."

"Sorun ne?" Kas soruyor.

Komutan sadece birkaç adım **ö t e d e** olmadan önce cevap verecek zamanım yok. Elimi hevesiz bir şekilde kaldırıyorum. "Merhaba, Foulo. Çok uzun zaman oldu." Foulo **ö n ü m d e** dururken bir kahkaha atıyor. Sanki arkadaşmışız gibi omzumu dürtüyor. "Öyle diyebilirsiniz ama bence Dyaspora'ya girenlerin çoğuna kıyasla doksan yıl hafif bir ceza. I

Kahvaltıdan önce bana Vernal topraklarına döndüğünü söylediklerinde bir düzine adama yalancı dedim. Ne oldu? Kral sana merhamet etme cesaretini kendinde mi buldu?"

Ağzımı kapalı tutuyorum. Vereceğim hiçbir cevap bir şekilde dönüp dolaşıp başıma bela olmayacak.

Foulo benden birkaç on yıl daha yaşlı, küçük bir asilzade. Bir Fae erkeğine göre kısa boylu, omzuma ancak ulaşıyor ve o kadar kaslı ki biraz trol gibi görünüyor. Genelde sık kırpılmış sarı saçları ve sakalının düzeltilmeye ihtiyacı var ve o yaklaştıkça, kıpkırmızı askeri ceketinin boyun ve omuzlardan biraz küçük, kollardan ise çok uzun göründüğünü fark ediyorum.

Foulo ve ben birlikte büyümedik ama yine de orduya girmemiz gereken yaştan çok daha küçük yaşta başladığım için aynı zamanlarda girdik. Ağabeyime fanatik derecede sadıktır ve benim yerime komutan olmasına şaşırmadım.

"Kralı görmeye geldim," diye ısırdım. "Bizi bekliyor."

"Gerçekten mi?" Foulo'nun gözleri arkamdaki arkadaşlarıma kayıyor. Kastian'ın üzerinde bir an, sonra da Alix'in üzerinde çok daha uzun süre kalıyorlar.

Hay sikeyim.

Parmaklarım yumruk şeklinde kıvrılıyor ve onları cebime sokuyorum, potansiyel olarak ölümcül bir hatanın farkına varmış olsam bile sakın kalmaya çalışıyorum.

Thorne habersiz olabilir ama tüm kale değil. Orijinal Isabelle'le yolları kesişmiş olabilecek ve Alix'in bir taklitçi olduğunu fark edebilecek yüzlerce insan var. Thorne şüphelenirse ne söyleyeceğimi uzun uzun düşündüm ama başka biri bizi hemen anlarsa ne yapacağımı hiç düşünmemiştim.

Sanki düşüncelerimi duyabiliyormuş gibi, Foulo önce bana, sonra Alix'e bakıyor. Gözleri hafifçe kısılıyor. "Leydi Isabelle. İtiraf ediyorum, neredeyse sizi tanıyamayacaktım."

Nefesimi tutuyorum.

Kahretsin, işte bu. Daha saraya girmeden yakalanacağız.

Bu benim hatam. Alix'i daha iyi hazırlamalıydım.

Bir saniye içinde bir karar verdim. Eğer Foulo Alix'i tanırsa, onu hemen şimdi burada öldüreceğim. Umarım iş o noktaya gelmez ama gelirse tepki vermeye hazırım. Mümkün olduğunca iyi davranacağım.

Ama biri Alix'e ya da arkadaşlarıma zarar vermeye kalkarsa, doksan yıl önceki gibi hazırlıksız yakalanmayacağım.

Bu sefer hepsini öldüreceğim, Thorne'u bile.

"Merhaba Foulo," diyor Alix net bir ses tonuyla, ne çok dostça ne de yabancı. "Seni tekrar görmek bir zevk."

Neredeyse rahatlayarak gülecektim. Sadece beni dinlediğini ve konuşmamdan onun adını öğrendiğini varsayabilirim, ama sanki onu yıllardır tanıyormuş gibi konuşuyor.

Foulo göğsünü kabartıyor, memnun görünüyor. Öne doğru bir adım atıyor ve Alix'in elini tutmak için etrafımdan dolanıyor. "Gel. Kral taht odasında. Seni oraya götüreyim."

Foulo onu kabaca öne doğru çekerken Alix "Ah-" diye geveliyor. "Ben tek başıma iyiyim."

"Saçmalama," diyor Foulo, fazla hevesli bir şekilde. Onu çok sıkı kavırıyor, gevşek bir bez bebek gibi benden uzağa ve sarayın içine doğru sürüklüyor.

İçimde kendiliğinden bir öfke patlıyor. Kendimi durduramadan elim dışarı fırlıyor ve Foulo'nun ceketinin arkasını kavırıyor. "Bırak onu. Şimdi."

ALIX

AMAN TANRIM

Daemon onu geriye doğru çekip yakasından tutarak boğarken Foulo boğuluyor ve sığıyor. Parmakları kolumdan kayıyor, elleri boğazına doğru uçuyor.

Aman Tanrım. Aman Tanrım. Tanrım.

Daemon'a bakakalıyorum, yarı dehşete düşmüş yarı da oyun oynamadığı için memnun olmuş bir halde. Sonra tekrar, muhtemelen sadece optikleri düşünüyor. Askerlerin muhtemelen kralın kız arkadaşını ya da her neyse onu kapmamaları gerekiyordu.

Daemon beni tanıştırdığında Foulo'nun şüpheyile baktığına yemin edebilirim ama bunu çabucak atlatmış gibi görünüyor. Sanırım artık endişelenmesi gereken başka şeyler var... nefes almak gibi.

Kendini biraz fazla beğenmiş görünen Daemon, Foulo'nun ceketinin yakasını bırakır. Asker nefes nefese kalıyor, sonra dönüp sitem dolu bakışlarla

Daemon ve sonra ben. "Kralın seni beklediğini söylediğini sanıyordum." Küçümsedi. "Sadece yardım etmeye çalışıyordum."

Daemon dişlerini gıcırdatıyor. "Kendi başına yürüyebilir."

Hâlâ kızgın -ve daha da kötüsü şüpheli- görünen Foulo yine bana uzanmıyor. Onun yerine, yüksek tavanlı büyük girişten geçip, karmaşık bir şekilde oyulmuş altın rengi çift kapıyla son bulan kısa bir koridorda onu takip etmemizi işaret ediyor. Kapıların ardında, canlı müziğin narin notalarına karışan yüzlerce insanın boğuk seslerini duyuyorum.

Hemen endişem artıyor. Ellerim soğuk ve nemli olurken, diğer her yerim çok sıcak görünüyor. Odessa'nın benim için seçtiği "pratık" mavi elbise tenime yapışıyor ve yapılacak en iyi şeyin arkamı dönüp koridorda koşmak olacağından eminim.

Daemon paniğimi hissetmiş gibi hemen duruyor ve arkasını dönüyor. Foulo'ya gösterdiği öfke hala yüzünde, ama bana bakarken endişeye dönüşüyor. Dışarıda olduğundan daha geride duruyor -muhtemelen çok yaklaşmanın Foulo'yu şüphelendireceğinden korkuyor- ama yine de parlak yeşil gözleri benimkileri delip geçerken bakışları aynı yoğunlukta.

"Hiçbir şey olmayacak," diye nefes alıyor. "Her şey yoluna girecek."

Sakinleşmeye çalışarak derin bir nefes çekiyorum ama bakışlarım Foulo'nun şüphesi koyu gözlerini buluyor. Bizi ele vermeyecek bir şey söylemeyi düşünemiyorum... ki bu gerçekten bunun kötü bir fikir olduğuna dair bir işaret gibi geliyor. Sıradan bir askerin önünde bile Nana gibi davranamıyorsam, Kral *Thorne*'u -ortaokulda hakkında fanfic yazdığım ve berbat film uyarlamalarında gizliden gizliye sevdiğim Kral *Thorne*'u- nasıl ikna edeceğim?

"Bir sorun mu var Leydi Isabelle?" Foulo'nun sesi sahte bir endişeyle şurup gibi.

"O iyi," diye tersliyor Daemon. "Sadece gergin."

Foulo başıyla beni işaret ediyor. "Elbette. Bir dakikaya ihtiyacın var mı? Ya da tazelenmek için?"

Robot gibi başımı sallıyorum. "Hayır. Ben iyiyim."

İyi *değilim*, ama "kendime gelmek için biraz ara verirsem" bir daha asla geri dönmeyeceğimden eminim. Ve alternatif seçeneğim dev kurtların ve kim bilir başka nelerin olduğu büyülü bir krallıkta tek başıma dolaşmak olduğuna göre... evet, burada sıkışıp kaldım.

Foulo çift kapıyı sonuna kadar açmak için bize sırtını dönüyor. Sürpriz bir şekilde Daemon uzanıp parmaklarımı kısa bir süre için kavradı.

dikkatini tekrar kapılara çevirmeden önce. Sanki "Teşekkür ederim" ya da belki "İyi olacaksın" der gibi.

Kalp atışlarım biraz hızlanıyor ve parmak uçlarım sıcaklıkla karıncalanıyor. Her şeye rağmen kendimi biraz daha iyi hissediyorum. Daha cesur.

Sonunda Foulo altın çift kapıyı iterek açıyor. Ötede, yüksek katedral tavanları ve her pencerenin üzerinde yaldızlı kemerleri olan uzun bir taht odası görüyorum. Düzinelerce lord ve leydi, dük ve düşes, bir Rönesans tablosundan fırlamış gibi odanın iki yanını dolduruyor.

Bakışlarım sonunda Kral Thorne'a takıldığında neredeyse boğuluyordum.

Kral tahtında uzanmış, biz yaklaşırken bizi izliyor. Akan koyu sarı saçları ve açık renk gözleriyle inanılmaz yakışıklı biri ve odaya girdiğimiz anda gözlerini bana çeviriyor. Her zaman hayal ettiğim karaktere *tıpatıp* benziyor. Daemon'ın bir şeyler olduğunu anlamasına şaşmamalı - kapak ressamı bir tür medyum olmalı.

Daemon kapıya doğru uzun bir adım atıyor, Kastian ve diğerleri de onu takip ediyor ama Foulo bir kolunu uzatarak onların taht odasına girmesini engelliyor. "Eminim kralın suçluları ve hizmetkârları eğlendirmekten daha önemli işleri vardır."

"Siz ikiniz gidin," diye mırıldanır Kastian Daemon'a. "Hepimiz burada kalacağız. Dışarıda beklemenin bir sakıncası yok."

Daemon başını sallar, sonra bir kez daha odaya girmeye çalışır, ancak Foulo onu ikinci kez durdurur. Foulo'nun gözleri kısılr, arkadaş oldukları iddiası ortadan kalkmıştır ve şimdi sadece acı ve kızgın görünmektedir. "Sadece Leydi Isabelle girebilir."

Geri çekiliyorum. *Şaka mı yapıyor? Oraya yalnız gitmiyorum. Hayatta olmaz!*

Belli ki Daemon ve ben bir kez olsun aynı fikirdeyiz. Alçak sesle homurdanıyor ve Foulo'nun kolunu tökezlemesine neden olacak kadar kuvvetle savuruyor. "Böyle bir şey olmayacak. Ben de onunla gidiyorum."

"Hayır!" Foulo tersler. "Artık muhafızların komutanı benim ve sana hoş karşılanmadığını söylüyorum."

Belli ki öfkesini kontrol altında tutmaya çalışan ama başaramayan Daemon, Foulo'ya sırtını döner ve hâlâ açık olan kapı aralığında durur. Saraydakilerin başlarının üzerinden yukarı bakar ve sesini neredeyse bağırarak kadar yükseltir. "Thorne! Saraya bile giremezken sana kadını getirmemi nasıl beklersin bilmiyorum. Köpeğini geri çek yoksa Isabelle'i bulduğum yere geri götürürüm."

Uzun bir saniye boyunca tüm kalabalık sessizliğe gömülür. Foulo homurdanıyor ve ben bile geri çekiliyorum, neredeyse kendi şaşkınlığımdan bir kez daha boğuluyordum.

Devasa salonun karşısında kralın gözleri Daemon'a kilitleniyor, sonra bana kayıyor. Nefesimi tutuyorum.

Sonra kral gülümsüyor ve ikimizi de içeri çağırmak için tembel bir el kaldırıyor.

Daemon ve ben taht odasının ortasındaki uzun koridorda yan yana yürüyoruz. Yüzlerce göz bizi takip ediyor ve beynimin gerginlikten kapanmaya başladığını hissediyorum.

Daemon, kralın tahtında oturduğu yükseltilmiş kürsünün tabanından yaklaşık on adım ötede duruyor. Yanında duruyorum ve yukarı bakıyorum. Bir an için her şeyi unutuyorum - neden burada olduğumu, her taraftan gelen tehlikeyi, Daemon ve diğerlerinin Thorne'un gerçekte nasıl bir adam olduğu konusunda bana yaptıkları uyarıları bile.

Çünkü şu anda beden dışı bir deneyim yaşıyorum.

Yıllardır hakkında okuduğum karakterin canlı, imkânsız detaylarla hayata geçirilmiş haline bakıyorum. *Dikenler Krallığı*'nın sayfalarında binlerce kez hayal ettiğim yüz burada, kanlı canlı, beni izliyor.

"Ashwater," diyor Thorne, aynı anda hem selamlama hem de yargılama gibi gelen bir ses tonuyla.

"Ekselansları," diye cevap veriyor Daemon, ses tonunda biraz alaycılık var.

Başıyla garip bir hareket yapıyor, sanki eğilmesi gerektiğini biliyor ama fiziksel olarak buna karşı çıkıyor. Belki de kibri bu kraliyet saygısıyla çok fazla çelişiyordur.

Sanırım kral da böyle düşünüyor çünkü soğuk bir şekilde gülüyor. "'Ekselansları', öyle mi? Daha dün bana git kendini becer demiyor muydun?"

Odanın dört bir yanından şok olmuş nefesler geliyor ama Daemon sarsılmış görünmüyor. "Bir adamı Dyaspora'dan kurtardığında, kendine sonsuz bir sadakat kazanırsın."

Thorne gülümsüyor.

Daemon'ın dışarıda söylediklerini hatırlamadan edemiyorum. Kral Thorne o kadar benmerkezci ki, onu gördüğüne sevinen herkesin, sevinmemesi için ne sebep olursa olsun, sevindiğine inanacak. Buna tanıklık mı ediyorum, yoksa Daemon krala gerçekten minnettar mı?

Bunu düşünmek için fazla zamanım yok çünkü o anda kral dikkatini bana çeviriyor. Kürsüden inip bana doğru yürüyor, sanki ona koşmamı bekliyormuş gibi kollarını hafifçe açıyor ama ben donup kalıyorum.

Ona sarılmalı mıyım, yoksa eğilmeli miyim? Bir şey söylemeli miyim?

Benim ninem olmadığımı anlarsa ne yapar? Beni burada mı öldürecek? Daemon buna izin verir mi?

Gülümsemeye çalışıyorum ama Thorne bana ulaşip birkaç santim ötemde dururken gülümseyemiyorum. Gözleri üzerimde geziniyor, keskin ve değerlendirci, köprücük kemiğime yaslanmış kolyeye yerleşmeden önce. Bir şeyin titreşimi - tanıma mı? Memnuniyet mi? Bakışlarında parıldıyor. Ben tepki veremeden kolu belime dolanıyor ve beni kendine doğru çekiyor. Şok içinde nefesim kesiliyor, ama dudakları dudaklarıma çarpmadan önce bunu algılayacak zamanım olmuyor.

Bunun gücü ciğerlerimdeki havayı çalıyor. Ağzı sıcak, talepkâr, dili sanki burada olmaya hakkı varmış gibi ayrık dudaklarımın üzerinde kayıyor.

İçimde bir elektrik çarpması oluyor -şoktan mı yoksa daha korkunç bir şeyden mi, bilmiyorum.

Aman Tanrım, bir peri masalını öpüyorum.

Kral Thorne beni kendine doğru çekerken, öpücükle hiçbir ilgisi olmayan bir karıncalanma hissi vücuduma yayılıyor ve omurgamdan aşağı ürpertiler gönderiyor. Daemon'ın delici bakışlarının kafamın arkasını yaktığını neredeyse hissedebiliyorum.

Sonunda Kral Thorne beni bırakıyor.

"Belle," diye nefes alıyor, hafif aksanı kelimeyi bir okşayış gibi uzatıyor. "Beni affet. Seni bir daha göreceğimi hiç düşünmemiştim."

Sersemlemiş bir halde geri çekildim. Dudaklarım aralandı ama ne diyeceğimi bilemedim. Nana'nın bu durumda ne söyleyebileceğini tahmin bile edemiyorum. Zihnim bomboş kalıyor ve ne söylediğimi bilmeden, baş karakter Rose'dan melodramatik bir replik çalıyorum. "En son birlikte olduğumuzdan beri her ayı saydım ve güneşin hiç doğmayacağını düşündüm."

Öldür beni.

Yanaklarımın ısındığını hissediyorum. Bunu yüksek sesle söylediğime inanamıyorum. Ama belki de bu iyi bir şeydi çünkü Kral Thorne bana gülümsüyor. "Belki de özel olarak konuşmamız daha iyi olur. Gittiğinden beri başına gelen her şeyi ve neden şimdi dönmeyi kabul ettiğini bilmek istiyorum."

"Evet," diye kekeliyorum. "Bu hoşuma gider."

Thorne benden uzaklaşıyor ve bizi izleyen saray mensuplarına gülümsüyor. "Leydi Isabelle bize döndü. Gerçi gül ay hızlı

Yaklaşıyor, artık o burada olduğuna göre kötü durumumuzun yakında sona ereceğinden hiç şüphem yok."

Alkışlar patlıyor ve ben de onlara bakmak için dönüyorum ve bana heyecanla baktıklarını görünce irkiliyorum... belki de umutla?

Arkama bakıyorum, bakışlarım güvence için Daemon'u arıyor ama gözlerini yakalayamıyorum. Çenesi sıkıca kenetlenmiş ve elleri iki yanında yumruk olmuş.

Neden bu kadar üzgün ki? Planı işe yaramıştı; mutlu olmalıydı.

"Majesteleri, bir soru sorabilir miyim..." Foulo'nun kendini beğenmiş sesi, onu izleyen saray mensuplarının arasında çınlıyor.

Kral Thorne adama buyurgan bir şekilde bakar ve devam etmesi için başını sallar.

Foulo boğazını temizler. "Leydi Isabelle ile birlikte sadece eski Baron Ashwater değil, kimliği bilinmeyen birkaç asker daha geldi. Ordunuzun komutanı olarak, sanırım-"

Thorne bir kaşını kaldırır. "Bunu hepimizin dikkatine sunduğun için teşekkür ederim, Foulo."

Foulo'nun geniş göğsü gururla kabırır. "Elbette, Majesteleri, ben-" Kral Thorne onun sözünü keser ve sanki hiç kesinti olmamış gibi devam eder.

"Şu an, Leydi Isabelle'i bulup bana iade etmeniz karşılığında tüm toprakları ve unvanları Komutan Ashwater'a iade edeceğime söz verdiğimi tüm saraya duyurmak için ideal bir zaman."

"Ne?" Foulo sığıyor. "Ama... Majesteleri..."

Kral Thorne, Foulo şikâyetlerine devam ederken öylece bekliyor.

Daemon'a bakıyorum ve tüm bunları nasıl değerlendirdiğini merak ediyorum. Kralın Foulo'ya haddini bildirmesi hoşuna gidiyor mu? Her normal insanın hoşlanacağını düşünürdüm. Halkın takdirini kazanıyor, ayrıca yıllarca hapiste kaldıktan sonra tüm eşyalarını geri alıyor. Ama yüz ifadesi bunu yansıtmıyor. Kızgın görünüyor. Hayır, *öfkeli*.

"Sorun nedir?" Foulo'nun yüksek sesli protestolarının altında fısıldıyorum.

Daemon beni duymuyor gibi görünüyor.

"Foulo, yeter," diyor Kral Thorne yüksek sesle. "Neden bir işe yaramıyor ve akşam yemeğinden önce Leydi Isabelle'e odasına kadar eşlik etmiyorsun?"

Foulo kaşlarını çatıyor. Bir an için kımıldamaz. Sonra, itaat etmekten başka çaresi olmadığını açıkça anlayarak bana doğru yürüyor.

Aman Tanrım. İşte yine başlıyoruz.

Emirleri yerine getirmeye aşırı hevesli mi yoksa sadece kontrol mü ediyor emin değilim, ama bu sefer büyük parmakların üst koluma uzanmasını bekliyorum ve yoldan çekiliyorum. Bunun yerine, Foulo'nun parmakları uzun kıvrıcık saçlarımın ucuna dolanıyor.

"Ah!" diye bağıyorum.

Bir saniye içinde, aynı anda birçok şey oluyor.

Yanımdaki kral kaskatı kesildi. Eli dışarı fırlıyor ama beni tutacakmış gibi değil. Saçımdaki el kayboluyor ve ben daha ne olduğunu anlayamadan Foulo odanın bir ucundan diğer ucuna uçuyor ve halı kaplı koridorun ortasına bağdaş kurmuş bir şekilde iniyor.

Krala bakakaldım. Bunu o mu yaptı? Sihir mi, yoksa-

Her şeyin henüz bitmediğini fark ettiğimde düşüncelerim durma noktasına geliyor. Daemon Foulo'nun peşinden fırlıyor, uzanmış parmakları Foulo'nun boğazına dolanıyor.

"Çek o pis ellerini onun üzerinden," diye kükrüyor Daemon, sesi artık sessiz olan odanın her yerinde yankılanıyor.

Foulo pancar kırmızısına dönüyor ama bunun utançtan mı yoksa Daemon'ın nefes borusunu kesmesinden mi kaynaklandığı belli değil. Geriye doğru sarsılarak Daemon'ın elinden kurtuluyor ve dudak büküyor. "Yoksa ne olur Ashwater?"

"Yoksa bir daha hiçbir şeye dokunamayacağından emin olurum. Yapabiliyorken küçük sikini sallamanın tadını çıkar, çünkü bir dahaki sefere ona dokunduğunda son kez parmaklarını kullanmış olacaksın."

Vay anasını.

Sesi delirmiş gibi geliyor, ve... seksi mi? Erkeklerin çok fazla alfa erkeği enerjisine sahip olmasından hoşlanmıyorum ve kesinlikle kafayı yemiş psikopatlardan hoşlanmıyorum. Peki neden birden her yerim ısındı?

"Dur!" Thorne sağır edici bir emirle sesini yükseltiyor.

Bir anda oda sessizleşir. Daemon donup kalıyor, Foulo bile çırpınmayı bırakıp hareketsiz ve sessiz kalıyor. Ben bile kendimi olduğum yere çakılmış buluyorum ve istesem bile konuşmak için ağzımı açabileceğimden emin değilim.

Uzun bir saniyenin ardından ilk hareket eden Daemon oluyor. Yavaşça dönüyor ve omzunun üzerinden Thorne'a bakıyor. Kısa bir an için, onun solgunlaştığını gördüğümü sanıyorum. Sanki nerede olduğunu ve ağzından hangi kelimelerin çıktığını yeni fark etmiş gibi gözleri sağa sola dalıyor. "Thorne-"

Kral ileri doğru adım atar. Yüzü öfkeyle çarpılmıştı ama yerde yatan Daemon ve Foulo'ya yaklaştığında öfkesi eridi ve yerini... eğlenceye mi bıraktı? Durur ve Daemon'a ayağa kalkmasını işaret eder. "Ben yapmadım

Benim olanı korumaya bu kadar önem verdiğini biliyordum. Bunu her şeye rağmen Dyaspora'nın seni iyileştirdiğine dair bir işaret olarak mı almalıyım?"

Daemon duruşunu düzeltiyor ve sırtıyor. İfadesi kibirli bir şekilde memnun, ancak gülümseme gözleri hariç yüzünün her yerine ulaşıyor. "Daha önce de söylediğim gibi, bir adamı Dyaspora'dan kurtardığınızda, kendinize sonsuz bir sadakat kazanmış olursunuz."

Thorne sırtarak karşılık veriyor, memnun görünüyor. "Bu her şeyi çözer o zaman." "Neyi hallettik?" Daemon sertçe soruyor.

"Gül ayına kadar Isabelle'i benim için koruyacaksın." Yerdeki Foulo'ya isyankâr bir bakış fırlatıyor. "Ondan önce ona bir şey olmasına izin veremem."

"Gül Ayı'nda ne olacak?" Soruyorum ama kimse beni duymuyor gibi görünüyor. "Ama-" Daemon dehşete düşmüş gibi bakıyor. "Onu koruyamam."

"Neden?" Kralın ağzının köşesi yukarı kalkıyor. "Saraya dönmek istediğini sanıyordum."

"Peki ya gün içinde?" diye soruyor Daemon, bir kralla konuşmasını beklediğimden biraz daha kaba bir şekilde.

Thorne bunu doğal karşılıyor gibi görünüyor. "Eninde sonunda bizim alışkanlıklarımızı benimsemek zorunda kalacak. Güneş tepedeyken uyumak, eğer karanlıkta kalınırsa hiç de zor değil."

"Ama az önce tüm pozisyonlarımın geri verileceğini söylediniz." Sesi biraz çaresiz geliyor. "Komutan tüm zamanını bir kadını koruyarak geçiremez. Orduyu kim yönetecek?"

"Ordumun komutanı için gülümün aya kadar güvende tutulmasını sağlamaktan daha önemli bir görev düşünemiyorum."

Daemon hem kızgın hem de dehşete düşmüş görünüyor. "Ama-"

"Sessiz olun!" Thorne, daha birkaç dakika önce odayı susturan aynı emredici ses tonunu kullanarak gürlüyor. "Beni sına Ashwater. Söz verdiğim gibi istediğin her şeyi elde ettin. Minnettarlıktan yeri öpüyor olman gerekirdi. Fikrimi değiştirmem için bana bir sebep verme."

Daemon dişlerini gıcırdatıyor ama sonunda geri adım atıyor. Bir kez başını sallıyor. "Peki." "*Evet, Majesteleri,*" diye düzeltiyor Kral Thorne, ses tonu alaycı.

Daemon'un boynundaki kaslar geriliyor. Elleri yumruk şeklinde kıvrılıyor ve sanki az önce Foulo'ya saldırdığı gibi kralla saldırmamak için kendini zor tutuyor gibi görünüyor. Nefesimi içime çekiyorum.

Nefesimi duymuş gibi görünen Daemon bana bakıyor. Gözlerimiz birleşiyor ve gözlerinin arkasından yüzlerce düşüncenin geçtiğini görüyorum. Sonra, aynen böyle, rahatlıyor. Yüzü bomboş bir hal alıyor ve başını Thorne'a doğru eğerek selam veriyor. "Evet, Majesteleri."

Thorne ellerini çırpıyor ve gülümsüyor. "Güzel."

Hareket ve ses odaya geri dönmüş gibi görünüyor ve kralın öfkesi geldiği gibi hızla kayboluyor. Yine de kulaklarım çınlıyor. Şok olmuş, hatta bitkin hissediyorum. Az önce neye tanık olduğumu bilmiyorum ama odadaki ve Daemon ile kral arasındaki gerilim o kadar yoğun ki nefes almakta zorlanıyorum.

"Isabelle'i akşam yemeği için hazırlanmak üzere odasına götür. Gül ayına kadar her akşam onu görmek istiyorum," diyor Thorne Daemon'a, sanki ben orada yokmuşum gibi benden bahsederek.

"Ay'da ne olacak?" Tekrar soruyorum, daha yüksek sesle.

İkisi de dönüp bana bakıyor. Thorne'un gözleri şaşkınlıkla öfke arasında bir yerde kısılıyor. "Düğünümüz tabii ki."

Vay anasını.

Mideme bir taş düşüyor ve bir an için hasta olacağımı düşünüyorum. Ya da belki yine bayılacağım. Bu haftaya kadar hayatımda hiç bayılmamıştım ama yemin ederim ciğerlerime yeterince hava alamıyorum. Bir elimi alnıma koyuyorum.

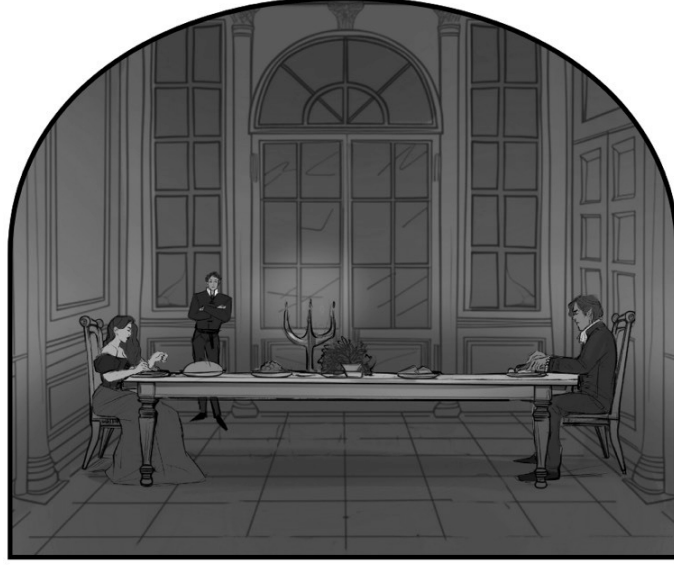
Aynı anda hem Daemon hem de kral bir adım öne çıkıyor, düşersem beni yakalamak için ellerini uzatıyorlar.

Kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor ve aralarına bakıyorum. Daemon'un gözleri panikle irileşirken, kralın gözleri kızgınlığa benzer bir şeyle daralıyor.

Bir an için kendimi kapana kısılmış gibi hissettim. Gerçekten anladığımdan emin olmadığım iki gücün ortasında kaldım.

Sonra bir nefes çekiyorum ve kendimi sabitliyorum.

Kimsenin beni yakalamasına gerek yok, kendim yaptım... ama zihnimin arkasında bunun son kez ortada kalmış hissettiğimde olmayacağını söyleyen küçük bir ses var.

CHAPTER TWELVE

ALIX

"Awedding?" Sepetinde Sushi taşıyan Odessa'nın yanında uzun bir koridorda hızla yürürken yüksek sesle fısıldıyorum. "Lanet olası bir düğün mü? Hayır, *hayır*, kesinlikle değil."

"Çeneni kapatır mısın," diye tıslıyor. "Bunu burada konuşamayız."

Ona ters ters bakıyorum. Kafam karışık, sinirliyim ve en kötüsü ve en utanç verici olanı, garip bir ihanet duygusu hissediyorum. Sanki Daemon bunu bana söylemeye borçluymuş gibi. "Sadece neler döndüğünü bilmek istiyorum!"

"Şşşt," diyor Dessa, neredeyse çaresizce. "Belle küfür etmez."

Bir kaşımı kaldırıyorum, bir an için üzüldüğüm şeyden uzaklaşıyorum. "Evet, öyle. Anaokulu öğretmenime amcık dediğimde kimin hatası olduğunu sanıyorsun-"

"Şşşt!" diye tekrar araya giriyor, omzunun üzerinden bakıyor. "Neredeyse geldik, sadece bir dakika bekle!"

Taht odasında bayımadım ama neredeyse bayılacaktım. Hızla dışarıya, giriş salonuna çıkarıldım ve orada aniden tekrar normal nefes alabildim. Daemon dışarı çıktığımızda bana tek kelime etmedi ya da yüzüme bile bakmadı. Sadece Odessa'nın beni odama götürmesini istedi.

Kralın ona bana kendisinin eşlik etmesini söylediğini belirtmedim, ama şimdi keşke söyleseydim diyorum. *Şu anda* cevaplara ihtiyacım var ve Dessa bunları bana paniklemiş beynimin anlayabileceği kadar hızlı vermiyor.

Sonunda sıradan görünen bir kapının önünde durup kapıyı açıyor ve beni bir yatak odasına itiyor.

Yazlık Saray'dakine benziyor ama beyaz ve altın rengi dekor yerine bu oda kırmızı ve morun karamsar tonlarıyla dekore edilmiş. Her duvarda kemerli vitray pencereler var, güneş ışığında çok güzel olacaklarını hayal edebiliyorum ama şimdi karanlık ve seçilmesi zor.

Odessa kapıyı kapatıyor ve sanki saklanan birini bulmayı bekliyormuş gibi hızla odanın içinde dolaşıyor, gardırobu açıyor, banyoyu ve yatağın altını kontrol ediyor. Yalnız olduğumuzdan emin olunca uzun bir nefes veriyor. "Pekâlâ. Ne sikim istiyorsan söyle."

Neredeyse gülümseyeceğim, ama sonra onun da bu işin bir parçası olduğunu hatırlıyorum ve mizah beni bir anda terk ediyor. "Evleneceğimi biliyor muydun?"

"Evet."

"Neden kimse bana söylemedi?"

"Bildiğini sanıyordum."

"Hayır! Bilseydim bunu asla kabul etmezdim."

Yüzünü buruşturuyor. "Birçok kadın bir kralla evlenme şansı için heyecanlanır."

"Evet ve pek çok kadın daha önce evlenmemiştir," diye çıkışıyorum. "Bunu bu kadar kısa sürede tekrar yaşamak istemiyorum. Belki de hiçbir zaman! Her neyse, eğer büyükannem kralınızı istemediyse, iyi bir nedeni olduğunu varsaymak zorundayım. Büyükbabam o kadar da büyük bir ödül değildi."

"Ca-"

"Bana sakın olmamı söyleme!"

Kelimeler ağızından çıktığı anda onu terslediğim için kendimi biraz kötü hissederek kızarıyorum.

Rahatsızlığımı örtmek için kapının yanından Sushi'nin sepetini alıyorum ve onu saldıgım kırmızı kadife kaplı yatağa doğru ilerliyorum. Kedi bana sitemle bakıyor ve ben de özür dilercesine başını tırmalıyorum. Sonra yatağın ucuna oturup Dessa'ya dönüyorum ve sakinleştirici derin bir nefes alıyorum. "Açıkla."

Ellerini eteğinin içinde sıkıyor. "Sadece iletişimsizliği anlamıyorum. Lanetin nasıl bozulduğunu düşündün? Kral

gerçek aşkı bulmak için."

"Evet... ama bunun onunla evlenmek anlamına geldiğini bilmiyordum."

Odessa yüzünü buruşturuyor, aynı anda hem özür dilemiş hem de gergin görünüyor. "Özür dilerim. Gerçekten bildiğini sanıyordum."

"Bunu yapamam, ben-" Zaten evli olduğumu söylemeye başlıyorum ama konumuz bu değil gibi geliyor. Fae'lerin başka bir dünyadan gelen insan evlilik cüzdanımı umursayacaklarını sanmıyorum. "Onu tanımıyorum bile."

"Diğerleri de tanımıyordu."

Gözlerim büyüdü. "Pardon? Hangi diğerleri?"

Odessa dudaklarını büzüyor ve odayı geçip yatağında yanıma oturuyor. "Biliyorsun... Yani, sence kral lanetin yüz yıl boyunca hiçbir şey yapmadan devam etmesine izin mi verdi?"

"Bunu gerçekten düşünmemiştim."

"Laneti bozacak doğru kadını bulmak için altı kez daha denedi. Evlenemeden ayrılan tek kişi Belle oldu. Onu bu yüzden geri istediğini düşündüm - belki de laneti bozacak olan oydu."

"Peki diğer eşlere ne oldu?"

"Lanetin bozulmadığı anlaşıncaya evlerine dönmelerine izin verdi."

Ona göz kırpiyorum. "Gitmelerine izin verdiyse, bu zaten hiçbirini sevmediği anlamına gelmez mi?"

Odessa kaşlarını çatıyor. "Ben de hep öyle düşünmüşümdür. Bu yüzden Belle'in doğru kişi olduğu mantıklı geliyordu, biliyor musun? Kaçan oydu ve belli ki kral onun geri dönmesini istiyordu. Genç kalması için ona kolyeyi falan verdi."

Kolyeyi yakamdan çıkarıp inceliyorum. Daemon'un geçen gün bu konuda söylediklerini duymuş ve kabul etmiş olsam da, Nana'nın isteseydi tamamen ölümsüz kalabileceği hâlâ aklıma tam olarak yerleşmemişti.

"Aman Tanrım," diye geveliyorum, gözlerim kocaman. "Bunu takarsam yaşlanmayı durduracak mıyım?"

Bekle, buna cevap verme... Zaten biliyorum. Sadece bunu düşünmemiştim."

Sessizliğe gömüldük, Odessa ben düşünürken beni izliyordu.

Kitapta Thorne ve Rose evleniyorlar, ama bunun laneti bozmak için bir gereklilik olduğunu fark etmemiştim. Garip bir şekilde, kral için üzüldüm. Kalabalık bir izleyici kitlesinin önünde sadece birkaç dakika geçirdiği için bunu söylemek zordu ama kral o kadar da kötü birine benzemiyordu. Belki biraz soğuk? Ama

Daemon ve Odessa'nın onun hakkında konuşmalarından gaddar bir canavar bekliyordum, ama Kral Thorne'un severek büyüdüğüm karakterden hiçbir farkı yok gibiydi.

"Ben evlenmiyorum," diye ısrar ediyorum. "Daemon'a bir ay kalacağıma ve sonunda paramı verip beni eve götüreceğine söz verdim. Bu konuşmanın hiçbir yerinde evlilikten bahsedilmedi."

Odessa dudağını ısırtıyor. "Belki Daemon'un bir planı vardır?"

"Ah evet," diye ağızımdan kaçırdım. "Bu da başka bir şey. Daemon'ın taht odasında ne işi vardı? Resmen diğer askere saldırdı."

"Evet... dışarıdan duyabiliyorduk. Ne düşünüyordu bilmiyorum ama Foulo'dan hep nefret etmiştir. Belki de bütün mesele buydu."

"Kral Thorne neden Isabelle'i güvende tutacak kişinin Daemon olmasını istesin ki? Daha yeni *hapisten* çıktı."

"Belki de onu Dyaspora'dan çıkardığı için Thorne'a borçlu olduğu ve lanet kalkmazsa özgürlüğünün tadını asla çıkaramayacağı içindir. Ve Dyaspora'ya gönderildiği için onu yargılamazdım. Anlamıyorsunuz."

"Evet, çünkü kimse bana ne olduğunu anlatmadı. Neden sürgün edildi?"

"Bunu gerçekten ona sormalısın. Bu benim hikâyem değil."

Nana gibi davranmayı kabul ettiğimde Daemon'la yaptığım konuşmayı düşünerek iç geçiriyorum ve içime bir huzursuzluk çöküyor. Krallığı kurtarmakla ilgili hiçbir şey söylememişti, sadece arkadaşları hakkında...

"Evlenmek istesem bile bunun bir önemi var mı? Gerçekten ninem olmasam bile laneti bozma şansım olduğunu düşündüğünüzü biliyorum ama bunun işe yarayacağından emin değilim."

"Biz de emin değiliz ama geriye pek fazla iyi seçenek kalmadı. Tüm Vernallis'in sonsuza dek yok olmasına sadece bir ay kaldı. Bu beni etkilemeyecek ama tanıdığım herkes gitmiş olacak." Sesi hüzünlü bir hal alıyor ve konuştuğunda yüzündeki ifade kederli bir hal alıyor.

"Bana bunun seni neden etkilemediğini tekrar açıklar mısın?" Kendi dudağımı kemirerek soruyorum.

"Çünkü Hydratta'da doğdum," diye hızlıca cevap veriyor. "Orası Vernallis'in güneyindeki krallık. Hayatımın neredeyse tamamını burada geçirmiş olsam da, teknik olarak Vernal vatandaşı değilim."

"Jett, Fox ve Kastian için de aynı şey geçerli mi?"

Başını sallıyor. "Sanırım öyle. Onları senden daha iyi tanımıyorum ama Kastian kesinlikle Hydratta'dan."

"Onu tanıyor musun?"

Başını sallıyor, ifadesi kararıyor. "Pek sayılmaz. Daha önce tanışmıştık ama beni hatırlamadığına göre pek de unutulacak bir şey değildi. Çoğunlukla sadece ailesini tanıyorum. O-" Kapı aniden yüksek sesle çalınca sözünü yarıda kesti.

Kapı açılıyor ve Odessa ile aynı kırmızı ve siyah üniformayı giymiş ve kocaman mor bir kutu taşıyan başka bir hizmetçi içeri giriyor. Sertçe reverans yapıyor. "İyi günler leydim. Size bunu getirmem istendi."

Kutuyu bir yarışma programında ödül veriyormuş gibi havaya kaldırıp kapının yanındaki şifonyerin üzerine bırakıyor.

"Nedir bu?" diye soruyorum.

Hizmetçi sadece başını sallıyor. "Sormadım hanımefendi."

Hizmetçi başka bir şey söylemeden geri çekiliyor ve Odessa yataktan atlayıp odanın diğer ucuna doğru yürüyor. Kutuyu açıyor ve soluk soluğa kalıyor.

"Nedir bu?" Tekrar soruyorum, daha ısrarla.

Zihnim mümkün olan en kötü seçeneklere atlıyor. *Kurtçuklar... meyveli kek... birinin kafası.*

"Bu muhteşem," diye haykırıyor Odessa, ışıltılı gümüş bir elbise çıkarıp kendine doğru tutarak. "Ve bir not var. "Akşam yemeği 3'te" yazıyor.

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Üçte mi? Biraz erken değil mi?"

"Sabahın üçü," diye açıklıyor Odessa. "Karanlıkta yaşamaya alışacaksın. Bir süre sonra o kadar da kötü değil..."

Yüzümü buruşturdum ve ellerimin arasına gömdüm. *Bundan çok şüpheliyim.*

Birkaç saat içinde Odessa beni banyo yapmaya ve gümüş elbiseyi giymeye ikna etti. Saçımı ve makyajımı yaptı ve bitirdiğinde kendimi zar zor tanıyordum.

"Bu düğünü asla yapmamam için 1075 numaralı sebep." Köşedeki boy aynasında kendime bakıyorum. "Arada bir güzel ama asla her gün böyle giyinemem."

"Ama harika görünüyorsun," diye ciyaklıyor Odessa.

Elbise straplez, korse tarzı bir bedeni ve yere kadar uzanan A kesim bir eteği var. Kumaşı hafif metalik ve her hareket ettiğimde parlıyor. Tüm görünüm Met Gala'dan çok balo havası veriyor, ama iyi görüldüğümü itiraf etmeliyim.

Öte yandan rahat mı? Hiç de değil.

"Benimle yemeğe yürüyecek misin?" diye sordum. "Nereye gittiğimi bilmiyorum ve sanırım 'Belle' biliyordur."

Belle ve Nana hakkındaki algım her geçen dakika daha da genişliyor. Büyükanнем gibi davranmaktan çok *Dikenler Krallığı*'ndaki Rose'un kostümünü giyiyormuşum gibi hissediyorum. Belki de bu o kadar kötü değildir. Eğer Nana Rose'u kendine benzetmişse, umarım benim taklidim de inandırıcı olur.

"Daemon seninle yemeğe kadar yürüyecek," diyor Odessa düşüncelerimi bölerek. Kaşları kırışıyor. "Şimdiye kadar burada olmamasına şaşırdım. Kral seni korumasını söyledi ve eğer korumazsa başı ciddi belaya girecek."

"Beni neden koruması gerekiyor? Kale güvenli değil mi?"

Omuz silkiyor. "Sanırım sarayın geri kalanı. Hepimiz lanet sorun değilmiş gibi davranmayı seviyoruz ama bu senin için gerçekten tehlikeli olabilir."

Sanki onu çağırmışız gibi kapı açıldı ve Daemon içeri girdi. Kapıyı çalma zahmetine girmedi ve ben kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. Ya üstümü değiştiriyor olsaydım?

Aslında, onun huzurunda asla kıyafet giymeme geleneğini sürdürdüğüm için muhtemelen bunun hiçbir önemi olmazdı.

Daemon başı öne eğik, düşünceleri içinde kaybolmuş bir halde içeri girer. İfadesi okunamıyor, kaşları çatık, sanki kafasında bir şeyler evirip çeviriyor. Bir süre sonra başını kaldırdı.

Gözleri bana dikildiği anda donup kalıyor. Ağzı hafifçe aralandı ve yüzünde bir şey titreşti-şok mu? Tanıma mı? Açlık mı?

Bakışları üzerimde geziniyor, yavaş ve derin, sanki her ayrıntıyı hafızasına kaydediyor. Bu sadece bir bakış değil; bir inceleme, bir çözülme. Tenim karıncalanıyor, sanki bana tek bir elini bile sürmeden beni çırlıçıplak soyuyormuş gibi, onun incelemesi altında ısı çiçek açıyor.

Sonunda gözleri tekrar benimkilerle buluştuğunda, kendimi kapana kısılmış hissederek sertçe yutkunuyorum.

-Tam olarak anlamadığım bir şeyin ağırlığı altında sıkışıp kaldım. "O kadar kötü, ha?" Kaygımı örtmeye çalışarak şaka yapıyorum.

Yutkunuyor ve başını sertçe sallıyor. "Hazır mısın?" "Sanırım," diye mırıldanıyorum. "Sanırım başka seçeneğim yok?"

Tekrar başını sallıyor. "Bunu şimdi halletmek daha iyi. Bu yemek sırasında onu kesinlikle Isabelle olduğuna ikna edebilirsen, konuyu bir daha açmayacaktır."

"Şimdiden şüphelenmeye başladı mı?" Panikle sordum.

"Hayır... Sanmıyorum."

Bunu söyleme şekli bana güven vermiyor ama onu salona kadar takip etmekten başka yapacak bir şey yok. Daemon bana önünden yürümemi işaret ediyor ve ben de bir filmdeki prenses gibi ayağım takılmasın diye elbisemin eteğini tutuyorum.

"Eğer şüpheli değilse, o zaman neden geride kalıp onunla konuşmak zorundaydın? Ne istiyordu?"

"Geride kalmamın nedeni bu değildi," diyor kısaca.

"Oh... o zaman neden?"

Sanki bana bakmak istemiyormuş gibi gözlerini önünde sabit tutuyor. "Belki de önümüzdeki bir ay boyunca günün her saniyesini seninle geçirmeye karar vermeden önce kendime bir dakika ayırmaya ihtiyacım vardı? Görünüşe göre birbirimizi gerçekten tanımak üzereyiz, Peaches."

"Bu berbat bir şey," diye geveliyorum.

Bana yan gözle bakıyor ve kaşını kaldırıyor.

"Sadece senin için berbat demek istedim. Muhtemelen beni bir daha görmeyi beklemiyordun, sonra Isabelle olduğumu düşündün ve şimdi beni sürekli takip etmek zorundasın. *Woof*."

Şok olmuş bir şekilde bir an bana bakıyor, sonra arkasını dönüyor. "Sanırım böyle de söyleyebilirsin."

"Umarım bunun benim için de berbat bir şey olduğunun farkındasındır," diye devam ediyorum, ağzımdan çıkan saçmalıkları durduramıyor gibiyim. "Tek gecelik ilişki adabını pek bilmem ama böyle olmaması gerektiğine eminim."

"Üzgünüm," diye homurdandı.

"Bunu biraz dürüstlikle telafi edebilirsin." Daemon çenesini kapatıyor. "Bu da ne demek şimdi?" "Bana düğünden bahsedecek miydin?"

Daemon o kadar rahatsız görünüyor ki acı çektiğini düşünebilirsiniz. "Eninde sonunda."

"Yani kasıtlı olarak bundan bahsetmedin," diye suçluyorum. "Sadece bildiğimi düşündüğün için sana şüpheyi yaklaşıyordum ama lütfen benden sakladığın diğer bilgileri de paylaşmaktan çekinme."

Gözlerini uzun koridorda sabit tutuyor, bana doğru bakmaya bile isteksiz görünüyor. "Anlaşmamızda hiçbir şey değişmedi."

"Bunun nasıl mümkün olduğunu anlamıyorum."

İçini çekti. "Thorne'la evlenmenin senin için yasal bir bağlayıcılığı yok ki. Evlenirsen lanet zaten kalıcı olur. Thorne lanetin etkisine girdikten sonra gitmen umurunda bile olmaz, inan bana. Kastian'a seni eve götürmesini söyleyeceğim."

Beni eve götürecek kişi kendisiymiş gibi davranmayı bırakmış olması dikkatimden kaçmadı. Şimdi, Kastian'ın bunu yapmasını planlıyor. Çünkü lanetin onu ele geçireceğini biliyor, yoksa başka bir şey mi var?

"Ya lanet bozulursa?"

Başını sallıyor. "Dürüst olmak gerekirse, bundan şüpheliyim, ama eğer bozulursa, o zaman bir şeyler düşünürüm. Sahte bir ölüm düzenleriz ya da ortadan kaybolursun."

Başım dönüyor. Bunun benim için neden önemli olduğunu gerçekten anlamıyor gibi görünüyor. Ya da belki de hiç düşünmüyor? Gerçek düğünün pek önemi yok. Ben daha çok sonrasını düşünüyorum. Görünüşü kurtarmak için kralla yatmamı mı bekliyor?

Aslında düğünden sonrasını boş ver. Önümüzdeki bir ay boyunca onunla yatmamı mı bekliyorlar? *Evet, hayır... Ben bunun için imza atmadım.*

Bu çok rahatsız edici düşüncüyü dile getiremeden, neredeyse elbiseme takılıyorum ve Daemon sonunda bana yan yan bakıyor. Önlüğümü ayak bileklerimin üzerinde tutuyorum ve ona yetişmek için neredeyse koşuyorum. Sanki çok hızlı yürüdüğünü yeni fark etmiş gibi koridorun ortasında kısa bir süre duruyor.

Durmasını beklemiyorum ve momentumum beni bir adım daha ileri taşıyor. Ayağım takılıyor ve neredeyse yüzüstü düşüyordum ki iri bir el uzanıp üst kolumu sarıyor ve beni sabitliyor.

Şaşkınlıkla ona bakıyorum, sonra kolumdaki parmaklarına. Bu şimdiye kadarki en basit dokunuş ama yine de kalbim King Thorne beni öptüğünde kesinlikle hızlanmadığı şekilde hızlanıyor. Ağzım kuruyor ve midem bulanıyor. *Tanrım, bu iyi bir şey olamaz.*

Daemon elini bırakmıyor, onun yerine hafifçe öne çıkarak kişisel alanıma giriyor. "Bak," diyor sessizce. Dili dışarı fırlıyor ve alt dudağının üzerinde endişeyle geziniyor. "Ben de tıpkı senin gibi bu saçmalıkları kafamdan uyduruyorum. Hiçbir şey değişmedi."

"Ay sonunda kralla evlenmezsem ya da lanet bozulmazsa *tam olarak* ne olacak?" Bu koridorda yalnızken her an birilerinin üzerimize gelebileceğinin farkında olarak söylüyorum. "Hayvana dönüşüyorsun, değil mi?"

Bir elini saçlarının arasında gezdiriyor, biraz çelişkili görünüyor. "Hayır, tam olarak değil. Kitabın bazı şeyleri değiştirdi ve bu da onlardan biriydi."

"O zaman bana gerçeği söyle."

"Şöyle söyleyelim: Lanet, kendi yüzümüzü korusak bile hayvan gibi davranmamıza neden oluyor."

Hayvan gibi davranmak mı? "Tam zamanlı bir korumaya ihtiyacım olacak kadar tehlikeli olan şey bu mu?"

Sanki beni tuttuğunu yeni fark etmiş gibi elini bırakıyor ve geri adım atıyor. Boğazını temizliyor. "Evet. Ayrıntıları sormadan önce şunu bil ki, lanetin bize gerçekte ne yaptığını asla görmek zorunda kalmayacağını umuyorum."

"Laneti gerçekten bozabileceğimi düşündüğün için mi?"

"Hayır, Peaches. Çünkü lanet etkisini gösterdiğinde yakınımızda olmayacaksın. Yapacağım son şey bu olsa bile -ki muhtemelen öyle olacak-kimsenin sana zarar vermeyeceğinden emin olacağım."

Kalbim yeniden çarpmaya başladı. "Neden böyle şeyler söyleyip duruyorsun?" Gözlerini kırıştırtıyor, belli ki kafası karışmış. "Güvende olacağınızı garanti ediyor musunuz?" "Hayır..."

Bu vaatlerde bulunma şeklinin platonik olmadığını nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Normal bir insan bana böyle bir şey söylese, bir teklifin yaklaştığını ya da onun deli bir sapık olduğunu düşünürdüm, ama bu tamamen ayrı bir konu.

Sanırım ses tonu isteksiz bir bebek bakıcısı ve koruma gibi değil. Sanki umursuyormuş gibi.

Daha konuşmadan utandığım için kalın kalın yutkunuyorum. "Sürekli beni... ne bileyim... önemsiyormuşsun gibi şeyler söylüyorsun?"

"İstiyorum," diyor kesin bir dille.

Kalbim hızlanıyor, göğsüme çarpıyor.

"Sen olmadan arkadaşlarımı Dyaspora'dan kurtarmanın hiçbir yolu yok. Laneti kırmak için en ufak bir şansımız bile yok. Tabii ki sana ne olacağı umurumda." Kalın kalın yutkunuyor ve büyük bir adım daha geri atıyor. "Akşam yemeğine geç kalacaksın."

Kalbim duracak gibi oluyor ve yeniden başladığında artık gerginlikle çarpıyor.

Yine tam bir aptalım. Amacının ne olduğunu açıkça ortaya koydu ve bardaki adamlarla karşımdaki Peri askerinin birbirinden çok farklı iki insan olduğunu bir türlü kafama sokamıyorum. Benim kim olduğumu anladığında her şey değişti ve bu bir peri masalı romantizmine dönüşmüyor. Buraya kralın sahte nişanlısını oynamaya geldim ve buna odaklanmam gerekiyor, yoksa sonuçları ölümcül olabilir.

Kral Thorne. "Trendeki talihsiz kazanın haberini ^{yeni aldım,}" diyor. "Ellender'a dönüşünüz şimdiden bu kadar zor olduğu için üzgünüm."

"Oh... sorun değil," diyorum, her ne kadar sorun olmasa da.

Kral ve ben, süslü bir şekilde dekore edilmiş bir yemek odasının ortasındaki çok uzun bir yemek masasının iki ucunda oturuyoruz. Masa genellikle on iki kişilik, hatta daha fazla kişilikmiş gibi görünüyor ama bu gece her iki uçta da sadece iki sandalye var. Odadaki diğer tek kişi Daemon, duvara yaslanmış, sıkılmış ve burada sıkışıp bizi yemek yerken izlediği için sinirlenmiş görünüyor.

Bu şimdiye kadar gördüğüm en aptalca oturma düzeni ama kimliğimi açığa çıkarmak istemediğim için yorum yapmıyorum.

"Kazadan nasıl kurtuldunuz?" diye sorar kral.

"Ah...şey..."

"Arabamız atlayacak kadar yavaşladı," diye araya giriyor Daemon.

Kral ona bakıyor, belli ki sinirlenmiş. "Sana sormadım. Sessiz ol."

Daemon sadece omuz silkiyor, özür dilemez görünüyor.

"Öyleyse söyle bana." Thorne bana döndü. "Ayrı kaldığımız bunca zaman boyunca ne yaptın?"

Aslında cevabımı hazırlamıştım.

Dikenler Krallığı'nın sonlarına doğru Rose'un babası ölmek üzere olduğu için Ellender'ı terk ettiği bir bölüm var. Kitapta geri dönüyor ve Kral Thorne ile evleniyor. Bu kısmın en azından çoğunlukla doğru olduğunu umuyorum.

Belki de Nana gitti ama Rose gibi geri dönmek istedi.

Belki de maden yangını asla geri dönememesinin nedenidir, bu yüzden neler olabileceği hakkında bir kitap yazmıştır?

Eğer öyleyse, bu inanılmaz derecede üzücü ve Nana'nın bunca yıl Ironhill'de kaldığını ve Ellender'e dönebilmeyi dilediğini düşündükçe kalbim suçluluk ve sempatiyle çarpıyor.

"Şey-" Ben başlıyorum.

"Şimdi geri döndüyse ne yaptığının bir önemi var mı?" Daemon yine araya giriyor.

Thorne öfkeli görünüyor ve çatalını büyük bir gürültüyle düşürüyor. "Bir daha sözümü kesersen, kafanı lanet masaya geçiririm."

Daemon'ın yüz ifadesi açıkça *denediğini görmek isterdim* diyor ama o sadece "Sadece sorularına cevap veriyorum" diyor.

"Yapma," diye tersliyor Kral Thorne. "Burada olduğunu unutmamı imkânsız hale getiriyorsun."

"Madem beni burada istemiyorsun, o zaman neden burada olmamı emrediyorsun?" Daemon karşılık verir. "Başka bir yerde olmaktan mutluluk duyarım. Onu her dakika izlemem için ısrar eden sensin."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Nasıl oluyor da bir kralla böyle konuşabiliyor? Diğer herkes kralın yanında dikkatli olmanın önemli olduğunu ima etti. Daemon ne düşünüyordu?

Şaşkınlığımı gidermek için Kral Thorne Daemon'ı görmezden geliyor ve bana dönüyor. "Lütfen devam edin."

Ağzım açık kalıyor ve bir an ne söylediğimi hatırlamaya çalışıyorum.

"Geri dönemedim," diyorum nefesimi tekrar bulduğumda. "Kapı bir mayın yangını tarafından kapatılmıştı. Geri dönebilirdim; elbette dönmek istedim ama dönemedim. Yangın herkesi uzaklaştırdıktan sonra bile altmış yıl boyunca aynı kasabada kaldım ve bir gün geri dönebileceğimi umdum."

Kral Thorne'un gözleri bir an için büyüdü, sonra ifadesi donuklaştı. "Ve tüm bu süre boyunca kolyeyi taktın?"

"Ah-" Ninemin çocukluğum boyunca bu madalyonu taktığını düşünüyorum. Bir noktada takmayı bırakmıştı ama ne zaman taktığını hatırlayamıyorum. "Evet, tabii ki."

Genişçe gülümsüyor. "Bunca yıl ailen olmadan yalnız kalmak senin için acı verici olmalı."

Zayıfça gülümsüyorum. Ninem bunca yıl yalnız kalmamış olsa da -ki ben bunun canlı kanıtıyım- bunu düşünerek gülümsemesi biraz iğrenç geliyor.

Taht odasında bana gülümsemesi artık yok. Bana çok pahalı bir arabaya hayranlıkla bakıyormuş gibi bakıyor ve bu rahatsız edici. Hiç de aşık bir adamın bakışı değil. Yine de aşık bir erkeğin nasıl görüldüğü hakkında ne bilebilirim ki? Kesinlikle daha önce bu bakışı hiç tanımlayamadım.

Bunu fazla düşünüyorum.

Ama yine de, Nana gittiğinden beri altı kez evlendi. Neredeyse bu konuyu açmak istiyorum, sadece ne söyleyeceğini duymak için, ama bana söylediği için Odessa'nın başını belaya sokmak istemiyorum.

Kimliğimi açığa çıkarmadan onun ikiyüzlülüğüne dikkat çekmenin bir yolunu bulmaya çalışıyordum ki Kral Thorne konuyu değiştirdi. "Düğüne çok az kaldı ama bence o zamana kadar saraya senin kim olduğunu hatırlatmalıyız. Dönüşünüzü ve yeni nişanımızı kutlamak için bir balo düzenleyeceğiz."

Bunu sanki çoktan karar verilmiş gibi söylüyor, ben de bir kez daha başımı sallıyorum. "Elbette."

"Belki bu geceden iki hafta sonra," diye düşünüyor.

Yine sadece başımı sallıyorum. Belki bir balo eğlenceli olur? Para sorun olmasaydı ve gidecek ikiden fazla arkadaşım olsaydı yapacağım otuzuncu yaş günü partisi gibi.

Dur bakalım. Hangi tarihte? Balonun gerçek doğum gününe denk gelmesi mümkün mü?

Sormak için ağzımı açtım ama Thorne'un sandalyesinin taşa sürtünme sesiyle irkildim. Çatalını bir çınlamayla bıraktı ve aniden ayağa kalktı.

"Bitirdin mi?" Şaşkınlıkla soruyorum.

"Güneş doğuyor," diyor sertçe, pencereyi işaret ederek.

Dönüyorum ve yağmurun nihayet durduğunu görüyorum. Karanlık ufukta en ufak bir pembe belirti var.

Thorne Daemon'a döndü. "Isabelle'i odasına geri götür."

Bir kez olsun itiraz etmedi. Elimini hızla tutup beni yemek odasından dışarı çıkarırken yüzü gergindi, neredeyse beni merdivenlerden yukarı sürüklüyordu.

"İyi gitti mi?" Aceleyle ilerlerken soruyorum. "Okuması zor bir adam. Kendimi hiç bitmeyen bir iş görüşmesindeymişim gibi hissettim."

"İyi geçti," diyor Daemon sertçe. Elimini sıkı sıkı tutuyor ve sürekli arkamızdaki pencerelere bakıyor.

"Emin misin?" Endişeleniyorum. "Çünkü hiç de öyle görünmüyordu..." *İlgileniyor musunuz? Nişanlı mı? Altmış yıl aradan sonra evlenmek istediği kadını göreceği için heyecanlı. "...mutlu."*

"Thorne asla mutlu olmaz. Sadece dinleyicileri olduğu zaman mutluymuş gibi davranır. Ama bir şey fark ettiğini sanmıyorum. İyi iş çıkardın."

"Ama..." Tekrar deniyorum. "Demek istediğim, eğer gerçekten iyi gitmiş olsaydı... Bilmiyorum."

Daemon koridorun ortasında durdu ve bana döndü. "Çıkar ağzındaki baklayı, Peaches, güneş doğmadan önce fazla vaktimiz yok."

Bıkkınlıkla içimi çektim. "Tamam, merak ediyorum da neden kendisi yapmak yerine seni sürekli benimle birlikte olmaya zorluyor?"

"Çünkü o bir kral ve hiçbir şeyi kendisi yapmıyor." "Evet ama neden ayrı odalardayız?"

Daemon'un ağzının köşesi aşağıya doğru dönüyor ve gözleri bana dikiliyor. "Seni becermek için beni neden dışarı atmadığını mı sormaya çalışıyorsun?"

Yanaklarımın kızardığını hissediyorum ama geri adım atmıyorum. "Evet, hemen hemen."

Parmakları sanki uzanıp beni yakalamak istiyormuş gibi esniyor. "Bunu istedin mi?"

"Hayır! Ama siz bana bu adamla evlenmem gerektiğini ve birbirimizi zaten iyi tanıdığımızı söylüyorsunuz. Nişanlısıyla daha fazla zaman geçirmek istememesi garip değil mi?"

Daemon esneyen parmaklarını yumruk yapıp cebine sokarken benden uzaklaşıyor ve koridorda yürümeye devam ediyor. Adımları güçlü ve her nasılsa öncekinden daha öfkeli. "Mahkeme eski moda. Muhtemelen sadece saygılı olmaya çalışıyordur. Gerçi Thorne'un bir kadını geri çevirdiğini hiç görmedim, yani düzüşmek istiyorsan muhtemelen ona sorabilirsin."

"Um, hayır. Kastettiğim bu değildi. İstemiyorum, sadece-" "Seni öpmesini sorun etmiyor gibiydin," diye homurdanıyor.

"Peki, tamam. Bu konuda kalın kafalı olmaya kararlı olduğumu görebiliyorum."

Daemon'un çenesi geriliyor ama cevap vermiyor. Belki de benimle aynı fikirde ve sadece bir sorun olabileceğini kabul etmek istemiyor. Ya da belki sadece aptallık ediyordur. Her iki durumda da, bu konunun tekrar gündeme geleceğinden eminim ve geldiğinde bununla başa çıkmaya hazır olmam gerekecek.

Kapıma vardığımızda Daemon durdu ve içeri girmemi işaret etti. "Şimdi ne yapmam gerekiyor, odamda mı bekleyeceğim?"

Cevabı yine kesik kesikti. "Evet."

"Ama yorgun değilim. Şehri gün ışığında görmek istiyorum, ben-"

"Hayır!" diye tıslıyor, kapımın önüne geldiğimizde bana sertçe dönüyor. "Güneş tekrar batana kadar odanı hiçbir sebeple terk edemezsin. Bana söz ver."

Ses tonundaki aciliyetten telaşlanarak geri çekiliyorum. "Söz mü?"

"Güzel. Kapını kilitle ve kimseye açma. Bana bile." Bir kaşımı kaldırdım.

"İçeri girmeye çalışmayı mı planlıyorsun?"

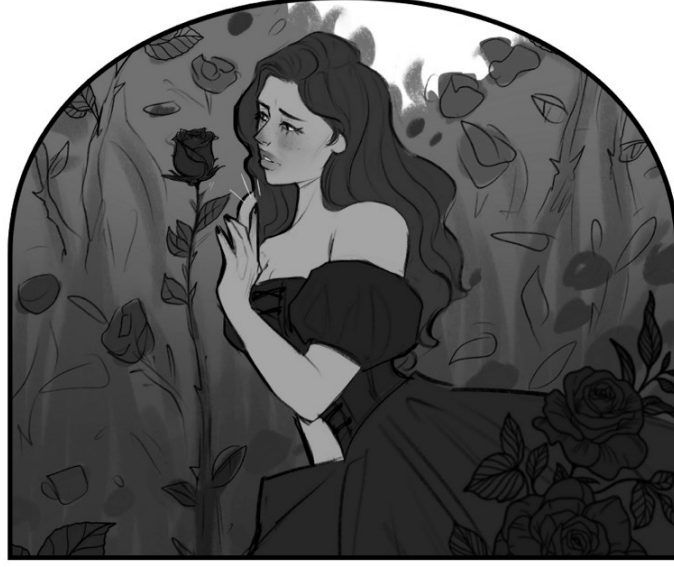
Başını sallıyor ve geri adım atıyor. "Hayır, ama lanetin bana ne yaptıracağını asla tam olarak bilemem."

Omurgamda bir ürperti dolaşıyor. "Daemon, ne-"

"Konuşmak için zaman yok. İçeri gir," diye tersliyor ve başıyla kapımı işaret ediyor.

İçimi küçük bir korku kaplıyor. Kral bu yüzden mi sürekli bir korumaya ihtiyacım olduğunu düşünüyor? Ama lanet onu da etkiliyorsa Daemon beni nasıl güvende tutacak?

Beni ondan kim koruyacak?

CHAPTER THIRTEEN

ALIX

Gözümü **kırpıyorum** ve birkaç gün geçiyor.

Geriye dönük programa alıştım ve sonunda hava aydınlandığında uyumaya başladım - bunun sonucu olarak lanetli mahkemeye hiç karşılaşmadım ama aynı zamanda biraz depresif hissetmeye başladım. Chicago'da mevsimsel depresyonun kötü olduğunu sanırdım ama burada bin kat daha kötü.

Hava karardığında odamdan çıkıp istediğimi yapabiliyorum - sorun şu ki yapacak hiçbir şey yok. Telefonum yok, Kindle'im yok, televizyonum yok ve podcast'lerim yok. Teknolojiye ne kadar bağımlı olduğumun hiç bu kadar farkında olmamıştım, ta ki birdenbire 1750'lerde yaşamaya başlayana ve ev işleri duvarlara bakmak yerine eğlenceli ve heyecan verici bir alternatif gibi görünmeye başlayana kadar.

Ne zaman odamdan çıkmak istesem, Daemon bana eşlik ediyor. Genellikle, her zaman izlendiğimden emin olma bahanesiyle arkadaşlarından birini getiriyor. Kastian ya da Jett'i getirdiğinde, tüm zamanını onlarla konuşarak ve ben orada yokmuşum gibi davranarak geçiriyor. Ancak bugün Fox'u getiriyor, bu yüzden aramızdaki sessizlik her zamankinden daha hissedilir.

Şato bahçesinin içinden geçen dolambaçlı patikada amaçsızca dolaşıyorum. Geçen gün yağın kar hala toprağı kaplıyor ve bitkilerin çoğu uykuda ya da donla kaplı. Görünen tek çiçek

Bu havaya dayanabilenler, buza bulanmış kırmızı ve pembe yapraklarıyla neredeyse gerçek dışı görünen güller.

Chicago'da hava Şubat ayı kadar soğuk ve kürklü kırmızı pelerinim ve ona uygun eldivenlerimle sarmalanmış olsam da North Face ceketimi ve yıpranmış Uggs'larımı gerçekten özlüyorum.

"Fae'ler üşümez mi?" Omzumun üzerinden Fox ve Daemon'a bakarak soruyorum.

"Üşüyoruz," diye yanıtlıyor Daemon. "Neden?"

"Çünkü kışlık giysileriniz o kadar da sıcak görünmüyor. Sıcak tutan giysiler yapmak için hiç nedeniniz olmadı mı diye merak ettim."

"Üşüdüysen içeri girebiliriz," diye homurdanıyor.

"Yani akşam yemeğine kadar oturup duvara bakabilir miyim? Oh ne güzel."

Yol boyunca birkaç adım daha yürüyorum, elimi dalgınca çalılardan üzerinde gezdirip yapraklardaki karı itiyorum. Hâlâ açmakta olan güllerden birinde duruyorum ve yapraklarındaki buzı temizlemek için uzanıyorum. Uzun bir diken eldivenimi delip parmağıma batıyor ve koluma acı saplanıyor. "Ah!"

Eldivenimi çıkarıp parmağımı ağzıma sokuyorum ve yarayı emiyorum.

Daemon ve Fox'un beni izlediği uzun bir sessizlik oluyor ve bunu bozan Fox olduğunda neredeyse şok geçiriyorum. "Thermia'da her zaman kış olur ve giysilerimiz sıcaktır."

"Her zaman kış mı?" Parmağımı ağızımdan geri çıkararak soruyorum. "Sadece soğuk bir iklim mi demek istiyorsun yoksa-"

"Her zaman kış," diye tekrarlıyor. "Mevsimler artık hiç değişmiyor."

Tamam... tuhaf bir ayrım ama kabul ediyorum. En azından bir şey hakkında konuşuyoruz.

"Eskiden değişirler miydi?" diye soruyorum.

Fox rahatsız görünüyor, sanırım sorumdan dolayı değil, sadece konuşmayı sevmediği için. "Evet."

"Onlar da lanetli mi?" Sorumu benimle konuşmak zorunda olmadığı için rahatlamış görünen Fox'tan çok Daemon'a yöneltiyorum.

Daemon başını sallıyor. "Tam olarak değil, ama sorunları olan tek krallık Vernallis değil, Peaches."

"Sanırım bunu detaylandırmayacaksın?"

Omuz silkiyor. "Bu konuda o kadar çok şey bilmiyorum. İstersen Fox'u rahatsız edebilirsin ama sana iyi şanslar."

Gözlerim kocaman sarışın adama kayıyor ve başımı sallıyorum. "Boş ver. Hadi içeri girelim."

Bana odama kadar eşlik ediyorlar.

"*Dikenler Krallığı*'nın kopyasını alabilir miyim?" Daemon'a sordum.

"Onu Yazlık Saray'da bıraktım. Burada birinin görmesi riskini almaya değmez diye düşündüm."

"Oh."

"Neden? Daha önce okumadın mı?"

"Onlarca kez, ama o kadar sıkıldım ki şampuan şişesinin arkasını okumanın heyecan verici olduğunu düşündüm."

Daemon biraz suçlu görünüyor, gözleri doğrudan bana bakmak yerine yana kayıyor. "Eğer okumak istiyorsan, burada yüzlerce kitap var."

"Gerçekten mi?" Hafifçe canlandım. "Nerede?"

Cevap vermeye başladı ama koridorun sonundan gelen tiz bir çığlıkla kesildi. "Daemon!"

Arkamı döndüğümde üç sarışın kadının köşeden bize doğru geldiğini görüyorum. Hepsi de diğer tüm Fae'ler gibi absürt derecede güzel, farklı renklerde birbirinin aynısı ipek elbiseler giymişler - biri kırmızı, biri altın, biri de yeşil.

Yeşil elbiseli kadın gruptan ayrılıyor ve bize doğru koşuyor, yüzünde belirgin bir heyecan var. Kendini Daemon'a doğru attı. "Döndüğünü duydum," diye bağırıyor, "ama inanmakta güçlük çektim."

Daemon'ın gözleri şaşkınlıkla açılıyor ve sanki içgüdüsel olarak onu yakalamak için kollarını uzatıyor. "Merhaba Claudette."

Kadın geri çekilir ve adamın koluna şakacı bir tokat atar. "Tüm alabildiğim bu mu?"

Merhaba mı? Doksan yıl oldu!"

Gözlerimi deviriyorum. Keşke bunun Daemon'a ilk kez birinin kendini atışı olduğunu söyleyebilseydim ama değil. Buraya geldiğimden beri geçen birkaç gün içinde onun çok popüler olduğunu fark ettim. Tüm saray onu görmek için can atıyor ve tanıdıklarıyla hasret giderebilmesi için sık sık d u r d u r u l u y o r u z . Yine de... hiçbiri bu kadın kadar güzel değildi.

Daemon Claudette'i bırakıyor ve hafifçe gülümseyerek geri çekiliyor.

"Nasılsınız?"

"Oh, aynı." İç çekiyor.

Gevezelik etmeye başlıyor, belli ki yakın zamanda evlenmiş olan kız kardeşinden ve onlar tanıştığından beri neler olup bittiğinden bahsediyor.

en son birbirlerini görmüşler. Bir şey varsaymak istemiyorum, ama bu eski bir kız arkadaş ya da en azından eski bir ilişki gibi görünüyor.

Ki bu tamamen sorun değil.

Gerçekten hiç umurumda değil. Sadece kendimi garip hissediyorum, açıkça parçası olmadığım bir sohbe hapsolmuş durumdayım. Bir ayağımdan diğerine geçiyorum ve rahatsızlığımdan dolayı söylediklerini dinlemek yerine aksanının kökenini bulmaya çalışıyorum.

Daemon bana hep biraz İrlandalı gibi gelirken, Kastian, Odessa ve Jett İngiliz gibi geliyor. Fox nereli olduğundan tam olarak emin olmak için yeterince konuşmuyor ama sesi bu kadına hiç benzemiyor. Sonunda Fransız olduğuna karar veriyorum ya da en azından ona benzer bir şey.

"Taht odasında olanları duyduğumda inanmadım." Claudette o kadar yüksek sesle konuşuyor ki, konuşmalarına tekrar kulak kabartmak zorunda kalıyorum.

"Sen orada değil miydin?" Daemon soruyor, sesini gerçekte kim olduğunu öğrenmeden önce hiç duymadığım kadar rahatlamış duyuyorum.

Başını sallıyor ve neşeye gülüyor. "Düşünüyorum da, uzun bir banyo yapmaya karar verdiğim tek seferde, on yıllardır olan tek ilginç şeyi kaçırıyorum."

Daemon sırtıyor. "O kadar da heyecanlı değildi."

Gülüyor ve tekrar koluna vuruyor. "Bunu Foulo'ya anlat."

Tamam. Bu kadarı benim için yeterli.

Odamdan çok uzakta değiliz ve kendi başıma yürüyebilirim. Burada durup kendimi rahatsız hissetmek zorunda değilim. Aslında yapabileceğim en iyi şey gitmek ve onları yalnız bırakmak. Daemon bana hiçbir şey borçlu değil. Onu tanımıyorum bile.

Umurumda değil.

Onlardan uzaklaşıp koridorda birkaç uzun adım attım. Arkama baktım. Daemon hareket ettiğimi fark etmedi ama Fox'un fark ettiği açık. Bana bakıyor ve omuz silkiyor. Bunu uzaklaşmamın umurunda olmadığı anlamına alıyorum. Mükemmel.

Fox'un kitabından bir sayfa alıyorum ve koridorda tek başıma ilerlerken hiçbir şey söylemiyorum. Koridorlar o kadar yankılı ki köşeyi döndükten sonra bile Daemon'un uzaktan gelen sesini duyabiliyorum.

Otomatik pilotta yürüyorum, gözlerim gevşek bir şekilde önümdeki zemine sabitlenmiş.

Sonra arkamdan bir bağırış duyunca sığıyorum. "Nerede lan bu kız?"

Oh kahretsin.

Daemon'ın bir şeyler bağırdığını duyuyorum, ardından Fox'un boğuk ve alçak sesle cevap verdiğini. Claudette'in tiz sesi duyuluyor ve ardından Daemon'ın peşimden koşmaya başlamasıyla yüksek ayak sesleri yankılanıyor.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin! Bu hiç iyi değil.

Nabzım hızlanıyor ve eteğimi kaldırıp ben de koşmaya başlıyorum.

Neden koştuğumu bile bilmiyorum. Koridorda tek başıma yürürken yanlış bir şey yapmıyorum. Ama aynı zamanda Daemon'un beni şu anda yakalamasını da istemiyorum. Kendimi açıklamak zorunda kalmak istemiyorum ve özellikle de kıskanç *olmadığım* halde kıskanç görünmek istemiyorum. *At. istemiyorum.*

Sadece odama dönmek istedim çünkü yorgunum. Kıskanç olmak gerçekten delilik. Bundan daha gelişmiş olmalıyım.

Koridorda koşarken, yaptığım şeyin ironi ve ikiyüzlülüğünün tamamen farkında olarak bu fikri kafama kazıyorum. Bir sorununuz olduğunu kabul etmek iyileşmenin ilk adımıdır ve ben kesinlikle iyileşeceğim... saklanacak bir yer bulduktan sonra.

Bu kale koridorlar ve merdivenlerden oluşan sonsuz bir labirent gibi hissettiriyor, ama düzene alıştım *sayılır... sayılır.*

Daemon'un sesi de ayak sesleri kadar gürültülü bir şekilde yankılanıyor ve bu kakofoni sanki aynı anda her yerdeymiş gibi ses çıkarıyor.

Koridorun sonunda kapalı ahşap bir kapı var. Açmak için fırlatıyorum ve ilerlemeye devam ediyorum. Bir saniye sonra kapı arkamdan şangırtıyla kapanıyor ve aniden tüm sesler kesiliyor. Yürümeyi bırakıp kapıya dönüyorum, ani sessizlikten irkiliyorum. Burada gerçekten ağır kapılar var.

Artık Daemon'ı duyamadığım için nabzım bir parça yavaşlıyor. Tempolu bir yürüyüşe geçiyorum.

"Isabelle!"

Donup kalıyorum ve yukarı bakıyorum. Bana doğru yürüyen Kral Thorne'du. Bugün yeşil ipek bir yelek giymiş ve sanki dışarıdan yeni gelmiş gibi üzerine bir pelerin örtmüştü. Yüz ifadesi karanlık, kızgınlıkla şüphecilik arasında bir yerde.

"Oh, merhaba!" Parlak bir şekilde selamlamak için elimi kaldırıyorum.

"Burada ne halt ediyorsun?" Kral Thorne ses tonunda ağır bir öfkeyle talepte bulunur.

"Uh..." Bocalıyorum. "Pardon... bir sorun mu var?"

Önümde durdu, neredeyse öfkeden kuduruyordu. Geri çekildim, irkildim.

Belli ki kızgın ama nedenini bilmiyorum. Kralı birkaç gece üst üste yemekte gördüm ama hâlâ tamamen yabancı biri gibi geliyor. Ona Daemon'dan kaçtığımı söyleyemem çünkü ben deliyim ve onun güzel bir kadınla konuşmasını izlemekten hoşlanmıyorum.

"Özür dilerim. Sadece keşif yapıyordum," diyorum sonunda. "Bilirsin işte... kendimi sarayla yeniden tanıştıırıyordum."

Thorne bana ulaşıyor ve tam önümde duruyor, göz temasını korumak için başımı arkaya eğmeye zorluyor beni. Yüz ifadesi karanlık. *Öfkeli*. "İsteddiğini yapmakta özgürsün ama iznim olmadan özel kanadıma giremeyeceğini biliyorsun!"

Etrafıma bakındım. Orada mıyız? Onun özel kanadı mı? Kimsenin oraya giremeyeceğini söylediğini hatırlamıyorum, ama belki de açık olması gerekiyordu? "Çok özür dilerim," diye kekeliyorum. "Gerçekten orada olduğumuzu fark etmemiştim. Buraya gelmeyeli uzun zaman oldu ve sanırım unutmuşum."

Thorne ters ters baktı. "Bu kuleye girmeyeceksin. Asla. Bu arada, neden yalnızsın?"

"Özür dilerim," diye tekrarlıyorum, sadece konuyu kapatmasını umarak.

Annemle yaşadığım yıllardan ve daha sonra kocamla yaşadığım yıllardan öğrendiğime göre, barışa giden en hızlı yol özür dilemektir. Bolca. Ne için özür dilemem gerektiği konusunda hiçbir fikrim olmasa bile.

Görünüşe göre bu strateji evrensel, çünkü Kral Thorne hafifçe sönüyor. Öfkesi bir parça azalıyor ve dudağı alaycı bir şekilde kıvrılıyor. "Ashwater nerede? Nerede olman gerektiğini unutmanı engellemesi gerekmiyor mu?"

"Ah... Aslında nerede olduğundan emin değilim."

Gözleri yarıklara kadar kısıldı ve hemen yanlış bir şey söylediğimi fark ettim. Yalan söylemeli ve Daemon'un uğraşması gereken ciddi bir şey olduğunu söylemeliydim. Nerede olduğunu bilmemek aslında işleri daha da kötüleştiriyor.

"Demek istediğim, tam olarak bilmiyorum," diye ekliyorum hemen. "Önemli bir şeyle ilgilenmesi gerekiyordu ve bunun nerede olacağını bilmiyorum..."

Aman Tanrım. Gezegendeki en kötü yalancıyım.

"Seni her zaman koruma emrimi görmezden gelmeni gerektirecek kadar önemli olan neydi?"

"Bilmiyorum. Sormak zorundasın-" Kafamın arkasında çılgınca bir isim arıyorum. "-Frown!"

"Foulo?"

"Evet, işte bu. Özür dilerim. *Foulo*'nun bir konuda Daemon'un yardımına ihtiyacı vardı."

Bu etkileşime o kadar çok özür sığdırmayı başardım ki "özür" kelimesi anlamını yitirmeye başladı. Benim hatam olmayan şeyler için suçu üstlenmek zorunda hissetmekten nefret ediyorum ama en azından işe yaradı. Thorne şimdi daha az kızgın ve daha çok şaşkın görünüyor. Bunun daha iyi olup olmadığından emin değilim ama söylediğim her şey durumu daha da kötüleştiriyor gibi görünüyor, bu yüzden devam etmiyorum.

"Akşam yemeğine birlikte gitmek ister misin?" Thorne uzun bir süre sonra soruyor.

Ses tonundaki ani değişimden irkilerek göz kırpıyorum. "Ah... pardon, ne?" "Akşam yemeğine birlikte yürümek ister misin?" diye tekrarlıyor.

"Ama giyinik değilim."

Bakışlarında hiç sıcaklık olmadan beni süzüyor. "İyi görünüyorsun. Gel, şimdi gidiyoruz."

"Oh. Um, tamam."

Kral Thorne dirseğimi tutup beni koridordan aşağıya, şimdi özel kanadının girişi olduğunu anladığım kapıya doğru yönlendirdi.

Bu ne anlama geliyorsa artık.

Sessizlik sonsuza kadar uzuyor ama Fox'la olduğu gibi arkadaşça bir şekilde değil. Garip ve beni sessizliği doldurmak zorunda hissettiriyor.

"Şatoya geri döndüğüm için mutluyum," diyorum.

Thorne başını sallıyor. "Umarım çok fazla keşfetmiyoursundur?" "Uh, hayır. Pek sayılmaz."

"Güzel."

Birkaç kez daha saçma sapan konuşmayı deniyorum ama hiçbirinin onun üzerinde en ufak bir etkisi olmuyor. Giriş salonunda beni karşılama şeklinden bu yemeklerle ilgili çok daha hevesli olacağını düşünmüştüm ama sanırım bir öpücük onu düğüne kadar idare etmeye yetti.

Yemek odasına girdik ve saçma sapan uzunluktaki masanın karşılıklı iki tarafına oturduk.

"Genelde misafiriniz olur mu?" diye sordum.

"Evet. Saray mensupları sık sık yemekte bana katılır."

Rahatlamış bir nefes aldım. En azından bana cevap vermişti. "Yine de bize katılabilirler. Yani, arkadaşlarıyla tanışmak isterim."

Ve konuşmayı sürdürmeme yardımcı olacak birini istiyorum.

"Hayır." Thorne diyor ki Açıkça. "I istiyorum için
harcamak Bu zaman yeniden tanışmak."

"Doğru..."

Yemeğimiz servis edildiğinde biraz rahatlıyorum çünkü en azından bana
konuşacak başka bir şey veriyor.

"Bu çok güzel," diyerek çatalımla tabağımı işaret ediyorum.

Kral Diken kendi tabağına bakıyor ve bir kez başını sallıyor ama konuşmaya
devam etmiyor.

İç çekiyorum. *İşte yine başlıyoruz.*

"Bugün nereye gittin?" Tekrar deniyorum.

Bana kaşlarını çatıyor. "Neden?"

"Sebebi yok. Sadece konuşacak bir şeyler arıyordum."

Omuzları hafifçe gevşedi. "Avcılık."

"Kurtlar mı?" Umutla soruyorum. "Geldiğimde bir tanesiyle karşılaştım."

"Gerçekten mi? Bana bundan bahset."

Ağzımı açıyorum, sonra duraksıyorum. Muhtemelen ona bu konuda hiçbir şey
anlatamam, çünkü soru şu olurdu: Kendimi Ellender'da bulmaktan neden bu kadar
korktum? Neden kıyafet giymiyordum? Neden korumalarım bu kadar
samimiydim?

Kahretsin.

Tam o sırada kapılar açıldı ve Daemon çılgına dönmüş bir halde odaya daldı.
Kral ve ben yemekten başımızı kaldırıp iyi niyetli bir sessizlik içinde baktık.
Daemon keskin bir nefes alıyor, nefes nefese aramızda bir ileri bir geri bakıyor.

"Sonunda işini hatırlaman ne güzel," diye tersliyor Thorne. Sözleri sıradan
ama sesinde soğuk bir ısırik duyabiliyorum.

Daemon doğruldu ve tam bir sessizlik içinde odanın içinde ilerlemeye başladı.
Kral ve ben yemeğimize dönerken o her zamanki yerinde duvara yaslanıyor.

Ama ben yiyemiyorum.

Daemon'un soğuk ve öfkeli bakışlarını yemeğin geri kalanı boyunca üzerimde
hissedebiliyorum. Fokur fokur kaynıyor ve odama dönmek üzere dağıldığımız anda
tüm öfkesini üzerime boşaltacağını biliyorum.

Garip bir şekilde, bunu neredeyse dört gözle bekliyordum.

Eminim ki Daemon'la yemek odasından çıktığımız anda bana doğru geliyor. Sesi
tehlikeli bir fısıltı gibiydi. "Bu ne lan, Alix."

"Isabelle," diye düzeltiyorum, etrafıma dikkatle bakarak

Salo

n. "Adının ne olduğu sikimde bile değil. Sen neydin düşünüyorsun?"

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Kral Thorne'un beni yemeğe davet ettiğini ve hayır dememin gerçekten tuhaf ve şüphe uyandırıcı olacağını düşünüyordum."

"Saçmalık. Ondan önce ayrılmıştın."

"Hay aksi," diye alaycı bir şekilde cevap verdim. "Çocuk olduğumu ve babam ya da bakıcım olmadan koridorda tek başıma yürüyemeyeceğimi unutmuşum."

Gözleri parlıyor, göğsü her nefeste inip kalkıyor ve bir adım daha yaklaşarak kişisel alanımın son sınırını da ihlal ediyor. Keskin bir nefes alıyor, burun delikleri açılıyor, sonra sanki havadaki bir şeyin tadına bakıyormuş gibi dilini dudaklarında gezdiriyor. "Gittiğini sanmıştım," diye hırlıyor. "Ve sonra Thorne'un senin kim olduğunu bildiği için seninle yalnız yemek yemek istediğini düşündüm. Her şey olabilirdi, Alix."

"Bu çok aptalca." Kolunu itip yanından geçiyorum ve koridordan odama doğru kararlı adımlarla ilerliyorum. Ya da en azından odama doğru olduğunu düşündüğüm yöne.

Daemon peşimden geliyor, zümrüt gözlerini sadece ve sadece bana dikmiş. "Ne düşünmem gerekiyordu?"

"Belki de kralın Isabelle'le vakit geçirmek istediğini çünkü yeniden nişanlandıklarını?"

"Bana nerede olduğunu söylemeliydin."

"Sen orada değilken sana nerede olduğumu nasıl söyleyebilirdim ki?"

"Beni beklemeliydin. Kafamı kaldırdım ve sen gitmiştin."

Kısa bir süre durdum ve tekrar onunla yüzleşmek için döndüm. Kayarak durdu ve neredeyse bana çarpıyordu, aramızda sadece birkaç santim mesafe kalmıştı.

"Meşguldün," diyorum. "Hiçbir erkek için etrafta beklemeyeceğim. Benim zamanım ve dikkatim benden başka kimseyi düşünmeyen insanlara ait."

Hiçbir uyarıda bulunmadan eli dışarı fırlıyor ve başımın arkasındaki duvara konarak beni hapsediyor. Ağzı benimkinden sadece birkaç santim uzakta olacak şekilde eğiliyor ve dişlerini gösteriyor. "O zaman lanet olası ilginin her bir dakikasını ben almalıyım."

Şaşkın bir nefes alıyorum. Gözleriyle buluşuyorum ve nabzım boğazımda atıyor ve... daha da alçalıyor.

Daemon'ın şu anda Thorne'un beni bulduğunda olduğu kadar kızgın olduğu kesinlikle aklımdan çıkmıyor ama yine de Daemon'dan bir kez bile özür dilemedim. Onun yanında kendimi küçültme ihtiyacı hissetmiyorum ya da tartışmayı en hızlı şekilde bitirecek ne varsa onu söylüyorum.

Bu arada, krala aşıkmişim gibi davranmam gerekiyor ama o ve ben kibar bir sohbeti bile beceremiyoruz. Thorne bana baktığında hiç sıcaklık yok ama Daemon ve ben birbirimize patladığımızda, lanet olası binayı ateşe vermeye yetecek kadar sıcaklık var.

Bir anda gözlerim boğazında gözle görülür bir şekilde çarpan nabzına kayıyor ve ayak parmaklarımın üzerinde gerinip o noktayı yalamanın ne kadar kolay olacağını hayal ediyorum.

"Geri çekil. Herkes yanımdan geçip gidebilecekken bana bu kadar yakın olamazsın."

Bakışları bir anlığına dudaklarıma yöneliyor. "Birdenbire bana ne yapamayacağımı söylemekle ilgilenmeye başladın."

Kalp atışlarım tekrar hızlanıyor. Kahretsin, artık ne hakkında konuştuğumuzu bile bilmiyorum. Bu Claudette'le mi ilgili, kralla mı yoksa Daemon ve benimle mi? Ben yine neye kızgınım ki?

Daemon üzerimde beliriyor, ağır ağır nefes alıyor. Ondan dalga dalga yayılan ham bir enerji, bir güç var. Onun hakimiyeti karşısında titremem, korkmam gerektiğinden eminim. Ve eğer kendimi tanıyorsam, o başka bir adam olsaydı, öyle olurum. Dehşete düşerdim.

Ama bunun yerine, meydan okuyorum. Neşeliyim. Tahrik oldum.

Nabzım göbeğimde atıyor ve nefesim daralıyor. Tenim çok hassas ve aramızda bir elektriklenme olduğuna yemin edebilirim. Ağzını ilk açtığı andan beri bu, kavgadan çok ön sevişme gibi geliyor.

Kalenin yankılanan koridorlarında bir yerlerde, uzaktan gelen sesler duyuyorum ve bu ses başımdan aşağı bir kova soğuk su dökülmüş gibi oluyor.

Daemon sese doğru bakıyor ama benim kadar rahatsız olmuş görünmüyor. Benden geri adım atmıyor. Aksine, vücudunun sıcaklığını her yerde hissedene kadar bana biraz daha yaklaşıyor.

Boş koridora göz gezdiriyorum. Bu şekilde durmaya devam edemeyiz. Ve dahası, tartışmaya devam edemeyiz çünkü gerilim o kadar yüksek ki tam burada kopmak üzere.

Gözlerimi kapatıyorum, şimdiden yarı pişmanlık duyuyorum. "Bak..." Bir elimi saçlarımda gezdirdim. "Bu, olması gerekenden daha büyük bir sorun haline geldiyse özür dilerim."

"Sen nesin?" diye ağzından kaçırıyor, gözlerindeki sıcaklık şaşkınlıkla soğuyor.

"Özür dilerim," diye tekrarlıyorum, bu kelimenin tam da durumu yatıştıracak kelime olduğunu bilerek. "Her şey yolunda. Kral özel kanadına girdiğim için çok kızdı, ya da her neyse-"

Göğsünden bir hırıltı yükseliyor. "*Nereye gittin?*"

"Onun özel kanadına. Kayboldum ama bende tuhaf bir şey fark etmedi, o yüzden sanırım her şey yoluna girecek. Muhtemelen Foulou'yu bulmalı ve kral sorarsa diye ciddi bir şey olmuş gibi davranmalısın."

"Alix, ne-"

"Her neyse," diye devam ettim, itirazlarına kulak tıkayarak. "Bundan sonra, eğer meşgulsen Fox, Jett ya da Kastian'ı beni izlemeleri için gönderebilirsin."

Daemon bana doğru bakıyor, hâlâ o kadar yakınımda duruyor ki aramızdaki mesafeyi kapatmak çok kolay olacak. Bakışlarında karanlık bir şey parlıyor. "Benim yerime seni izlemelerini mi tercih ederdin?"

"Gerçekten umurumda değil. Önümüzdeki ayı tek parça halinde atlatmak istiyorum. Eminim arkadaşların sen meşgulken beni birkaç saatliğine ölmekten kurtarabilir."

"Neyle meşgulken?" diye tersliyor. "Neden bunu söyleyip duruyorsun? Meşgul olduğum tek şey sensin."

"Biliyorsun, Lynette ile." *Bu çok adiceydi. Onun adını biliyorum.*

Her nasılsa, bu benim sorunlarımla ilgili hale geldi - evliliğim, bana nasıl davranılmasını istediğime dair standartlarım ve başka bir kadın uğruna onun ilgisini kaybettiğim anda ortaya çıkan travma. Ki bu hiç adil değil.

"Yani, Claudette," diye düzeltiyorum kendimi.

Sakinim. İyileştim. Hiç de zehirli değilim.

Daemon'ın kafası karışmış, hatta sinirlenmiş görünüyor. "Claudette ve kız kardeşleri sadece eski tanıdıklar. Burası küçük bir mahkeme ve iki yüz yaşın altında daha da küçük bir grubumuz var. Sadece merhaba diyordu."

İçimden bir ses o merhabanın mutlu sonla bitip bitmediğini sormak istiyor ama kendimi tutuyorum. "Hiç sorun değil. Kendini açıklamana gerek yok."

Bana

." "Belli ki öyle çünkü işimi yapmama izin vermiyorsun." "Tam olarak ne?"

"Seni korumak."

"Beni neyden korumak?" Çıtlatıyorum. "Anladığım kadarıyla, sadece Senin yüzünden neredeyse ölüyordum, bu yüzden sürekli tepemde olmana ihtiyacım yok. Beni izlemeleri için arkadaşlarını gönder ya da gönderme ama sana borçluymuşum gibi davranma."

Bununla birlikte, onu son kez itip geçiyorum ve odama tek başıma yürüyorum.

Kesinlikle sakın, iyileşmiş ya da mantıklı değil.

CHAPTER FOURTEEN

DAEMON

"Bu akşam Thorne'la yemeğe katılmana gerek yok."

Alix kahvaltısından başını kaldırıp kaşlarını çatarak başını sallıyor. "Neden?"

"Birkaç geceliğine saraydan ayrılıyor. Kar yağacak gibi görünüyor, belli ki gündüz seyahat etmek için bundan faydalanacak."

"Ah." Omuz silkiyor. "Tamam, her neyse."

Alix ve ben yemek odasıyla salon arasında bir yerde olan salon odalarından birinde oturuyoruz. Onun kahvaltı edişini izliyorum ve alt dudağındaki çilek suyunu her yalayışında ağzına fazla bakmamaya çalışıyorum.

Salondaki tartışmanın üzerinden iki gece geçti ve ikimiz de hiç olmamış gibi davranıyoruz. İşlerin nasıl bu kadar kızıştığı hakkında hâlâ hiçbir fikrim yok. Ne konuşulduğunu zar zor hatırlıyorum ama Alix'in sıkıldığından yakındığını hatırlıyorum.

Bu konuda kendimi suçlu hissetmemem gerektiğini biliyorum. Onu eğlendirmeye değil, hayatta tutmaya ihtiyacım var. Yine de kendimi onunla yapacak bir şeyler düşünürken ve Alix'in neden sarayla kaynaşması gerektiğini gerekçelendirirken buluyorum - en azından kontrollü bir ortamda.

İşte bu yüzden onu kahvaltı için salona getirdim. Saray mensuplarının çoğu yemeklerini salonda yiyor ve Alix yemek yerken diğer masaların bakışlarını üzerimize çekiyoruz. Şimdiden bir hata yapıp yapmadığımı merak ediyorum.

"Kral nereye gidiyor?" Alix bir yudum kahveyi yutarak soruyor. "Bu iyi bir soru. Bilmiyorum."

"Gerçekten mi? Muhafızlarının komutanı olarak senin bilmen gerekmez mi?"

Omuz silkiyorum. Muhtemelen haklı, ama Thorne'un nereye ya da neden gittiğini gerçekten umursuyormuşum gibi davranamam. Son zamanlarda hiçbir şeyi umursamıyor gibiyim; kafam Alix'le çok dolu.

Geçen gün sadece kendisinden başka kimseyi düşünmeyen erkekleri önemseydiğine dair bir şeyler söylemişti.

Ne istediğini bildiğini sanmıyorum.

Bana neler olduğunu ya da nasıl başladığını anlamıyorum. Bunun sadece bir yakınlık sorunu olduğunu varsayabilirim - tüm zamanımı Alix'i korumak için harcamak zorunda kalıyorum ve bu nedenle başka hiçbir şeye odaklanamıyorum.

Ancak bu, Foulo onu yakaladığında üzerime çöken çılgın öfkeyi ya da yardımlarını isteyen ben olduğum halde ona göz kulak oldukları için kendi arkadaşlarımı nasıl kıskandığımı açıklamıyor. Geçen gün onu bulamadığımı fark ettiğimde yaşadığım dehşeti ya da kendimi onun daracık küçük bedenine gömdüğüm anıya takılıp kalmayı nasıl durduramadığımı açıklamıyor.

"Günaydın, Leydi Isabelle!"

Alix çatalını yüksek bir sesle tabağına bırakıyor ve ben aniden dikkatimi toplayarak sırıyorum. "Lanet olsun!"

Alix salonda koşarak masamıza doğru gelen kadına bakmadan önce bana şöyle bir bakıyor. Claudette nane yeşili elbisesini yerden kaldırarak bize doğru koşuyor. Arkasında, kapının yanında duran kız kardeşlerini görüyorum. Dikkatimi tekrar Alix'e vermeden önce onlara bir kez başımı sallıyorum.

"Günaydın," diyor Alix sert bir sesle.

Claudette masanın yanında duruyor ve doğrulmadan önce yarım reveransa benzer bir şey yapıyor. "Bu sabah seni gördüğüme çok sevindim. Geçen gün için özür dilemek istedim."

Alix'in ifadesi nötr kalıyor. "Neden?"

"Sizi hemen karşılamalı ve kendimi tanıtmalıydım elbette." Claudette gülümsüyor ve bana yan yan baktığını hissediyorum. "Çok heyecanlıydım, birbirimizi görmeyeli yıllar oldu."

Uzun bir sessizlik oluyor. Bunun bir şey söylemem için bir işaret olduğunu biliyorum ama söylemek istemiyorum. Claudette'e karşı kibar olmak umurumda değil ve Alix'le yeni bir tartışma başlatacak bir şey yapmak istemiyorum. Özellikle de burada, bu kadar göz üzerimizdeyken.

"Sorun değil," diyor Alix, sessizliği doldurarak. "Meşguldün."

İşte yine o kelime. *Meşgul*.

"Kahvaltını bitirdin mi?" Claudette vücudunu hafifçe çevirerek soruyor, böylece ikimize de hitap ettiği anlaşılıyor. "Kız kardeşlerim ve ben de tam oturacaktık. Bize katılırsanız çok seviniriz."

"Gelemeyiz," diye çıkışıyorum.

"Öyle mi?" Claudette suratını asıyor. "Neden?"

"Evet," diyor Alix şüpheyle. "Neden olmasın? Odamda tek başıma oturmaktan başka yapacak bir şeyim yok ki."

"Oh, bu korkunç!" Claudette dramatik bir şekilde ağlıyor. "Sarayda sosyalleşiyor olmanız gerekirdi. İşte, izin ver-"

"Hayır!" Şak diye söyledim ve odadaki tüm konuşmalar durdu.

Hay sikeyim.

"Her şey yolunda mı *Baron Ashwater*?" Alix gözlerini sahte bir masumiyetle kocaman açarak soruyor.

Dişlerimi gıcırdatıyorum. Hayır, her şey yolunda değil ve neden olduğundan bile emin değilim. Karşımda oturan kadının *Diaspora*'da kaybetmediğim akıl sağlığımın kırıntılarını da benden alıyor olması dışında neyim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

Claudette'e dönüyorum. "Leydi Isabelle'in bu sabah ilgilenmesi gereken işler var.

Düğün hazırlıkları..."

Claudette yaralı bir ifadeyle, "Tamam," diyor. "Eğer ikinizden biri fikrini değiştirirse, biz pencerenin yanında olacağız."

Dönüp kız kardeşlerinin yanına giderken tepki vermiyorum. Alix masanın öbür ucundan bana doğru eğilmeden önce iki saniye kadar Claudette'in duymamasını bekliyor. "Neden onunla konuşmak istemiyorsun?"

"Çünkü ben seninle konuşuyorum."

Gözlerini deviriyor. "Peki ya dün? O zaman konuşacak çok şeyiniz vardı."

"Hayır, konuşmadım. Yıllardır görmediğim birine kibar davranmak için iki dakika harcadım ve sen gitmiştin. Nereye gittiğini söylemeden çekip gitmeye karar verdiğin için neredeyse bir saatimi lanet kalenin her yerinde koşturarak geçirdim."

Yanaklarının elmaları hafifçe kızardı. "Ah."

Kaşlarım çatıldı. Evet, *oh*.

Tamamen habersiz değilim. Belli ki Alix geçen gün Claudette için onu görmezden geldiğini düşünüyor ama bu sadece yanlış değil, Alix'in gerçekten kıskandığına inanmakta da zorlanıyorum.

Aslında, hiç de öyle değil.

Alix'in nasıl hissedebileceğini kolayca tahmin edebiliyorum çünkü bu haftaya kadar hayatımda hiç kimseyi kıskanmamıştım. Birdenbire, onun Thorne'la yemek yemesini ya da arkadaşlarımdan birine gülümsemesini her izlemek zorunda kaldığımda saçımı başımı yolmak istiyorum ve bu onun Claudette tarafından rahatsız edilmesinden çok daha çılgınca.

Ama bunu düşünmeme izin veremem.

Çünkü eğer Alix de kıskanıyorsa, o zaman bu konuda yalnız değilim demektir. Ve bunu düşünmeye başladığımda, geçen gece koridorda bana nasıl baktığını ya da o anda onun tahrik kokusunu nasıl alabildiğimi hatırlayacağım... ve bu tehlikeli bir yola girmek demek.

Alix'e dokunamam; ona bakamam bile. İstesem bile.

O istese bile.

"Sanırım onu takip etmeni istiyor," diye mırıldanıyor Alix nefesinin altında.

Başımı kaldırıp bakıyorum. "Ne? Kim?"

Başını sola doğru sallıyor ve ben de hareketi takip ediyorum. Odanın solunda, Claudette kapı aralığında geziniyor. O kadar komik bir şekilde yavaş yürüyor ki, beş metre yürümesi muhtemelen on dakikasını alacak.

İçimden kıkırdıyorum ve önümdeki masaya bakıyorum. Kahretsin, bütün bunlar çok çarpık. Claudette'e kafayı takan biri varsa o da ben değilim; Alix.

"Eee?"

"Peki ne?" Bastırıyorum.

"Belli ki onu takip etmeni ve bu sabah onunla vakit geçiremediğin için üzgün olduğunu söylemeni istiyor."

"Yani?"

"Yani... yapacak mısın?"

"Hayır. Neden yapayım ki? Daha yemeğini bitirmedin."

Homurdanıyor ve yumurtasından bir ısırık daha alıyor.

Alix'in bakışlarıyla karşılaşıyorum. Gergin görünüyor ve birden ona karşı daha açık olmadığım için kendimi kötü hissediyorum. Evliliğinin sadakatsizlik yüzünden dağıldığını unutup duruyorum. Belki de bu benimle ilgili bile değildir. Belki de hiç kıskanç değildir ve ben sadece görmek istediklerimi ona yansıtıyorumdur.

Bunu düşünmemeliyim.

"Bitirdin mi?" Ona kısaca sordum. "Gitmeliyiz."

Alix yarısı yenmiş tostunu yere bırakıyor ve gözlerini deviriyor. "Oh ne güzel, yaldızlı kafesime dönmek için sabırsızlanıyorum."

Enine boyuna düşünmeden anlık bir karar veriyorum. "Odana geri dönmeyeceğiz. Bu sabah yapmam gereken işler var ve sen de bana katılacaksın."

"Ne tür bir iş?"

"Fark eder mi? Sıkıldığını sanıyordum."

Şaşırmış bir kaşını kaldırdı. "Umursadığını fark etmemiştim."

Başımı sallıyorum. "Farkında olmadığın pek çok şey var, Peaches. Bunun için tanrılara mı şükretmeliyim yoksa anlayana kadar seni sarsmalı mıyım bilmiyorum."

ALIX

Yemeğimi bitirir bitirmez Daemon beni salondan çıkarıp sonsuz gibi görünen merdivenlerden aşağı indiriyor.

"Peki ne iş yapman gerekiyor?" diye soruyorum.

"Hiçbir şey," diye homurdanıyor. "Normalde kışlaya dönüp askerleri hizada tutmam gerekirdi ama son zamanlarda tek işim seni izlemek."

Buna ne diyeceğimi bilemiyorum.

Daemon birkaç dakika sonra, "Şehre gidiyoruz," dedi. "Neden?"

Bana yan yan bakıyor, yüz ifadesi sıkılmakla kendini beğenmişlik arasında bir yerde. "Göreceksin, Peaches."

Nefret ettiğim lakabı kullandığında hafifçe ürperiyorum.

Bir nevi nefret.

Tamam, aslında hiç nefret etmiyorum.

"Sürprizlerden hoşlanmam," diye uyarıyorum onu.

"Bu bir sürpriz değil, sadece ilerledikçe bir şeyler uyduruyorum," diyor kesin bir dille.

Kaşlarımı çatıyorum. Bunun doğru olup olmadığından emin değilim, çünkü Daemon beni giriş holünden geçirip dışarıya, geldiğimizden beri görmediğim uzun taş basamakların tepesine çıkarırken kendinden oldukça emin görünüyor. Yine de her zaman kendinden emin görünüyor. *Çok hoş olmalı.*

Dışarıda rüzgar çok soğuk ama en azından kar yağmıyor. Şehrin parıldayan ışıkları çok güzel ve yukarı baktığımda binlerce yıldızın bana doğru parıldadığını görerek irkiliyorum.

Uzun merdivenlerden aşağı inmeye başlarken gökyüzünü işaret ediyorum. "Acaba bunlar Dünya'daki yıldızların aynısı mı yoksa farklı yıldızlar mı?"

Daemon başını arkaya yatırıyor ve neden bahsettiğimi daha iyi görebilmek için saçlarını gözlerinden uzaklaştırıyor. Bir saniye sonra sert bir nefes verdi. "Bunu hiç düşünmemiştim."

"Belki de aynıdırlar ama farklı bir zaman çizgisindedirler."

"Ne?"

"Bilirsiniz, sicim teorisi gibi bir şey. Ya tüm dünyalar birbirinin yanındaysa. Ya da belki bu dünya diğerinin içindedir. Bir kitaplığın içinden geçersen Matthew McConaughey'i görür müyüm sence?"

Daemon artık tamamen gülüyor. "Söylediklerinin yarısını anlamıyorum, Peaches."

Sırıttıyorum. "Ben de öyle."

Yine de garip bir şekilde, iletişim kurmanın zor olduğunu hissetmiyorum. Aksine, çok kolay.

"Kar yağıyor sanıyordum," diyorum hızla, gökyüzüne tekrar bakarak.

Daemon omuz silkiyor ve benim bakışlarımı takip ederek yukarı bakıyor. "Sanırım yağmıyor. Thorne gün boyunca seyahat edemeyecek. Bu muhtemelen fazladan bir gece daha gideceği anlamına geliyor... Ne yazık."

Daemon'a yan gözle bakıyorum ve onu kocaman sırtırken buluyorum. "Ondan neden bu kadar nefret ediyorsun?"

Küstahça bakıyor. "Onunla tanıştın mı?"

"Evet... ve sadece bu kadar. Dünyada en sevdiğim insan sayılmaz ama bir canavara da benzemiyor."

Gülümsemesi kayboldu. "Anlamıyorsun."

"Belli ki!" Neredeyse gülecektim. "Öyleyse açıkla bana."

"Hayır. Şimdi olmaz. Neredeyse dibe geldik, bak." Önümüzü işaret ediyor, gerçekten de sadece bir düzine kadar basamak kalmış. Merdivenlerin ötesinde, kasaba geldiğimiz geceki kadar kalabalık; yayalar, tüccarlar ve hatta bazı askerler sokakları doldurmuş durumda.

Daemon dirseğimi sıkıca kavlıyor ve kalabalığın arasına karışırken beni kendine çekiyor.

"Bana yakın dur. Kaybolmanı istemiyorum."

Gözlerimi deviriyorum. "Peki baba."

Gözlerinde ilgiye benzer bir şey parlıyor ve kolumu daha sıkı kavlıyor. "Bir daha söyle."

Yüzüm kızarıyor ve kelimelerimin arasında bocalıyorum. "Ben sadece yürümeye başlayan bir çocuk değilim demek istedim. Kalabalıkta elini tutmama gerek yok ve kendi başıma gayet iyi yürüyebilirim."

"Doğru. Yeterince makul." Kolumu bırakıyor ama kulağıma fısıldamak için yaklaşıyor. "Ama bana ne dediğine dikkat et, Peaches. Bir daha böyle bir şey söylersen, bunu seni tokatlamak için bir davet olarak kabul edeceğim."

Evet, lütfen? Hadi bakalım. Daemon'ın kışıma yapmak istediği herhangi bir şeye hiç itirazım olmazdı.

...Ama tabii ki bunu söylemiyorum. Çünkü caddenin ortasındayız ve görünüşe göre beynimin mantıklı tarafı benden nefret ediyor.

Daemon sanki olağandışı bir şey olmamış gibi geri adım atıyor ve dükkanların olduğu yöne doğru ilerliyor. Bana bir daha elini uzatmıyor ve ben de ona ayak uydurmak için acele ederken, bir yanım hiçbir şey söylememiş olmayı diliyor. Bu aptalca çünkü az önce de söylediğim gibi, ben lanet olası bir yetişkinim. El ele tutuşurken içimde kelebekler uçuşmasına gerek yok. *Aman Tanrım.*

Şehirde ilk yürüdüğümüz zamanın aksine, endişeden titremiyorum ve gerçekten durup etrafa bakmak için zamanım var. Cidden Noel Baba'nın elf köyüne benziyor, sazdan çatıları ve neşeyle tüten bacaları olan düzinelerce gri tuğla bina. Her evin dışında titreyen bir yağ feneri var ve daha da fazla fener kaldırımlarda sıralanarak kışın bunaltıcı karanlığını savuşturuyor.

Yürürken çeşitli insanlar Daemon'a bağırarak selam veriyor. Özellikle de diğer askerler el sallamaya hevesli.

"Ünlü biriyle kırmızı halıda yürümek gibi," diye mırıldanıyorum içimden.

Daemon bana bakıyor. "Ne?"

"Herkes seni tanıyor. Onlarca yıl önce gittiğini sanıyordum."

Sanki bir işaretmiş gibi elini kaldırıp sırttan tüccarlara el sallıyor, sonra tekrar bana odaklanıyor. "Gittim ama ben gittiğimden beri nüfusta pek bir değişiklik olmadı."

Bunu sormak istiyorum. Tüm kasaba cidden 90 yıl önceki haliyle tamamen aynı mı? Ve bu doğru olsa bile, o neden bu kadar popüler? Ama buna fırsatım olmuyor çünkü o anda Daemon köşedeki parlak yeşil kapılı taş evin önünde duruyor ve önünden girmem için geride duruyor. Nerede olduğumuzu sormak için ağzımı açıyorum ama gözlerim kocaman açılıp sorum benim yerime cevaplanınca tekrar kapatıyorum.

"Aman Tanrım. Burası sihirli el sanatları dükkânı mı?"

"Her şeyin büyüğü olduğunu varsaymayı bırakmalısın," diyor ses tonunda gerçek bir ısırik olmadan. "Burası sıradan bir el sanatları dükkânı."

Uzanıp sağımdaki teşhir masasından bir iplik yumağı alıyorum. İplik aktif olarak renk değiştiriyor ve ben onu tutarken, lifler gözlerimin önünde maviden mora ve pembeye karışıyor. "Buna sihir değilse ne diyorsunuz?"

Daemon dudaklarını birbirine bastırıyor ve sadece başını sallıyor. Sırıtiyorum. Sanırım bu raundu ben kazandım.

"İyi akşamlar!" diye sesleniyor dükkânın arkasından yaşlı bir kadın sesi. "Yardıma ihtiyacınız olursa bana haber verin."

"Teşekkür ederim," diye yanıtlıyor Daemon, elini kaldırıp dükkân sahibine el sallıyor.

"Burada ne işimiz var?" Heyecanla soruyorum, hâlâ etrafa bakıyorum. Kendimi Wonka'nın çikolata fabrikasına girmiş bir çocuk gibi hissediyorum.

"Sıkıldığını söylemiştin," diyor Daemon, neredeyse utanmış bir ifadeyle. "Burada yapmak isteyebileceğin bir şey var mı? Resim falan mı yapıyorsun?"

"Hayır, resim yapmam ama sihirli gökkuşağı tığ işi kesinlikle ilgimi çeker. Gerçi hiç param yok."

Bana gözlerini deviriyor. "Sadece ne istersen onu seç."

İşliyorum. Sırf kibarlık olsun diye onunla bu konuda tartışacağımı sanıyorsa çıldırmış demektir. Tam bir Veruca Salt anı yaşamak üzereyim. *Baba, bana sihirli el sanatları dükkânını al.*

ON BEŞ DAKİKA SONRA, birkaç torba renk değıştiren iplik ve çeşitli kroşe kancaları ve örgü iğneleriyle dükkandan çıkıyoruz.

"Önce bir atkı yapacağım, sadece bunu nasıl yapacağımı hatırlamak için. Tığ işi yapmayalı yıllar oldu."

Daemon elindeki kâğıt torbaya bakıyor. "Bütün bunlarla yirmi tane atkı yapabilirsin."

"Belki de yaparım. Herkes için bir tane yaparım. Yapacak başka bir şeyim yok zaten."

Dudaklarını birbirine bastırıyor, gülümsemek için savaşıyormuş gibi görünüyor. "Seni memnun etmenin bu kadar kolay olduğunu fark etseydim, bunu günler önce yapardım. Herkesi baş ağrısından kurtarırdım."

Ona ters ters bakıyorum ama gerçekten kızacak enerjiyi kendimde bulamıyorum. Uzun zaman sonra bu kadar iyi bir ruh halindeyken olmaz. "Bu konuda gerçekten heyecanlıyım, teşekkür ederim."

"Rica ederim."

"Beni daha mutlu edecek tek şey buralarda bir müzik dükkânı olması. Eğer bana yeni bir keman alabilirsen, bana şaplak atmana izin vermekle kalmaz, seninle gözümü kırpmadan evlenirim."

O sertleşiyor ve ben ağzımdan çıkanı fark ederek duraksıyorum.

Aman Tanrım. Neyim var benim böyle? Ben böyle şeyler söylemem, özellikle de yüksek sesle!

Öldür beni.

Aslında, lütfen gökyüzünden bir meteor düşsün ve beni tam burada ezsün çünkü şu anda hissettiğim yaltaklanma seviyesiyle başa çıkamıyorum.

Daemon caddenin ortasında yürümeyi bırakıyor ve etrafımızda onlarca insan olduğu gerçeğini görmezden gelerek bana dönüyor. Bana bakıyor, çok yoğun bakışları önündekinden daha fazlasını görüyor gibi görünüyor, beni çıplak bırakıyor ve içten dışa kavuruyor. Yumruğu alışveriş çantasının sapında sıkılaşıyor. Ne düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yok ama hayatım boyunca hiçbir şeyi bu kadar çok bilmek istememiştim.

"Müzik dükkânı falan yok," diyor Daemon kesin bir dille. Dudağımı kemiriyorum. "Yazık."

Zihnim, birkaç saniye önceki rahat ruh halini geri getirebilecek bir şey - herhangi bir şey- söylemek için çırpınıyor. Daemon bir kez olsun normal davranmıştı. İyi. Ted'de ilk tanıştığımızda olduğu gibi. Ve kendi adıma, neredeyse mutluydum. Sadece hediye aldığım için değil -gerçi bu beni incitmedi ama- kısa bir an için tüm bu olanları unuttuğum için

Bu hafta başıma gelen korkunç ve düpedüz boktan şeyler. Nana ya da Rose gibi davranmayı unuttum. Sadece eğleniyordum. Ama sonra gidip bunu mahvetmek zorunda kaldım.

Kendimi en yakın göle atmayı ciddi ciddi düşünüyordum ki bir şekilde ortam daha da kötüleşti.

"Ashwater," diye küçümseyici bir ses arkamdan bir yerlerden sesleniyor. "Leydi Isabelle ile ne yapıyorsun?"

Daemon bir kez daha sertleşiyor, eli kemerindeki kılıcın kabzasına gidiyor. Sinirle arkamı dönüyorum.

Foulo kalabalığı yararak bize doğru ilerliyor, kırmızı askeri ceket ve şişkin kasları hemen fark ediliyor.

İki adam arasında endişeyle bakışıyorum. Taht odasında olanlardan sonra birbirlerini ilk kez görüp görmediklerinden emin değilim ama sokağın ortasında kavga çıkmasını gerçekten istemiyorum. Bir keresinde biraz ateşliydi ama yine mi? Hayır, teşekkürler.

Beni rahatlatan Daemon'un duruşu rahatlıyor ve sonunda tepki verdiğinde sesi düzgün çıkıyor. "Foulo. Kralla gittiğini sanıyordum."

Yüz ifadesi ekşidi. "Aynı şekilde ben de senin onunla seyahat edeceğini sanıyordum. Ne de olsa artık kaptan sensin."

Daemon başını bana doğru salladı. "Benim başka önceliklerim var."

Foulo bakışlarını bana çeviriyor ve küçümseyen tavrı değişmiyor. "Alışveriş mi yapıyorsunuz leydim?"

Başımı sallıyorum. "Bu bir suç falan mı?"

Başını iki yana sallıyor. "Tutumluluğa değer verdiğinizi hatırlar gibiyim."

Omuz silkiyorum. "İnsanlar altmış yılda değişebilir."

Dudaklarını büzüyor. "Belli ki."

Omurgamda bir ürperti dolaşiyor. Bana bakış şeklinden hoşlanmıyorum. Geçen günkü dostça hevesi tamamen kayboldu ve şimdi sadece şüpheli görünüyor. Belki de tüm mahkemenin önünde kıcına tekmeyi yemesi onu Daemon'a olduğu kadar bana da düşman etti. Utanç verici.

"Hepsi buysa," diyor Daemon kırpılmış bir ses tonuyla. Uzanıp beni dirseğimden kavıyor.

Foulo'nun gözleri hemen Daemon'ın kolumdaki parmaklarına takılıyor ve kaşları çatılıyor. Daemon'ın bunu Foulo'yla dalga geçmek için bilerek yaptığını hissediyorum ve bu tür şiddet içermeyen küçüklüklere tamamen katılıyorum. Tatlı tatlı gülümsüyorum ve Daemon'ın beni kale merdivenlerine doğru geri döndürmesine izin veriyorum.

"Aslında söyleyeceklerim bu kadar değildi," diye arkamızdan sesleniyor Foulo. Daemon omzunun üzerinden bakıyor. "Ne?"

"Az önce bir kurt sürüsünün şehir sınırlarına çok yaklaştığı haberini aldım. İnsanlara saldıracak kadar cesaretlenmeden önce birinin oraya gidip onlarla ilgilenmesi gerekiyor."

Yazlık Saray'ın ormanındaki devasa kurdu düşünerek yüzümü buruşturuyorum. Kalabalık bir şehirde o şeylerden koca bir sürü mü? Evet, bu iş hızla *"Büyükanneçğim, ne kadar büyük dişlerin var. "a dönüşecek gibi görünüyor.*

"Ee," diyor Daemon. "Gidip bununla ilgilenecek misin?"

"Gidecek olanın siz olmanız gerekmez mi Komutan?" Foulo küçümseyerek cevap verir.

Daemon'un parmakları farkında olmadan kolumda sıkışıyor. "Meşgulüm ve zaten herhangi bir birinci sınıf acemi birkaç kurdun icabına bakabilir."

Foulo ellerini ceplerine sokuyor ve topuklarının üzerinde ileri geri sallanıyor. "Sen bilirsin. Elbette herhangi birine gitmesini emredebilirsin ama ben olsaydım bunu kendim yapardım. Gideli uzun zaman oldu ve az önce bahsettiğin birinci sınıf acemiler henüz sana güvenmiyor. Kendini tehlikeye atmak istemediğini düşünürlerse durum daha da kötüleşir. Sadece dostça bir tavsiye."

Daemon kaşlarını çatıyor ama gözlerini yakaladığımda bunu düşündüğünü anlıyorum. "Önce Al-Isabelle'i saraya geri götürmeliyim."

"Onu ben götürebilirim," diye teklif ediyor Foulo.

"Hayır!" Daemon ve ben hep bir ağızdan bağırıyoruz.

Hafifçe kızarak ona bakıyorum. "Özür dilerim, yani kendi başıma dönebilirim. On dakikalık bir yürüyüş mesafesinde."

Daemon dişlerini gıcırdatıyor. "Hayır, seni alacağım ve sonra gidip bununla ilgileneceğim."

"Muhteşem," Foulo diyor, neşeyle. "İyi için var sen geri dönün, Komutan."

"Foulo'nun haklı olduğunu varsayıyorum? Askerler konusunda yani."

Daemon şatonun ön kapısını benim için açık tutuyor, çenesi gergin ve gözleri hayal kırıklığıyla kısılmış. "Evet," diye homurdanıyor, kolunun altından sıyrılıp eşiği geçerek giriş salonuna girdiğimde. "Foulo pisliğin teki ama kötü bir asker de değil... genellikle. Ve bu konuda haklı. Bir komutan kendi yapmak istemediği bir iş için kimseyi göndermemeli."

Düşünerek dudağımı kemiriyorum. "Paranoyakça gelmesin ama bence bir art niyeti var."

"Ben de öyle düşünüyorum, Peaches."

Gözlerim heyecanla onunkilere kayıyor. "Ne olduğunu düşünüyorsun?"

"Hiçbir fikrim yok. Hayır dememi bekleyip koğuşu bana karşı kışkırtmak kadar basit bir şey olabilir."

"Ama herkes seni seviyor gibi görünüyor." Dudağımı ısırđım. "Yani, askerlerin böyle küçük bir şeyi umursayacağını gerçekten düşünüyor musun?"

Omuz silkiyor. "Dürüst olmak gerekirse, bunun önemli olduğundan emin değilim. Zaten bir orduya sahip olmamıza sadece iki hafta kaldı ve lanet olmasa bile Thorne'un sarayda rolüme geri dönecek kadar uzun süre kalmama izin vereceğinden şüpheliyim. Ama yine de yapılacak en doğru şey bu. Yeni askerler yaralanabilirken ben o kurtları dakikalar içinde öldürebilirim."

"Kendinden oldukça eminsin, değil mi?" Ortamı yumuşatmaya çalışarak soruyorum. "Evet," diyor, mizah girişimimi anlamadığı belli.

"Alçakgönüllülüğün ilham verici."

"Bu kibir değil, sadece gerçek. Lanet krallıktaki büyü'nün çoğunu yok etti ve orduyu eskisinden çok daha zayıf hale getirdi. Başlangıçta diğerlerinden daha fazla büyüye sahiptim, bu yüzden hala herkesten iki kat daha güçlüyüm... Thorne hariç, belki."

Merdivenlerin tepesine ulaşıyoruz ve ön kapıdan geçip giriş holüne doğru yürüyoruz. Boş ve odama giden tanıdık yolda kimseyle karşılaşmıyoruz.

Kapıma vardığımızda Daemon, "Uzun süreliğine gitmeyeceğim," diyor. "Gün ışımasına sadece birkaç saat var ve o zamandan önce dönmem gerekecek. Yine de Kastian'ı ben dönene kadar dışarıda oturması için göndereceğim ama sen yine de kapını kilitle."

İplik torbalarını ondan alıyorum ve odamın kapısını açıyorum, eşikte bir süre oyalanıyorum. Aptalca ama sanki bir randevudan sonra beni bırakıyormuş gibi hissediyorum...

Arkamı dönüyorum ve bakışlarıyla buluşmak için çenemi yukarı kaldırıyorum. "Buraya geldiğimden beri berbat olmayan ilk gün için teşekkürler. Kısa kesilmiş olsa bile."

Bana birkaç kez gördüğüm o yoğun bakışla bakıyor. Bakışlarının ağırlığı altında tenimin ısındığını hissediyorum, boynumda ve kollarımda tüylerim diken diken oluyor. Dilim dudaklarımı yalamak için dışarı fırlıyor ve gözleri hareketi yakından takip ediyor, dikkati ağızımda sabitleniyor.

Daha yakına eğiliyor ve kokusu beni sarıyor.

Dudaklarım ayrılıyor.

Gözlerimi kapatıyorum.

Daemon sertçe geri çekilir ve elini saçlarında gezdirir. Büyü bozuldu. "Kapını kilitle," diye tekrarlıyor ve başka bir şey söylemeden dönüp gidiyor.

İç çekerek odama girdim. *Tanrım...*

Sushi yatağımın ucunda uyuyor ve arkamdan kapının kapanma sesini duyunca kabarık gri başını kaldırıp bana buyurgan sarı bir bakış atıyor.

Gökkuşağı iplik torbasını kapının yanındaki yere bırakırken "Sush, sanırım boku yedim," diye mırıldanıyorum.

Daha birkaç gün önce Daemon'ın ne düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu ve beni koruyacağını söylediğinde ona zar zor inanmıştım. Şimdi ise ciddi olduğundan hiç şüphem yok.

O yanımda olduğu sürece lanetten, Fae'lerden ve hatta Foulo gibi yaratıklardan korkmama gerek yok. Daemon kimsenin bana zarar vermesine izin vermez, en azından fiziksel olarak.

Ama duygusal olarak başka bir hikaye.

Zaten incinmeye, hatta yok edilmeye mahkum olduğumdan oldukça eminim. Duygularım tren vagonumuz gibi çarpıp yanacak ve bu sefer atlamak yok.

CHAPTER FIFTEEN

ALIX

Aniden uyandım ve yatakta doğruldum.

Uzun bir süre nerede olduğumu ya da neler olup bittiğini anlamıyorum. Hemen bir kabus gördüğümü varsayıyorum ama bu sefer titremiyorum. İçimde dolaşan bir endişe yok ve aslında rüyalarımı hiç hatırlayamıyorum.

Kafam karışmış bir şekilde başımı sallıyorum ve kendime gelmek için etrafıma bakıyorum.

Şimdi hatırlıyorum-Daemon beni odama götürüyor ve sonra gidiyor. Yatmak için erkenden hazırlanıyorum ve yeni başladığım tığ işi projemin üstünde uyuyakalıyorum. O kadar uzun zaman önce olamaz. Şimdi Kışlık Saray'ın karamsar mor yatak odasında yalnızım ama... Doğru gördüğümünden emin olmak için birkaç kez göz kırpmam gerekiyor.

Vitray pencerelerden süzülen parlak ışık sahneyi aydınlatıyor ve zeminde büyülü desenler yaratıyor. Nefesim kesildi. Pencereleri ilk kez bu kadar aydınlık görüyorum, ama bu gerçekten gündüz olduğu anlamına geliyor. Daha da endişe verici olanı, yüksek sesler ve uzaktan gelen bir çan sesi duyabiliyorum.

Ne oluyor lan?

Bacaklarımı yatağın kenarına doğru sallıyorum ve gözlerimi ovuşturuyorum. Dikkatimi verdiğim için uzaktaki sesler şimdi daha yüksek görünüyor. Kahkaha sesleri, çığlıklar ve gevezelikler var. Dışarıda bir tür parti varmış gibi geliyor... ama gündüz vakti. Bu nasıl mümkün olabilir?

Yataktan kalkıyorum ve odayı geçip balkona açılan çift kapıya gidiyorum. Buraya geldiğimden beri bu balkonu neredeyse hiç kullanmadım; hava zifiri karanlık ve kar yağacak kadar soğukken dışarıda oturmak pek eğlenceli değil. Yine de şimdi kapıları açıp dışarı çıkıyorum.

Ancak bir metre genişliğinde, küçük, kavisli bir taş balkonda duruyorum. Güller şatonun parmaklıklarına ve taş duvarlarına tırmanıyor ve güneş neredeyse bulutsuz bir gökyüzünden aşağı süzülüyor. Güneş yüzüme vurup başımın tepesine inerken istemsiz bir iç çekiyorum.

Ah, D vitamini, seni ne kadar özlemişim.

Keşke durup bir anlığına içime çekebilseydim ama yapamıyorum. Güneş çıktığında birilerinin uyanık olması kesinlikle endişe kaynağı. Muhtemelen panik. Uzakta bir kilise çanının sürekli çalan gürültüsünü duyabiliyorum. Ellerimi korkuluklara koyuyorum ve aşağıda neler olduğunu görmek için balkona doğru eğiliyorum.

Çimenlerin üzerinde çığlık atan, gülen düzinelerce insan var. Lanetli gibi görünmüyorlar.

Biri karda yuvarlanırken, başka bir adam kızıl saçlı bir kadını kovalamaca oynar gibi kovalıyor. Göz ucuyla başka bir grup daha görüyorum. Üç adam bir arada duruyor, bir tür tartışmanın içinde sesleri yükseliyor. Ben izlerken, adamlardan biri diğerinin suratına yumruk atıyor. *Hay aksi.*

Yumruğu yiyen adam geri çekiliyor, sonra saldırgana doğru dönüyor... Bekle, o bir bıçak mı? Bir saniye sonra kızıl saçlı kadının kahkahaları çığlıklara dönüşüyor ve onu kovalayan adam onu yere düşürüyor.

Birkaç adım geriye, odamın kapısına doğru sendeliyorum.

Tamam, neler oluyor?

Belli ki güpegündüz çimenlikte şiddet olayları yaşanıyor ama kimse bir hayvana ya da canavara dönüşmüş gibi görünmüyor.

Bunun üzerinde çok fazla durmadan, kapıma bir vurma sesi geliyor.

"Alix!" Daemon'ın adımı haykıran derin sesiyle yerimden sıçıyorum. "Alix! Beni içeri al!"

Ne oluyor lan? Kurtlarla uğraşmaktan ne zaman döndü? Ve daha da önemlisi, neden herkesin duyabileceği bir yerde gerçek adımları haykırıyor?

Koşarak kapıya gittim ve kilide bir fiske vurarak hiç düşünmeden açtım. "Neler oluyor?" diye bağırdım. "Gündüz vakti!"

Eşikte duran Daemon'a bakarken kelimeler ağzımda kuruyor.

Hemen her şeyi berbat ettiğimi anlıyorum.

Bakışlarım onunkilerle buluştuğunda mideme tekinsiz bir dehşet duygusu düşüyor. Sanki Odessa'yı ilk gördüğümde fazla simetrik yüzü içimi onun tehlikeli olduğuna dair ilkel bir bilgiyle doldurmuştu. Daemon'a bakarken hiç böyle hissetmemiştim... şimdiye kadar.

"Kahretsin!" Lanet okuyarak kapıyı tekrar kapatmaya çalışıyorum, tam o sırada Daemon'ın ilk gece bana yaptığı uyarı aklıma geliyor. *Kapıyı kimse için açma, benim için bile.*

Bunu unutacak kadar nasıl aptal olabilirim?

Kapıyı iterek kapatmaya çalışıyorum ama elini uzatıyor ve kolayca açıyor. Vazgeçtim ve onun yerine geri çekildim.

Fae'ler seni gözünü kırpmadan öldürebilir.

Lanet, kendi yüzümüzü korusak bile hayvan gibi davranmamıza neden oluyor. Daemon kapının arkasından kapanmasına izin veriyor ve uzun bir süre bana bakıyor.

Gözlerinde kesinlikle bir tuhafılık var. İz sürüyorlar.

Ben.

"Ah, hey," diye mırıldandım. "Sanırım bir şeyler oluyor. Belki de gidip Odessa'yı ya da çocuklardan birini yakalamalıyız..."

Beni görmezden geliyor, gözlerini benden hiç ayırmadan odanın içine doğru adım atıyor.

Görünüşe göre beynim bozuk olduğu için hemen dehşet içinde yere yığılmıyorum. Onun yerine aptal, hain zihnim, bakışlarındaki o tuhaf yırtıcı parıltıyla bana bakarken bile ne kadar insanlık dışı yakışıklı olduğuna atlıyor. Açık görünüyor ama daha önce bana baktığını gördüğüm gibi değil. Bu şehvet değil; bana yiyecekmişim gibi bakıyor.

Gözlerinden kaçmak için aşağı bakarak birkaç adım daha geri çekiliyorum. "Neler olduğunu bilmiyorum," diye kekeleyerek yere bakıyorum. "Ama normale döndüğünde, beni öldürdüğün için çok kızacaksın. Bana ihtiyacın var, unuttun mu?"

Hareket etmeyi bırakıyor, ayak sesleri aniden kesiliyor. "Seni öldürmeyi planladığımı mı düşünüyorsun?"

Sesi normal geliyor, bu iyiye işaret gibi görünüyor ama yine de burada çok tuhaf bir şeyler var.

"Açıkçası şu anda ne düşündüğünden emin değilim."

Daemon o kadar hızlı hareket ediyor ki, aramızdaki mesafenin geri kalanını kapatıp tam önümde durana kadar gözümü bile kırpmıyorum. "Sana asla zarar vermem."

"Tamam, güzel. O zaman bu konuyu bu gece kendini normale döndüğünde konuşalım."

Tepki vermiyor ya da bir santim bile kıpırdamıyor. Bunun yerine elini kaldırıp saçlarımı yüzümden geriye doğru itiyor, sonra parmaklarını yanağımda gezdiriyor. İçimde bir elektrik çarpması oluyor ve vücudumun her yerine küçük kıvılcıklar gönderiyor.

"Bana bak," diyor.

Aman Tanrım. Bende ciddi bir sorun var çünkü beynim kendisiyle savaş halinde. Bir yanımda dehşete kapılmışken, giderek büyüyen bir yanımda havadaki gerilim neredeyse sıcağından çatırdarken heyecanlanıyor.

Nazik parmakları talepkâr bir hal alıyor ve bir eliyle çenemi kavrayarak yüzümü kendisine doğru çevirmeye zorluyor. Gözleri yüzümün her yerinde geziniyor. "Çok güzelsin, Alix."

Keskin bir nefes çekiyorum ve nabzım parmaklarının altında daha da hızlı atmaya başlıyor. "Ne?"

"O kadar mükemmelsin ki, bu beni çok kızdırıyor."

"Kızdırıyor mu?"

Hemen cevap vermiyor, parmakları yüzümde sıkılaşıırken ve beni yatağın kenarına doğru geri geri götürürken soruyu havada asılı bırakıyor. Beni şiltenin üzerine iteceğini sanıyorum ama onun yerine bir kolunu belime doluyor ve beni kendine doğru çekiyor.

Her dokunuşumuzda sanki son seferinde ne kadar iyi hissettiğimi unutuyorum. Kaslarının sert çıkıntılarının parmaklarımda nasıl hissettirdiğini ve nabzımın bacaklarımda nasıl attığını, daha fazlası için nasıl hazır ve yalvardığını.

"Seni düşünmeden duramıyorum," diye homurdanıyor. "Her saniye aklımdasın ve bana tam olarak neden sana bakmamam gerektiğini hatırlatıyorsun. Bu sinir bozucu. Çileden çıkarıyorsun."

Aman Tanrım.

Sarhoş olmalı. Ya da uyuşturucu olabilir mi? Belki de tüm mahkeme yüksektedir ve bu da her şeyin neden bu kadar tuhaf olduğunu açıklar.

"Daemon..." Çenemdeki el boğazımdan aşağı inerken başlıyorum.

Parmakları tenimde gezinmeyi bırakıyor ve gevşekçe boynuma yerleşiyor. Bana neredeyse hiç dokunmuyor ama eğer isterse parmaklarını kapatıp nefesimi kesebileceğinin de farkındayım. Bu beni korkutmalı, ama bana karşı sertleştiğini hissettiğimde, dudaklarımdan kaçmak isteyen iniltiyi zar zor bastırabiliyorum.

Başını eğip ağzını karışmış saçlarıma dayıyor ve sıcak nefesi kulağımı gıdıklıyor. "Fae duyularının insanlardan çok daha güçlü olduğunu biliyor muydun? Seni becermemi ne kadar istediğini her zaman koklayabilirim. Tadını alabiliyorum ve bu beni delirtiyor."

Bir nefes çekiyorum. Onun için ıslanmamın kokusunu alabiliyor mu? Tamam, bu çok utanç verici. Lütfen şimdi ölmeme izin ver.

İçimdeki panik atak, elleri aşağıya inip geceliğimin kumaşından bacaklarımın arasını kavradığında hemen sessizleşiyor. Parmaklarını kalın kumaşın üzerinde gezdiriyor ve içimden bir zevk dalgası fırlıyor. İnledim.

Dudakları dudaklarıma çarpıyor, sesi yutuyor.

Ona karşı eriyorum. Beni açlıkla öpüyor, dudakları sıcak ve talepkâr, sanki tüm engellemelerini ya da kontrolünü kaybetmiş gibi. Dudaklarımı ayırıyorum, onun yoğunluğuyla eşleşiyorum ve sıcaklık içime doluyor, merkezimde birikiyor.

Elini bacaklarımın arasından çekip yerine bacaklarımın arasına sıkıca bastırdığı kalçasını koyuyor. Ağzının içine doğru nefes alıyorum ve kalçalarımı kaydırarak ona doğru sürtünüyorum. Klitorisim ihtiyaçla titriyor ve tek istediğim onun bana dokunması. Beni alması. Ironhill'de bana ikinci tur sözü verdiğinden beri aramızda oluşan acı verici gerilimi kırmak.

Parmakları kalçalarımı saplanıyor ve beni kalçasına doğru bastırıyor. Kukum zonkluyor ve çaresizce kalçalarımı yuvarlıyorum. Muhtaç. Sınırsız.

Öpüşmemizi keserek başını geri çekiyor ve onun yerine yüzünü boğazıma bastırıyor. Keskin bir nefes alıyor ve yüzünü tenimde ileri geri gezdiriyor. "Alix..."

Kapı çarparak açılıyor ve Daemon beni yatağa bırakırken şaşkınlıkla sırıyorum. Kapı aralığındaki Kastian'a şaşkınlıkla göz kırpyorum. Onun arkasında, koridorda Fox ve Jett'in dış hatlarını görebiliyorum ve işte o zaman, sadece birkaç dakika önce kalede ters giden her neyse ondan korktuğumu hatırlıyorum.

Kastian Daemon'a odaklanmadan önce bir anlığına bana bakıyor. Bir elini ensesinde gezdiriyor ve iç çekerek teslim olmuş görünüyor. "Sanırım daha kötüsü de olabilirdi."

İrkildim. Keşke bunu söylemeseydi.

DAEMON

Uyandığımda tam olarak nerede olduğumu biliyorum.

Lanet hafızamı çalmıyor ama bazen, şimdi olduğu gibi, keşke çalsa diyorum.

İnliyorum ve asker koğuşundaki ince şiltenin üzerine oturup bacaklarımı yatağın kenarına doğru sallıyorum. Kafatasım zonkluyor ve başımın arkasında Kastian'ın bana vurmuş olabileceğini düşündüğüm yeri ovuyorum.

"Kas!" Yatakhane tarzı boş odaya doğru havlıyorum.

Beklediğim gibi, Kastian kafasını odaya uzatıyor, belli ki kapının hemen dışında bekliyordu. Gülümsemiyor, sadece temkinli bir şekilde beni izliyor. "Kalkmışsın."

"Evet," diye homurdanıyorum, başımı sallayarak. "Ne yazık ki. Ne oldu lan?"

Odaya giriyor ve kapının pervazına yaslanıp kollarını kavuşturuyor. "Sana vurdum."

"Düşündüm de..." Başımı salladım. "Kastettiğim bu değildi. Ondan önce ne oldu? Ne yanlış gitti?"

O da başını sallıyor, ama daha çok şaşkınlıkla. "Birisi tüm kilise çanlarını çalmaya başladı ve bu tüm sarayı uyandırdı."

"Ne?" Ayağa fırlayarak homurdanıyorum. "Kim bu kadar aptal olabilir ki?"

"Bilmiyorum," diyor. "En az bir düzine kayıp var ve insanları aramaya daha yeni başladılar."

Tanrım. "Tanıdığımız biri mi?"

Tekrar başını sallıyor. "Hayır, ama kolayca olabilirdi."

"Siktir, gidip Alix'le konuşmam lazım. Açıklamalıyım ya da başka bir şey..."
Sözümü kesiyorum. Ona ne söylemem gerekiyordu ki? "Onu öldürebilirdim."

Kas omuz silkti. "Ben öyle düşünmüyorum."

Boş boş gülüyorum. "Ne demek istiyorsun? O bir insan, elbette ona zarar verebilirdim."

"Bilmiyorum dostum. Onu öldürmekle pek ilgilenmiyor gibiydin. Ve sen bana bunun daha kötü olduğunu söylemeye çalışmadan önce, bana oldukça istekli göründü."

Ona ters ters bakıyorum, ama gönülsüzce. Kas o durumda yapabileceği her şeyi yaptı ve haklı, kızın çıkardığı sesleri, ne kadar ıslak ve hazır olduğunu çok net hatırlıyorum ve bunları düşünmek bile göğsümün yanmasına neden oluyor.

Ama bu ona zarar verebileceğim gerçeğini değiştirmiyor.

Ve burada gerçekte ne olduğunun benim için son derece açık olduğu gerçeğini de değiştirmiyor.

Birisi bunu bilerek yaptı, buna hiç şüphe yok. Ellender'daki herkes Vernal Court'u gündüz uyandırmanın ölümcül olduğunu bilir. Daha da şüpheli olan şey ise, olay olduğunda neredeyse burada olmamam. Ormanda kurtlarla uğraşırken gecikseydim ya da daha kötüsü yaralansaydım, o zaman ne olacaktı? Alix yalnız kalacaktı. *Gerçi ben buradayken o kadar da güvende değildi.*

Alix'i iplik torbalarıyla birlikte odasına geri götürüp kurtlarla ilgilenmek üzere oradan ayrılalı saatler olmuş gibi gelmiyor ama öyleydi. Jett ve Fox'u da yanımda getirdim, Alix'e bir şey olursa diye Kas'ı burada bıraktım.

Ancak ormana vardığımızda hiç kurt yoktu. Başka bir asker onları aramak için zaman harcayabilirdi ama ben harcamadım.

Şafaktan hemen önce saraya döndüm ve yanlış bir şey bulamadım ve bunu tesadüf ve paranoyaya bağladım.

Ama şimdi o kadar emin değilim.

"Foulo'yu bulmaya gidiyorum," diyorum Kastian'dan çok kendime.

"Foulo mu?"

"Beni kaleden o gönderdi. Bunun onunla bir ilgisi olmalı. Sümüklü, şeytani, pri-"

"Bundan şüpheliyim," diye araya giriyor Kas. Foulo da senin gibi lanetli. "Çanları çalacak kadar akli başında olamazdı; dışarıdan biri olmalı."

Ona göz kırpiyorum. Adam haklı. *Lanet olsun.*

Topuklarımın üzerinde dönüp kapıya doğru fırladım.

Kastian bıkkınlıkla iç geçirir. "Bekle, şimdi nereye gidiyorsun?" "Thorne'u bulmaya ve bu konuda bir şeyler yapmasını sağlamaya gidiyorum."

"O burada değil, unuttun mu? Bir avuç muhafızla bir yere gitti."

"O zaman her neredeyse oraya uçacağım ve onu saçlarından sürükleyerek geri getireceğim. O lanet olası kral, burada olmalı."

Hayatım tehlikede değilken Thorne'un olduğu yere nasıl uçacağımı sorma zahmetine girmemesi ne kadar kızgın olduğumun ve Kas'ın beni ne kadar iyi tanıdığının bir kanıtı. Adrenalinim şu anda o kadar yüksek ki kanatlarımı saklamak için mücadele ediyorum. Kıtayı uçarak geçmek hiç de zor olmazdı.

Kapıya ulaşıyorum ve Kastian peşimden koşmadan önce koridorun yarısına kadar ilerliyorum. "Daemon! Bekle, lanet kalenin her yerine saldırmadan önce Alix'i kontrol etmelisin."

"Neden?"

"Muhtemelen bunu duymak istemediğini biliyorum ama eğer içgüdün Alix'i öldürmek değil de ona sahip çıkmaksa-"

"Haklısın," diye bağıriyorum. "Bunu duymak istemiyorum çünkü saçmalık. Hiçbir anlamı yok. Aklımı kaçırmıştım."

Kastian'ın gözleri kısılıyor. "Belki, ama yıllar boyunca gördüğüm kadarıyla, lanet sana başka türlü yapmayacağın bir şey yaptırmıyor. Seni farklı bir insana dönüştürmüyor; zaten olduğun kişiyi daha da güçlendiriyor."

"Bunu öldürdüğüm tüm insanlara söyle."

"Evet... ama demek istediğim de bu. Eğer içgüdün Alix'i öldürmek olsaydı, öldürürdün. Gardiyanları ve ortalığı karıştırmaya çalışan pislikleri öldürdün. Hepimizin içten içe öldürmek istediği insanları. Bana, Fox'a ya da Jett'e hiç zarar vermeye çalışmadın."

"Henüz sana zarar vermeye çalışmadım," diye homurdanıyorum karanlık bir şekilde. "Bir kere olsa yeterdi."

İşte tam da bu yüzden küçük bir parçam tüm bunların birkaç hafta içinde sona erecek olmasına minnettar. Lanet tamamen etkisini gösterdiğinde, Ellender'in diğer üç krallığının Vernallis'i haritadan silmek için bir araya geleceğinden eminim.

O zaman en azından bir daha değer verdiğim hiç kimseye zarar verme endişesi yaşamam gerekmeyecek.

Kalenin içinden Thorne'un kulesine doğru yürüyorum. Etrafım kaos içindeydi.

Mobilyalar ve camlar kırılmış, yerler kan içinde ve birkaç kişi koridorlarda ağlıyor. Tanrım, bu bana karanlık anıları hatırlatıyor.

Lanetin yapılmasından sonraki ilk günlerde her şey hep böyleydi; her gün yıkım için yeni bir fırsattı, her gün ışığı saatinde herkes bir sonraki saldırıya uğrayabilir ya da saldırganın kendisi olabilirdi.

Büyük merdivenden öfkeyle **ç ı k ı y o r u m**, yanmış kitapların kömürleşmiş kalıntılarına ve belki de birinin ceketine benzeyen şeylerin üzerinden geçiyorum.

"Ashwater!"

Adımın sesine doğru topuklarımın üzerinde dönüyorum. Thorne etrafındaki yıkıma aldırmadan bana doğru adım atıyor.

Onu selamlamaya zahmet etmedim. "Ben de tam seni bulmaya geliyordum. Ne zaman döndün?"

Yüzünü buruşturdu. "Bir saat önce. Ne oldu lan?"

"Bu soruya cevap vermen gerekmiyor mu?" diye tıslıyorum. "Ne de olsa kral sensin. Bunu kimin başlattığını bulmalısın. Hava çoktan aydınlanmışken çanları çalabilmesi için başka bir krallıktan biri olması gerekirdi. Ya da belki de çanları kendi kendine çaldirabilecek kadar büyüye sahip biri..."

Dudakları kıvrılıyor. "İlginç bir teori."

"Neden kızgın görünüyorsun?" Talep ediyorum. "Burası senin krallığın. Vernallis'e yapılan bir saldırı sana yapılmış demektir ve-"

Sözümü kesti. "Isabelle hayatta mı?"

"Hayatta mı?" Şaşkınlıkla gözlerimi kırıştıtararak söylüyorum. Temizlemek için başımı salladım. "Evet, o iyi."

"Emin misin? Bu olay başladığında odasının dışındaydın, değil mi?"

"Evet. Koridorda uyuyordum, zil sesleri beni de salonun geri kalanıyla birlikte uyandırmış olmalı."

"Odasına kimse girmedi mi?" Thorne soruyor. "Neler olduğunu görmek için çıkmadı mı?"

Başımı sallıyorum. "O iyi."

İç çekiyor. "İyi. Vernallis'e döndükten kısa bir süre sonra bir kez daha ölüme yakın bir deneyim yaşadığı için kendimi çok kötü hissediyorum."

"Evet, bu konuda gerçekten üzgün görünüyorsun."

Gözlerini bana dikti. "Sadece her zaman onunla kaldığından emin ol. Eğer Isabelle gül ayından önce yaralanırsa, kimi suçlayacağımı çok iyi bilirim."

Ona sözde kurtlardan ve saldırı sırasında neredeyse burada olmadığmdan bahsetmek için ağzımı açıyorum ama duruyorum. Burada neler olduğunu bilmiyorum ama Thorne'a karşı dürüst olmak geçmişte hiç işime yaramamıştı.

Onun yerine, "Ona bir şey olmasına izin vermeyeceğim," diye homurdanıyorum.

Thorne burnunun ucuyla bana bakıyor, ağzının köşesi alaycı bir ifadeyle yukarı kalkıyor. "O zaman başka bir şeyler ters gitmeden önce gidip onu bulsan iyi olur. İnsanlar çok kırılgandır, onları yok etmek için sadece göz açıp kapayıncaya kadar bir süre yeter."

İYİ OLDUĞUNU BİL D İ Ğ İ M HALDE, Alix'i odasında güvende bulduğumda yine de rahatlıyorum. Fox dışarıda oturuyor ve yaklaştığımda bana bakıyor.

"İçeride mi?"

Başını sallayıp ayağa kalkıyor ve tek kelime etmeden koridorda yürümeye başlıyor.

Konuşmadığı için hiç bu kadar minnettar olmamıştım.

Nefesimi tutup kapıyı çaldım.

"Evet?" Alix seslendi.

Bunu onun "içeri gel" versiyonu olarak kabul edip kapıyı açıyorum.

Alix yatağında uzanmış, tavana bakıyor. Bugün yüksek yakalı mor bir elbise giymiş ve saçlarını toplayıp yüzünden uzaklaştırmış.

"Merhaba" demek istiyorum ama onun yerine "Ne yapıyorsun?" diye soruyorum.

"Her gece yaptığım şeyi," diye homurdanıyor bana bakmadan. "Burada yapacak bir şey yok."

"İpliğiniz nerede?" Buraya neden geldiğimi tamamen unutmuş bir halde soruyorum.

Cevap olarak Alix bir elini havaya kaldırıp odanın köşesini işaret ediyor.

Devasa gri kedisi alışveriş poşetinin yarısına kadar dışarıda duruyor ve tüylerine yapışmış iplik tellerini görebiliyorum. Başımı sallıyorum ve dönüyorum.

Alix'e döndü. "Dinle..."

Doğrulup doğrudan bana bakıyor, soluk mavi gözleri o kadar sabit ki delici bakışlarının önünden çekilme isteği duyuyorum. "Demek lanet hayvan gibi davranmanıza neden oluyor, ha? Bunun nasıl işlediği konusunda biraz daha açık olamaz mıydın?"

Bir an için gözlerimi kapatıyorum. "Üzgünüm" demeye başlıyorum ama kelimenin ortasında üzgün olmadığımı fark ediyorum. Tam olarak değil.

Onun incinmiş olabileceği ve Thorne'un gül ayına bu kadar yaklaşmışken artık mahkemeyi umursamıyor gibi görüldüğü için çok öfkeliyim.

Alix'e fiziksel olarak zarar vermediğim ve daha kötü bir şey olmadığı için rahatladım.

Ona tekrar dokunmanın nasıl bir his olduğunu hatırlamak beni tüketiyor ve onun tadına bakamadan yarıda kesildiğimiz için çok kızgınım.

Ama üzgün değilim; o da bunu açıkça istemişken üzgün değilim. Ama bunların hiçbirini söyleyemem.

Boğazımı temizliyorum. "Dün gece kendimde değildim. Bir daha olmayacak."

Alix yatağın ucuna doğru kayıyor ve bacaklarını yan tarafa doğru sallıyor, çıplak ayak parmakları zemini sıyrıyor. Ellerini kucağında birleştiriyor ve kirpiklerinin arasından bana bakıyor. "Bir daha ne olmayacak? Sonunda seni lanetli görmem mi, yoksa senin beni öpmen mi?"

Kuru boğazımı tekrar temizliyorum. "İkisi de. Arkadaşlarım dışında biri öğrenirse, Thorne'un Dyaspora'yla uğraşacağından emin değilim. Beni idam ettirirdi."

Ve ne yazık ki, arkadaşlarıma ya da Alix'e zarar verme tehdidi muhtemelen savaşmayacağım anlamına gelirdi, sadece yapmasına izin verirdim.

Gözlerini bana dikti. Ne düşündüğü hakkında hiçbir fikrim olmaması sinir bozucu ve nefesimi tutuyorum... bekliyorum.

"Dün gece tam olarak ne olduğunu açıklamaya istekli olduğun sürece hiç olmamış gibi davranmakta bir sakınca görmüyorum. Önemli detayları atlamak ya da kendi başıma yanlış sonuçlara varmama izin vermek yok. Neler olduğunu bilmemekten bıktım."

Dişlerimin arasından hava emiyorum. Ondan saklamak için elimden geleni yaptığım o nca şeyin arasında laneti açıklamak istemedim. Mahkemeden ya da özellikle benden korkmasını istemedim. Ama şimdi başka seçeneğim yok.

Açıklamak için doğru kelimeleri bulmaya çalışarak sinirli bir elimi saçlarımda gezdiriyorum. "Daha önce yalan söylemiyordum. Lanet, hayvanlar gibi en temel içgüdülerimize geri dönmemize neden oluyor."

Yan gözle bana bakıyor, kaşları kalkıyor. "Açıkla."

"Bizi Fae yapan her şeyden mahrum bırakıyor. Büyü, akıl yürütme, mantık. Başka bir forma dönüşmüyoruz ama bu bir bakıma daha kötü çünkü tanıdığın birine baktığını sanabilirsin ama o kişi o değildir."

Lanetin ilk günlerini hatırlayarak ürperiyorum, hepimiz gündüz saatlerinde uyumaya karar vermeden önce. Ve daha da kötüsü, Dyaspora'da kendime dair tüm hislerimi kaybettiğim o bir saati. Hapishanede Vernallis'ten gelen tek kişi ben değildim ve her gün güneşin doğduğu o saat her zaman sinir bozucuydu; hem benim için o saate kadar geçen saatlerde, hem de arkadaşlarım için yanlışlıkla kimseyi öldürmediğimden emin olmak zorunda kaldıkları sırada. Her zaman başarılı olamadılar ve ölüleri gömmek zorunda kaldığımız birçok gece oldu.

"Yani çekingenliği ortadan kaldırıyor," diyor Alix, sanki soru sormak yerine sesli düşünüyormuş gibi. "Sarhoş olmak gibi."

"Hayır," diyorum sertçe. "Öyle bir şey değil. Sarhoş insanlar hâlâ insandır ama lanet hayvani içgüdülerden başka her şeyi yok eder. Tutarlı bir düşünce oluşturmak imkansız. Her şey ihtiyaç odaklı hale geliyor. Yemek, uyku, seks, bölge; önemli olan tek şey bunlar."

"Dün gece Sushi ile aynı muhakeme yeteneğine sahip olduğu varsayılan biri için oldukça tutarlı görünüyordun."

Dönüp tekrar kedisine bakıyorum, şu anda halının üzerinde bir iplik yumağına vuruyor ve keskin pençelerini uzatarak peşinden fırlıyor. Zararsız görünüyor ama aslında tek yaptığı avlanma içgüdüsünü göstermek. Kedi bir buçuk metre boyunda ve 250 kilo olsaydı bu kadar sevimli görünmezdi. Alix'in bunu anlamasını istiyorum.

"Dün gece en az on iki kişi öldü. Ve bu sadece gerçek ölümler, sayısız başka saldırı da oldu. Kale neredeyse yıkıldı."

Geri çekiliyor. "Ciddi misin? Gördüğüm kadarıyla herkes eğleniyor gibi görünüyor?"

Gözlerimi kapatıyorum. "Bazen öyledirler. İçgüdüğü açıklamak zor. Bir an kafan güzelken, bir sonraki an hiçbir uyarı olmadan bir kavga patlak verebilir. Herkes doğuştan iyi değildir ve bazı insanların temel arzuları sapkın, dengesiz ve şiddet yanlısıdır. Lanet ilk ortaya çıktığında, bir

Vernallis vatandaşlarının üçte biri ilk altı ayda, diğer üçte biri de o günden bu yana geçen yüz yıl içinde öldü."

"Tanrım."

"Geride kalanlar çoğunu uyuyarak atlatmaya çalışıyor. Uyku aynı zamanda temel bir içgüdüdür, bu yüzden laneti ortadan kaldırmaya da daha kontrol edilebilir hale getirir."

Dudağını ısıyor. "Bekle, o zaman sen ne zaman uyuyorsun?" Kaşlarım çatılıyor. "Ne demek istiyorsun?"

Kafası karışmış görünüyor. "Yani... lanetli olmadığın zamanlarda hep benimle birlikte olduğuna göre... ne zaman uyuyorsun?"

"Benim için endişeleniyor musun, Peaches?" Kendimi durduramadan ağzımdan kaçırdım. "Boş ver," diye ofluyor, yanaklarında bir kızarıklık oluşuyor.

"Sen uyuduğunda ben de uyuyorum," diyorum sonunda, başımı kapıya doğru sallayarak. "Dışarıda."

Uzun bir süre öylece bana baktı. "Ciddi misin sen? Odamın dışında uyuyorsun."

Ona sert bir bakış attım. Thorne'un günün her anı onu izlemekle ne demek istediğini sanıyordu? "Fark etmedin mi?"

"Hayır!" diye çığlık atıyor. "Bu çok ürkütücü."

Gülüyorum ama komik olduğu için değil. Eğer bunun rahatsız edici olduğunu düşünüyorsa, kafamın içinde olmaktan nefret ediyordur.

Dün gece onu düşünmeden edemediğimi söylediğimi biliyorum. Umarım bunun sadece lanetin bir ürünü olduğunu düşünür ama bu benim bile kabul etmek istediğimden daha doğru.

Çok kısa bir süre içinde tüm varlığım Alix'in etrafında dönmeye başladı. O uyandığında ben de uyanıyorum, onu yemeğe götürüp getiriyorum ve duvara yaslanıp sürekli onu izliyorum. Bütün gün odasından çıkmadığında bile orada oturup kapıyı izliyorum. Artık düşünebildiğim tek lanet şey o, öyle ki bunu neden yaptığımı takip edemiyorum. Thorne emrettiği için mi buradayım yoksa onu güvende tutacağıma söz verdiğim için mi?

Kollarımı kavuşturup sırtımı duvara yaslıyorum. "Hoşuna gitmiyorsa Thorne'a söyle. Belki gitmeme izin verir."

Bana bakıyor, gözleri kısılıyor. "Neden zahmet ediyorsun?"

Ona göz kırpyorum. "Şu anda aynı lanet dili mi konuşuyoruz?"

Az önce Thorne gitmeme izin vermeyecek dedim."

"Evet, ama kralın sana verdiği diğer tüm emirleri görmezden geliyorsun."

"Hayır, görmezden gelmiyorum."

Gülme sırası onda. "Evet, biliyorsun, seni gördüm."

"Thorne sadece-"

"Ve bu!" diye araya giriyor. "Krala ilk ismiyle hitap ediyorsun, yüzüne karşı bile. Bunu başka kimsenin yaptığını duymadım. Neden seni düzeltmiyor?"

Duraksadım. *Kahretsin.*

Sanırım eninde sonunda bunu anlayacaktı. Neden bunu ondan saklama zahmetine girdiğimi bile bilmiyorum. Lanet mahkemenin geri kalanı biliyor ve artık Alix de laneti bildiğine göre, sanırım o da beni öğrenebilir. "Thorne'a ilk adıyla hitap ediyorum ve ona herkesten farklı davranıyorum çünkü onu tüm hayatım boyunca tanıdım. O benim ağabeyim."

ALIX

YATAĞA DOĞRU YÜRÜDÜM VE KENARINA ÇÖKTÜM, sadece kendime düşünmek için bir an vermek için.

"Ne? Ama hiç söylemedin-"

"Üvey kardeş," diye düzeltiyor Daemon. "Ve hayır, bundan hiç bahsetmedim çünkü düşünmek istediğim bir şey değil. Geldiğim yerle pek gurur duymuyorum."

"Sadece gizli aile üyeleriyle dolusun. Önce kuzen yerine bir siren, şimdi de kraliyetten bir üvey kardeş. Bahsetmek istediğin gayrimeşru çocukların var mı?"

Lütfen hayır deyin.

"Hayır, çocuk yok ve diğer aile üyeleri de pek fazla değil. Thorne dışında ben tek çocuğum. Babam -hem gerçek babam hem de beni büyüten babam- öldü. Annem hâlâ hayatta ve yakınlarda yaşıyor ama onu yaklaşık bir asırdır görmedim." Kıkırdıyor. "Teknik olarak konuşacak olursak, Kas, Jett ve Fox'a da kardeşlerim diyebilirim ama hepsi bu kadar. Benim gibi büyüdüğünüzde kendi ailenizi kurmak zorunda kalıyorsunuz."

Benim ailem de biraz dağınıktı ve her zaman televizyonda gördüğümüz, her şeyi birlikte yapan ve her zaman birbirlerinin arkasını kollayan türden bir arkadaş grubu bulmak istemiştım. Ama bu benim için hiç gerçekleşmedi.

"Yani sen bir prenssin, öyle mi?" Onu konuşturmaya hevesli bir şekilde soruyorum.

Sert bir kahkaha attı. "Hayır, ben lanet olası bir prens değilim."

İlgiyle öne doğru eğildiğimi hissediyorum ama konuşmayı kestiğinde başımdan aşağı bir kova soğuk su dökülmüş gibi oluyor. "Senden bilgi almak dış çekmek gibi," diye yakınıyorum. "Ne istiyorsun?"

"Ne mi *istiyorum*?" Gerçekten kafası karışmış görünüyor ve bu beni gülümsetiyor. Bir kez olsun karanlıkta kalan taraf olmamak güzel.

"Yani, Fae'ler pazarlığı sever, değil mi? Bilgi karşılığında sana verebileceğim bir şey olmalı."

Bunu tam olarak bir teklif gibi söylemek istememiştim ama gözlerimiz kilitlendi ve ikimizin de dün geceyi hatırladığını biliyorum. Onu böyle davranmaya iten sadece lanet olsa bile, yine de gerçek gibiydi. Ve hiçbir mazeretim yok. Sadece... istedim.

"Siktir," diye küfrediyor Daemon ve elini saçlarında gezdiriyor. "Böyle şeyler söyleme, Peaches."

"Neden? Bende senin istediğin bir şey olmalı."

Gözlerini kapatıyor, bana bakmamak için kendisiyle savaşıyor gibi görünüyor. Birkaç adım geri çekiliyor. "Pekala, tamam, bir hikaye mi istiyorsun? Sana bir tane anlatacağım."

Yatakta daha dik oturuyorum, dinlemek için yerleşirken heyecanımı gizleyemiyorum.

"Ailem -yani beni yetiştirenler- saray mensuplarıydı. Ashwater Baronu ve Baronesi. Kral Florian'ın saray kadınları arasında metresler edindiği kötü saklanan bir sırdı, ama genellikle evli kadınlardan uzak dururdu - anneme kadar."

"Kralın metresi miydi?" Bunu gerçekten açıkladığına inanmakta güçlük çekerek soruyorum.

"Evet, en azından hamile kalacak kadar uzun bir süre. Sanırım kocası -evlatlık babam- gerçekten onun oğlu olmadığımı biliyor olmalıydı çünkü benden hep nefret etti ve bunu belli etmedi." Gerçek bir travmayı gizlediğinden emin olduğum sert, mizahtan yoksun bir kahkaha atıyor. "Zavallı piç kurusu başka çocuğu olmadığı için çok öfkelenmiş olmalı ki, unvanını ve topraklarını miras alacağımı bile bile öldü."

"Ne zaman öldü?" Nefes nefese sordum.

Daemon sanki cevabı kafasının arkasında arıyormuş gibi gözlerini deviriyor. "Yüz yıldan biraz fazla bir süre önce mi? Gençtim ve üvey kardeşim Prens Thorne da dahil olmak üzere diğer tüm soylu çocuklarla birlikte okula gidiyordum."

Ağzım açık kalıyor ve iki düşünceyi bir araya getirip bir soru oluşturmamdan yutkunarak tekrar kapatıyorum. "Peki, ne zaman öğrendin?"

Daemon kapının yanındaki duvara yaslanıyor, sonra yere oturana kadar yavaşça çöküyor. Boyun eğmiş görünüyor, sanki artık başladığına göre açıklamasını bitirene kadar onu yalnız bırakmayacağımı biliyor.

"Hemen hemen kralı ilk gördüğüm andan beri," diye itiraf ediyor. "Hiçbir zaman On Birinci Baron Ashwater'a benzemedim, ama bunun üzerinde fazla düşünmedim - ta ki Kral Florian'la ilk kez karşılaşana kadar. Meğer gerçekten de babama benziyormuşum."

Yutkunuyorum. Kahretsin, bu çok etkileyici.

"Sanırım başkaları da fark etmiştir? Ona benzediğini yani." "Evet."

Daemon ve Kral Thorne'un birbirlerine hiç benzemediklerini fark etmemek zor, şimdi benzemeleri gerektiğini bilsem bile. Aynı boydalar ve güçlü, yağsız kaslarıyla benzer bir yapıya sahipler ama yüz hatları dünyalar kadar farklı. Kral annesine benziyor olmalı. İrkildim. Bu durumu daha kolay hale getiremezdi.

"Yine de bu Kral Thorne'u neden tanıdığınızı açıklamıyor," diye belirtiyorum. "Senin onun kardeşi olduğunu biliyor muydu?"

"Evet, eninde sonunda," diye yanıtlıyor Daemon. "Dediğim gibi, birlikte okuduk ama arkadaş olduğumuzu söyleyemem, hatta tam tersi. Ondan nefret ediyordum ve inanın bana, bu karşılıklıydı. Ve sonra gidip akla gelebilecek en kötü şeyi yapmak zorunda kaldı."

"Ne yaptı?"

"O benim hayatımı kurtardı."

Başımı yana eğdim. Kralı iyi tanıdığımı söyleyemem -ya da hiç, gerçekten- ama gördüğüm kadarıyla pek de fedakâr bir tipe benzemiyor. "Bunu nasıl yaptı?"

Daemon tekrar yer değiştiriyor, koltuğunu yeniden ayarlarken zaman kazanmak için oyalanıyor gibi görünüyor. "Ellender'daki eğitim sizin dünyanızdaki gibi değil. Büyüyü geliştirmeye çok odaklandık ve genç olduğum için dikkatleri üzerime çekmenin ne kadar tehlikeli olabileceği aklıma gelmedi."

"Nasıl tehlikeli?"

"Ben... alışılmadık derecede yetenekliydim. Thorne da öyle -en azından lanetten önce öyleydi- ama krala bu kadar çok benzediğim ve büyüde veliaht prense rakip olduğum için dedikoduları üzerime çekmeye başladım. O zamanlar

On yedi yaşındayken bu söylentiler kraliçeye ulaşmıştı ve kraliçe öldürülmemi emretti."

"Öldürülmek mi? Öylece mi?"

"Evet. Söz konusu kraliyet soyu olduğunda sorulara yer yoktur. Kraliçe, oğlunun iktidara giden yolunun meydan okuyanlardan temizlendiğinden emin olması gerektiğini biliyordu."

"Ama seni kurtardı?"

"Evet, Thorne öldürülmek yerine sadece sürgün edilmemi önerdi."

"Yani hapse bu şekilde mi girdin?"

"Hayır, henüz değil. O daha sonra oldu. Başlangıçta insan dünyasına sürgün edildim."

"Benimle dalga geçiyorsun," diyorum tamamen inanamayarak.

Bu sefer gerçekten gülüyor ve isteğim dışında kalp atışlarım hızlanıyor.

"Kapılardan geçip gitmeyi nasıl öğrendiğimi sanıyorsun?"

Omuz silkiyorum. "Bilmiyorum. Ama insan aleminde yaşarken bu nasıl işe yaradı?"

"Şansım yaver gitmeseydi muhtemelen işe yaramazdı. Bu sizin zaman çizelgenize göre yüz yıldan biraz fazla bir süre önceydi ve ben Britanya'ya Birinci Dünya Savaşı'ndan hemen sonra geldim. O kadar çok insan yerinden edilmişti ki, iş arayan yabancı bir yetim olduğumu iddia etmek zor olmadı. Biraz büyü yaptım ve kimse beni sorgulamadı." Ağır ağır nefes veriyor. "Yine de birkaç yıl sonra artık dayanamadım. Büyüyü burada kullanmak insanlar aleminde kullanmaktan çok daha kolay. Ya da en azından lanetten önce öyleydi. Şu anda yapabildiklerim bir zamanlar sahip olduğum gücün yanında hiçbir şey ve onsuz huzursuz oldum."

Müziğe erişimimi kaybetseydim nasıl hissederdim diye düşünüyorum. Kolum kesilmiş gibi. Kemanım olmadan geçirdiğim birkaç günden sonra bile kendimi yoksunluk çekiyormuşum gibi hissediyorum. Onun için de sihrin aynı şey olduğunu hayal ediyorum.

"Yani geri mi döndün?"

"Döndüm. Sürgünün kalıcı olması gerekiyordu ama kral ve kraliçenin öldüğünü ve Thorne'un tahta çıkacağını öğrendim."

"Öldüler mi?" Şaşırmış bir halde sordum. "Nasıl öldüler?"

"Asıl soru bu, değil mi?" diyor acı acı. "Bir kaza olduğu söylendi ama kimse ne olduğunu tam olarak anlayamadı. O zamanlar, ben

umurumda değildi. Thorne tahta geçeceği için heyecanlıydım. Çocukken pek anlaşılamazdık ama beni kurtarmıştı ve geri dönmeme izin vereceğini düşünmüştüm."

"Ve seni hapse mi gönderdi?"

Esprili olmayan bir kahkaha attı. "Hikâyeyi anlatmak istiyorsan, buyur anlat-"

"Özür dilerim."

"Döndüm ve doğruca Thorne'u görmeye gittim. Beklediğim gibi, beni memnuniyetle karşıladı. Hemen muhafızlarının başına atandım ve bir süre her şey yolunda gitti."

"Çok nazikti."

Daemon alay ediyor. "Ben buna kibarlık demezdim. Kararı stratejikti. Thorne bencil ve dikkatsiz biri ama aslında aptal değil. Beni yakınında tutmanın ve ona borçlu olmanın, özgürce dolaşmama izin vermekten çok daha az tehlikeli olacağını fark etti."

Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor. Belki de aynı şeyin şimdi de yaşandığını fark etmemek mümkün değil. Anladığım kadarıyla Kral Thorne Daemon'u hapisten çıkarmış, arkadaşlarını getirmesine izin vermiş ve eski işini geri vermiş... ama eğer bu daha önce de olduysa, o zaman tüm bunlar nereye varacak?

"Sonra ne oldu?"

"Sonra Thorne bir eş alma zamanının geldiğine karar verdi."

Hazırlıksız yakalandığım için gözümü kırıştırdım. Bunun nereye varacağını düşünmemiştim. Zihnim allak bullak oldu. Bütün bunlar bir kadın yüzünden çıkan bir kavga mı? Kim? Claudette olamaz.

Daemon benim iç monologumdan habersiz devam ediyor. "Kıtanın dört bir yanından ve hatta komşu kıtalardan düzinelerce soylu kadınla tanıştı. Hatta Kastian'ın-" Kısa kesiyor.

"Kastian'ın neyinden biriyle?" Israr ediyorum.

"Kastian'ın şehrinden bir kadın," diye düzeltiyor.

Kaşlarımı çattım. Söyleyeceği şey bu değildi ama sözünü kesmedim. Daha önce hiç olmadığı kadar çok konuşurken olmaz. "Peki, birini seçti mi?" "Evet.

Ellender'ın dört bir yanından prenseslerle görüşmüş olsa da Hiçbir önemli bağlantısı olmayan sıradan birini seçti." "Neden?" Burnumu kırıştırarak soruyorum.

"O zamanlar herkes bunun aşk olduğunu sanıyordu. Sanırım bunun nedeni onun bir büyücü olması ve güçlü bir büyü soyundan gelmesiydi. I

çocuklarının güçlü bir büyüye sahip olacağına inanıyordu. Nişanlandılar ve düğün yaklaşan gül ayı için planlandı."

"İşe yaramadığını varsayıyorum?"

"Hayır," diyor acı bir şekilde. "Düğünden önce Thorne ilgisini çoktan kaybetmişti. Nişanlısını başka bir kadın için terk etti ve kadın ortadan kayboldu. Kadın da intikam almak için krallığı lanetledi."

Başım dönüyor. "İhanete istediğin gibi tepki vermeyi savunacak ilk kişi benim ama onunla birlikte tüm krallığı lanetlemek biraz haksızlık gibi görünüyor."

"Mantıklı düşündüğünden şüpheliyim. İhanet yeni ve son derece beklenmedikti." Duraksıyor. "Bunu anlamak senin için zor olabilir ama Fae'ler arasında sadakatsizlik inanılmaz derecede nadirdir."

"Ama baban-"

"Partnerine ihanet ettiğini duyduğum tek erkekti. Thorne ikinci olana kadar. Böyle bir şey olmaz."

Alay ettim. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

Sesi rahatsız edici geliyor. "Biz insan değiliz, ne kadar öyle görünsek de. Biyolojimiz farklı."

"Hatırladığım kadarıyla biyolojiniz gayet iyiydi," diye düşünmeden ağzımdan geçiriyorum.

Bir kahkaha attı. "Kastettiğim bu değildi. Biz insanlardan çok daha uzun yaşarız ve Fae çocukları nadirdir. Ortalama bir çift kabaca her 250 yılda bir çocuk sahibi olur."

"Yani?"

"Yani bir kez bağlandıktan sonra, Fae erkekleri eşlerini terk etmezler. Asla. Doğru kişiyle tanıştığınızda bir tür değişim gerçekleşir. Bu içgüdü bir kez devreye girdiğinde, hayatımızın geri kalanında tamamen sadık oluruz. Bu bir seçim değil, bu-"

"Bir içgüdü," diye bitiriyorum onun yerine, laneti düşünerek.

Yüzünü buruşturuyor ve acaba o da laneti mi düşünüyor diye merak ediyorum. "Kesinlikle."

"Peki bu sadece erkeklerde mi oluyor, kadınlarda değil mi?"

"Hayır, kadınlara da oluyor ama genellikle daha sonra, çiftleşme gerçekleştikten sonra." Öksürüyor. "Hikâyenin konusu tam olarak bu değil."

Belki de değil, ama şu anda düşünebildiğim tek şey bu.

Birden Odessa'nın Fae erkeklerinin sahiplenici olduğu hakkında söylediklerini hatırlıyorum. Kastettiği bu muydu? Sadece kültürel bir eğilim değil

saldırganlık ama gerçek bir fiziksel dürtü? Bunu ona yarın sormam gerekecek çünkü Daemon'dan detay vermesini istesem utancımдан ölürüm... gerçekten istesem bile.

"Bu yüzden mi lanet gerçek aşkla bozuluyor? Thorne büyücüyü sevmediği için mi?"

"Sanırım."

Bir an için bunu düşündüm. "Peki bu seni nasıl hapse gönderdi?"

Daemon bir elini saçlarının arasında gezdiriyor; bunun gergin bir alışkanlık olduğunu fark ettim. "Lanet ortaya çıktıktan sonra binlerce insan Vernallis'i terk etmeye çalıştı. Önce diğer krallıklara gittiler ama lanetin topraklarda değil, insanların kendilerinde olduğunu keşfettiler. Bundan kurtulmanın tek yolu büyü'nün kullanılamayacağı bir yere gitmekti. Birdenbire insanların dünyasına gitmeye çalışan bir insan akını oldu ve ben daha önce oraya gidip döndüğüm için onları geçitten geçirecek kişi olmaya hazırdım."

"Buna izin yok mu?" diye sordum.

"Öyle. Hükümdar bile kimseyi burada kalmaya zorlayamaz ama bu kadar çok sayıda Fae'nin ayrılmasıyla krallık tehlikeye girdi. Önceden sadık olan tüm vatandaşlar ayrılıyordu ve kalanlar da Thorne'un kral olmaya uygun olmadığını ve yeni bir kralın tüm acılara son vereceğini fısıldamaya başlamıştı. Ellender'da yüzyıllardır savaş olmamıştı ama o zaman bir savaş çıksaydı, tahtını savunacak kadar askeri kalmazdı."

Gözlerim açılıyor. Sanırım sonunda bunun nereye gittiğini ve her şeyin nasıl dönüp dolaşıp aynı noktaya geldiğini anlıyorum. Odessa'nın söylediği bir şeyi tekrar hatırlıyorum, *Daemon istemedi de olsa taraftar toplamaktan kendini alamıyor*.

"Thorne'un yerine seni mi arıyorlardı?"

Bir duraksama oluyor, sonra cevap veriyor, "Kesinlikle. Tüm hatalarına rağmen popüler bir hükümdar olan babama benziyorum ve bir süredir muhafızların başındaydım. Zaten bana niyetlendiğimden daha fazla Fae sadıktı."

"Bunu yapacak mıydın? Kral mı olacaktın?"

Duraksıyor. "Belki de. Bu işi hiç istemedim -hâlâ da istemiyorum- ama insanların ne dediğini anlayabiliyordum. Thorne ülkeyi yerin dibine sokmuştu ve daha da derine batırıyordu. Kendisinden başka birini sevmesinin mümkün olduğuna inanmıyordum ve bu yüzden evet, bunu düşünüyordum ama ne yapacağıma karar vermeden Thorne beni pusuya düşürdü."

"Thermia'nın hemen kuzeyinde Dyaspora adında bir kıta var. Yıl boyunca hiç çözülmeyen çorak, buzla kaplı bir kaya. Orada hiçbir şey yetişmez ve güneş her gün sadece bir saat kadar doğar, bu da hiç bitmeyen bir kışa neden olur. Orada uzun süre yaşayabilen tek canlılar hayal bile edemeyeceğiniz canavarlardır."

"Kulağa ölümden daha iyi gelmiyor." "Daha kötü."

"Ama sen doksan yıl boyunca hayatta kaldın?"

"Evet."

"Nasıl?"

"Bazı şeylerin kombinasyonu. Kastian'la ittifak kurdum. Hapishaneden önce birbirimizi gayri resmi olarak tanıyorduk, bu yüzden arkadaş olmak zor olmadı. Daha sonra Fox ve Jett ile tanıştık ve dördümüz birbirimizin arkasını kolladık." Boğazını temizliyor. "Ve lanetlenmiş olsam bile, çok fazla sihrim kaldı."

Bir kaşımı kaldırarak mırıldanıyorum.

Ona inanıyorum ama bu kadar uzun süre hayatta kalmasının gerçek sebebinin sadece büyü olmadığından da şüpheleniyorum. Sadakatti. Ve liderlik.

Ve şimdi, babasının kim olduğunu bildiğim için... Thorne'un neden onun tarafından tehdit edildiğini anlayabiliyorum.

CHAPTER SIXTEEN

ALIX

Laneti ortaya çıkaran fiyaskonun ve odamdaki konuşmanın ardından Daemon muhafızlık görevindeki dizginleri gevşetiyor. Hiçbir açıklama ya da uyarı yapmıyor ama uzun süreler boyunca ortadan kaybolmaya ve yerine arkadaşlarını göndermeye başlıyor. Kırılmalı mıyım yoksa rahatlamalı mıyım emin değilim.

İşin en çılgınca yanı, onun dışarıda olduğu zamanlarla arkadaşlarından birinin dışarıda olduğu zamanları her zaman ayırt edebiliyorum. Kapı kapalıyken bile onun varlığını ensemde bir diken gibi hissedebiliyorum. Bir keresinde gittiğini hissediyorum ve kapıya koştuğumda Kastian'ı dışarıda onun yerinde otururken buluyorum.

"Daemon nerede?" diye bağıryorum.

Kastian şaşırtıcı uzunluktaki kirpiklerinin altından bana bakıyor. "Thorne'la bir şey hakkında konuşmaya gitti. Neden? Bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Hayır, ben iyiyim!" Utançtan kızarıyorum ve içeri çekiliyorum.

Kapıyı kapatıp başımı salladım ve içimden aptallığım için kendimi azarladım. Bu sadece bir tesadüftü. Belli ki Daemon'un varlığını gerçekten hissedemiyorum... Açıkça kaybetmeye başlıyorum.

Üç gün nispeten daha az olayla geçti. İpliğimi Sushi'den kurtarıyorum ve iki buçuk atkı örüyorum ve zamanımı Sushi'yi tanımakla geçiriyorum.

Daemon'un arkadaşları. Her biri çok farklı ve sadece yakınlıklarından dolayı onlar hakkında daha fazla şey öğreniyorum.

Kastian açıkça Daemon'ın en iyi arkadaşı. Bu benim için çok açık - sadece birbirleriyle konuşma şekillerinden değil, aynı zamanda benim yedek korumalarımın en sık olanı olduğu için. Benimle pek konuşmuyor ve kimin görevde olduğunu kontrol etmek için kafamı koridora uzattığımda her zaman biraz üzgün görünüyor. Onunla sadece bir kez konuşmayı denedim ve geçmişi, neden hapse gönderildiği ya da hava durumundan daha önemli bir şey hakkında konuşmak istemediğini fark ettim. Yine de varlığı sakinleştirici. Sabit. Fırtınalı sulardaki bir geminin çapası gibi.

Jett beni koruduğunda, genellikle benimle sohbet etmek için odama geliyor ve bu da zamanın çok daha hızlı geçmesini sağlıyor. Diğerlerinden birkaç on yıl daha genç olduğunu öğreniyorum, sanırım bu da bana neden daha insani göründüğünü açıklıyor, her ne kadar öyle olmadığı açık olsa da. Jett, Solistine'de bir grup evsiz çocukla birlikte sokaklarda büyüdüğünü anlatıyor. Dyaspora'ya gönderilmesine neden olan "hırsızlık", bir grup küçük çocuğu beslemek için çaldığı tek bir somun ekmekmiş.

"Ve sadece bunun için mi hapse girdin?" Dehşete düşmüş bir halde soruyorum. Yatağımda oturmuş yeni bir atkı örüyordum ama durup Jett'e baktım ve nefessiz bir şekilde cevabını bekledim.

Jett yerde oturmuş, Sushi'nin kovalaması için halının üzerinde bir parça iplik sürüklüyor. Başını kaldırıp bana bakmıyor. "Evet. Ellender'ın çoğu yerinde fakir olmak katil olmak kadar kötüdür. Aslında daha da kötü, çünkü çoğu katilin suçlarını örtbas edecek kadar parası var."

Dudaklarımı büzüyorum. "Bu sorunun yaşandığı tek yer Ellender değil.

"Fox'un yakalandığında daha fazla parası olmaması çok kötü." Bir kaşımı kaldırdım. "Birini mi öldürdü?"

Başını sallayarak ayaklarını uzatıyor ve başını duvara yaslıyor. "Thermia'da ordudaydı, Ashwater'ın burada yaptığı gibi ama Vernallis hiçbir zaman gerçek bir savaşa katılmıyor. Thorne'un ordusu daha çok köylerde düzeni sağlamak ve kralı korumak için kullanılıyor. Thermia kıtanın en tepesinde, Dyaspora'ya yakın. Orduları sürekli olarak dağlardan inen ya da okyanustan çıkan canavarlarla savaşıyor."

"Yani Fox ordudayken birini mi öldürdü?" Başımı eğiyorum. "Demek istediğim... mesele bu değil mi? Şiddet yanlısı olduğumu falan söylemiyorum ama

orada bir nüans olmalı."

Jett başını sallıyor ve bir kez olsun sırtıtmıyor. "Hayır, üst rütbeli bir subayı öldürdü. Anladığım kadarıyla onu katletmiş."

Jett'in sesi bu konuda o kadar da üzgün gelmiyor.

"Neden?"

"Sanırım bu subay Fox'un tanıdığı bir kadına tecavüz etmiş. Bunu ona sormanı söyledim ama nasıl biri olduğunu bilirsin."

Başımı salladım. Bu noktada, Fox'un nasıl biri olduğunu çok iyi biliyorum.

Nöbetteyken bazen onun cevap verme ihtiyacı hissedeceği şeyler söylemeye çalışarak kendimi eğlendiriyorum. Bir keresinde, neden bu kadar sessiz olduğunu sordum. Aslında bir cevap beklemiyordum ama "Çoğu konuşma sadece sessizliği doldurmak içindir. Sessizlik beni hiçbir zaman rahatsız etmedi."

"Ne kadar da Zen'sin. Tam Yoda'lık."

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde Fox hiçbir şey söylemedi.

ERKEKLER İYİ, ama en sevdiğim yedek muhafız Odessa, asla dışarıda oturmuyor ve takılmak için her zaman odama geliyor ya da beni kaleyi keşfetmek için yürüyüşlere çıkarıyor. Sadece fiziksel olarak hayatta olmamı değil, aynı zamanda duvarlarda çetele tutmamamı ve eğlence ya da sosyal etkileşim eksikliğinden dolayı kendi kendime saçma sapan şeyler mırıldanmamamı da önemsiyor gibi görünen tek kişi o. Beni asla tek başına korumuyor ve her zaman ya Jett ya da Fox ile geliyor ama asla Kastian ile değil.

Böyle bir durumda, Odessa benimle kahvaltılık salonuna kadar yürürken Fox sessizce arkamızdan geliyor ve korkutucu köpek ayrıcalığımızı sağlıyor.

Salonu sevdiğimi söyleyemem, ama odamda tek başıma yemek yemekten daha çok hoşlanmıyorum ve midemdeki bitmek bilmeyen boşluğu doldurabileceğim çok fazla takılma noktası seçeneği de yok.

Salona giriyoruz ve tabii ki bakışlarım hemen Claudette ve kız kardeşlerini pencere kenarındaki her zamanki yerlerinde otururken buluyor. Burası, düzenli masalarda yerleşik grupların olduğu lanet bir lise gibi hissettiriyor.

Liseden nefret ederdim ve bunu daha da az seviyorum.

Birbirinin aynısı üç sarışına el sallamak için hevesli olmayan bir el kaldırdığımda Odessa beni izliyor.

"Olay nedir?" diye soruyor nefesinin altından. "Ne demek istiyorsun?"

"Onlardan nefret mi ediyoruz? Yani, üçüzleri neredeyse bir asırdır tanıyorum ama onlardan nefret ediyorsanız, ben tamamen sizin tarafınızdayım."

Körü körüne sadakati takdir ediyorum ama teklifi kabul edemem. Lisede değilim, yetişkin olmam gerekiyor... her ne kadar gerçekten istemesem de.

"Onlardan nefret etmiyoruz," diye mırıldanıyorum. "Kırmızı elbiseyle sarı elbiseyi tanımıyorum bile."

"Paulette ve Laurette," diyor Odessa.

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Ciddi misin lan sen? İsimleri... aslında boş ver. Bir önemi yok. Dar kafalı olmayacağım."

Aynı lanet isme sahip üçüzler olsalar bile.

Aileleri onlardan nefret falan mı ediyordu?

"Onu hiç duymadım," diyor Fox, Odessa ve beni şaşırtarak. Ona bakıyorum. "Affedersiniz?"

Rahatsız bir şekilde ayaklarını sürüyerek yürüyor. "Şu kadın. Adını hiç duymadım."

"Yani?"

Kutup mavisî gözleri irileşir ve sinirli bir nefes daha üfler

-Bu da zaten açık olması gerektiğini düşündüğü şeyleri açıklamaktan yorulduğu anlamına geliyor.

"Dyaspora'da Ashwater kadar uzun süre kalmadım. Kırk yıl önce geldim ama kırk yıl yine de anlatılmaya değer her hikayeyi duymak için yeterince uzun bir süre. Paylaşmayı sevmem ama dinlerim. Hepsinin ailesinin adını, her arkadaşını, her ilişkisini biliyorum. Claudette'i bilmiyorum."

"Bunu bana neden anlatıyorsun?"

Bana bir kaşını kaldırdı. "Sana söyledim. Dinliyorum."

"Uh...tamam. Teşekkürler."

"Gördün mü!" Odessa cesaretle söylüyor. "Onu hiç duymamış. Ondan kesinlikle nefret edebiliriz."

"Aman Tanrım," diye inliyorum, ellerimin topuklarını gözlerime bastırarak.

"Hayır, gerçekten istemiyorum. On altı yaşında değilim, başka kadınlardan sebepsiz yere nefret etmem ve onu tanımıyorum bile. Yanlış bir şey yapmadı. Aslında iyi biriydi."

"Ama...?" Dessa soruyor.

"Ama," diye öne eğilip sesimi alçaltıyorum, "bilmiyorum. Bana eski bir arkadaşımı hatırlatıyor, hepsi bu. Ama bu benimle ilgili bir şey. Garip davranıyorum ve bunu aşmam gerekiyor."

Odessa bana sempatik bir şekilde bakıyor. "Kocanla yatan arkadaşın mı?"

Kaşımı kaldırıyorum. "Bunu sana söylemiş miydim? Hiç açıkladığımı hatırlamıyorum."

"Yapmadın," diyor hemen. "Ama ben aptal değilim ve sen çok da ince olmayan ipuçları veriyorsun."

Yanaklarım kızardı. "Ah. Fark etmemiştim."

Bu çok utanç verici. Fox ve Dessa açıkça kıskanç olduğumu düşünüyorlar, bu da Daemon'la aramızda bir şeyler olduğunu düşündükleri anlamına geliyor. Belki bir zamanlar aramızda bir şeyler vardı ama şimdi yok. Şimdi, sadece çıkışı olmayan bir sürü enerji kalıntısı var.

Ve bazen bu enerji hararetli tartışmalar ve yoğun içgüdüsel öpüşmeler şeklinde ortaya çıkar.

Evet. İşte bu kadar. Çok mantıklı.

Odessa bir elini havada sallıyor. "Sorun değil. En azından en başta kaybedecek bir kocan vardı. Ben hala seks sonrası beş dakika boyunca yatakta uzanacak kadar uzun süre dayanabileceğim birini arıyorum."

Fox ona yan yan bakıyor, sanki bakışları başka yöne kaymadan önce onu düşünüyormuş gibi. Odessa fark etmiyor, ama konuşmayan birinin muhtemelen yanında yatmak için can sıkıcı olmayacağını söylemekten kendimi alıkoymak için elimden gelen tek şey bu.

Ama yine de, muhtemelen onu dengeleyecek biriyle birlikte olmaya ihtiyacı var. Tamamen spontane duygulara ve bitmek bilmeyen bir enerjiye sahip. Sakin birine ihtiyacı var ve Fox çok sessiz olduğu için sakın görünse de, Jett'in bana koca adamın hapse nasıl girdiğiyle ilgili anlattıkları, boş ifadesinin altında kaynayan bir öfke olduğunu düşündürüyor.

Evet, hayır. Berbat bir ikili olurlar. Daha istikrarlı birine ihtiyacı var. "Bana bakmayın," diyorum iç çekerek. "Bu konuda uzman olduğum söylenemez. alan. Belki baloda biriyle tanışırsın."

Gözlerini deviriyor. "Şüpheli. Herkesin iki hafta içinde ölebileceğini bildiği bir parti için pek de şenlikli bir ortam sayılmaz."

Telaşla daha dik oturuyorum. "Ölmek mi? Öleceklerini düşünmemiştim, sadece lanetleneceklerdi."

"Bu da aynı şey sayılır. Yani, gün boyunca nasıl olduklarını gördün." Bir elini yüzünün önünde salladı. "Işıklar yanıyor ama evde kimse yok. Anlıyor musun?"

"Dürüst olmak gerekirse Daemon bana o kadar da farklı görünmedi. Sarhoş olabileceğini düşünmüştüm ama farklı biri olduğunu düşünmemiştim."

Odessa başını sallıyor. "Bu sadece şanslı olduğun anlamına geliyor - ya da belki de içgüdüleri bir şekilde senin lehine. İnan bana, birinin içgüdüsel arzusu şiddet olduğunda bunun neye benzediğini görmek istemezsin."

Ürperdim. Evet, bunu görmek istemiyorum. Lanetlenmenin nasıl bir his olduğuna dair bir referans çerçevem yok ama aklıma banyo tuzuna takılıp birinin yüzünü yiyen adamla ilgili eski bir haber geliyor. Eminim öyle bir şeydir.

Çenemi elime koyup iç geçiriyorum. "Biliyor musun, bazen burada ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim olmuyor."

"Hepimizi hapisten uzak tutuyorsun."

"Evet, bunu biliyorum. Demek istediğim bu değil. Demek istediğim, Isabelle'in burada ne işi var? Bana iki kelime eden herkes laneti bozacağımdan pek emin görünmüyor ve onları suçlamıyorum. Gerçekten Nana olsaydım bile, Kral

Thorne bana *hiç* ilgi göstermedi. Hem de hiç. Aslında bende bir sorun olup olmadığını merak etmeye başladım." "Senin hiçbir sorunun yok," diyor otomatik olarak. "Sen

güzel."

Yere baktım. "Kastettiğim bu değildi, ama teşekkürler, sanırım. Demek istediğim, korkarım ki biliyor. Ama biliyorsa, o zaman neden bizi oyalıyor?"

Uzun bir süre tırnaklarını inceliyor, sonra işaret parmağının tırnağının ucunu ısırarak koparıyor ve tekrar inceliyor. Sonunda omuz silkiyor ve bana bakıyor. "Evet... Ne demek istediğini anlıyorum ama bu konuda ne yapacağımı bilmiyorum. Yapabileceğin hiçbir şey yok. Belki Daemon-"

"Daemon'u günlerdir neredeyse hiç görmedim. Geçen gece olanlardan sonra benimle konuşmak istediğini sanmıyorum."

Odessa alay ediyor. "O çok karamsar. Bunu atlatacaktır, göreceksin."

"Bu konuda endişelenmemeliyim bile." Yanaklarımda hafif bir sıcaklık hissediyorum. "Asıl endişelenmem gereken şey kralın benimle neredeyse hiç konuşmaması. Akşam yemeğinde bile ilgilenmiyor gibi görünüyor."

"Belki kral sonunda baloda biraz ilgi gösterir. Göz kamaştırıcı görüneceksin. Senin için bir elbise seçtim bile."

Bu beni daha iyi hissettirmek yerine endişemi daha da artırıyor. "Balo için endişelenmeli miyim?"

"Neden?"

"Bilmiyorum... Bu bir balo. Sosyal kaygı mı?"

"Endişelenmene gerek yok. Herkes senin nasıl görüldüğünle ilgilenecek."

"Oh, bu mükemmel o zaman," diyorum alaycı bir şekilde. "Herkesin gerçekten bana bakacağını ve bunun kafamın içinde olmadığını bilmek kaygıma kesinlikle yardımcı oluyor."

"Endişelenmeni gerektirecek bir şey yok. Eski bir çuval giysen bile yine de odadaki en heyecan verici şey olabilirsin."

Dudaklarımı büzüyorum. "Bugün iltifatlar konusunda çok iyisin ama yalan söylemene gerek yok."

Başını eğiyor. "Yalan söylemiyorum. Bak, şöyle düşün: İnsanlar Fae'leri son derece çekici bulur, ama bu her iki taraf için de geçerli. Bir insan kraliçe tüm Ellender'daki en güzel kadın olurdu ve bir kraliçe de baloda nasıl görüneceğin demek."

Ona bakakaldım. "Ciddi misin? Bunu bilmiyordum."

Başını salladı ve Fox'a baktı. "Bana destek ol. Ona hepinizin bir insan gördüğünüz anda nasıl genelevdeki bakireler gibi davrandığınızı anlat."

Fox'un kaşları havaya kalkıyor ve bana tek bir hareketle başını sallamadan önce ona bakıyor.

"Gördünüz mü?" Odessa fişkırıyor. "Bu kesinlikle bir şey. Sirenler de insanları sever ama Fae'ler kadar değil. Sanırım çok daha hızlı boğulduğunuz için."

Bembeyaz kesildim. Tamam, bu son derece rahatsız edici yorumu bir kenara bırakırsak, önerdiği şey doğru olabilir mi? Bu kesinlikle pek çok şeyi açıklar. Bu Daemon'un barda tanıştığımızda sadece sıkılmadığı anlamına mı geliyor?

"Sanırım bu beni biraz daha iyi hissettiriyor," diyorum. "İyi oldu, çünkü doğum günümü utanç içinde geçirmek istemezdim."

Bana sertçe bakıyor. "Doğum günün mü?"

"Evet, bundan bahsetmemiş miydim? Burada tarihi takip etmek biraz zor ama sanırım yarın otuzuncu yaş günüm. Ertesi gün olduğu için kafamda baloyu kutlamak için kullanmayı düşünüyordum."

"Bunu bana kesinlikle söylememiştin!" Gözleri büyüdü ve ayağa fırladı. "Mutfağa söylemem gerek. Eminim yarın için sana bir pasta yapmak isteyeceklerdir ve belki balo için bir tane daha. Tanrım, yapacak o kadar çok şeyim var ki..."

"Buna gerçekten gerek yok," diyorum otomatik olarak.

"Evet, öyle!" Odessa ısrar ediyor. "Ellender'da hepimiz o kadar uzun yaşıyoruz ki, otuzlu yaşlara kadar yetişkin bile sayılmıyorsunuz. Bu önemli bir gün."

Tekrar itiraz etmek için ağzımı açıyorum. Sosyal olarak kabul edilebilir ve kibarca yapılması gereken şey, hiçbir şeye ihtiyacım olmadığı ya da hiçbir şey istemediğim konusunda ısrar etmek. Buraya gelmeden önce, sadece bir kişinin doğum günümü abartmasını istiyordum ve sonra bunu umduğum için bile kendimi suçlu hissediyordum. Neden birazcık şımarımayayım ki?

"Hemen döneceğim!" Odessa haykırıyor, beni ve Fox'u yalnız bırakıyor.

DAEMON

"TEBRIKLER, PISLIK. Her şeyi mahvettin!"

Duraksıyorum, kartlarımı indiriyorum ve kapıya doğru bakıyorum. "Merhaba sana

"

Odessa odaya dalıp giderken bana bir bakış bile atmadı.

Masanın kenarından dolanır ve Jett ile Kastian arasındaki tek boş koltuğa oturur. Dirseklerini masaya dayıyor, uzun bakır saçları bir örtü halinde tahtaya yayılmış kart yığınının üzerine düşüyor. Öfkeli bir nefes verdi. "Her şeyi mahvettin."

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," diye homurdanarak kartlarımı tekrar kaldırıyorum.

"Alix. Başka kimden bahsediyor olabilirim ki? Perişan halde ve şimdi neredeyse doğum gününü kaçıırıyorduk. Bütün gününü onunla geçiriyorsun, bana nasıl söylemezsin?"

Kaşlarımı çatıyorum, kartlarımı masaya fırlatırken onu görmezden gelmeye çalışıyorum. "Pas geçiyorum."

Dyaspora'da her gece yaptığımız gibi barakada çocuklarla oturmuş poker oynuyoruz. Sürekli Alix'i koruduğum ya da bir şekilde hâlâ Thorne'a sadık olan diğer askerlerle uğraştığım için haftalardır poker oynayamıyor, hatta açıkça konuşamıyorduk. Rahatlamak için bir anım olsa sevinirdim ama kaybetmeye devam ettiğim için hiç de rahat değilim.

Jett bir kakhaha atar ve masanın ortasındaki bozuk para yığınının kendisine doğru çekmek için uzanır. "Bir tur daha, bir avuç daha

Ashwater'ın altınlarının bir kısmı cebimde." Odessa'nın üzerine eğilip Kas'a fısıldar gibi yapıyor. "Sanırım kaybetmeyi seviyor. Tek açıklaması bu."

"Siktir git," diye inandırıcı olmayan bir şekilde homurdanıyorum.

"Daemon, beni dinliyor musun?" Dessa talep ediyor. Ona bir bakış daha atıyorum. "Pek sayılmaz."

Kastian bir el daha dağıtmaya başlıyor ve Dessa ona dağıtması için başıyla işaret ederken bile öfkeyle ofluyor. "Umursamalısın. Alix soluyor. Bu şekilde ay sonunu asla getiremeyecek. Şimdiye kadar evin yolunu bulmaya çalışmadığına şaşırdım."

"Sana bir şey mi söyledi?" Kendimi tarafsız kalmaya zorlayarak soruyorum.

"Hayır, ama söyleyebilirim. Sıkılmış ve yalnız."

Yeni elime bakıyorum - bir çift onluk - ve cevap vermeden önce masanın ortasına iki bozuk para atıyorum, "Git, onunla takıl o zaman."

"Takılıyorum ama yeterli değil!" diye sızlanıyor.

Gözlerimi kapatıyorum. Odessa hiç ihtiyaç duymadığım ya da istemediğim kız kardeşim ve şu anda onu neden önemseydiğimi tam olarak hatırlayamıyorum.

"Benden ne yapmamı bekliyorsunuz? Ona salonun yerini gösterdim, onu eğlendirecek bir şeyler alması için şehre getirdim. Başka ne var ki? Onu daha fazla sosyalleşmesi için teşvik etmeyeceğim. Gerçek Isabelle'i tanıyan biriyle ne kadar az zaman geçirirse o kadar iyi."

"Yine de bizim etrafımızda olabilir. Burada saklanmak yerine onun odasında kâğıt oynuyor olabilirsin."

Evet, hayır. Böyle bir şey olmayacak.

Kendimi her şeyi mahvetmekten korumanın tek yolu Alix'ten mümkün olduğunca uzak durmak. Geçen gün odasındaki olaydan beri mesafemi korumaya çalışıyorum. Ya da en azından geçen hafta aldığımdan daha fazla mesafe koymaya, gece gündüz her saniyemi ondan sadece birkaç adım uzakta geçirmeye çalışıyorum.

Bu sürekli yakınlığın onu düşünmeyi bırakmamı imkansız hale getirdiğinden eminim. Kendimi toparlamak için biraz uzaklaşmaya ihtiyacım var.

Son birkaç gündür açıklanamaz kıskançlığımı bastırdım ve arkadaşlarımla Alix'i korumalarına izin verdim. Ve onun yanında olmam gerektiğinde, çok fazla konuşmamaya çalışıyorum. Onun hakkında daha fazla şey bilmek istemiyorum çünkü öğrendiğim her yeni şey büyüleyici ve onu Isabelle olarak düşünmemi zorlaştırıyor.

Henüz hiçbir şey yardımcı olmadı ama olacak. Bundan eminim.

Masanın ortasına iki jeton daha atarak bahsi yükseltiyorum. "Alix iyi. Neredeyse iki hafta oldu ve kimse bir şeyden şüphelenmiyor. Thorne her akşam onunla yemek yiyor ve hâlâ onun Isabelle olmadığına dair hiçbir fikri yok. Sadece iki hafta kaldı."

Gözleri genişliyor. "Evet, hepinizin sonsuza kadar lanetlenmesine iki hafta mı kaldı?

Kulağa mükemmel geliyor."

"Hmmm."

Gerçek şu ki lanet hakkında düşünemiyorum çünkü ne zaman düşünsem kafamda yeni planlar oluşmaya başlıyor.

Eğer kalıcı olarak insan diyarına geri dönersem, lanetlenmeyeceğim. Elbette arkadaşlarımı ya da ailemi bir daha asla göremezdim ve tüm krallığı kendi yıkımına terk etmiş olurum, ama bu yine de olurdu. Ve eğer Alix insan diyarına geri dönüyorsa... belki de o kadar kötü olmazdı?

Başımı kabaca sallıyorum. Bunlar kendime izin veremeyeceğim türden düşünceler.

Thorne'un Alix'i sevmeye ihtimali hâlâ var - onun Isabelle olduğunu düşünse bile, belki de fark etmez. Belki bir şekilde her şey herkes için yoluna girer.

Ben hariç herkes için.

"Alix'i buraya getiren ve ona bakacağına söz veren sensin," diye devam ediyor Odessa. "Bir şeyler yapmalısın."

"Onu güvende tutacağıma söz verdim, mutlu edeceğime değil."

"Bana sorarsan, mutlu ve güvende olmak aynı şey," diyor Kastian gayri ihtiyari.

"Kimse sana sormadı," diye tersliyor Odessa. "Ama evet, eğer mutsuzsa gerçekten güvende değildir."

Yüksek sesle inliyorum. İtirazıma rağmen, içimi bir suçluluk ve endişe duygusu kaplıyor. Dessa'nın haklı olduğunu biliyorum. Alix'in burada olması benim hatam ve Thorne'un emri olmasa bile bu onu benim sorumluluğum altına sokar.

"Bekle," diye soruyorum Odessa'ya, birden aklıma bir şey geliyor. "Burada ne işin var?"

Bana tuhaf bir bakış attı. "Şey, görüyorsun, buraya çocukken geldim ve-"

"Kapa çeneni," diye çıkışıyorum, niyetimden biraz daha agresif bir şekilde.

"Sen buradaysan Alix'e kim bakıyor demek istedim."

"Fox," diye havalı bir şekilde cevap veriyor. "Ama o olmasa bile, Alix neredeyse otuz yaşında bir kadın, yarım saatlığına kendi başının çaresine bakabilir."

"Evet, işte ben de bundan korkuyorum," diye öfkeyle tıslıyorum, sandalyemi masadan geriye çekip kartlarımı yere atıyorum. "Pas geçiyorum. Gidip Alix'i bulmam gerek."

Jett uzanıp kartlarımı çeviriyor ve yüzünde bir sırıtma beliriyor. "Şansına küs dostum. Bir kez düzgün kartların var ve ben yine de paranı alacağım."

Kapıya doğru yürürken gözlerimi deviriyorum. "Ve bu parayı hepimize içki ısmarlamak için harcayacaksın, yani bu benim için her şeyden çok bir hayır işi."

"Bekle, beni dinlemiyor muydun?" Odessa ayağa fırlar. "Fox Salo

n. Onu duydum ama yine de kapıyı öfkeyle çekip açtım ve mantıksız

davrandığımın farkındayım.

Alix'in arkadaşlarımla yalnız kaldığını düşünmediğim sürece ama hatırladığım anda kendimi yukarı fırlarken ya da koğuştta volta atarken buluyorum, tekrar onun yanına gelene kadar sakinleşemiyorum.

Bunlar benim adamlarım ve onlardan Alix'i benim için korumalarını isteyip duran benim. Fox'un Alix'i korumasıyla ilgili bir sorunum yok ya da onu koruyabileceğinden şüphe duymuyorum.

Yine de onu elde etmek için karşı konulmaz bir dürtü hissediyorum çünkü o benim.

Bunu anlayamıyorum.

Kıskanç olmak sadece delilik değil, nereden geldiğini de bilmiyorum. Ama konu o kadın olunca, doğru düzgün düşünemiyorum. Kendimi bir bağımlı gibi hissediyorum; onu düşünmekten tamamen kaçınmam gerekiyor yoksa onun tadına dair anılarla aşırı doz alacağım.

"Bekle!"

Koridorda bir çığlık yankılandığında duruyorum ve Odessa'nın peşimden koştuğunu görmek için dönüyorum. Bir elimi saçlarımda gezdiriyorum. "Ne?"

"Yarının onun doğum günü olduğunun farkında mısın?" "Ne olmuş yani?"

"Yani bir şeyler yapmalıyız. Baloda kutlamaktan bahsetti ama bunun iyi bir fikir olduğundan pek emin değilim çünkü o zaman Thorne onun yaşını merak etmeye başlayabilir."

İçimden homurdanıyorum. Bu kötü bir nokta değil ve aynı fikirde olmaktan nefret ediyorum. "Ne öneriyorsun?"

Dessa'nın menekşe rengi gözleri memnuniyetle parlıyor ve şimdiden kazandığını düşündüğünü biliyorum.

"Onu köyün tavernasına götüreceğiz."

Başımı sallıyorum. "Çok tehlikeli. Herkes onu tanıyabilir ve eğer içiyorsa, unutabilir."

"Peki tamam," diye sözümü kesti Dessa. "Onu Ashwater Malikanesi'ne götürsek nasıl olur?"

Bu o kadar da kötü bir fikir değil. Zaten oraya gitmek istiyordum ama sürekli Alix'i izlediğim için gidemiyorum. Ama onu yanımda götürürsem...

Pantolonumdan bir cep saati çıkardım ve ona baktım. "Vakit yok. Bir saatten az bir süre içinde Thorne'la yemek yemesi gerekiyor."

"O zaman yarın," diye ısrar ediyor Dessa. "Yarın daha iyi çünkü gerçek doğum günü."

Yüzümü buruşturuyorum, bundan hemen pişman olacağımdan eminim. "Peki."

Dessa heyecanla ciyaklıyor ve bana hızlıca sarılıyor ama ben karşılık vermiyorum.

"Teşekkür ederim! Söz veriyorum her şey mükemmel olacak."

Bundan çok şüpheliyim ama artık çok geç. Görünüşe göre Alix'in doğum günü partisi var ve ben de ona kafayı takmamış gibi davranmak için bir fırsat daha yakalıyorum.

"BUGÜN NE YAPTI?" Alix sorar.

Thorne masanın karşısından ona bakıyor. "Senin anlayacağın bir şey değil," diye cevap veriyor.

"Bir de beni dene."

Çatalını bırakıyor ve ona gülümsüyor. En azından ağzının kenarları yukarı kalkıyor ama bu gülümsemeden çok alaycı bir ifadeye benziyor.

Kafamı arkamdaki duvara vurma isteğime direniyorum.

Bu yemeklerin bir parçası olmama gerçekten izin verilseydi yeterince sıkıcı olurdu, ama duvara yaslanıp olan biteni izlemek işkenceden başka bir şey değil.

Tabii ki Thorne'un bana bunu yaptırmasının nedeni de bu.

Dönüşümü bu kadar kolay kabul etmesinden şüphelenmiştim. Elbette, bunu yapacağına söz vermişti ve yapmasını bekliyordum, ama bunun için daha çok çalışmam gerektiğini düşünmüştüm. Thorne etrafındaki herkese güç sahibi olanın kendisi olduğunu hatırlatmayı sever, özellikle de bana. Gerçekten şeytani bir şeydi. Konumumu ve gücümü geri verdi ama hemen ardından Alix'i izlememi emretti, böylece hiçbirini kullanamayacaktım.

Yaptığı tek hata, Alix'i korumaktan nefret ettiğimi düşünmesi. Ki ediyorum da... sayılır. Aslında etmiyorum.

Sikerler beni.

Thorne, Alix'e "Gül Ayı kutlaması için hazırlanıyordum," diyor. "Çok mu iş var?"

"Olmamalı, yine de mahkemenin beceriksizliği beni şaşırtmaya devam ediyor."

"Gül ayı tam olarak nedir?" diye sorar.

"Her on iki yılda bir gerçekleşen bir ay olayıdır. Güneş yirmi dört saat boyunca engellenir ve yeryüzü tamamen karanlığa gömülür."

"Bu çok uygun olmalı, her şey..." Garip bir şekilde omuz silkiyor, lanetten bahsetmesinin onu kızdırıp kızdırmayacağından emin değil.

O da başını sallıyor. "Aynen öyle. Son yüzyılda pek çok gül ayı oldu ama sadece bir tanesi lanetin son gününe denk geldi."

Merakla öne doğru eğiliyor. "Bunun bir anlamı var mı?"

"Ben de bunu keşfetmeye çalışıyordum. Acıma son vermek için son bir şansım olduğu için her şeyin yolunda gittiğinden emin olmak istiyorum."

Kaşlarını çatıyor, endişeli görünüyor. Parmaklarımı yumruk şeklinde kısıyorum, tekrar açıyorum ve tekrarlıyorum.

Thorne Alix'e iyi davranıyor - ya da en azından onu hiç görmediğim kadar iyi. Sanki onun -ya da Isabelle'in- kendisini gerçekte olduğundan daha nazik ve kibar görmesini istiyor gibi. Bu iyi bir şey olabilir, ama ben daha iyi biliyorum. O değişmedi; sadece oyunculğu geliştirdi.

Umursamamam gerektiğinden değil. Kahretsin, eğer Alix buna kanarsa, o zaman daha iyi, değil mi? Onun bir şekilde ona aşık olup laneti bozmasından başka bir şey istememeliyim.

Tekrar yumruk yapıyorum ve bu sefer bırakmıyorum.

"Ben de sana bir şey sormak istiyordum," diyor Thorne. Alix şarabından bir yudum yutuyor. "Evet?"

"Neden okumayı bıraktın?"

Kahretsın.

Alix donup kalıyor ve bilinçsizce bana bakıyor. Gözleri benimkilere kayıyor ve Thorne'un duruşunun sertleşmesinden bunu fark ettiğinden eminim.

"Okumayı mı bıraktın?" Alix açıkça onun detay vereceğini umarak soruyor.

"Evet. Eskiden her akşam masaya kitap getirirdin ama döndüğünden beri getirmiyorsun. Neden?"

"Ah, şey, sanırım canım istemedi..."

Birden Alix'in bu hafta başında kitaplar hakkında soru sorduğunu hatırladım. O zamandan beri odasından neredeyse hiç çıkmadığı için onu kütüphaneye götüreceğimi tamamen unutmuştum. Kahretsın, hatırlasaydım bundan kaçınabilir miydim?

Mazeretinin pek de inandırıcı olmadığını fark etmiş gibi görünen Alix bana ikinci kez bakıyor. Bunu yaptığının farkında olduğunu sanmıyorum ama bu sefer Thorne'un onu gördüğünden eminim.

"Benim hatam," diye ağzımdan kaçırıyorum, sonra ne diyeceğimi bilemiyorum. Thorne'un gözleri bana dik dik bakıyor. "Senin hatan mı? Açıkla."

Kahretsın. Lanet olsun. Siktiğimin annesi... "Isabelle'in dolaşmasını sevmiyorum, bu işimi çok daha sıkıcı hale getiriyor."

Yüz ifadesi tehlikeli bir hal alıyor. "Rahatının gerçekten önemli olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Her zaman." Ona sırtıyıyorum, bunun onu kızdıracağını biliyorum, belki de neden şüphelendiğini unutmasına yetecek kadar.

Thorne kaşlarını çatıyor ve çatalını tekrar eline alarak yemeğine devam ediyor. "Bundan sonra onu kütüphaneye götür."

Neredeyse rahatlayarak gülecektim. "Elbette. Sen ne dersen."

Büyük bir rahatlama ve şaşkınlık içinde yemeğin geri kalanı olaysız geçiyor. Alix sıkılmış, Thorn da sinirlenmiş görünüyor ama en azından bakışlarındaki şüpheli ifade kaybolmuş.

Alix tatlısını bitirdiğinde nihayet duvarı itiyorum ve sandalyesinin yanına gidiyorum. Ayağa kalkıp Thorne'a iyi geceler diliyor ve ben de onun yanında sert adımlarla kapıya doğru yürüyorum.

"Ashwater," diye sesleniyor Thorne arkamdan. "Bir dakika."

Yanımdaki Alix'e dönüyorum. "Bir dakika dışarıda bekle."

Omuz silkiyor ve kapıyı arkasından kapatarak yemek odasından çıkıyor. Arkamı döndüm ve kardeşime sıkılmış bir bakış attım. "Thorne. Senin için ne yapabilirim?"

Sen?"

Kardeşim yüzünü buruşturuyor ama bir şey söylemiyor.

Neredeyse benim onun soyadını kullanmamla aynı nedenden dolayı o da bana soyadıyla hitap ediyor -akraba olmamıza rağmen asla taht için sıraya giremeyeceğimi sürekli hatırlatmak istiyor ve ben de ona ne yaparsa yapsın benim varlığımdan asla kaçamayacağını hatırlatmayı seviyorum. Adını kullandığım için beni hiç düzeltmemesinin nedeninin, bu konuya dikkat çekmek istememesi olduğuna eminim. Yıllar önce öldürölmemi istememesinin nedeni de neredeyse kesinlikle bu - çünkü idamım ona ve sarayına karşı oluşturduğum tehdidi meşrulaştıracaktı.

O yaklaşırken tüm bu yükler aramızdaki havada asılı duruyor.

"Eğleniyor musun?" diye soruyor.

"Ne demek istiyorsun?"

"Saraya geri dönmek hoşuna gidiyor mu?"

Kendime Dyaspora'dan ayrıldığımdan beri ona daha sadık olduğumu düşündüğünü hatırlatarak alaycı bir karşılık vermekten kaçınmak zorundayım. Yine de hevesli görünmeyi başaramıyorum. Omuz silkiyorum. "Burada neredeyse Dyaspora kadar kar var ama en azından yemekler daha iyi."

Sinirlenmiş görünüyor ama zorlamıyor. "Sana Isabelle hakkında bir şey sormak istiyorum."

Kulaklarım diken diken oldu. "Ne olmuş ona?"

"Döndüğünden beri sana garip geliyor mu?"

Kalp atışlarım hızlanıyor. Ne demek istiyor? Foulo sonunda saklandığı delikten çıkıp Thorne'a şüphelerini mi anlattı?

"Nasıl garip? Onu daha önce tanı mıyordum, bu yüzden karşılaştıracak bir şeyim yok."

Kaşları çatıldı ve omzunun üzerinden Alix'i aradığı belli olan bir bakış attı. "Korkmuş görünüyor muydu?"

"Korkmuş mu?" Gerçek bir şaşkınlıkla geri çekiliyorum. "Hayır."

Hırlama ile uğultu arasında bir ses çıkarıyor.

"Neden?" Cevabına duyduğum hevesin sesime yansımamasını umarak soruyorum.

"Yıllar önce gitmeden önce görmemesi gereken bir şey görmüş olabileceğinden endişeleniyorum. Sen onu izlerken hiç keşfe çıkmadı mı?"

Başımı sallıyorum. "Odasından neredeyse hiç çıkmıyor."

"Güzel," diyor dikkati dağılmış bir sesle. "Başka bir şey daha var. Ona bir düğün hediyesi almam gerekiyor, sarayın önündeki baloda sunulabilecek bir şey. Aklına hoşuna gidecek bir şey geliyor mu?"

"Onu gerçekten senin kadar iyi tanımıyorum."

"Sürekli onunla birlikteyken bu nasıl mümkün olabilir?"

Şaşkınlıkla gözlerimi kısıyorum. Isabelle'den bahsediyor, değil mi? Onlarca yıl ayrı kaldıktan sonra ona dönmesini istediği kadından? Onu ölümsüz tutmak için büyü bir kolye yaptırdığı kadın? Bulmam için beni serbest bıraktığı kadın? Ona hediye olarak ne alacağını nasıl bilemez? Tabii onda farklı bir şeyler olduğunu bilmiyorsa.

"Bir şeyler biliyor olmalısın," diyor sinirli bir şekilde. "Bir keman," diye geveliyorum.

Gözlerini bana diyor. "Çalıyor mu?"

Hay sikeyim.

"Son birkaç yıldır çalmaya başladığından bahsetmişti," diye yalan söylüyorum. "Yeteneği var mı bilmiyorum."

Kaşlarını çatıyor, hâlâ şüpheli görünüyor. "Peki o zaman."

Alix'in Thorne'un onunla ilgilenmiyor gibi görüldüğünü söylediğini hatırlıyorum ve o zamanlar, kardeşimi becermek isteyebileceği fikrine karşı duyduğum mantıksız öfkenin ötesinde söylediği hiçbir şeyi algılayamamıştım. Şimdi ne demek istediğini anlıyorum. Açıkça onunla ilgilenmiyor - onun etrafında olmak istemediği ve onun varlığının farkında bile görünmediği çok açık. Bu konuşmayı yapacak kadar uzun süre onu izlememek için kendimi zor tutuyorum ama Thorne'un aynı takıttan muzdarip olmadığı çok açık.

Ama bu onda bir sorun olduğu anlamına mı geliyor? Yoksa

bende bir sorun mu var?

CHAPTER SEVENTEEN

ALIX

"Alix, kalk!"

Gözlerimi en güçlü deya vı hissiyle açıyorum ve Odessa'nın yüzü üzerimde beliriyor. "Hey," diye esnedim. "Saat kaç?"

"Akşam 5 civarı."

Bir an için uykulu beynim onun ne demek istediğini algılayamıyor ve akşam 5'in burada sabah 5 gibi olduğunu hatırlamadan önce bir saniye düşünmem gerekiyor. Artık saatlere alışmış olabilirim ama terminoloji asla tam olarak oturmayacak. "Doğru..." Bir esnemeyi daha bastırıyorum. "Bir yere mi gidiyoruz?"

"Evet, ama bu bir sürpriz. Mutlu yıllar!"

Kendime rağmen yüzümde bir gülümseme beliriyor.

Odessa her adımda zıplayarak gardırobun önünde dans ediyor. Beyaz kürk süslemeli deniz mavisi bir yün palto çıkarıyor ve bana uzatıyor. "Bu senin için iyi bir renk."

Onunla bu gibi konularda tartışmanın en kolay olduğunu öğrenmem uzun sürmedi. Adaçayı yeşili elbisemi ve ağır deniz mavisi paltomu çabucak giydikten sonra ona alt katta eşlik ediyorum.

Saat erken -daha doğrusu geç- bu yüzden salonda ya da taht odasının dışında pek fazla saray mensubu yok. Şato durgun ve hatta

Tüm yankılanan boşluğuna rağmen her zamankinden daha heybetli.

Odessa beni labirent gibi koridorlardan geçirerek birinci kattaki giriş holüne götürüyor. Yanından geçtiğimiz tek kişi kırmızı ceketli muhafızlardan biri, bir oyukta duruyor ve siyah saçlı bir kadınla kısık sesle konuşuyor. Muhafız sarışın ve ince yapılı, büyük bakır rengi kanatları var.

"Bu çok üzücü." Odessa nefesinin altında iç geçiriyor. Kaşlarımı çatıyorum. "Ne üzücü?"

"Kanatları açık ve doğrudan tehdit altında değil. Sanırım karnına bıçak dayamadığı sürece." Omzunun üzerinden fısıldaşan çifte bakıyor. "Hayır. Bıçak yok. Bıçak yok, yani kesinlikle sadece üzgün."

"Anlamıyorum. Bana beş yaşındaymışım gibi açıkla."

Yüz ifadesi tekrar ciddileşmeden önce ağzının kenarları bir saniyeliğine yukarı kalkıyor. "Binlerce yıl önce, Fae'lerin her zaman kanatları vardı, ama bunu aştılar. Şimdi kanatlar sadece yoğun duygu anlarında ortaya çıkıyor."

Kastian'ın anlattıklarını hatırlayarak, "Ölüme yakın deneyimler gibi," diye ekliyorum.

"Aynen öyle. Kanatların en sık görüldüğü zaman dövüşmek, ama hepsi bu değil. Erkekler kanatlarını ruh bağlarının etrafında, bağ tam olarak oluşmadan önce bile gösterme eğilimindedir. Çıktığınız birinin kanatlarını tesadüfen görmek" -elini havada sallıyor- "bu çok önemli bir şey."

"Huh. Tamam, sanırım bu mantıklı."

Kalenin ön kapısına ulaşıyoruz ve Odessa kapıları ardına kadar itiyor. Soğuk gece havası içeriye doluyor, kar ve gül kokusunu getiriyor ve yüzümün ve boynumun açıkta kalan derisinde tüylerimin diken diken olmasına neden oluyor.

"Demek bu yüzden orada onlarla her ne oluyorsa bu kadar iç karartıcı." Buzlu basamaklara çıkarken Odessa devam ediyor. "Belli ki yeni bağlar, ama gül ayına sadece birkaç hafta kaldı. Bağlandığın kişiyi bulduktan sonra bu kadar çabuk kaybetmek adil görünmüyor. Onları hiç bulmamayı tercih ederim."

Midemi kemiren bir korku yükseliyor. Eldivenli parmaklarımı karnıma bastırarak çalkantının durmasını diliyorum. "Yani lanetin bozulacağını düşünüyorsun?"

Bana sertçe bakıyor ve sonsuz basamaklardan aşağı düşmeden önce elini korkuluklara atıp kendini yakalamak zorunda kalıyor. "Hayır, özür dilerim... Öyle demek istemedim."

Garip bir sessizlik oldu, çünkü belli ki öyle demek istemişti. Sanırım bu plan hakkında şüpheleri olan tek kişi ben değilim. Belki gerçekten Nana olsaydım işe yarardı... ama belki o zaman bile işe yaramazdı, çünkü kral çok ilgisiz. Kader aşkı gibi görünmüyor ya da hissettirmiyor.

Odessa sertçe nefes veriyor. "Bakın, sirenler gerçekten batıl inançlıdır. Kültürel olarak kadere çok inanırız ve böyle şeylerin öylesine olduğunu sanmıyorum. Belle yıllar önce Ellender'a geldiğinde hepimiz onun sonunda hepimizi kurtaracak kişi olduğunu düşündük. Şimdi torunu, laneti bozmak için sadece haftalar kalmışken burada mı? Bu bana kader gibi geliyor. Ne olacağını bilmiyorum ama burada olmanızın bir nedeni olduğuna inanıyorum."

İçimdeki hastalıklı his daha da yoğunlaşıyor. Ben şahsen kadere inanmam ama umarım bir kez olsun yanıliyorumdur. Burada geçirdiğim süre uzadıkça, tüm bunlar daha gerçekçi geliyor ve iki hafta içinde tüm mahkemenin öylece yok olacağını hayal bile edemiyorum. *Ve Daemon da onlarla birlikte gitmiş olacak.*

"Umarım haklısındır," diyerek ona zayıf bir gülümseme gönderiyorum, sonra da konuyu değiştirecek bir şeyler bulmak için zihnimi çalgınca dolaştırıyorum. "Bir sirene göre, Fae'ler hakkında çok şey biliyor gibisin..."

Bana yan yan bakıyor. "Evet, sarayda büyüdüm." "Ama Daemon'la kuzen olmanıza rağmen siz Fae değilsiniz, öyle mi?" I prod.

Bu dünyayı ve her şeyin nasıl işlediğini çok merak ediyorum ama kimse bunu açıklamaya meyilli görünmüyor. Odessa ve diğerlerinin benden bilerek bir şey saklamadıklarını hissediyorum. Sadece onlara apaçık gelen şeyleri açıklamayı düşünmüyorlar.

"Kral Thorne, Daemon'ın biyolojik babası üzerinden üvey kardeşi ve ben de annesi Leydi Ashwater üzerinden kuzeniyim."

Kaşlarımı çatıyorum, kafamda her şeyi doğru tutmaya çalışıyorum. "Oh, tamam o zaman."

"Annem bir sirendi ve babam da Leydi Ashwater'ın kardeşiydi. Bu beni yarı Fae yapar, tabii sirenlerin tüm dişi çocuklarının da siren olması dışında."

Başımı salladım. Babası da ölmüş biri olarak "öyleydi" dediğini fark ettim. Babası Daemon'un amcasıydı ama şimdi değil. Sadece ebeveynlerinden birini kaybetmenin getirebileceği bir empati duygusu içimi kaplıyor ve Odessa'nın hiçbir şey yapmasına gerek kalmadan kendimi ona daha yakın hissediyorum.

İstemiyorsa detaylara girmesini istemiyorum ama yine de sormadan edemediğim bir soru var. "Yani... kabalık olacaksa özür dilerim ama

"Neden bacakların var?"

Kafamın içinde Gretchen Weiner'ın sesi "*Aman Tanrım, Alix.*" diye bağıyor. *İnsanlara neden bacakları olduğunu öylece soramazsın!*

"Bu uzun bir hikaye," diyor Odessa kaçamak bir şekilde. "Zaten neredeyse vardık."

Merak ettiğim için kendimi biraz garip hissederek başımı eğiyorum. Belki de siren masalları Fae'lerin kanatları gibidir ve sadece bazen ortaya çıkarlar? Ya da belki Odessa hayal ettiğim masallardaki deniz kızları gibi değildir ve başka bir şeydir?

Odessa kolunu benimkine doluyor ve kalan basamakları koşarak iniyor. Aşağıdan sola dönüyoruz ve beni kısa bir yoldan alçak ahşap duvarlı bir binaya götürüyor. Hemen saman ve ahır kokusu çarpıyor burnuma.

Donup kalıyorum. "Nedir bu?"

"Ahır," diyor Odessa.

Um, hayır. Hayır, teşekkür ederim. Beni hemen buradan çıkar.

Dışarıdan görüldüğünden daha büyük, uzun bir odada duruyoruz. Her iki tarafta da sıra sıra at ahırları ve ortalarında bir yürüyüş yolu var. Sıranın sonunda, tanıdık dört kırmızı ceketli figürün birkaç devasa siyah ve kestane ata eyer taktığını görebiliyorum.

Tamamen atlara odaklandığım için adamları zar zor fark ediyorum. Büyük bir adım atarak geri çekiliyorum ve kapının hemen önünde duruyorum.

"Sorun nedir?" Odessa sordu.

Ben cevap veremedim, en yakınımındaki Kastian onun sesiyle başını kaldırıyor. Onun ani hareketi atları ürkütüyor, çünkü yanındaki aygır sinirli bir şekilde yeri eşeliyor ve o da onu sakinleştirmek için boynunu okşuyor.

Odessa tekrar elimi tutuyor ve beni daha da içeri çekmeye çalışıyor. "Hadi, bu eğlenceli olacak!"

Beni sürüklemesine izin vermemeye çalışarak topuklarımı sıkıyorum.

"Burada ne işimiz var?"

"Küçük bir günlük geziye çıkıyoruz," diyor Odessa mutlulukla. "Ya da bir gece gezisi, sanırım daha uygun olur."

"Ve bunları mı alıyoruz?" En yakındaki ata bakarak endişeyle soruyorum.

"Evet," diye yanıtlıyor Daemon, hayvanlardan birinin arkasından çıkarak.

Başımı kaldırıp gözleriyle karşılaşıyorum. Günlerdir neredeyse hiç konuşmadık, ama tabii ki hain bedenim bunu bilmiyor. Kalp atışlarım hızlanıyor

Sadece onu görünce bile midemde garip bir kıpırdanma hissediyorum.

Tanrım, kendine gel!

"Tamam." Gözlerimi Daemon'dan ayırıyorum ve dudağımı ısırarak yere bakıyorum. "Ama açıklığa kavuşturmak için, atların çektiği bir arabaya bineceğimizi söylüyorsun, değil mi? Handan geldiğimiz zamanki gibi mi?"

Lütfen, lütfen evet deyin.

"Hayır," diye yanıtlıyor Daemon. "Ata biniyoruz. Tren hâlâ tamir edilmedi ve zaten gideceğimiz yere de gitmiyor."

"Uh, hayır. Hayır, teşekkürler," diye mırıldanıyorum, kolumu Odessa'dan çekip birkaç adım geri çekiliyorum. "Ne istersen yapabilirsin, ama ben ata binmeyeceğim."

"Daha önce hiç ata binmedin mi?" Kastian şaşırılmış bir sesle sordu. "Bir kere mi?"

"Ne oldu?"

"Bu konuda konuşmak istemiyorum. Bir önemi yok. Sadece atlarla aram iyi değil. Belli bir mesafede iyiler ama ben ata binmem."

Şaşkın Daemon diğerlerine döner. "At arabası getiremeyiz. Çok yavaşlar."

"O da sizinle gelebilir," diyor Jett.

Sanki çok kolaymış gibi.

İki elimi de havaya kaldırdım. "Asla olmaz. Bu onu daha az korkunç yapmaz, sadece daha az konforlu yapar."

Daemon yüzünü buruşturuyor. "O zaman sanırım gitmiyoruz."

Etrafıma bakıyorum. Odessa üzgün görünüyor, hatta diğerleri de hayal kırıklığına uğramış gibi. Hemen kendimi kötü hissediyorum. Benim için güzel bir şey yapmaya çalışıyorlar ve benim aptal korkum bunu mahvediyor. İç çekiyorum ve gözlerimin arasındaki deriyi çimdikliyorum.

İnsanları hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyorum.

En azından atı denemeyi kabul ediyorum ve Daemon beni eyere kaldırırken herkes nefesini tutarak izliyor. Ben de nefesimi tutuyorum ama tamamen farklı nedenlerden dolayı. Tek bir kasımı bile oynatmaktan ve atı korkutmaktan korkuyorum.

"Dizginleri al," diyor Daemon.

"Hayır, ben burada iyiyim," diyorum sertçe, parmaklarım eyerin kenarına sıkıca kıvrılıyor.

Gözlerini kapatıyor ve başını geriye eğiyor, belli ki sabır için dua ediyor. "Sanırım ata binmeyi bilmiyorsun?"

Ona ters ters bakacak kadar kıpırdadım. "Sana atların yanına yaklaşmadığımı söylemişim. Çiftlik hayvanlarıyla düzenli temasa en çok Barbie'lerim My Little Ponies'e bindiğinde yaklaştım. Ata binmeyi bildiğimi nereden çıkardın?"

Jett ahırlardan birine yaslanıp kollarını kavuşturuyor. "Sana söylüyorum Ashwater, eğer onu da yanında götürürsen tüm bunlar çözülür."

Daemon kaşlarını kaldırarak bana soru soruyor.

Önce hayır diyorum, ama bir on dakika daha ileri geri konuştuktan sonra, bir şekilde kendimi Daemon'la binmeyi kabul ederken buluyorum. Yerimde durmak ya da en azından rahatsız olduğumda kendimi daha iyi açıklamak için gerçekten çalışmam gerekiyor ama sanırım bugün o gün değil. Her neyse, doğum günümü kutlamak istiyorum, bu sadece yeni bir manzara anlamına gelse bile.

Motosiklete biner gibi atın arkasına oturmayı umuyorum. Bunun yerine Daemon beni eninde sonunda oturacağı yerin önüne yerleştiriyor. Eyerin kenarına tünüyorum, sert deri çıkıntı kıcıma batıyor.

Daemon arkama tırmandığında durum daha da kötüleşiyor.

Bir atı nasıl kullanacağını bildiği çok açık çünkü yılların pratiğine inanan kendinden emin bir kas hafızasıyla eyere tırmandı. Ne yazık ki oturduğu anda gerildiğini hissediyorum. "Geriye kaymalısın."

"Hayır, ben iyiyim." Bu zaten yeterince dehşet verici - kıcımı onun kasıklarına bastırmanın durumu iyileştireceğini sanmıyorum.

"Eyerin kenarına bu şekilde oturamazsın," diye homurdanıyor Daemon.

"Neden?"

"Çünkü hareket etmeye başladığımız an, o küçük güzel amcığın artık o kadar da güzel olmayacak. O kadar ağrıyacak ki yarın yürüyemeyeceksin."

Ağzım açık kalıyor, yüzüme bir sıcaklık yayılıyor. "Affedersiniz?"

Cevap vermiyor. Onun yerine elleriyle belimi kavırıyor ve omurgam göğsüyle aynı hizaya gelene kadar beni geriye doğru sürüklüyor.

Hafifçe kayıyorum, yeniden ayarlıyorum ve tam da korktuğum gibi, kıcım ona sıkıca bastırıyor. "Şimdi mutlu musun?"

"Mükemmel."

Verdiği yanıtın hiçbir şekilde soruma bir cevap olmadığını anlamam bir saniye sürüyor. Omurgamda bir ürperti dolaşıyor ve nihayet hareket etmeye başladığımızda aptalca bir şey söylememek için dudağımı ısırarak zorunda kalıyorum.

Atlardan korkmakta haklı olduğumu anlamam uzun sürmüyor. Ata binmek dehşet verici ve daha da kötü çünkü dikkatimi dağıtacak tek şey Daemon'ın son zamanlarda kullandığı sabunun misk gibi gül ve çam kokusu ve her harekette kıcığının ona nasıl çarptığı.

Çok geçmeden ormanın içinden geçen toprak yola varıyoruz ve herkes ikişerli ya da üçerli gruplar halinde dağılıyor. Belli ki hepsi yıllardır ata biniyor - muhtemelen benim arabalara bindiğim kadar uzun süredir, sanırım.

"Atlardan neden korkuyorsun?" Daemon soruyor.

Dişlerimi sıkıyorum. "Bu konuda konuşmak istemiyorum. Hem zaten şu an korktuğumu hatırlatmak için olabilecek en kötü zaman."

Başka bir şey söyleyecekmiş gibi nefesini içine çekiyor ama söylemiyor.

Daemon arkamda dimdik ve hareketsiz otururken on beş dakika boyunca sessizlik içinde yolculuk ediyoruz. Sonunda hafifçe ayarlıyor, çenesi tam başımın üstüne geliyor. İstemeden de olsa bu kadar gergin oturmayı bırakacak kadar gevşiyorum ve sırtımı onun göğsüne daha sıkı yaslıyorum.

Bu konuda yorum yapmıyor ve buna seviniyorum çünkü kendimi açıklayabilir miyim bilmiyorum. Bir yanım onunla hiçbir şey yapmak istemiyor, diğer yanım ise kucağına tırmanıp hatırladığım kadar iyi öpüşüp öpüşmediğini görmek istiyor.

Küçük bir tepeye tırmanıyoruz ve uzaktaki düzinelerce parıltılı ışığı görünce ağzım açık kalıyor. Yaklaştıkça küçük bir köy beliriyor. Ninemin burayı hiç görmediğini biliyorum çünkü görseydi mutlaka kitaba girerdi.

Köy pitoresk, parlak boyalı kulübeler, her pencerede çiçekler ve her çatıdan sarkan ışıltılı fenerler sokağı aydınlatıyor, böylece gökyüzü karanlık olsa bile her şey sıcak ve davetkar hissettiriyor.

Biz geçerken insanlar bizi görmek için evlerinden koşarak çıkıyor ve el sallıyor ya da bağırarak selamlıyorlar.

"Neden tezahürat yapıyorlar?"

"Çünkü doksan yıldır onlara göz kulak olacak kimse yok." Şaşkınlıkla burnumu kırıştırıyorum. "Yani sen onların kralı gibisin."

"Hayır, ben bir Baron'um. Daha düşük bir soylu unvanı, mesela..." Bir an düşünüyor, belli ki doğru kelimeyi bulmaya çalışıyor. "Bir vali gibi."

"Ve sen yokken kimse yeni vali olmadı mı?"

Başını sallıyor ve sırtındaki hareketi hissediyorum. "Bu miras kalan bir unvan. Ben ölmedikçe ya da çocuk sahibi olmadıkça, bu insanlar kendi başlarının çaresine bakarlar."

Kaşlarımı çatıyorum. Bu doğru görünmüyor. Ama yine de, Fae politikalarıyla uğraşmak için fazla modernim. Le Mis'i yirmi kere falan izledim ve eğer mutlak bir monarşiyle uğraşan ben olsaydım her gün kızgın adamların şarkısını söylerdim.

"Köyün adı ne?" Konuyu değiştirerek soruyorum. Daemon boğazını temizliyor. "Storia."

Durup etrafı keşfetmek istiyorum ama yola devam ediyoruz ve sonunda abartılı bir konağın önünde aniden duruyoruz. Yıpranmış taş duvarlar tırmanan güller ve sarmaşıklarla süslenmiş, eve rustik ama zarif bir hava veriyor. Çatının tepe noktasının arkasında küçük bir kulenin gölgesi yükseliyor ve evin yan tarafında büyük bir gül bahçesi görüyorum. Ön tarafta tüm atlarımızın durduğu bir avlu var.

"Sakin bana buranın senin evin olduğunu söyleme?" Şaşkınlıkla söylüyorum.

Daemon cevap vermiyor, sadece eyerden aşağı sallanıyor ve kaldırım taşına hafifçe iniyor. "İnmene yardım edeyim."

Yutkunuyorum. Çaresiz görünmek istemiyorum ama aynı zamanda bu şeyden nasıl ineceğime dair hiçbir fikrim yok. Bir şekilde bacağımı atın boynuna geçiriyorum, sonra Daemon uzanıp güçlü kollarını belime doluyor ve beni zarifçe aşağıya kaldırıyor. Parmakları tenime değdiğinde vücudumda bir elektrik dalgası oluşuyor ve omurgamdan aşağı ürperiyorum.

"Teşekkürler," diye nefes alıyorum.

Bir şey söylemek için ağzını açıyor ama fırsat bulamıyor. Yüksek sesle bir çığlık atılıyor ve aniden bir hareket bulanıklığı bizi ele geçiriyor.

Evden bir kadın koşarak çıkıyor ve Daemon'a doğru atılırken beni tamamen görmezden geliyor. Bir şeyler söylüyor ama hıçkırıklarından ne dediğini anlayamıyorum. Daemon anlamış gibi görünüyor, çünkü "Çok üzgünüm" diyor.

Kadın hafif tombul ve benim 1.80'lik boyumdan birkaç santim daha kısa. Kuzguni siyah saçları ensesinde topuz yapılmış ve krem rengi bir elbisenin üzerine firfırlı mor ve altın rengi bir önlük giymiş. Midem bulanıyor. Daha kaç eski sevgiliyle tanışmam gerekecek?

Ve her zamanki gibi, neden umurumda olsun ki?

Odessa ve diğerlerine doğru geri çekiliyorum ama Daemon ağlayan kadından ayrılıp geri çekilmeden önce oraya varamıyorum. Cebinden bir mendil çıkarıyor ve yüksek sesle burnunu siliyor.

Biraz kaybolmuş görünen Daemon bir daire çizerek dönüyor ve görünüşe göre beni arıyor. "Al-Isabelle," diyor adımı karıştırarak. "Gel Leydi Ashwater'la tanış, annem."

Oh. Oh.

Şimdi kendimi lanet bir deli gibi hissediyorum çünkü bu açıkça bir ebeveyn kucaklamasıydı ve belli ki sebepsiz yere gerginim.

Doğrusu, Leydi Ashwater yetişkin bir oğlu olması için *gerçekten* genç görünüyor. Kimse yaşlanmadığında olan şey bu olmalı - ebeveynleri yetişkin çocuklardan ayırmak zor. Yine de daha önce hiç yaşamadığım garip bir kıskançlık sorunuyla karşı karşıyayım. Hem de hiç. Ne Ryan ne de bir başkası hakkında. *Bana neler oluyor böyle?*

"Sizinle tanıştığımıza memnun oldum, Leydi Ashwater," diyorum, kızardığımdan emin olarak.

"Ah lütfen." Leydi Ashwater yüksek sesle burnunu sildikten sonra aynı mendille oğlunun koluna vuruyor. "Artık kimse bana hanımefendi demiyor. Bana Beatrix diyebilirsin."

"Tamam. Merhaba," diye tekrarlıyorum, tüm bu alışverişten biraz sersemlemiş bir halde.

Daemon'un ailesinin malikânesine gitmenin onun ailesiyle tanışmak anlamına gelebileceği neden aklıma gelmedi bilmiyorum. Ailelerle tanışma konusunda pek iyi bir geçmişim yok-Ryan'ın annesi beni gördüğü andan itibaren benden nefret etti ve nedenini hiçbir zaman tam olarak belirleyemedim. *Acaba Jenna'yı daha çok sevecek mi?*

"Adın ne canım?" Beatrix sordu. "Anlayamadım." "Bu Isabelle," diyor Daemon dikkatle.

Beatrix kaşlarını çatıyor ve Odessa'nın ilk tanıştığımızda yaptığı gibi daha yakına eğiliyor. Gözleri uzun bir süre kurnazca yüzümde geziniyor. "Isabelle... ne?"

"Okumak," diye hızlıca tamamliyorum.

"İlginç." Gözleri bir an için kısılıyor, sonra geri çekilip gülümsüyor. "Peki, içeri gel. Eminim çay ve tatlı istersiniz." Eliyle kapıyı işaret ediyor. "Misafirim olun!"

ASHWATER Malikânesi sadece bir malikâne.

Bunun ne anlama geldiğini daha önce hiç bilmiyordum ve bu kelimeyi hep kapalı siteler ve özel golf sahalarıyla ilişkilendiriyordum ama Daemon'un evi hiç de öyle değil. Giriş holünün her santimi pırıl pırıl.

Zemindeki ışıltılı mozaik, diğer katlara çıkan büyük merdivene kadar uzanıyor.

Beatrix bizi büyük merdivenin yanından geçiriyor ve karmaşık bir şekilde oyulmuş çift kapıdan geçerek resmi bir yemek odasına götürüyor. Yemek odasının ötesinde, modern aletlerin eksikliğine rağmen gurme bir şef için uygun olan geniş bir mutfak var. Devasa boyutuna rağmen oda sıcak ve ev gibi. Fırından gelen taze pişmiş ekmek kokusu odayı nostaljik bir rahatlıkla dolduruyor.

Söz verildiği gibi, Beatrix çay ve bisküvi yapıyor. Kendisine nasıl hitap edilirse edilsin bir hanımefendi olduğu için bir hizmetçi ordusu olmasını bekliyordum ama Beatrix her şeyi kendisi hazırlayarak beni şaşırtıyor. Mutfakta daha önce hiç deneyimlemediğim bir "anne" enerjisiyle koşuşturuyor.

Beatrix su kaynatırken Daemon yokken olan biten her şey hakkında monolog yapıyor. Köy fazla büyümemiş ama lanet yüzünden bölgedeki diğer köylere göre daha az insan kaybetmişler. Birisi yeni bir fırın açmış ve gezgin kitap tüccarı geçen yıl buraya yerleşmeye karar vermiş ve kalıcı bir kitapçı açmış. Beatrix sık sık bahçede çalışıyor ve Aurelia adında birinin durumu iyi, ancak son zamanlarda Storia'nın dışına seyahat etmek istiyor.

"Nerede o?" Daemon Aurelia'dan bahsedilince soruyor.

Beatrix bir tabak bisküviyi masaya taşıırken, "Buralarda bir yerde," diyor havalı bir şekilde. "Eminim akşam yemeğinde ortaya çıkacaktır."

Büyük ahşap kahvaltı masasının başına oturuyor ve oğluna sert bir bakış fırlatıyor, daha önce ağlamaklı olan gözleri şimdi inatçı. "Peki, burada ne aradığını açıklayacak mısın, yoksa tahmin mi edeyim?"

Daemon'a bakıyorum, aniden bunun nasıl gittiğini görmek çok ilgimi çekiyor. Bir erkeğin gerçekte nasıl biri olduğunu anlamanın en iyi yolunun annelerine nasıl davrandıklarına dikkat etmek olduğunu duymuştum. Keşke bunu Ryan'la evlenmeden önce duymuş olsaydım. Ryan annesine karşı hep kaba davranırken, annesi ona güller ve gökkuşakları sıcıyormuş gibi davranıyordu.

Başımı sallıyorum.

Daemon'ı hiçbir şey için değerlendirmiyorum ve annesine nasıl davrandığı da umurumda olmamalı. Aslında, burada fazla rahatlamak ya da sebepsiz yere duygusal bir yapışkan yığına dönüşmek gibi aptalca bir şey yapmadan önce kendimi mazur görmeliyim.

Aniden ayağa kalkıyorum. Herkes dönüp bana bakıyor.

Bakışlarım mutfağı dolaşıyor ve arka kapıya takılıyor. Ötede, sıra sıra gül ağaçlarını görebiliyorum. "Dışarıyı keşfetmemin bir sakıncası var mı? Çok güzel bir yer ve ben bu hikayeyi daha önce de duymuştum."

Altı çift göz benden Daemon'a dönüyor, belli ki onun emirlerini bekliyorlar. Sanki içsel bir savaş veriyormuş gibi çenesini sıkıyor. Tam doğum günüm olduğunu söyleyecektim ki, "İyi. Biriniz onunla gidin."

Fox, Jett ve Kastian hep birlikte ayağa kalktılar. Birbirlerine bakıp omuz silkiyorlar ve dördümüz kapıya doğru ilerliyoruz.

"Ben de geliyorum!" Odessa hızla ayağa kalkıyor.

"Otur," diyor Beatrix sertçe. "Yıllardır neden ziyaret etmediğinizi bana açıklamadan kaçacağınızı sanmayın. Hapiste değildin; hiçbir mazeretin yok."

Odessa oflayıp puflayarak oturuyor ve perçemlerini yüzünden savuruyor. Masanın altından Daemon'ın sandalyesini tekmelediğini ve ona "En azından derse gelen tek kişi ben değilim" der gibi bir bakış attığını görüyorum. Dessa ona suratını asıyor, sonra masadaki çatala uzanıp parmaklarının arasında çeviriyor ve besbelli bir sıkıntıyla kaşlarını çatıyor.

Neredeyse gülecektim. Bir an için ergen gibi görünüyorlar ve ilk kez bu uyumsuz küçük ailenin eskiden nasıl çalıştığını hayal edebiliyorum.

Bir kıskançlık ve özlem kıvılcımı tam göğsüme çarpıyor. Evet, buradan gitmem gerekiyor.

Bunu düşünmek istemiyorum çünkü aptal bir yanım mükemmel küçük bir aile biriminin parçası olmak için can atıyor ve ihtiyacım olan son şey buraya ait olmadığımı unutmak.

BAHÇE tamamen başka bir dünya gibi.

Tepeden aşağıya doğru uzanan ve gözden kaybolan sıra sıra gül ağaçları var. Bazıları o kadar uzun ki, ağaç bile olabilirler ve aralarında dolaşmak, mis kokulu bir çit labirentinde sıkışıp kalmak gibi hissettiriyor. Kadifemsi karanlık, parıldayan ateş böceklerinden oluşan bir deniz tarafından aydınlatılıyor.

"Kahretsin, burası muazzam bir yer," diyor Jett huşu içinde, bahçenin her santimini görmek için bir daire çizerek. "Ashwater'ın pokerdeki parasını aldığım için artık kendimi kötü hissetmiyorum. Belli ki bu işte iyi."

Daemon'un bana hayal edebileceğimden çok daha fazla altın ödeyeceğine dair verdiği sözü hatırlayarak yüzümü buruşturuyorum. O zamanlar abarttığını düşünmüştüm ama o kadar meteliksizdim ki pazarlık edecek durumda değildim. Bu evi gördükten sonra, gerçekçi olup olmadığını merak ediyorum. Bu gibi bir yerin ne kadara mal olacağını bilmek bile istemiyorum bu eve geri . \$10,000,000? \$100,000,000? Bunu söylemek zor. "Bu

evden haberiniz yok muydu?" diye sordum.

"Tabii ki hayır!" Jett sırtıyor, Disney World'ü ilk kez ziyaret eden bir çocuk gibi bir ifadeyle bahçeyi adımıyor. "Dyaspora'dan önce bir unvanı olduğunu biliyorduk ama kraliyet sarayı olmayan böyle bir mülk görmemiştim bile."

"Biliyordum," diyor Kastian sözünü eğip bükmeden. Ona bakıyorum. "Biliyor muydun? Neden?"

Omuz silkiyor, keşke konuşmasaydım der gibi bakıyor. "Baron'un ne olduğunu biliyorum. Bu tür bir unvan için alışılmadık bir şey değil."

"Sen de böyle bir yerde mi büyüdün o zaman?"

Rahatsızca kıpırdanıyor. "Büyüdüğüm yer hatırlanmaya değer bir yer değil."

Huh. Tamam.

Kastian'ı üzecek bir konuyu yanlışlıkla açmışım gibi kendimi biraz garip hissederek, yabancı gül bahçesinde kaybolan Jett'in peşinden hızla koşuyorum.

Jett'in tamamen ortadan kaybolması dışında.

Yabancı güllerin arasında birkaç adım attıktan sonra kendimi malikânen ve ötesindeki köyden tamamen kopmuş hissediyorum. Ayaklarımın buz gibi zeminde çıkardığı ses dışında ortalık sessiz ve hava, beni daha da içine çeken sarhoş edici bir aroma yaratan, açan güllerin ve yaseminlerin kokusuyla yoğun. Etrafımı saran karanlığın içinde daha da ilerliyorum, ta ki nereye gittiğime hiç dikkat etmeyene kadar.

Ayağım takılıyor ve tökezliyorum, yolun ortasında diz çökmüş bir figürle neredeyse çarpışırken geriye sıçıyorum. "Ah!"

Yerdeki kadın, far ışığına tutulmuş bir geyik gibi kocaman irkilmiş gözlerle bana bakıyor. Karlı patikada geri geri gidiyor ve

Tam oturduğu yere sertçe inerken ayağımdan kurtulmayı başardı.

Kendimi sabitlemeye çalışarak geriye sıçradım ve elim hızla atan kalbime gitti. "Aman Tanrım, kahretsin, özür dilerim!"

"Oh... sorun değil." Kadın bana göz kırıyor, biraz sersemlemiş görünüyor.

"Dur, sana yardım edeyim." Kalkmasına yardım etmek için elimi uzattım.

Uzun bir süre elime bakıyor ve sonunda parmaklarımı kavrayana kadar göğsüm suçluluk ve utançla daralıyor.

"Teşekkürler," diye nefes alıyor, doğruluyor ve tozunu alıyor.

Kadın narin bir şekilde çok güzel. Ufak tefek, zayıf ve omuzlarında parlak eflatun bir pelerin var. Teni bronz, neredeyse Kastian'ınki kadar koyu ve koyu renk saçlarıyla neredeyse aynı renkte kocaman kahverengi gözleri var. Saçları kısa kesilmiş, çenesinin hemen üzerinde ve sivri kulaklarının arkasına itilmiş. Bir Fae olduğu için tam olarak kaç yaşında olduğunu bilmek zor ama ifadeleri bana daha genç olduğunu düşündürüyor.

"Özür dilerim," diyorum tekrar, aşırı aktif kalp atışlarım yavaş yavaş normale dönüyor. "Sadece keşif yapıyordum."

"Gerçekten, sorun değil." Utangaç bir gülümseme takınıyor. "Yolun ortasında böyle durmamalıydım ama bir rapunzel parçası gördüm ve onu toplamak için durmaktan kendimi alamadım."

"Neyin yaması?"

Kadın işaret ediyor. Bakışlarını takip ederek en yakındaki gül fidanının dibinde yetişen, çan şeklindeki küçük mavi çiçeklere doğru ilerliyorum. Bitkinin yanında, koparılmış yapraklardan oluşan küçük bir yığın duruyor.

"Ah," diyorum, tam olarak anlamasam da. "Şey, seni rahatsız etmek istememiştim."

"Sorun değil." Sesi de tıpkı görünüşü gibi küçük ve narin. "Malikaneyi ziyaret mi ediyorsunuz?"

"Evet. Ben Isabelle," diyorum, bu isim dilime yabancı geliyor. Elimini sıkmak için elini uzatıyor. "Aurelia."

"Oh!" diye sırtıyorum. "Beatrix sizden bahsetti. Burada mı yaşıyorsun, yoksa..."

"Evet!" Başını sallıyor, yaşadığı şoku atlatırken tavrı hızla değişiyor.

"Biliyorum ve hiç ziyaretçimiz olmuyor, o yüzden-"

"Alix!"

Aurelia ayrılıyor ve ikimiz de Jett'in arkamızdaki güllere çarptığını görmek için dönüyoruz. Dikenli dallar parlak kırmızı ceketine yapıştı ve

saçlarına dolanmış ve onları kabaca fırlatıp atıyor, bana doğru daha iyi ilerleyebilmek için uzun kılıcını çıkarıyor. "Alix! Nerede-" Beni fark ediyor ve gözleri parlıyor. "Tanrılara şükür, Ashwater seni kaybettiğim için derimi yüzecek sandım. Ona söyleme, tamam mı?"

Ben şaşkınlıkla gülümsüyorum ama Aurelia merakla bana bakıyor. "Adının Isabelle olduğunu sanıyordum?"

"Uh... uzun hikaye." Jett sonunda bize ulaşıyor ve ben de ona dönüyorum, adımları karıştırmak yerine dikkatimi dağıtacak bir şey arıyorum. "Aurelia, bu Jett. O-" Jett'i tanımlamak için doğru kelimeyi bulmakta bir an zorlandım. "-bir arkadaş."

Coşkulu bir selamla karşılık vermesini bekliyorum ama vermiyor. Ona bakıyorum ve artık hiç gülümsemediğini, sadece Aurelia'ya bariz bir şokla baktığını görüyorum. Daha önce hiç güzel bir kız görmemiş sanırsınız, ama onun Odessa'yla ve hatta bazen benimle bile utanmadan flört ettiğini gördüm. "Birbirinizi zaten tanıyor musunuz?"

Jett başını sallıyor, sonra tekrar bana odaklanıyor. "Eve geri dön. Bu bahçeler çok tuhaf, yemin ederim sadece birkaç adım yürüdüm ve kayboldum."

Aurelia çınlayan bir kahkaha atarak, "Evet, olur böyle şeyler," diyor. "Gel. Sana çıkış yolunu göstereceğim. Dikenlere dikkat et. Bir gün birinin gözünü çıkaracaklarına yemin edebilirim."

Ot sepetini kaptığı gibi patikada kendinden emin adımlarla yürüyor, belli ki onu korkutmamın etkisinden kurtulmuş. Onu takip ettiğimizde Jett'in hâlâ sessiz ve gülümsemeden durması alışılmadık bir durum.

"Akşam yemeğinde bize katılacak mısınız?" diye sordum.

Başını sallıyor, evin ışıklarının bir kez daha görüldüğü bahçenin kenarında duruyor ve küçük kulenin tepesi karanlık gökyüzünde göze çarpıyor. "Hayır... Sanmıyorum. Ama sizinle tanıştığıma memnun oldum, *Alix*." Bana muzip bir gülümseme veriyor ve evin içine çekilmeden önce Jett'e bir kez bakıyor.

DAEMON ve Odessa nihayet Beatrix'in dersinden çıkıyorlar ve öğleden sonra altımız malikâneyi ve küçük Stora kasabasını keşfediyoruz. Kasaba büyü - Kışlık Saray'ın dışındaki şehirden bile daha masalsi bir harikalar diyarı ve ben saatlerce küçük dükkânların peşinde koşuyorum. Beatrix'in bahsettiği yeni kitapçı özellikle heyecan verici: en iyi kitapçıların olması gerektiği gibi tozlu ve gelişigüzel.

Dükkân sahibi bana heyecanla "Burada İngilizce yazılmış bir kitabım var" diyor. "Bak!"

Kitabı alıyorum, ince sayfaları şaşkınlıkla çeviriyorum. Kitabın kendisi çok güzel - eski bir klasiğin yaldızlı bir kopyası, ama kaşlarımı çatıyorum. En yakınımnda duran Fox'a doğru eğiliyorum. "Bütün bu kitapların İngilizce olduğunu sanıyordum."

Fox bana bakıyor ve kaşlarını kaldırıyor. "Hayır. Biz o dili konuşmuyoruz."

Güldüm. "Um...evet konuşuyorsunuz. Şimdi İngilizce konuşuyoruz."

Kelimeler ağzımdan çıkarken bunun ne kadar tuhaf olduğunu fark ediyorum. Sadece İngilizce konuşmakla kalmıyorlar, aynı zamanda sanki tamamen aynı kelime dağarcığını kullanarak büyümüşüz gibi herhangi birinin ne dediğini anlamadığım bir an bile olmadı.

Fox başını sallıyor. "Benim kulağıma göre Thermian dili konuşuyoruz. Ellender kıtası evrensel bir dille büyülenmiştir."

Oh. Hah.

Sorularla dolup taşıyorum, ama daha fazla ayrıntı istersem muhtemelen Odessa'ya sormam gerekecek, çünkü Fox aynı anda üç cümleyi bir araya getirmek zorunda kalırsa anevrizma geçirebilir.

"Ne buldun?" Daemon arkamdan gelerek soruyor.

Sesi kadar nefesinin ensemde yarattığı hisle de irkilerek sıçıyorum. Gerçekten hangi dilde konuştuğunu merak ediyorum. Sesim ona nasıl geliyor? Her zaman hissettiğim kadar beceriksiz miyim, yoksa büyülü dil filtresi tarafından yumuşatılmış mı?

Titriyorum ve ona göstermek için kitabı kaldırıyorum. "Bu ilk baskı. Bunun memlekette ne kadara satılacağını biliyor musun?"

Bir süre kitaba bakıyor, sonra dükkân sahibine bakıyor. "Bunu onun için paketleyebilir misiniz?"

"Hayır, öyle demek istemedim," diye itiraz etmeye başlıyorum. "İstiyor musun?"

"Evet, ama benim için almak zorunda değilsin." Yanaklarımın kızardığını hissediyorum. Burada para işlerinin nasıl yürüdüğü hakkında hiçbir fikrim yok ama bu kitabın benim ipliğimden çok daha pahalı olduğunu hayal etmek zorundayım ve bu beni biraz garip hissettiriyor.

Daemon omzumun üzerinden uzanıp kitabı elimden alıyor ve dükkân sahibine uzatıyor. "Bu senin doğum günün, değil mi? Bunu bir hediye olarak düşün."

Yutkunuyorum ama sadece başımı sallıyorum. "Teşekkür ederim."

Başka bir şey söylemek ister gibi görünüyor ama söylemiyor. Dükkân sahibine parasını ödüyor, çok fazla olduğunu bildiğim için yeterince memnun görünüyor ve beni köyün içine geri götürüyor.

Saat gece yarısı civarı ve hafiften kar yağmaya başladı, bu yüzden hepimiz bir şeyler içmek için bir tavernaya giriyoruz. Oradan ayrıldığımızda akşam yemeği için malikaneye dönme vakti gelmiş oluyor ve herkes biraz çakırkeyif. Jett ve Odessa o kadar yüksek sesle konuşuyorlar ki sesleri sokakta yankılanıyor ve Daemon bile her zamankinden biraz daha az ciddi görünüyor - Ironhill'de ilk tanıştığım adam gibi.

Baktığımı hissetmiş gibi görünüyor ve bana doğru bakıyor, bakışlarımla yüz yüze geliyor. Midem heyecanlı bir takla atıyor ve hemen yere bakıp elimdeki alışveriş poşetine odaklanıyorum. Poşete bakmak midemde dans eden kelebeklere bir nebze olsun yardımcı olmuyor.

Akşam yemeği **bahçede** servis ediliyor.

Beatrix resmi yemek odasının çok havasız olduğunu ve mutfak masasının hepimiz için yeterince büyük olmadığını ve dışarıda daha rahat edeceğimizi iddia ediyor. Ben kesinlikle şikayetçi değilim.

Güllerle kaplı verandada, Beatrix'le birlikte altımızın da rahatça oturabileceği büyüklükte iki uzun masa var.

Kızarmış et tabaklarını, sebzeleri ve kocaman şarap şişelerini aile usulü masaya taşıyoruz.

Daemon masanın bir ucunu, Beatrix de diğer ucunu tutuyor ve bize de yanlardaki koltukları doldurmak kalıyor. Ben Daemon'ın yanına ve Kastian'ın karşısına oturuyorum. Zavallı Odessa Beatrix'in yanına oturuyor ve masanın aşağısından onun azarlandığını duyabiliyorum.

"Buraya gelmek senin fikrin miydi?" Daemon'a soruyorum.

Başını iki yana sallıyor, ağzındaki lokmayı yutuyor ve şarapla yıkıyor. "Dessa'nın."

"Çok nazikti." Onunla göz göze gelmeye çalışıyorum ama başaramıyorum.

"İlk birkaç on yıldan sonra doğum günlerini pek kutlamayız," diyor Kastian. "Kutlanacak bir şey olması güzel."

Yüzüm kızarıyor ve göz ucuyla Fox ve Jett'in yüksek sesle tartışıklarını duyuyorum - daha doğrusu Jett tartışıyor ve Fox uygun zamanlarda başını sallıyor ya da sallıyor. Odessa azarlanmaktan kurtulmuş gibi görünüyor ve arada sırada araya girerek Fox'un tarafını daha renkli hakaretlerle dolduruyor.

Şarabımdan büyük bir yudum alıyorum.

Bu... güzel. Garip ama güzel.

Yemeğimizi bitiriyoruz ve Odessa masadan kalkıp bir şeyler almak için içeri koşuyor. Elinde kocaman bir turtayla geri döndü. "Sana pasta almak istiyordum," diyor. "Ama zaman yoktu. Umarım kar üzümü seviyorsundur."

"Onların ne olduğunu bilmiyorum." Güldüm. "Ama eminim harikadılar. Teşekkür ederim."

Turtayı yere bıraktı, ben de etrafıma bakındım. "Siz şarkı söylemiyor musunuz?" "Şarkı söylemek mi?" Daemon soruyor, sesi tiksiniş gibi çıkıyor.

"Evet... Mutlu yıllar gibi mi?" Şarkının ilk birkaç notasını mırıldanıyorum. Bana boş boş bakıyorlar ve ben iç çekiyorum. "Sanırım bu insani bir şey."

"Eğer müzik istiyorsanız, eminim biraz bulabiliriz," diyor Odessa hızlıca.

"Hayır, sorun değil! Öyle demek istemedim, her şey harika."

Ama o çoktan gitmiş, içeri geri dönmüştü.

Turtayı büyük dilimler halinde kesiyorum ve kendim için bir tane kesmeden önce masaya dağıtıyorum. Dessa haklıydı, muhteşemdi.

Bu arada elinde gitarla banjo arasında bir yerde duran kocaman bir enstrümanla geri döndü. Oteldeki müzisyenlerden birinde bir tane olduğunu hayal meyal hatırlıyorum.

"Nedir bu?" diye soruyorum.

Jett elini uzattı. "Siz buna ne diyorsunuz bilmiyorum ama biz Solistine'de çalışıyoruz. Onu bana ver."

Enstrümanı alıyor ve gerçekten nasıl çalınacağını bildiğine şaşıyorum. *Wonderwall* çalmasını bekliyordum ama telleri birkaç kez tıngırdatarak neşeli bir melodiye başlayınca çok şaşırdım.

Odessa el çırpmaya başladı. "Ooh, hadi dans edelim."

"Hayır," diyor Daemon karanlık bir sesle, aynı anda ben de heyecanla başımı sallıyorum.

Belki şarap yüzündendir ama dans etmek hayatımda yaşayacağım en eğlenceli şey gibi geliyor. Ayağa fırlıyorum.

Daemon dişini çektirmesi gerektiği söylenmiş gibi bir ifadeyle bana bakıyor. Masanın karşısında Kastian ayağa kalkıyor ve bana elini uzatıyor. "Gidelim mi?"

Sırıtiyorum ve parmaklarımı avucuna koyuyorum, beni masanın etrafında bir daire çizmeye ve sonra da salıncak dansına benzer bir dansa yönlendirmesine izin veriyorum.

"Bunu nasıl yapacağım hakkında hiçbir fikrim yok," diyorum. "Hiç dans dersi almadım."

"Keşke ben de aynı şeyi söyleyebilseydim," diye yanıtlıyor beni yumuşak bir şekilde döndürerek. "Senin muhtemelen hayatta olduğundan daha fazla günümü dans derslerinde geçirdim."

"Neden?"

Sertçe omuz silkiyor. "Sadece ailemin gerekli olduğunu düşündüğü bir şey. İyi ki de öyle, yoksa böyle görünürdüm." Başını sola doğru sallıyor.

İşaret ettiği yere bakıyorum ve Odessa'nın bir şekilde Fox'u onunla dans etmeye ikna ettiğini görüyorum, ama ikisi de nasıl yapılacağını bilmiyor gibi görünüyor, bu yüzden o orada şaşkın bir şekilde dururken, o sadece onun etrafında bir daire içinde dönüyor.

"Eğleniyor gibi görünüyorlar," diyorum. "Ya da o eğleniyor, sanırım."

Tekrar bakıyor ve uzun bir süre Odessa'nın dönüşünü izliyor. Tam beni ümitsiz vaka olarak bırakıp onu dansa kaldırmasını önerecektim ki Jett şarkısını bitirip daha yavaş bir şarkıya başlıyor.

Kastian birkaç kez göz kırpmıyor ve dikkatsizliğini beni alçak bir dalışa döndürerek telafi etmeye çalışıyor gibi görünüyor.

Tökezliyorum ve kollarımı çırpıyorum, dengemi kaybediyorum ve göğsümde korkunun keskin sızısını hissediyorum. Daha ne olduğunu anlayamadan, güçlü kollar etrafımı sararak düşüşümü sabitliyor.

Daemon'un ben bakmadan arkamda olduğunu biliyorum. Bir an için bana tutunuyor, kalp atışları sırtıma çarpıyor ve sonra beni nazikçe ayağa kaldırıyor.

"Bu kadar yeter," diyor kabaca.

Benimle değil Kastian'la konuştuğu belli ama yine de cevap veriyorum. "Affedersiniz? İşimin ne zaman biteceğini söylemek senin işin değil."

"Dans etmek istemediğini sanıyordum," diyor Kastian, neredeyse kendini beğenmiş bir sesle.

Daemon arkadaşına sırtını dönüp elini bana uzatmadan önce ona ters ters bakıyor.

Ne olup bittiğinden tam olarak emin olamadan aptalca avucuna bakıyorum ve sonunda kendime gelip elimi onunkine koyuyorum.

Beni daha yakına çekip diğer elini belime koyduğunda midem bir roller coaster'a binmişim gibi sallanıyor. Süpürme fiyonkları ve dönüşler yapan Kastian'ın aksine, Daemon beni vals gibi bir şeyin adımlarına sıkıca yönlendiriyor. Farklı hissettiriyor - süslü değil, ama bir şekilde güvenli.

"Dans etmeyi bilmediğini sanıyordum," diyorum sessizliği doldurmak için çaresizce.

"Dans etmeyi sevmiyorum, nasıl yapılacağını bilmediğimi söylemedim," diye homurdanıyor. "Madem sevmiyorsun, o zaman neden araya giriyorsun?"

Bana cevap vermiyor.

Bakışlarını yakalamak için başımı sonuna kadar geriye eğiyorum ve o da bana bakıyor, gözlerimiz kilitleniyor. Bir an için orada başka birinin olduğunu unutuyorum - Jett'in tıngırtılarının ve Odessa'nın kıkırdamalarının sesini unutuyorum ve sadece sallanıyorum, onun beni yönlendirmesine izin veriyorum.

Tenim ısınmaya başlıyor. Tenimizin değdiği yerlerde karıncalanmalar hissediyorum ve avuç içlerimizden çok daha fazlası birbirine değdiğinde bunun nasıl bir his olduğunu düşünmeden edemiyorum. Beni nasıl öptüğünü ve ne zaman yalnız kalsak çok daha rahatlamış göründüğünü.

Bu hoşuma gitti. *Ondan hoşlanıyorum.*

Tam bu düşünce aklımdan geçerken, elimi aniden bırakıyor ve geri çekiliyor.

"Sorun ne?"

Bana bakıyor, sonra tek kelime etmeden topuklarının üzerinde dönüyor ve eve doğru yürüyor.

Şaşkınlıkla gözlerimi kırıştıyorum ve bahçede sesin tekrar açıldığını görüyorum. Müziği ve masanın etrafından gelen konuşmaları ve kahkahaları tekrar duyabiliyorum. Şaşkınlıkla Daemon'un geri çekilen sırtına baktım.

"Hemen dönerim," diye kekeledim ama etrafıma bakınca kimsenin bana dikkat etmediğini fark ettim. Hepsi içiyor, sanki Daemon ve ben orada değilmışiz gibi birbirleriyle sohbet ediyorlardı.

Peşinden atılıyorum.

Daemon'u bulmam birkaç saniye sürdü.

Vernallis'te her zamanki gibi hava karanlıktı ve nereye gittiğini tam olarak bilecek kadar ne tarzına ne de bahçeye aşına değildim. Bahçeden geçip kapılardan mutfığa geri dönüyorum ve her seferinde

yön. Mutfak karanlık ve sessiz, ama bir şekilde hava farkındalıkla uğulduyor. Az önce buradan geçtiğini biliyorum.

"Daemon!" Sesleniyorum.

Cevap gelmiyor. Ama yine de varlığını neredeyse hissedebiliyorum. Sanki bir filmde bir sahne hatırlıyormuşum gibi zihnimin bir köşesinde canlandırabiliyorum. Bahçeden geçip mutfığa giriyor, öfkeyle bir kapıyı açıyor ve koridorda yürüyor. Sonra sesimi duyunca kısa bir süre duruyor.

İçgüdülerimle -belki de delilikle- hareket ederek kapıyı açıyorum ve bilmediğim koridorda hızla ilerliyorum. Köşeyi döndüm ve kayarak durdum. "Daemon?"

Koridorun sonunda Daemon sırtı bana dönük, donmuş bir şekilde duruyor. "Burada olmamalısın, Alix. Dışarı çık."

"Özür dilerim," diyorum otomatik olarak, ne için özür dilemem gerektiği hakkında hiçbir fikrim olmamasına rağmen.

Bakışlarımı karşılamak için dönme zahmetine girmiyor ama duruşu sertleşiyor ve elleri iki yanında sıkıca yumruk oluyor. "Özür dilemeyi bırak. Sen hiçbir şey yapmadın."

"Tamam... o zaman neden gittin?"

Cevap vermiyor, onun yerine boğazının arkasından neredeyse hırlamaya benzer alçak bir ses çıkarıyor. Dün gece söylediklerini aniden içgüdüsel olarak hatırladığımda keskin bir nefes alıyorum: *Biz insan değiliz, ne kadar öyle görünsek de.*

Muhtemelen uyarısını dikkate alıp diğerleriyle birlikte dışarı çıkmalıyım ama yapamam.

Yaklaşıyorum ve her adımda kalbim daha hızlı atıyor ve avuçlarım terliyor. Sinir doluyum ve bir hız treninin tepesindeyken karnıma çöken türden dehşet verici bir heyecanla titriyorum.

Parmaklarımı uzatıp kolunun arkasını okşuyorum, o kadar hafif ki neredeyse hiç dokunmuyorum. Yine de sanki ona tokat atmışım gibi bana dönüyor. Gözleri yeşil alevler saçıyor ve loş ışıkta neredeyse parlıyor gibi görünüyor. "Yapma."

"Neyi yapmayayım?" Cevabı zaten bildiğimden oldukça emin olmama rağmen soruyorum.

"Yapamam, sana dokunmaya iznim yok."

"Bana dokunmuyorsun..." Ne istediğimi söyleyecek kadar savunmasız olmanın utancını geri iterek kendimi çelikleştiriyorum. "... tabii istediğinizi kastetmiyorsanız."

Daemon hareket etmiyor. Zar zor nefes alıyor. Sonra kararlılığının kırıldığı anı görüyorum.

Elini uzatıyor ve parmakları enseme dolanıyor, beni kendisine doğru çekerken aynı zamanda öne doğru adım atarak duvara yaslıyor. Sırtım sert taşa çarpıyor ama boştaki avucu kulağımın yanındaki duvara çarparken fark etmiyorum bile. Sonra, ben daha nefes bile alamadan, ağzı benimkinin üzerine çöküyor.

Vay anasını.

Gözlerim kapanırken içimden bir inilti kaçıyor ve dudaklarının saldırısına karşı içgüdüsel olarak ağzımı açıyorum. Dili dudaklarımın üzerinden geçip ağzımın içine giriyor ve ben de aynı şekilde karşılık veriyorum -keşfederek, tadarak. Eli boynumdan yukarı çıkıp saçlarıma giriyor ve uzun at kuyruğumun tamamını yumruğunun etrafına sarıyor.

Daha önce de öpüşmüştük ama bu şekilde değil. Bu kadar çaresiz, muhtaç, aç bir şekilde değil. Kalbim kulaklarımda çarpıyor ve sonra nabzım düşüyor, bacaklarımin arasında zonkluyor.

Yüzlerimizi birbirine daha da yaklaştırmak için parmak uçlarımda durarak yaklaşıyorum. Vücudumu onunkeyne doğru sürüklüyorum, sertleşmiş meme uçlarımin göğsüne sürtünürken karıncalanıyor. Ağzımın içine doğru iniyor ve sikini bana daha sıkı bastırıyor.

İnliyorum ve tırnaklarımin omuzlarına geçirerek onu kendime çekmeye çalışıyorum.

Öpüşmenin böyle hissettirebileceğini bilmiyordum - seksin başlangıcı olarak bir zorunluluk gibi değil, ama beni içten dışa kalıcı olarak yakabileceğini düşündüğüm kadar yoğun.

Aramızda bir şeyler var, biliyorum. Fiziksel çekimin ötesinde bir şey. Küçük ve kararsız, yeni bir mumun alevi gibi gidip geliyor ama orada. Sadece ben değilim.

Rüzgârdaki bir bayrak gibi çatırdayan havanın sesi, öpücüğünü derinleştirmek için başımı eğerken bile gözlerimi tekrar açmama neden oluyor.

"Kanatlar..." Dudaklarına karşı mırıldanıyorum, görünüşe göre tam bir cümle kuramıyorum.

Gözlerini kırıştırtıyor ve şaşkın bir ifadeyle benden birkaç santim geri çekiliyor. Ağzından bir kelime çıkmaya başladı ama durdu, o anda devasa kırmızı ve siyah kanatlarının yeniden ortaya çıktığını, koridorun büyük bir kısmını kapladığını ve bizi duvara yasladığını fark etmiş gibi görünüyor.

Ağzım açık bir şekilde parıldayan yanardöner tüylere bakıyorum, zaten gürleyen kalp atışlarım daha da hızlanıyor.

Kanatları daha önce de görmüştüm ama hiç bu kadar yakından ve ölmek üzere olduğumdan emin olmadığım bir anda görmemiştim. Olağanüstüler -hikâyelerdeki peri kanatlarına hiç benzemiyorlar ama tam da düşmüş bir meleği hayal ettiğim gibiler. Acaba eski ressamalar ve bilginler bu fikri buradan mı aldılar? Çok güzel yüzleri ve muhteşem kuş kanatlarıyla Fae'leri gördüler ve onların ilahi olduklarını mı düşündüler?

Hiç düşünmeden elimi uzatıp en yakındaki tüylere dokunuyorum, parmaklarımı birinin saçlarında gezdirir gibi okşuyorum. "İnanılmaz."

Titriyor. "Üzgünüm, Peaches. Senin yanımdayken kontrolü elimde tutamıyorum."

"Hayır..." Yüzüm alev alev yanarken usulca mırıldanıyorum. "Üzülme. Hoşuma gitti."

Senden hoşlanıyorum.

"Alix!" Odessa'nın hafif tiz sesi sessiz evin içinde çınlıyor. "Al- yani, Isabelle! Burada mısınız?" Bir kapı gıcırdayarak açılıyor ve ikimiz de dönüp koridorun diğer ucundaki kapı aralığında duran Odessa'yı görüyoruz. Gözleri irileşiyor ve şaşkınlıkla geriye sıçırıyor. "Oh! Kahretsin, özür dilerim."

Daemon'un kolunun altından sıyrılıp duvardan uzaklaşıyorum, nabzım hala atıyor. "Hey. Ne oldu?"

Gözleri aramızda gidip geliyor ve yüz ifadesini hiç okuyamıyorum. Sonunda, "Hava kararmadan saraya dönmek istiyorsak gitmemiz gerek," diyor.

"Elbette," diyor Daemon, sesi neredeyse sıkılmış gibi. "Adamlara atları hazırlamalarını söyle, hemen geliyoruz."

Dudağını ısırtıyor, bir şey söyleyecekmiş gibi görünüyor ama sonra başını sallıyor. "Tamam."

Kapının ağır bir tıkırtıyla arkasından kapanmasına izin veriyor. Bir nefes veriyorum ve Daemon'a dönüp bakıyorum.

Kanatlar gitmiş.

CHAPTER EIGHTEEN

DAEMON

Lanet olsun.

Bu çok kötü. O kadar kötü ki geri dönüşü var mı emin değilim.

Alix bana göre değil. Ona sahip olamam. Ona *dokunmayı* bırak, etrafında bile bu kadar vakit geçirmemeliyim.

Büyük olasılıkla, birkaç hafta içinde kendi dünyasına dönecek ve beni ve onu zorladığım bu kâbus maskaralığını tamamen unutacak. Tek alternatif, bir şekilde laneti bozup Thorne'la evlenecek ve muhtemelen onu kandırdığım için sonsuza kadar benden nefret edecek olması.

Onun benim olduğu bir dünya yok.

Yine de onu her yerde hissedebiliyorum. Tenim onunkinin dokunduğu yerde mırıldanıyor, dilimde hâlâ onun tadını alabiliyorum ve onun içinde olmanın, ona tamamen sahip olmanın, sanki gerçekten benimmiş gibi hissetmenin nasıl bir duygu olduğunu çok net hatırlayabiliyorum.

Alix'i neredeyse diğerleriyle birlikte dışarı itiyorum ama bir an için geri çekiliyorum. O kadar acı verici bir şekilde sertleşmişim ki, bir saat boyunca ata binmeden önce kendime gelmek için bir saniyeye ihtiyacım var, Alix'in kıcı tüm bu lanet süre boyunca bana karşı zıplıyor.

Alnımı soğuk taşa yaslayıp derin bir nefes alıyorum, gözlerimi kapatıyorum ve onun sıcak, küçük bedeninin benimkine yaslanmış anısının yok olmasını diliyorum. Hiç işe yaramıyor.

Birini becermem gerekiyor, hepsi bu. Sürgün edilmeden önce yalnız uyuduğum bir akşam bile olmamıştı ama Dyaspora'da geçirdiğim onca yıldan sonra yalnızlığa neredeyse alışmışım. Ama Alix'in gidip bana neyi kaçırdığımı hatırlatması gerekiyordu.

Mutfağın aksi yönüne doğru koridorda ilerlemeden önce hayal kırıklığıyla yumruğumu duvara vurdum. Belki geri döndüğümde, mahkemedeki kadınlardan birinin pek de ince olmayan teklifini kabul ederim. Alix'i alamam ama sarayda bunu fazlasıyla isteyecek düzinelerce kadın var.

Gözümde canlandırmaya çalışıyorum; saraya geri dönüyor, Claudette'i ya da diğer hanımlardan birini bulmak için doğruca soyluların dairelerine gidiyorum. Midem bulanıyor. Hayır, bu işe yaramayacak. Kimi ve ne istediğimi çok iyi biliyorum; soluk bir teni, uzun koyu bukleleri, etkileyici gözleri ve ara sıra vücudumun her yerinde hissetmek istediğim keskin bir dili var.

Alix'in önümde diz çökmüş, dilini karnımda ve sikimin üzerinde gezdirirkenki görüntüsü mide bulantımı tamamen yok ediyor.

Sağımdaki ilk kapıyı, bir kileri açıyorum ve içeri dalıp kapıyı arkamdan kapatıyorum. Karanlık, hava toz ve kuru ot kokusuyla yoğun, ama rafa yaslanıp kemerimi çözerken ve sikimi çıkarırken fark etmiyorum bile.

Yumruğumu etrafına sarıyorum ve şişiyor, avucumun içinde daha da sertleşiyor. Uzunluğunu bir kez okşuyorum, durmak için çok iyi hissettirse bile kendimden nefret ediyorum.

Kahretsin, Alix'in ellerini hâlâ üzerimde hissedebiliyorum ve bir an için onu böyle düşündüğüm için kendimi azarlamadan hayal ediyorum.

Onu pembe şeftali tişörtüyle ve başka hiçbir şey giymeden, bu dolabın taş zemininde önümde diz çökerken görüyorum. Küçük eli sikimin tabanını sarıyor ve bana gülümsüyor. "Bu çılgınlık."

"Çılgınlığı severim," diyorum ona.

"Mmm, söyleyebilirim." Öne doğru eğiliyor ve sikimin başını kapalı dudaklarının üzerinden geçiriyor.

"Aç," diyorum.

Dudakları ayrılmadan önce daha geniş gülümsüyor ve ağzını etrafıma sararak tüm uzunluğumu boğazının arkasına emiyor.

Sırtımdaki dövmeleler ağrıyor, beni şimdiki zamana geri getiriyor. Kanatların buraya gelmesine izin veremem. Bir kere bu küçük dolaba sığmazlar ama daha da önemlisi, kontrolümü tekrar ele almam gerekiyor. Kanatlar adrenalin tarafından tetiklenir. Onlar bir savunma mutasyonu, binlerce yıllık peri savaşları tarafından yaratıldı.

Son zamanlarda kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki, onların çökmekte olan otokontrolümün kalıcı bir sembolü olmamasına şaşıyorum.

Aklımın bir köşesinde Alix'in kanatları gördüğünde yüzünde beliren huşu ifadesi canlanıyor. Parmaklarının tüylerin üzerinde gezindiğini ve tüylerimin diken diken olduğunu hissediyorum.

Hayalim değişiyor ve şimdi koridorda kimsenin bizi bölmediğini hayal ediyorum. Alix'i çevirip avuçlarını duvara bastırıldığını hayal ediyorum.

Sırtını dikleştiriyor ve omzunun üzerinden bana bakıyor. "Ne bekliyorsun?"

Eteğini yukarı kaldırdım ve bacaklarının arasını avuçladım. Elbisesinin altına hiçbir şey giymemişti ve amını buldum, ıslak ve benim için hazır. Parmaklarımı amının içinde gezdiriyorum ve o da kıcını bana daha sıkı bastırarak inliyor.

Ellerimi çıplak kalçalarında, kıcında gezdiriyorum, beklentiyle inleyene kadar ona yapmayı planladığım her şeyin izini sürüyorum.

"Lütfen," diye sızlanıyor.

"Bunu istiyor musun?" Ona soruyorum, sikim için yalvardığını duyma fikrinden zevk alıyorum. "Bana ne kadar istediğini söyle, Peaches."

"Lütfen," diye tekrar nefes alıyor. "Becer beni."

"Ama yapmamalıyım," diye hatırlatıyorum ona.

"Yapamam." "Yapabilirsin. Sana ihtiyacım var."

Sikim şimdi zonklu, tam serbest kalmanın eşiğinde. Omurgamın dibinde bir sıcaklık oluştuğunu hissedebiliyorum ve görüşümün kenarlarında siyah noktalar beliriyor.

"Bana kime ait olduğunu söyle," diyorum ona.

"Sana," diye itaatkârca cevap veriyor, neredeyse ihtiyaçtan ağlıyor.

"Doğru," diyorum kendimi onun sıcak, dar girişiyle aynı hizaya getirirken.

"Sen benimsin."

Sert bir şekilde boşalırken zevk içimde dalgalanıyor, elimin üzerine dökülüyor. Kendi sesim deponun sessizliğinde yankılanıyor.

Sen benimsin. Sen benimsin. Sen benimsin.

Ben ^{ortaya çıktığımda} atlar çoktan eyerlenmişti. Neredeyse herkes atına binmiş, gitmeye hazırды.

Alix bile. Çoktan eyerime binmişti.

Bir an için ona kimin *yardım* ettiğini merak ediyorum. Boğazımda sahiplenici bir hırıltı kabarıyor ama onu bastırıyorum.

Temizlemek için kafamı sallıyorum. Deliriyorum, mantıksız davranıyorum ve artık buna bir son vermeliyim.

Arkadaşlarımın gözleri üzerime çevriliyor ama kimse nerede olduğumu sormuyor. Umarım eski evimi yeniden tanıdığımı düşünüyorlardır.

Anneme veda etmek için evin arkasından dolanıyorum, sonra gruba dönüyorum. Odessa yanımda yürüyor.

"O da neydi öyle?" diye mırıldanıyor nefesinin altında.

Korkunç bir an için az önce nerede olduğumu bildiğini düşünüyorum. Sonra koridorda yarıda kestiği öpücüğü kastettiğini anlıyorum. "Hiçbir şey," diye yalan söylüyorum. "Bu konuda endişelenme."

"Endişeliyim," diye

mırıldanıyor. "Endişelenme.

Alix iyi."

Başını bana doğru eğiyor. "Alix hakkında konuşmuyordum. Onun iyi olacağını biliyorum. Ben senin için endişeleniyorum."

Alay ediyorum, kayıtsızmış gibi davranıyorum. "Ne kadar şarap içtin?" Gözlerini deviriyor. "Ben ciddiym Daemon. Bu kötü bir fikir."

Dudaklarımı sıkı bir çizgi halinde bastırıyorum. Bunu bana söylemesine gerek yok. Alix'le halihazırda olduğumdan daha da fazla ilişkiye girmek muhtemelen pek çok nedenden ötürü aklıma gelen en kötü fikir. "Bunun kötü bir fikir olduğunu biliyorum," diye homurdanıyorum. "Ama meraktan soruyorum, neden böyle düşünüyorsun?"

Odessa bana acımaya çok yakın bir şeyle bakıyor. "Çünkü o buraya ait değil."

"Onun buraya *kader* tarafından getirildiğini düşünen sendin."

"Evet, ama senin için değil," diye tıslıyor. "Alix asla senin için yaratılmadı, ama sen yine de ona aşık olacaksın."

"Bunu bilmiyorsun-"

"İstiyorum!" Gözlerimi kırpmadan karşılıyor. "Seni tanıyorum. Onu elinde tutmak için her şeyi riske atacaksın ve onun seni kalacak kadar sevip sevmeyeceğini bilmiyorum."

ODESSA'NIN UYARISI saraya dönerken yol boyunca kafamın içinde tekrar tekrar çalıyor. Bir bakıma bu iyi bir şey çünkü önümde oturan Alix'e odaklanmamı engelliyor. Malikâne gitmek işkence gibiydi ama geri dönmek bambaşka bir şekilde acı veriyor.

Alix'i odasına geri götürürken sessizim. Bana yan yan bakıyor ve ne düşündüğünü anlamak zor değil. Onu *yine* görmezden geliyorum. Kahretsin, bu kadar sıcak ve soğuk üfleyerek onu kırbaçlıyor olmalıyım. Keşke kafamın arkasında dönen kargaşayı bilseydi.

Ona dokunamıyorum ama dokunmak istiyorum.

Kendimi kontrol etmem gerekiyor ama yapamıyorum.

Ona takıntılı hale gelmekten korkuyorum ama Odessa haklı. Alix buraya ait değil ve onunla birkaç günden fazla geçirebileceğim bir senaryo yok.

Alix'i neredeyse iterek odasına götürüyorum ve kapıyı çarpıyorum. Kılıç kemerimi çözüp kılıcı yere koyduktan sonra kapısına bakacak şekilde yanına çöktüğümde suçluluk ve hayal kırıklığı üzerime çöküyor.

Yapmak istediğim son şey uyumak, ama daha fazla uyanık kalamayacağımı biliyorum, yoksa içgüdülerimin onu burada tutmak için bana neler yaptıracağını Tanrı bilir.

Ertesi akşam, daha iyisini yapmaya kararlı bir şekilde Alix'in odasının önünde yerde uyanıyorum.

Dün bir şey olmadı. Küçük bir kontrol hatasıydı ama artık geride kaldı. Alix'e daha önce davrandığım gibi davranmamı engelleyecek hiçbir şey yok, sanki o yokmuş gibi.

Bunu yapabilirim.

Kapısı aniden açılıyor ve ben irkilerek sığıyorum.

Alix sade, mavi ve sarı bir elbise giyerek odasından çıkıyor. Elbisenin kendisi özel bir şey değil, ama vücudunu sarı, boynundan aşağıya doğru inisi, ben-

Bunu yapamam.

Verdiğim zihinsel savaşın farkında olmayan Alix yerde yatan bana bakıyor ve ağzının kenarı yukarı kalkıyor. "Yakaladım seni."

Kılıcımı kapıyorum ve kaşlarımı çatarak ayağa fırlıyorum. "Beni ne yaparken yakaladın?"

"Burada uyuduğunu söylediğini biliyorum ama kendim görmem gerekiyordu."

Kaşlarım daha da çatıldı. "Umarım eğlenmişsinizdir. Şimdi odanın dışında ne yapıyorsunuz?"

"Bugün erken yemek yemek istedim," diyor ve Thorne'la birlikte olmadığı her öğünü yediği salona doğru koridorda ilerlemeye başlıyor. Ben de otomatik olarak onu takip ediyorum.

"Odama gelebilirsin, biliyorsun," diyor Alix.

Ona göz kırpıyorum, zihnim onun sözlerine anlam yüklemek için çok uzun zaman harcıyor. "Hayır. Hiçbir şey senin için daha tehlikeli olamaz."

Kaşlarını kırıştırıyor ve onu aramamın ne kadar içgüdüsel olduğunu kanıtladığım günü hatırladığını biliyorum. Devam etmesine izin verilseydi bunun ne kadar tehlikeli olabileceğinin farkında mı?

"Lanetli birinin yanında olmak benim için bu kadar tehlikeliyse, kral neden seni odamın dışında uyutuyor?"

"Ona sor," diye homurdandım. "Belki seni daha ciddiye alır, çünkü bu konuyu açtığımda beni dinlemiyor bile."

"Hmmm. Belki de sorarım."

Midem tatsız bir şekilde bulanıyor. Thorne'a sorarsa, onu koruması için başka birini mi görevlendirecek? Belki de kendisi yapar? Bütün günü başkasıyla geçirdiğini bilerek nasıl hayatta kalacağım?

"Kahvaltıdan sonra kütüphaneye gidebilir miyiz?" Alix soruyor.

Göz kırpıyorum. Tek söyleyeceği bu mu? Benim ölmek üzere olduğumu ve onun kütüphaneyi düşündüğünü fark etmiyor mu? "Eğer istediğin buysa."

"İstediğim bu."

Ellerim iki yanımda yumruk oldu. "Elbette. Tanrı biliyor ya, seni hiçbir şeyden mahrum edemem."

Bana şakacı bir sırıtış fırlatıyor. "Ah, doğru ya. Kral beni getirmeni söyledi, bu yüzden hayır diyemezsin. Mükemmel!"

Tırnaklarımı avuç içlerime öyle bir geçiriyorum ki derime battıklarını hissediyorum. Kralın emirlerinden bahsetmiyordum; artık ona hayır diyemiyorum ve hiçbir şey beni bunu fark edip onu bırakmamı isteyeceği kaçınılmaz andan daha fazla korkutamaz.

ALIX

KÜTÜPHANEYE ADIM ATTIGIMIZ AN, içimi bir coşku kaplıyor.

Hemen ardından da öfke.

Gözlerimi kısarak Daemon'a doğru dönüyorum. "Bu da ne böyle?"

Kaşlarını çattı. "Kütüphane mi?"

"Kesinlikle," diye ısııyorum. "Şimdiye kadar gördüğüm en büyük, en güzel kütüphane. Burada kendimi aylarca eğlendirebilirdim ama sen bunun yerine duvarlara bakmama izin veriyorsun!"

Daemon bakışlarımı kaçırarak yere bakıyor. Suçluluk hissedip hissetmediğini anlayamıyorum ama umarım hissediyordur.

En yakın raf sırasına doğru ilerliyorum. Gerçekten de şimdiye kadar gördüğüm en büyüğü kütüphane, sıra sıra kitaplar, bazıları kemerli tavana kadar yükseliyor. Tavandan sarkan pırıltılı avizeler ve en üst raflara ulaşmak için dolambaçlı merdivenler ve merdivenler var. Karanlık pencereler bile tüm bu güzelliklerle çevriliyken bunaltıcı olmaktan ziyade daha ruhani görünüyor.

Kendimi rafların arasında kaybediyorum, rafların labirentinin derinliklerinde dolaşıyorum. Buradaki koleksiyon çok geniş - anlamaya bile başlayamadığım konularla ilgili tarih kitapları, tanımadığım sembollerle dolu garip metinler ve... kurgu. Sadece Fae kurguları da değil. İnsan isimlerini tanıdığım da çenem düşüyor. *Bir Yaz Gecesi Rüyası mı?* Tamam, bu mantıklı. Ama... *karanlık romantizm?* *Bu* buraya nasıl gelmiş? Omuz silkerek, müstehcen olacağına söz veren bir şeyler alıp kütüphanenin önüne dönüyorum.

Daemon büyük bir vitray pencerenin altında yeşil kadife bir kanepeye uzanmış. Öğleden sonra güneşi pencerelerden içeri süzülseydi burası inanılmaz rahat bir yer olurdu ama her zamanki gibi dışarıdaki gökyüzü zifiri karanlık. Yine de parıldayan fenerler ve duvara sabitlenmiş mumlar kanepenin davetkâr görünmesini sağlıyor.

Daemon'un da bir kitap bulduğu belli, ama bir kitap seçmesi o kadar uzun sürmemiş gibi görünüyor ve okumaya başlamış bile. Bakıyor

Ayak seslerimi duyunca ayağa kalktı ve gözleri elimdeki kitaba kayd. "Bu da ne böyle?"

Elimde tutuyorum. "*Hırsızların Onuru*. Bir mafya romanı."

Şüpheli bir kaşını kaldırıyor. "Hangisinin daha kötü olduğundan emin değilim - kütüphanede o kitabın olması mı yoksa senin onu okumak istemen mi?"

"Hey!" diyorum öfkeyle kanepenin diğer tarafına çökerken. "Okumak okumaktır. Böyle kitapları seviyorum."

Omuz silkiyor. "Her neyse, Peaches."

"Biliyor musun, erkekler müstehcenliğe daha açık olmalı. Böyle kitaplardan çok şey öğrendim."

Gözlerini üzerimde hissediyorum ve sıcaklık ensemden

yukarı çıkıyor. "Çok şey öğrendin, ha?"

"Um...evet." Dudaklarımı yalıyorum. Belki de bunu yüksek sesle söylememeliydim.

Sırıttı. "Elbette, sınıfla paylaş."

Gözlerimi deviriyorum ve kitabımı okumak için oturuyorum. Ama tabii ki şimdi odaklanamıyorum. Tabii ki. Tek düşünebildiğim geçen gece. İkimiz de bu konuyu açmadık. Açmalı mıyım? Ne düşündüğünü duyacak kadar cesur muyum? Ya da daha kötüsü, belki de hiç düşünmüyordur?

Aramızdaki sessizlik konuşulmamış bir şeylerle sarsılıyor ve yan yana oturup sessizce okurken tenim canlı bir tel gibi vızıldıyor.

Daemon kayıyor, bacaklarını uzatıyor ve bir kolunu kanepenin arkasına atıyor. Kolları o kadar uzun ki parmakları neredeyse atkuyruğumun ucuna değecek.

Ayağımla dizini dürtüyorum. "Bu kanepede payına düşenden çok daha fazlasını kaplıyorsun."

"Sen daha küçüksün. O kadar alana ihtiyacın yok."

"Bu hiç adil değil," diye homurdanıyorum.

Saçımın ucundan tutup hafifçe çekiştiriyor, yarı alay ediyor, yarı cezalandırıyor. "Adil olmayan şey, buraya ilk benim gelmiş olmam. Başka bir yere de oturabilirdin. Daha fazla yer istiyorsan, çekil."

Öfkeli bir şekilde ona bakıyorum. "Az önce saçımı mı çektin? Kaç kişiyiz biz, beş mi?"

Kucağındaki kitaba dikkatle bakarken saçımı tekrar çekiştiriyor. Ağzının kenarı sanki gülümsememeye çalışıyormuş gibi kıpırdıyor. Alay ediyorum ve ayaklarımı yukarı çekiyorum, böylece hiçbir yere dokunmuyoruz. Sonra kitabıma dönmeye çalışıyorum.

Ama odaklanamıyorum. Ugh.

Aynı cümleyi beş kez okuyorum, bir yandan da elini saçımdan çekmediğinin aşırı farkındayım. Görünüşe göre bilinçli bir düşünce olmadan, at kuyruğumun ucunu yumruğunun etrafına sarmaya başlıyor.

Aman Tanrım!

Yerimden sıçıyorum ve Daemon'un eli, atkuyruğumu yerinde tutan mavi kurdeleyle birlikte saçımdan kayıyor.

"Sanırım bu ikinci kitap," diye geveliyorum. "İlk kitabı aramaya gidiyorum."

Elindeki saç kurdelesine bakıyor, sonra tekrar kitabına dönüyor. "Ortadan kaybolma."

"Sadece bir oda," diye mırıldanıyorum nefesimin altında. "Ne olabilir ki?"

Kanepeden hızla uzaklaşıp kitapların arasına geri dönüyorum, sanki kovalanıyormuşum gibi devasa odanın diğer tarafına doğru ilerliyorum.

Düşünmek için bir saniyeye

ihtiyacım var. Muhtemelen

aptallık ediyorum.

Aslında, hayır, kesinlikle aptallık ediyorum.

Cazibe ve patlayıcı kimya bir şeydir, ama sıradan sevgi gösterileri benim kriptonitimidir. Ondan daha önce hoşlanmadıysam bile şimdi kesinlikle hoşlanıyorum ve her nasılsa bu fark ediş, geçen gece çok fazla şarap ve doğum günü pastasının etkisi altındayken olduğundan çok daha endişe verici.

Yere çöküp alt raflardan birini rastgele incelemeye başlıyorum, zihnim hâlâ koştururken bile.

Yani Daemon'ı biraz önemsiyorum.

Sadece birazcık.

Ama gerçek aşk, gerçek duygular gibi değil. Daha çok iyi seks, akıllara durgunluk veren orgazmlar, büyülü peri masalı askeri gibi bir şey.

Sadece sıkıldım ve yalnızım. Çok seksi ve sürekli beni korumak için öleceğine dair garip şeyler söylüyor. Ayrıca, düşünmem gereken diğer tek erkek Ryan, ki bu da açmak istemediğim bir solucan kutusu.

Bu önemli bir şey değil.

Durumsal bir aşk yaşıyorum ve onu sürekli görmek zorunda kalmadığım anda geçecek. Bunu aşmak için ondan uzak durmam lazım. Cinsel meyve suyu temizliği gibi.

"Seni burada bulacağımı düşünmüştüm."

Sıçrayıp elimdeki kitabı bırakıyorum, ayağa kalkıp arkamda kısa boylu bir Fae askeri görmek için dönüyorum. Onu hemen tanıyorum ama adını hatırlamam biraz zaman alıyor. "Merhaba... Foulo. Beni korkuttun." Foulo bana neredeyse gerçek gibi görünen özür dileyen bir gülümseme veriyor.

"Özür dilerim. Seni kralın tavsiyesine uyarken bulduğuma sevindim."

Kaşlarımı çatıyorum. "Onun tavsiyesi mi?"

"Yine kitap okuyorsun."

"Ah... doğru."

Foulo, yakışıklı olmanın sizi çekici kılmayabileceğinin iyi bir örneği. Tüm Fae'ler gibi onun da yüzü çizgisiz ve herhangi bir insanın olmayı umabileceğinden daha simetrik. Vernallis'te gördüğüm diğer erkeklerden daha kısa, ama yine de neredeyse 1.80 boyunda ve son derece kaslı, sanki her gününü ağırlık kaldırarak geçiriyor. Onu sokakta görsem kesinlikle iki kere bakardım. Ancak burada dikkat çekici değil ve en önemlisi, havası tamamen yanlış. Memnun etmek için aşırı hevesli ve gölgede bırakıldığı için kızgın görünüyor. Ayrıca Daemon'la arasında bir rekabet olduğu da açık ve benim için bir taraf seçmek zor değil.

"Sadece bir kitap arıyordum ve sanırım yanlış yerdeyim," diyorum çabucak. "Affedersiniz."

"Bekle!" Foulo beni durdurmak için kolunu uzatıyor, ben de küstahça geri çekiliyorum.

Kapana kısılmış hissetmekten hoşlanmıyorum. Özellikle de parmaklarını kavrayan üzgün, kızgın küçük adamlar tarafından kapana kısılmış hissetmeyi sevmiyorum. Daemon'u aramak için omzumun üzerinden bakıyorum.

"Geçen gün buraya en son ne zaman geldiğini düşünüyordum," diyor Foulo, kolunu hala uzatmış ve geçmemi engelliyor.

Birkaç adım geri çekildim. "Ah evet..."

"Ahırdıydım ve seni Ashwater'ın Dyaspora'dan getirdiği suçlularla birlikte saraydan çıkarken gördüm."

Bir kaşımı kaldırdım. "Bizi takip mi ettin?"

"Hayır!" diyor hemen. "Atları kontrol ediyordum ve kendi başınıza binmeyi reddettiğinizi gördüm."

Gözlerimi kısıyorum. *Evet, doğru.* "Ne olmuş yani?"

"Peki, bana eskiden bindiğin atın adını hatırlatır mısın?" diye soruyor kendini beğenmiş bir şekilde. "O kadar uzun yıllar oldu ki hatırlayamıyorum ama o hayvanı çok sevdiğini hatırlıyorum. Peter'dı, değil mi? Phillip miydi?"

Kalp atışlarım hızlanıyor, göğsüme çarpıyor. Aman Tanrım, benim Nana olmadığını biliyor. Ya da en azından olmadığını şüpheleniyor ve açıkça krala gitmeden önce beni bir yalanın içinde yakalamaya çalışıyor. Foulo'ya inanırsa Thorne bana ne yapar? Daemon ve diğerlerine ne yapacak?

Boynumu eğip Daemon'u tekrar arıyorum ve cevap verirken sesimi yükseltiyorum. Eminim biriyle konuştuğumu duyacak ve araştırmaya gelecektir. Değil mi?

"Bu altmış yıl önceydi," diyorum kısaca. "Eğer atın adını hatırlayamıyorsan, benim hatırlayabileceğimi neden düşündün bilmiyorum."

"Yazık," diyor. "Peki ya atlara karşı bu gizemli tiksintiyi geliştirmeden önce birlikte ata binmeye gittiğiniz yere ne demeli?"

Geri geri gitmeye devam ediyorum ama sırtım sert bir duvara çarptığında kalbim yerinden fırlıyor. Beni tam anlamıyla köşeye sıkıştırdı ve kaçacak hiçbir yerim yok.

Hissettiğimden daha cesur göründüğümü umarak çenemi dışarı çıkarıyorum. "Ne yazık ki şu anda anılarımı anlatacak vaktim yok. Kralla akşam yemeği için hazırlanmam gerekiyor ve sen yoluma çıkıyorsun."

Kolunu itiyorum ama yerinden kıpırdamıyor. Dişlerimi sıkarak gözlerinin içine bakıyorum. "Çekil."

Dudakları kıvrılıyor. "Hiç sanmıyorum. Kim olduğunu ya da Ashwater'la nasıl bir plan yaptığınızı bilmiyorum ama sen Leydi Isabelle değilsin."

"Kanıtla," diye çıkışıyorum.

Bana bakıyor ve uzanıp iki parmağının arasında saçımdan bir tutam koparınca irkiliyorum. "Oh, kanıtlayacağım. Ama istersen bu bilgiyi kendime saklarım. Tek yapman gereken benim için buna değecek bir şey yapmak."

Elini geri çekiyorum. "İğrençsin. Dokunma bana."

Yüzü öfkeyle buruştu. "Krala gerçekte kim olduğunu söylediğimde buna pişman olacaksın, sürtük. Kendini Leydi Isabelle'e nasıl bu kadar benzetiyorsun? Bu mu?"

Eli dışarı fırlıyor ve korkunç bir an için parmaklarını boğazıma dolayacağını düşünüyorum. Ama onun yerine, eli boynumdaki zincire takılıyor. Çekiyor - sertçe - açıkça kolyenin kopmasını bekliyor. Kopmadı.

Paniğe kapıldım, boğuk bir çığlık attım.

CHAPTER NINETEEN

ALIX

Kütüphanedeki sonraki on saniye ağır çekimde ilerliyor, öyle ki daha sonra geriye dönüp düşündüğümde, gerçekte nasıl olduğunu hatırlayamayacağım.

Bir saniye sonra Foulo beni duvara yapıştırmış, kolyemin zinciriyle boğuyor. Çığlık atacak kadar bile hava alamıyorum ve görüşüme siyah noktalar girmeye başlıyor. Boku yediğimi biliyorum. Geldiğimden beri bu üçüncü ölüme yakın deneyimim ve şansım tükenmiş gibi görünüyor.

Sonra, bir saniye sonra, havada bir bıçak sesi duyuyorum. Boğazımdaki baskı kayboluyor ve öksürüyorum, aynı anda sıcak ve jelatinimsi bir şey yüzüme sıçrarken nefes nefese kalıyorum. Bir şey mide bulandırıcı ıslak bir gümbürtüyle ayaklarımın dibindeki zemine düşüyor ve şaşkın bir şekilde elimi yanağıma götürüyorum.

Sonra Foulo daha önce duyduğum hiçbir şeye benzemeyen kan dondurucu bir çığlık atıyor ve tökezleyerek yere düşüyor.

"Ona bir daha dokunursan, bunun son dokunuş olmasını sağlayacağımı söylemiştim!" Daemon kükrüyor, yüzü öfkeyle buruşmuş.

Buraya ne zaman geldiğini bile bilmiyorum ve yerde yatan kopmuş kola dehşet içinde bakarken kafamda bunu düşünecek boşluk yok.

Ayaklarımın dibinde yerde yatan ve dirseğinin hemen altından kopan kütüğü tutarak kendi kanıyla dolu bir havuzun içinde kıvranan, çığlık atan adam.

Daemon Foulo'nun üzerinden atlayıp bana doğru koşuyor. Elleri yanaklarımı buluyor ve sıçrayan kanı bulaştırıyor. "Sen iyi misin? Seni incitti mi? Alix!"

Ağzımı açıyorum ama hiçbir şey çıkmıyor. Yüzümün her tarafı kan içindeydi ve yerde lanet bir kol vardı.

Bir kol var. Üzerinde. Yerde. Yerde.

Ağzımı tekrar açıyorum ve bu sefer çığlığım Foulo'nunkine katılıyor. Kesik kolun üzerinde tökezliyorum ve raf sıralarından aşağıya doğru olabildiğince hızlı koşuyorum.

"Alix!" Daemon arkamdan bağılıyor, belli ki Foulo'nun bana başka bir isimle seslendiğini duyacağını umursamıyor.

Yine de durmuyorum.

Kütüphaneden aceleyle çıkıyorum ve hızlıca sağa dönüp koridordan aşağıya, giriş holü olduğunu umduğum yere doğru koşuyorum. Bu kaleyi keşfetmek için yeterince zaman harcamadım ve gördüğüm kadarıyla da hep yanımda bir refakatçi vardı. Bu, GPS ile bir rotaya aşina olmak ama telefonunuz öldüğünde kaybolmak gibi. Bir rehber olmadan, tüm bu lanet koridorlar aynı görünüyor.

Sonunda bir merdiven buldum. Daemon'un peşimde olmasını bekleyerek arkama bakıyorum. Gelmedi ama yine de basamakları ikişer ikişer iniyorum.

Koşarken nefesim kesiliyor.

Vay anasını.

Bu normal bir tepki değildi. Daha önce Foulo'yu tehdit ettiğini duymuştum ama abarttığını düşünmüştüm. Şimdi kalbim korkuyla çarpıyor, derim kanla kaplandı ve tek merak ettiğim bunun Fae'ler için normal bir davranış mı olduğu yoksa Daemon'un gerçekten delirmiş mi olduğu.

Onun aksine, ben deliliği sevmem.

Merdivenlerin dibine ulaşıyorum ve yine nerede olduğuma dair hiçbir fikrim yok - yine de durmuyorum. Bilmediğim bir koridora daha koşuyorum ve neyse ki dışarıda bir kapı buluyorum. Kapıyı açıyorum ve kendimi kalenin arka tarafında buluyorum.

Karla kaplı çimenlere bakıyorum. Uzakta bir sıra ağaç var ve iyice düşünmeden ona doğru atılıyorum.

Açık hava için giyinmemiştim ve karda koşarken soğuk tenimi kemiriyor. Elbisem arkamda iz bırakıyor ve ayaklarım kolayca itiyor

Karın sert kabuğunda, aniden ayağım sert ve katı bir şeye çarpana kadar. Kayıyorum ve birkaç metre ileri kayıyorum, kollarım dengemi yeniden sağlamak için dönüyor.

Bir şekilde ayaklarımın üzerinde duruyorum. Aşağı bakıyorum, katı buzun üzerinde durduğumun farkındayım.

Hem nefes almak için hem de nereye gideceğimden emin olamadığım için duruyorum.

Sonraki.

Şimdi, sarayın hemen arkasındaki tamamen düz çim alan Mantıklı. Burası bir çim değil, şu anda buz ve don tabakası altında donmuş bir göl.

Buradan inmem gerektiğini biliyorum. Suyun ne kadar donmuş olduğunu bilmiyorum ama çok daha sıcak bir iklime ulaşmak atla bir saatten az sürdüğü için katı olduğunu düşünemiyorum.

Daha da kötüsü, sıçrayan kan terime karışıyor ve yüzümden aşağı damlıyor. Parlak beyaz karın üzerine düzinelerce hırçın yakut gibi düşüyor.

Nefesimi sakinleştirmeye çalışarak nefes alıp veriyorum. Ama sonra, daha ne yapacağıma karar veremedim, kalenin kapısı arkamda patlayarak açılıyor.

Arkamda kimin olduğunu anlamak için bakmama gerek yok.

Ve bakmıyorum da - kabaran nefesimi yutuyorum ve tekrar kaleden ve Fae'lerden olabildiğince uzağa doğru koşmaya başlıyorum.

"Alix, dur!" Daemon emrediyor.

Durmuyorum.

Gökyüzü her zamanki gibi karanlık, ama ay buzun üzerinde parlak bir çivit mavisi ışıltısı yayıyor. Donmuş gölette dalıp gidiyorum, önlüğüm arkamda dalgalanıyor, her adımda buzun çatlamaması için dua ediyorum.

Hızlı ayak sesleri arkamdaki karı dövüyor.

Arkama bakıyorum. Fae'lerden birinden daha hızlı koşabileceğimi düşünmemeliydim. O kadar hızlı koşuyor ki sanki uçuyor.

Sonra, aniden, uçuyor. Kanatları açılıyor ve tek bir hızlı hareketle koşudan süzölmeye geçiyor. Elleri beni yakalamak için uzanıyor.

Ayaklarım altımdan kayıyor ve ağır çekimde geriye düşüyorum, başım buza çarpıyor. Kafatasımdan bir acı patlaması yayılıyor ve dudaklarımdan soğuk, boş havada yankılanan istemsiz bir çığlık kaçıyor.

Daemon üzerime inerken öfkeli görünüyor, kanla kaplı elleri iki yanımdaki buza çarpıyor ve beyaza kıpkırmızı damgalar vuruyor. Gözleri sanki gözlerimde bir şey arıyormuş gibi benimkilere dalıyor. "Yaralandın mı? Sana dokundu mu?"

Dudağım titriyor ve başımı sallıyorum. "Hayır." Kafatasımdaki ağrı zonkluyor ama bu ona söylemek istediğim son şey.

"O zaman neden kaçıyorsun? Ben hallettim, o-" Sözüünü kesiyor, sorusunun cevabını gözlerimde açıkça görüyor. Bakışları kararıyor, gözbebekleri o kadar büyüyor ki yeşil neredeyse siyahın gölgesinde kalıyor. "Söyle bana, Peaches. Benden korkuyor musun?"

Evet.

Hayır

...

Emin değilim.

Başımı tekrar sallıyorum ama gözlerimdeki çatışmayı okumuş olmalı çünkü kızgın ifadesi değişmiyor. Daha da yakınıma eğiliyor, böylece aynı havayı paylaşıyoruz. "Sana söyledim, seni her zaman koruyacağım. Sana bir sonraki dokunuşunun son dokunuşu olacağı konusunda onu uyardım. Benim böyle biri olduğumu her zaman bilmeliydin."

"Ne yani, psikopat mı?" Sesimi yeniden bularak ağzımdan kaçırdım.

Daemon'ın gözleri yarım saniyeliğine ağzıma kayıyor, sonra doğrudan gözlerimin içine bakıyor. "Belki. Ama sadece sen söz konusu olduğunda."

İçimde bir heyecan kıvılcımı çakıyor ve bir nefes alıyorum.

Bende cidden yanlış giden bir şeyler var.

Belli ki akli dengesi yerinde değil. Bir an önce hayatım için kaçıyordum ama şimdi tek düşünebildiğim ne kadar yakın olduğumuz. Vücudunun tüm uzunluğu benimkine baskı yapıyor ve bu his yoğun - bir tarafta dondurucu soğuk, diğer tarafta titreşen sıcaklık.

Tüm vücudum titremeye başlıyor ve nabzım boğazımda ve... daha aşağıda atıyor. Gerçekten istemeden kalçalarımı ona doğru kaydırıyorum. Bana karşı sertleştiğini hissediyorum ve buna karşılık olarak içimi bir sıcaklık kaplıyor.

"Benden korkuyor musun?" diye tekrarlıyor. "Evet."

Ondan çok korkuyorum ama bana zarar vereceğini düşündüğüm için değil. Korkuyorum çünkü zarar vermeyeceğine inanmaya başlıyorum.

Beni şaşırtarak sırtıyor. "Güzel. Size bakan herhangi bir erkeğe yapmayı düşündüğüm şeylerin yarısını bilseydiniz, korkmanız gerekirdi. Çünkü

Ben nefes aldığım sürece kimse sana dokunamayacak, çünkü onları öldürüp seni kanlarıyla sikeceğim."

Yüce Tanrım.

Dudaklarımdan küçük bir inilti kaçıyor ve bunun korku mu yoksa arzu mu olduğundan emin değilim... ya da her ikisi de. Böyle bir açıklamadan sonra aklımda soru ya da şüpheye yer kalmadı. Beni istiyor, ama...

"Peki ya kral?" Fısıltıdan öteye geçmeyen bir sesle soruyorum.

"Peki ya o?" diye homurdanıyor, kendini bana daha da sıkıca bastırarak.

"Beni buraya onun için getirdin. Eğer nişanlı kalırsak ne olacağını düşünüyorsun?"

Yüz ifadesi bir kez daha öfkeyle kıvrılıyor ve kanatları arkasında açılıyor. Yüzlerimizi birbirine daha da yaklaştırırken eli saçlarımı tutmak için yer değiştiriyor. "Sen benimsin Alix ve benden başka hiç kimse sana bir daha dokunamayacak."

Tam o anda havada kulakları sağır eden bir çatırtı duyuluyor ve yakındaki ağaçlarda uyuyan kuşlar havalanıyor. Altımdaki buz kırılıyor ve yer tam anlamıyla altımdan kayıp karanlık buzlu suya düşerken çığlık atıyorum.

DAEMON

KISA BİR SANİYE İÇİNDE, kafamın içinde savaşılan şehvet ve öfke sisi dağılıyor. Alix'in kütüphanede çığlık attığını duyduğumdan beri doğru düzgün düşünemiyordum ama onun su yüzeyinin altına düştüğünü gördüğüm anda tüm bunlar yok oluyor.

Elim hâlâ saçlarında ve parmaklarımın arasından o kadar hızlı kaymaya başlıyor ki zar zor tutunacak bir an buluyorum.

Kollarımı buz gibi suyun içine daldırıyorum, ulaşabildiğim her şeye tutunuyorum. Kahretsin, Dyaspora'dan daha soğuk ve acı ayaz tenime batıyor, kemiklerimi donduruyor gibi görünüyor. Eğer bana bunu yapıyorsa, Alix'e ne yaptığını hayal bile edemiyorum.

Parmaklarım elbisesinin boynuna dolanıyor ve onu kendime doğru çekiyorum. Hareket etmiyor ya da çırpınmıyor ve korku içime yayılıyor.

"Alix!" Büyük bir sıçramayla onu sudan çıkardım ve buzun ü z e r i n e yatırdım.

Öksürüyor ve bana göz kırpmıyor ve ben hayatımda hiç bu kadar rahatlamamıştım.

Hay

at. Ama sadece bir dakika sonra rahatlama kaybolur.

Dudakları mavi, teni çok solgun ve saniyeler içinde titriyor. şiddetle.

Kalbim kaburgalarımın çarpıyor, onu kollarıma alıp gökyüzüne fırlıyorum.

Alix'in odasının şehre bakan bir balkonu var ve oraya uçmak kaleye doğru koşmaktan çok daha hızlı.

Yere iniyorum ve balkonu iki adımda geçiyorum. Çift kapının kilidini sihirle açmak için parmaklarımı hareket ettiremiyorum, bu yüzden kırılan cam ve ahşabı umursamadan onları omuzlayarak açıyorum.

Odanın içinden banyo odasına doğru adımlarken yere su damlatıyoruz.

"Seni yatıracağım," diyorum ona. "Banyoya başlamam gerekiyor."

Bir an için hiçbir şey söylemiyor ama sonra onu yere indirip arkamı döndüğümde beni durdurmak için elini uzatıyor. "Bekle. Hayır." Her kelimedede dişleri gıcırıyor. "Sadece şu elbiseyi çıkarmama yardım et."

Çabalamaya değmeyeceğine karar vermeden önce elbisesinin bağcıklarına bir saniyeden daha kısa bir süre bakıyorum. Kumaşı iki elimle kavrayıp tam ortasından yırtıyorum.

Ağır elbise omuzlarından kayıyor ve Alix omuzlarını silkerek kumaşın yerde birikmesine izin veriyor.

Altında korse üzerine ince bir slip, çoraplar ve dantelli pembe bir bluz var. Hemen onları da çıkarmaya başlıyor, ayakkabılarının bağcıklarını çözmeye ve çoraplarını çıkarmaya çalışırken elleri titriyor.

Nasıl yardım edeceğimi bilemeden, gözlerim fal taşı gibi açılmış bir halde onu izliyorum. Tüm kıyafetleri yere yığılmıştı ve çırılçıplak odasına doğru yürüyordu. Peşinden atılıyorum. "Nereye gidiyorsun? Isınmazsan ölebilirsin."

"Biliyorum," diye tersledi.

Yatağa tırmanıyor ve battaniyeleri başının üzerine çekiyor. Alix olan battaniye yığını şiddetle titriyor, kelimeleri geveleyerek çıkıyor

nefes nefese. "Eğer çok çabuk ısınırsam kalp krizi geçirebilirim. Hipotermi için yapılacak en iyi şey bu."

"Ve sen bunu kafandan mı biliyorsun?" Hırlıyorum.

"Evet," diye geveliyor. "Çocukken öğrendiğin şeylerden biri işte. Eğer buza düşersen, tüm kıyafetlerini çıkar ve yavaşça ısın."

Bunun herkesçe bilindiği nasıl bir çocukluk geçirdiğini bilmek istiyorum. Kendimi tamamen çaresiz hissediyorum ve bu alışık olduğum bir duygu değil.

"Ne yapmamı istiyorsun?" Neredeyse çaresizce soruyorum.

Uzun bir duraksama oluyor, belli ki düşünüyor ya da kendini bir şeye hazırlıyor. "Tişörtünü çıkar ve benimle buraya gel," diyor sonunda. "Vücut ısısına ihtiyacım var."

Bunu sorgulamak için durmadım bile. Kemerimi çözmeye başlamadan önce gömleğimi çıkarıp botlarımı tekmeliyorum. "Pantolon da mı?" Titreyen battaniye yığınınca soruyorum.

Alix cevap vermiyor, bu da seçimi bana bıraktığı anlamına geliyor. Kemerini çıkarıyorum ama pantolonu üzerimde bırakıyorum - umarım bunun onu anlamsızca becermek için bir davet olmadığını kendime hatırlatmaya yararlar.

Battaniyesinin köşesine uzanıyorum. Alix kumaşı bırakıyor, onu geri çekmeme ve yanına tırmanmama izin veriyor.

"Battaniyeyi tekrar üzerimize ört ve orada uzan," diyor.

Başımı sallıyorum ama burada sessizce uzanmanın imkânsız olduğunu zaten biliyorum. Bunun yerine onu kollarımın arasına alıyorum ve titreyen bedenini göğsümün üzerine yerleştiriyorum. Battaniyeyi değiştirirken Alix neredeyse hiç itiraz etmiyor.

Üstümde çırılçıplak yattığını, göğüs uçlarının göğsüme sertçe bastırdığını ve nefesinin boynumda çırpındığını fark etmemek imkânsız. Soğuktan titremiyor olsaydı, ellerimi bu şekilde ondan uzak tutmak imkansız olurdu, ama bunun yerine iki kolumu da sırtına doluyor ve onu kendime sıkıca sarıyorum.

"Uykuya dalmama izin verme," diye mırıldanıyor boğazıma karşı.

Omurgamda bir ürperti dolaşıyor ama kendimi bunu görmezden gelmeye zorluyorum. "Nasıl?"

Vücudunun daha az şiddetli titrediğini ve nefes alışının sakinleştiğini hissedebiliyorum. Esniyor. "Bilmiyorum. Bir şeyler hakkında konuşalım."

İyi olduğu için ne kadar rahatladığımı dışında konuşacak bir şey bulamıyorum - onu takıntı haline getirmiş olabileceğimden endişeleniyorum. I

boğazımı temizledim. "Eğer uyanık kalması gereken kişi sensen belki de konuşmayı sen yapmalısın."

Cevap vermiyor ve bir süre sonra onu şiddetle sarsıyorum. "Alix!" Kulağına yüksek sesle söylüyorum. "Hadi, konuş benimle. Buzdan düşersen ne yapacağını nasıl bildiğini anlat bana."

Yine esniyor ama göz kapaklarının titrediğini görüyorum. "Büyüdüğüm yerde hava bütün yıl soğuk değildi ama kışlar gerçekten kötü geçebilirdi. Buz patenini severdim."

Başımı sallıyorum. İnsanlar aleminde yaşadığım yıllardan buz pateni yapan çocukları gördüğümü hatırlıyorum. "Düştün mü?"

Başını sallıyor. "Hayır, ama babam beni evimizin yakınındaki bir gölete götürürdü ve buzun kırılabileceği konusunda gerçekten paranoyaktı. Paten kaymaya başlamadan önce her zaman etrafta zıplayarak ince noktalar olup olmadığını kontrol eder, sonra da düşersem ne yapmam gerektiğini hatırlatırdı." Yumuşak bir şekilde gülüyor. "Sanırım bu konuda endişelenmekte haklıydı."

Uzun bir nefes aldım. Alix'e kendi başının çaresine bakmayı öğrettiği için tanımadığım ve asla tanımayacağım bu adama minnettarım. Sonra midem bulanıyor ve birdenbire handa bir kâbustan çılgılık atarak uyandığında söylediği sözleri hatırlıyorum. *Babamın ölümünü izledim. Bazen rüyamda görüyorum, aslında çoğu zaman.*

Hay sikeyim.

"Baban nasıl öldü?" Merakımı tutamayarak soruyorum.

Uzun bir süre hiçbir şey söylemiyor, sonra nihayet, "At binme kazası."

Bembeyaz kesildim. "Bu nasıl oldu?"

İç çekiyor ve gerginliğini hissedebiliyorum. Belli ki bu konu hakkında konuşmaktan hoşlanmıyor. "Ne zaman babamın ölümünü gördüğümü söylesem, insanlar her zaman bunun intihar ya da araba kazası gibi bir şey olduğunu varsayıyor ve sonra nasıl olduğunu söylüyorum ve sonunda atların aslında düşündüğünüzden çok daha fazla insanı öldürdüğünü açıklamak zorunda kalıyorum." Titrek bir nefes almak için duruyor, dişleri takırdıyor. "Her yıl binlerce ölüm oluyor. Ortalama olarak, bir ata çok yaklaşımtansa köpekbalıklarıyla yüzmek ya da paraşütle atlamak çok daha iyidir."

Bunu bana açıklamak zorunda değil. Yürümeye başladığımdan beri ata biniyorum ve bir insan kadar kırılğan olsaydım muhtemelen şu anda burada yatıyor olmazdım. Yine de tedirginleştğini hissediyorum ve gerçekten istemeden bir elimi kaldırıp ıslak saçlarında gezdiriyorum, tırnaklarımı kafa derisinde gezdiriyorum. Donup kalıyor ve nefesini tutuyormuş gibi **s e s s i z l e ş i y o r**, sonra nihayet

nefes veriyor, rahatlıyor. Bir başka tıkırtılı nefesle göğsüme doğru konuşmaya devam ediyor.

"Altıncı yaş günümde midilliye binmek istemiştım ama annem kronik bir aşırı başarı tutkunudur, bu yüzden onun yerine ailem beni turistler için yapılan, daha önce hiç çiftlik görmemiş bir grup insanı iki bin kiloluk hayvanların sırtına bindirip ormanın içine doğru zar zor gözetim altında gönderdikleri patika gezintilerinden birine götürdü.

"Uzun lafın kısıası, altı yaşındaydım ve atların arkasından yaklaşılmaması gerektiğini, aksi takdirde tekmelenebileceğimi bilmiyordum. Biri babama işaret ettiğinde kafatasımı parçalayacak kadar yakın duruyordum. Beni tutmaya çalıştı ve sonunda göğsüne tekme yedi. Muhtemelen iyi olacaktı ama bu, kendisinde olduğunu bilmediği bir kapakçık bozukluğu nedeniyle kalp krizini tetikledi ve on saniye içinde öldü. Annemin kendisiyle ilgili olmayan bir şey için gerçekten üzüldüğünü gördüğüm tek zamandı."

Sustu ve ben donakaldım, elim saçlarına yapıştı. "Ne diyeceğimi bilemiyorum," diye itiraf ediyorum sonunda.

"Sorun değil. Kimse böyle bir şey karşısında ne diyeceğini bilemez, bu yüzden açıklamaktan nefret ediyorum."

"Özür dilerim."

"Sorun değil," diye geçiştirmeye çalışıyor.

Elim saçlarında sıkılaşıyor ve onu bana bakmaya zorluyorum. "Hayır, gerçekten. Gerçekten çok üzgünüm." Başımı sallıyorum. "Ve özellikle doğum gününde seni ata bindirdiğim için özür dilerim. Lanet olsun..."

Gülüyor ve beni şaşırtıyor. "Dürüst olmak gerekirse, bu benim hatamdı. Kimseyi hayal kırıklığına uğratmak ya da açıklamak istemedim-"

"Yapmazdın."

"Biliyorum," diyor yarım bir gülümsemeyle. "Her zaman hayal kırıklığına uğrayanın ben olduğumu varsaymamak için çalışıyorum. Görünüşe göre bu ömür boyu sürececek bir süreç ya da en azından otuz bir yıllık bir süreç çünkü ben henüz tam olarak o noktada değilim."

Başım dönüyor. Birini hayal kırıklığına uğrattığını nasıl düşünür? Özellikle de şimdi burada bir grup yabancıya yardım etmek için hayatını riske atarken, ama ondan önce bile. Alix gibi birinin nasıl böyle hissedebildiğini anlamıyorum.

"Hâlâ paten kaymaya gidiyor musun?" Sadece sessizliği bozmak için soruyorum.

Başını tekrar sallıyor, yüzü köprücük kemiğimin üzerinde ileri geri gidip geliyor. "Hayır. Bu sadece çocukken yaptığın ama artık yapmadığın şeylerden biri.

b ü y ü d ü ğ ü n d e artık zamanın olmayacak. Her zaman kendi çocuklarım olursa bu tür şeyleri tekrar yapacağımı düşünmüştüm ama bu hiç olmadı..."

"Çocuk istemiyor musun?" Sadece onu konuşturmaya çalışarak soruyorum.

Acı acı gülüyor. "Tabii ki var. Ya da öyleydim ama otuz yaşımdayım ve boşanıyorum."

"Yani?"

Yer değiştiriyor, vücudunu benimkinin üzerinde yeniden konumlandırıyor ve kollarını başının altında yastık gibi kavuşturuyor. "Her şeyin kesinleşmesi ve tekrar biriyle çıkmaya başlamak istemem muhtemelen yıllar alacak. O zaman yeniden evlenmeyi düşünmeden önce birkaç yıl biriyle birlikte olmam gerekecek. Ve tüm bunlar kendi dünyama geri dönebileceğimi varsayarsak. Yani, evet... çocuklar benim için muhtemelen bir seçenek değil."

Ne söylemeye çalıştığını biliyorum ama yine de içimden mantıksız bir kıskançlık duygusu geçiyor. Onun kendi dünyasına döndüğünü ve çıkabileceği ve çocuk sahibi olabileceği bir insan bulduğunu hayal etmek istemiyorum.

Bunun şimdiye kadar düşündüğüm en aptalca şey olduğunu biliyorum. Evine dönmesine yardım edeceğine söz veren bendim. Hayatına hiç devam etmemesini mi bekliyorum? Ben asla yapmayacağım diye asla bir geleceği olmamasını mı?

"Bu konuda endişelenmene gerek yok," diyorum sonunda, donuk bir sesle. "Neden?"

"Çünkü yaşlanmak zorunda değilsin. Sadece o kolyeyi takabilirsin," diyorum dişlerimin arasından. "Eğer istersen, şu an olduğun gibi sonsuza kadar yaşayabilirsin."

Donup kalıyor.

"Sorun ne?"

"Hiçbir şey... Sadece buraya nasıl geldiğimizi hatırladım."

Lanet olsun. Kolyeden bahsetmemeliydim. Şimdi yine lanet olası Foulo'yu düşünmeye başladı.

Gözlerim boğazında, madalyonunun altın zincirinin hemen altındaki soluk kırmızı çizgiye kayıyor. Boğazımda öfke kabarıyor. "Eğer bir özür bekliyorsan, bekleme."

"Beklemiyordum."

"İyi, çünkü hayatını kurtardığım için özür dilemeyeceğim."

Hafifçe doğrulup bana bakıyor, kollarını göğsümde birleştiriyor. Saçları hala damlıyor, ama en azından dudakları artık mavi değil ve titremesi sallantılardan ara sıra titremeye dönüştü. Ne zaman

Bana dik dik bakıyor, bakışları sabit ve tetikte. "Bunu yaptığın için teşekkür ederim ama yine de çılgıncaydı. Yani, insanları öylece öldüremezsın."

"Sanki Foulo seni öldürebilirdi?" Tersliyorum. "Hiç kuşkun olmasın Alix, seni öldürürdü."

"Bence sadece kolyeyi istiyordu. Neden bilmiyorum ama Isabelle olmadığımı kanıtlamakla ilgili bir şeyler söyledi ve sonra madalyonu aldı."

"Saf olma. Tek istediği bu olsa bile, bu süreçte seni öldürmekten çekinmezdi. Bize kıyasla inanılmaz derecede kırılgansın. Seni kazara boğabilirdi ve bundan en ufak bir pişmanlık duymazdı."

Kafası karışmış görünüyor. "Evet, ama sen..."

"Hallettim," diye homurdandım. "Ve onu ben öldürmedim bile, bu yüzden neden bu konuda tartıştığımızı bilmiyorum."

Kafası karışmış görünüyor. "Kolunu kestini ve onu orada kanamaya bıraktın. dışarı."

"Bizim sizin gibi olmadığımızı anlamanızı nasıl sağlayacağımı bilmiyorum. I soğuktan ölemez ve Foulo da kan kaybından ölmeyecek. Kolunu kaybetti ama hâlâ hayatta olduğundan eminim ve sadece burada seninle olduğum için onun işini bitirmek için geri dönmedim."

Nefes nefese kaldı. "Yani sadece üzgün değilsin, şimdi de cinayet planlıyorsun."

Gözlerimi kısıyorum. "Tabii ki. Gerçekten bu işin burada biteceğini mi sanıyorsun? Şu anda yaralarını sarıyor ama sende bir terslik olduğunu biliyor. Ondan kurtulmak zorundayım."

Başını iki yana sallar. "Hayır. Burada işler böyle yürümez, bu..."

"Çılgın mı?" En sevdiği tanımı kullanarak onun yerine ben tamamlıyorum. "Aynen öyle."

"Neden burada olduğumu düşünüyorsun?" diye soruyorum.

"Şu anda mı?" Duraksıyor ve benimkine bastırıldığı çıplak göğsüne bakıyor. Yanaklarında bir kızarma olur. "Bilmiyorum, ben-"

"Şu anda değil," diye araya giriyorum. "Neden hep seninle olduğumu sanıyorsun? Çünkü Thorne Isabelle'in tehlikede olabileceğini biliyor ve ona zarar vermeye çalışan herkesi durdurmamı istiyor."

"Dur, tamam, ama-"

Sinirli bir nefes verdim. "Tekrar ediyorum, 'dur' ne demek sanıyorsun? Sonsuz örtmece kullanabilirsiniz ama gerçek şu ki benim işim

Size zarar vermeyi aklından bile geçiren herkesi. Ellender'da insanları genellikle tutuklamayız, onları öldürürüz. Birini Dyaspora'ya göndermekten çok daha hızlı ve kolaydır. Hepsi bu kadar."

Kaşları çatılıyor ve nabzının hızlanıp göğsüme çarptığını hissedebiliyorum. "Yani yaptığın şeyi bu yüzden mi yaptın? İşin bu olduğu için mi?"

Donup kaldım. Kahretsin, yine buradayız.

Bunu neden yapıyorum? Ondan ne istiyorum? Tüm bunları Isabelle olmaya devam etmesine ihtiyacım olduğu için mi yapıyorum, yoksa birinin ona elini sürmesi düşüncesi beni öyle delirtiyor ki doğru düzgün düşünemiyorum. Ona nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum ve denersem çok fazla şey söylemekten korkuyorum.

Ama artık bunun pek önemi yok. Çünkü zaten söyledim, değil mi? Ona ne kadar takıntılı olduğumu zaten söyledim ve şimdi yapabileceğim tek şey bunun şehvetten başka bir şey olmadığını düşünmesini ummak.

"Lütfen Foulo'yu öldürme," diyor Alix. "Bunun vicdanımı rahatsız etmesini istemiyorum."

"Ama-"

"Tabii önce o sana saldırmazsa," diye ekliyor. "O zaman, sanırım bu nefsi müdafaa olur.

Sadece onu avlamayın."

"Ama senin Isabelle olmadığını biliyor."

"Hayır, öyle olmadığımın şüpheleniyor ama bununla başa çıkmanın gerçek bir cinayetten daha kolay bir yolu olmalı. Thorne'a atlardan korkmaya başladığımı söylerim. En azından bu doğru."

İsteğini düşünerek mırıldandım. Çekingen bir şekilde, sessizce, elimin sırtında gezinmesine ve omurgasının tabanında, yuvarlak kılından birkaç santim ötede gezinmesine izin veriyorum. "Peki, Peaches. Sen kazandın. Onu avlamayacağım ama o ya da bir başkası sana bir daha dokunursa onları öldürmekle kalmam, lanet olası krallığı yakarım."

Nefesi kesiliyor ve gözleri ağzıma kayıyor. Dilini endişeyle alt dudağının üzerinde gezdiriyor ve birden dişlerimi o dudağa geçirmeyi ne kadar çok istediğimden başka bir şey düşünemez oluyorum.

Kalbinin atışını duyabiliyorum, neredeyse benimki kadar gürültülü.

kula

klar. Ve ben kayboldum.

Zaten zayıf olan otokontrolüm paramparça oldu ve tek yapabildiğim dua etmek oldu.

Birkaç dakikalık zevk için tüm krallığı lanetleyecek değilim.

Kimin başlattığını bilmiyorum.

Ben onu öpmek için yükselirken Alix de aynı anda eğiliyor. Onun tadına bakmayı, dudaklarını dudaklarımda hissetmeyi ve boğazının arkasından çıkardığı her küçük sesi çıkarmayı seviyorum.

Hafifçe inliyor ve bu benim sistemime adrenalin kıvılcımı gibi geliyor. Uzanıp boynunun arkasını kavıyorum, yuvarlanırken onu kendime doğru tutuyorum ve sırt üstü çeviriyorum.

Vay anasını.

Üstümde yattığı süre boyunca düşüncelerimi bölümlere ayırmaya çalışıyordum, çıplak teninin benimkinin üzerindeki hissi ya da vücudunun her santiminin ne kadar mükemmel olduğu üzerinde durmama izin vermiyordum, ama şimdi önümde yayılmış, hazır ve tamamen benim.

"Yeterince sıcak mısın?" Kabaca soruyorum.

Başını sallıyor. "Henüz değil, ama eminim bununla *baş*a çıkabilirsin."

Sikerler beni.

Topuklarımda üzerinde geriye yaslanıp battaniyeleri üzerimizden atarken ona bakıyorum. Gözlerim yavaşça vücudunda geziniyor, dilimle izleyeceğim yolu hayal ediyorum. Bakışlarımda altında kıvranıyor, yüzü ve göğsü kızarıyor.

"O kadar mükemmelsin ki," diyorum nefesimin altında.

Kızarması derinleşiyor, solgun teni kıızıla dönüyor, tıpkı

Buz.

Aletim acı verici bir şekilde sertleşti, pantolonumu zorluyor. Daha önce hiç Onları üzerimde tuttuğum için daha çok minnettar oldum, çünkü aksi takdirde bu çok çabuk bitecekti.

İki parmağımı ağzıma soktum ve aşağı uzanıp kıvrımlarından geçirmeden önce bir süre emdim. Kahretsin, parmaklarımı emme zahmetine girmeme gerek yoktu - zaten o kadar ıslaktı ki. Islak, hazır ve beni bekliyor.

Parmaklarımı birkaç kez daha üzerinde gezdiriyorum, o da daha yüksek sesle inliyor ve kalçalarını oynatarak dokunuşumu kovalıyor. "Biraz daha."

Buna mecbur kalıyorum ve hafifçe ovarken yüzünü dikkatle izliyorum, tepkilerini katalogluyorum ve en çok sevdiği noktayı arıyorum. Evli olduğu puştun onun nelerden hoşlandığını anlamak için hiç zaman ayırmadığı izlenimine kapılıyorum ve belki de bu yüzden o da nelerden hoşlandığını bilmiyor. Onunla aklıma gelen her şeyi denemek ve sonsuza dek ona adımı en iyi nasıl haykırtabileceğimi bulmak istiyorum.

Parmaklarımı onun girişine bastırıyorum ve o inliyor. Memnuniyetle gülümsüyorum ve parmaklarımı daha derine itiyorum - sadece iki, sonra bir üçüncüsü. Kalçalarını elime doğru sallıyor, beni daha hızlı ve daha derin hareket etmeye zorlamaya çalışıyor. Bu bana bir fikir verdi.

Hareket etmeyi bırakıyorum. "Kendini becer."

Göz kırpıyor. "Pardon? Sen de siktir git."

Gülüyorum, ama ona bakarken mizah uzun sürmüyor. O kadar güzel ki bu beni kızdırıyor. Parmaklarımı sabit tutuyorum, sadece girişini zar zor sıyrıyorum. "Hayır, parmaklarımın üzerinde kendini becermeni istiyorum. Daha ben sana dokunmadan boşalmanı izlemek istiyorum."

Nefes nefese kalıyor ve bana göz kırpıyor. Gözlerinin ardında gerçekleşen hesaplamayı izliyorum. Ciddi olup olmadığımı ve muhtemelen bundan hoşlanıp hoşlanmadığını öğrenecek kadar uzun süre kırık benlik imajını bırakmaya istekli olup olmadığını merak ediyor.

Küçülmesini bekliyorum ama onun yerine kalçalarını döndürüp elimin üzerinde bir santim daha aşağı kayarken gözlerini benimkilerden ayırmıyor. Kalçalarını tekrar yuvarlıyor, tekrar yükseliyor, sonra daha da derine batıyor.

Lanet olsun.

Parmaklarım onun içinde kayboluyor ve sikim acıyla zonkluyor, bir şekilde daha da sertleşiyor. Bunun beni onun kadar tahrik edeceğini düşünmemiştim, ama onun kendini boşaltmak için beni kullandığını görmenin çok yüklü bir yanı var.

Dilimi dişlerimin üzerinde gezdiriyorum ve onun her santimini ezberleyerek izliyorum. Bakışlarım klitorisine kilitleniyor, tam önümde, adeta okşanmak için yalvarıyor. Boştaki elimle uzanıp başparmağımın ucuyla hafifçe ovalamaktan kendimi alamıyorum.

Tüm vücudunda bir ürperti dolaşıyor ve kalçalarını döndürmeyi bırakıyor. "Aman Tanrım."

"Durma," diye emrediyorum.

"Buna dayanamıyorum," diye inliyor. "Sana içimde ihtiyacım var."

Bir an için gözlerimi kapattım. Lanet olsun, böyle şeyler söylediğinde...

"Henüz değil," diyorum ona. "Sikim için yalvarmanı istiyorum."

"Yalvarıyorum," diye kesin bir dille cevap veriyor. "Ciddiyim. Kulağa nasıl geldiği umurumda bile değil. Beni becermeni istiyorum."

"Bunu hak et. Sikime biniyormuş gibi yaparak nasıl boşaldığını göster bana."

Hareket etmeyince klitorisine sertçe vuruyorum. Bir tıslama sesi çıkardı ve kalçalarını tekrar yuvarlamaya başladı, parmaklarımı sürdüğünü hayal ettiği gibi becerdi.

Ben.

Gülümsedim ve üzerine eğildim, ağzımı boğazına ve aşağıya doğru sıyırdım. Sıkı bir meme ucunu ağzıma almadan önce göğüslerine dokunuyorum. Bir süre dilimle ileri geri yuvarlıyorum ama bu yeterli değil. Onu tatmak ve hatırladığım kadar tatlı olup olmadığını görmek istiyorum.

Başımı eğiyorum ve ağzımı klitorisine bastırmadan önce ona hiçbir uyarı vermiyorum.

Nefes nefese kalıyor, sırtını eğiyor ve gözlerinin kapanmasına izin veriyor. "Evet, daha fazla."

Sertçe emiyorum, dilimi döndürüyorum ve ondan alabildiğim her küçük seste yükseliyorum. Kalçalarını daha hızlı hareket ettiriyor, ağzıma ve elime doğru yuvarlanıyor, nefesi daha hızlı geliyor.

"Seni becerdiğimi mi hayal ediyorsun?" Yalamalar arasında soruyorum. "Evet," diye pantolonunu indiriyor.

"Nasıl bir his?"

"Çok iyi-Aman Tanrım! Lütfen, sik beni. Sen içimdeyken boşalmak istiyorum."

Tanrım, ben de bunu istiyorum ve bunu yapacağım, ama önce onun orgazmını tatmak istiyorum.

Ellerimi hareket ettirmemekten vazgeçiyorum ve kalçalarını tamamen kontrolden çıkarırken onu daha hızlı, sert bir şekilde beceriyorum.

Parmaklarımı onun içinde kıvırıyorum, iç duvarlarını okşuyorum ve çığlık atıyor. Kalçaları yükseliyor, sırtı yataktan kalkıyor ve tadı ayımı dolduruyor. Parmaklarımı sıkıldığını ve titrediğini hissediyorum, sonunda bitkin bir şekilde yere yığıldıktan sonra birkaç uzun saniye boyunca titriyor.

Uzun bir süre bekliyorum, gevşek vücuduna memnuniyetle bakıyorum. Sonra gözleri tekrar açılıyor ve bana bakıyor.

Ayağa kalkıyor ve çırpınarak bana doğru geliyor, kucağıma tırmanırken elleri omuzlarıma düşüyor. Belime sarılıyor ve ben de sertleşmiş sikimin ortasına baskı yapmasını engellemeye çalışmıyorum.

"Tanrım, sen bir gül oynucağından daha iyisin," diye mırıldanıyor ve dudaklarını ağzıma kıl payı yaklaştırıyor.

"Neyden?"

Gülüyor. "Boş ver. Sanırım tüm Fae'ler sekste bu kadar iyi olsaydı vibratör icat etmenize gerek kalmazdı."

Zihnimin arkasında sahiplenici bir öfke alevleniyor. "Diğer Fae'leri düşünmeni bile istemiyorum."

Ağzını hafifçe benimkine sürtüyor. "Düşünmüyorum."

Kıçını kavıyorum ve onu daha da yaklaşıtıyorum, ne kadar sert olduğumu hissedebileceğinden emin olana kadar vücudunu aşağı bastırıyorum. "Sen benimsin," diye kulağına hırlıyorum. "Başka hiç kimse sana dokunamayacak ya da boşaldığını hissedemeyecek. Aldığın zevkin her parçası bana ait."

İnliyor ve bana doğru bastırıyor. "Sen ne istersen."

Ağzını boğazıma yapıştırıyor ve kulağımın ucuna kadar öpücükler bırakıyor ama odaklanamıyorum. Başka kimsenin ona dokunmasına izin vermeyeceğini duyunca daha sakın hissetmeliyim ama hissetmiyorum. Bu duyguyu tanımıyorum, sanki sadece ona sahip olmak istemiyorum, ama onun bilmesine ihtiyacım var. Bunu söylemesine. Onun bana, benim de ona ait olduğuma hayatı üzerine yemin etmesini.

Bunun nereden geldiği hakkında hiçbir fikrim yok. Partnerlerimin hiçbirisi üzerinde hiçbir zaman sahiplik ya da sorumluluk duygusu hissetmedim ve özellikle bu kadın üzerinde sahiplik iddia etmeye hakkım yok.

Alix tekrar üzerime abanıyor ve ben düşünceleri uzaklaştırmaya, tekrar içine girmeye ve onu bir kez daha sikimin üzerine boşaltmaya odaklanmaya çalışıyorum.

Pantolonumu çıkarmak için aramıza uzanıyorum ama göz ucuyla bir şey beni durduruyor. Sadece başımı çevirip pencereye bakıyorum.

Hay sikeyim.

Uzaktaki ağaç sırasını aydınlatan ve siyah gökyüzünü çivit mavisine çeviren küçük pembe bir pus var.

"Alix," diye nefes alıyorum. Sonra beni duymuyor gibi görününce daha yüksek sesle tekrarlıyorum, "Alix!"

Geri çekiliyor, elleri hâlâ boynumda. Dudakları öpüşmekten şişmiş, yüzü kızarmış ve gözleri parlıyor. "Neyin var?"

Sadece ona bakarken bile midem ağrıyor ve zihnim bulanıyor ama sesimi sabit tutmak için kendimi zorluyorum. "Güneş doğuyor."

Gözleri şok ve panikle açılıyor ve başını pencereye doğru çeviriyor. "Kahretsin."

Kahretsin doğru.

Onu geri itiyorum ve kucağımdan iniyor. Bir elimi saçlarımda gezdiriyorum, Alix'ten pencereye ve geriye bakıyorum.

Burada onunla kalmak için bunu riske atabilir miyim?

Hayır, tabii ki hayır - ne düşünüyorum ki? Güneşin etkisi altındayken, aklımda saf içgüdüden başka hiçbir şey yokken ne yapabileceğimi bilmiyorum. Ona bir şekilde zarar verebilirim.

Ama daha büyük bir parçam Alix'i asla incitmeyeceğimi biliyor; daha kötü bir şey yapabilirim. Ona sahip çıkabilirim, onu gerçekten, sonsuza dek benim olarak alabilirim. Eminim ki kendi düşüncelerimin engel olmadığı ve tam olarak yapmam gereken şeyi yapmamı engelleyen hiçbir şeyin olmadığı bir zamanda onunla birlikte olsaydım, tek umursadığım şey onu korumak ve sonsuza dek elimde tutmak olurdu.

İşte bu yüzden gitmem gerekiyor.

Yataktan sıçrayıp pantolonuma uzanıyorum, nefesimin altında küfürler mırıldanıyorum. Alix ayağa kalkıyor ama beni durdurmak için bir şey söylemiyor. Aptal değil, burada kalamayacağımı biliyor ama nedenini anlamıyor.

Odasının kapısına doğru bakıyorum ve parmaklarımı tekrar saçlarımda gezdiriyorum. "Kahretsin, orada uyuyamam."

"Uh, odana geri dönebilirsin..." diyor. "İyi olacağıma eminim."

Ona çılgınca bakıyorum. Anlamıyor. Şu anda uyuyabilmem için dünyada hiçbir şans yok ve kendimi duvara zincirlemek dışında ona geri dönmenin bir yolunu bulacağımı biliyorum.

"Ben-" Bir şey söylemeye başlıyorum ama ağzımı kapatıyorum. Şu anda ağzımdan çıkmak üzere olan şey söylenemez.

Topuklarımın üzerinde dönüp odasından çıkıyorum, kapıyı arkamdan o kadar gürültülü çarpıyorum ki menteşelerin kırılmamasına şaşırıyorum.

Koridorda normalde yürüdüğümün iki katı hızla ilerliyorum, ilerlerken pantolonumun düğmelerini ilikliyorum. Gömleğimi ve ayakkabılarımı Alix'in odasında bırakmıştım ama umurumda değil.

-Şafak sökmeden önce odalarına dönmek için acele eden birkaç saray mensubunun yanından geçerken bile. Hepsi duruyor, bana şaşkınlıkla bakarken ne yaptıklarını unuttukları belli.

Hayal kırıklığı içinde elimi saçlarımda gezdiriyorum ve önce koşmaya, sonra da depar atmaya başlıyorum. Saniyeler içinde koğuşun kapısına ulaştım ve gözlerim dönmüş bir şekilde içeri daldım. "Kas!"

Tüm askerler şafaktan önce görev yerlerinden döndükleri için her yatak dolu, ama Kastian'ı aramak için yatak sırasına doğru yürürken herkesi görmezden geliyorum.

Sıranın sonunda, yatakta aniden doğruluyor. Koyu renk gözleri üzerimde geziniyor, her şeyi bir anda kavırıyor. "Daemon, ne oluyor lan?"

"Alix'i korumanı istiyorum."

"Elbette." Yatağından kalkıyor, kafası karışmış görünüyor. "Ama ne-" "Ve gitmeden önce beni buraya kilitlemeni istiyorum."

Kışlanın etrafına göz gezdirir. "Buraya mı? Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin?"

Konuşmanın sonunu çoktan düşünmüşken konuşacak zamanım yok. Çoktan kışla boyunca tekrar adım atmaya ve bitişikteki banyo odasına doğru yürümeye başladım.

Kastian peşimden atılıyor. "Aklını mı kaçırdın sen?"

"Evet. Muhtemelen." Banyo odasına giriyorum. "Beni buraya kilitleyin. Sonra da Alix'i koru."

"Neden?" diye soruyor.

"Sadece bana güven," diye yalvarıyorum, gökyüzündeki pembe tonun giderek daha da parlaklaştığı pencereye tekrar bakarak. "*Lütfen.*"

Kas başını sallıyor. "Peki."

Geri çekilip banyo odasının kapısını arkasından kapatırken rahatlamış bir iç çekiyorum. Uzun bir süre bekliyorum, sonra nihayet anahtarın kilide girdiğini ve Kas kapının önüne bir şey iterken tahtanın yere çarpma sesini duyuyorum. Umarım bu kadarı yeterli olur.

Öfkeli bir iç çekişle yere çöküyorum ve kapıya yaslanmaya çalışıyorum. Duvar.

Ancak o zaman kanatlarımın çıktığını fark ettim. Serbest bıraktığımı hatırlamıyorum.

Ama bu, koridorda ve Kastian'dan aldığım tuhaf bakışları açıklıyor. Hepsinin ne düşündüğünü hemen anladım - bu başka birinin başına gelseydi benim de ne düşüneceğimi. Ama bu imkânsız. Nasıl hissedersen hissedeyim, Alix gerçekten benim değil. O benim bağım değil, buraya ait bile değil.

Başımı sallayarak kanatlarımı kendi etrafımda katlıyorum ve duvara yaslanıp pencerelerin dışında güneşin doğuşunu izliyorum.

Sonunda gerçekleştiğinde, lanetin beni ele geçirdiği ve zihnimin kapandığı o an için hiç bu kadar minnettar olmamıştım.

CHAPTER TWENTY

ALIX

Uyuyamıyorum.

Daemon'un gidişyle, nefes nefese ve titreyerek tekrar uyanmadan önce sadece beş dakika gibi hissettiğim bir süre uyuyakaldım. Parmaklarımı battaniyeye doladım ve derin nefesler alarak sarsıntıların geçmesini bekledim.

Ondan sonra bütün gece uyanık kaldım, odamda volta attım ve düşündüm.

Bunun handaki o geceden beri gördüğüm ilk kâbus olduğunu fark etmemek çok zor. Genelde neredeyse her gece olur, ama burada birkaç haftadır paniklemeden ya da çılgılık atarak uyanmadan geçiriyorum. Bunun geriye dönük programla bir ilgisi olabilir mi? Ya da şüphelenmeye başladığım şey olabilir mi... Daemon'un dışarıda beni korumadığını hissettiğim ilk gece bu. Dışarıda uyuduğunu fark etmeden önce bile, sanırım kendimi daha sakın hissediyordum. Daha güvende.

Oraya gitmek istemiyorum.

Çünkü o ipliği bir kez kurcalamaya başladım mı, hızla çözülür. Eğer kâbusları düşünürsem, kanatları, yoğun vaatleri ve bana her baktığında aptal kalbimin nasıl sıkıştığını düşünmek zorunda kalacağım.

Ama bunu düşündüğümde depresyona giriyorum, çünkü bu iş yürümeyecek. Burada mutlu son yok. En iyi senaryo

Kardeşiyle evleneceğim, onu bir şekilde kandırıp onlarca yıllık laneti sona erdireceğim, benden açıkça nefret eden bir adamla düğün gecesı boyunca mücadele edeceğim ve sonra sahte bir şekilde öleceğim. Açıkçası, Grimm kardeşlerin masal versiyonları bile kulağa bundan daha iyi geliyor.

Gerginim ve vücudumla ne yapacağımı bilmiyorum, bu yüzden banyo yapmaya karar verdim. Buzun içinden düşeli o kadar uzun zaman oldu ki sıcak suyun içinde oturmanın güvenli olduğunu düşünüyorum.

Banyoya giriyorum ve ilk defa pencerelerden sızan ışığı görüyorum. Kemerli vitraylar fayansların üzerinde rengarenk desenler oluşturuyor ve ben de gülümsüyorum. Yerdeki ıslak giysi yığınına gördüğümde gülümsemem yüzümden kayıp gidiyor.

Ugh.

Odayı geçip banyoyu başlatıyorum, neredeyse dolana kadar kenarda oturuyorum. Musluğu kapatıyorum ve kendimi yavaşça suyun içine bırakıyorum. Uzun bir saniye boyunca, tüm kaslarımın bir anda körelmesinden ya da kalbimin durmasından korkarak bekliyorum ama hiçbir şey olmuyor.

Tek düşünebildiğim, güneş tekrar battığında Daemon'a ne söyleyeceğim. Hiçbir şey olmamış gibi davranmak istiyor olamaz, değil mi? İşlerin karmaşık olduğunu anlıyorum ama bu çok liseli bir davranış olurdu... En azından bu konuda konuşmamız gerekirdi.

Ama ne söylemek istediğimi bilmiyorum.

Yani, büyük bir parçam diyor ki, boş ver karışıklıkları, bunu tekrar takıldıktan sonra düşünebiliriz... belki birkaç kez. Durup duygular hakkında konuşmak isteyene kadar kaç kez? Sekiz mi? On mu? Hiç mi?

Kütüphanede haklı çıkarmaya çalıştığım durumsal aşkım birdenbire olması gerekenden çok daha büyük ve önemli gelmeye başladı.

Başımı küvetin kenarına yaslayıp gözlerimi kapatıyorum. Tekrar açtığımda oda karanlıktı ve kapım sert bir şekilde çalındı.

"Kahretsin!" Ayağa kalkıyorum ve ılık su her yere sıcıyor. "Bir saniye."

Belli ki gece olmuş ve ben saatlerdir banyodayım. Karanlıkta düşüp kafatasımı çatlatmamaya çalışarak küvetten çıkıp kaygan zeminde el yordamıyla ilerliyorum. Bu benim de başıma gelebilirdi.

Şaşkın bir daire çizerek dönüyorum, bir havlu arıyorum, sonra kapıya ulaşıyorum ve sonra başucu lambasını açabileceğim odama birkaç adım atıyorum.

Kapı tekrar çalınıyor, daha acil bir şekilde. "Bir dakika," diye tekrarlıyorum, daha yüksek sesle.

Sesimdeki rahatsızlığa rağmen, Daemon'un uyandığını bilmek içimde bir parça heyecan yaratıyor.

Çabucak kurulanıyorum ve yerden bulabildiğim ilk kuru giysiyi alıp üzerime geçirdikten sonra kapıya doğru yürüyorum.

Dışarısı karanlık, bu yüzden kapıyı açmadan önce kim olduğunu sormaya zahmet etmiyorum.

Bunun bir hata olduğu ortaya çıktı.

Kapıyı açtım ve buz mavisi gözlere baktım. "Aman Tanrım!" diye bağırdım, geriye sıçradım.

"Isabelle?" Kral Thorne ses tonunda hafif bir soruyla, "Isabelle?" dedi.

Koridorun tamamını incelerken gözlerim açılıyor. Kral Thorne kollarında devasa bir kutuyla orada duruyor. Arkasında tanımadığım iki asker -muhtemelen muhafızları- ve solda Kastian duvara dayanmış, hem eğlenmiş hem de dehşete düşmüş görünüyor.

"Günaydın," diye geveliyorum. "Yani, akşam. Özür dilerim, yeni uyandım. kalk."

Kralın gözleri ıslak saçlarımda ve vücudumda geziniyor. Aşağı baktım. Daemon'ın gömleğini giydiğimi fark ettiğimde kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Yerden almış olmalıyım...kahretsin.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "İstediğin bir şey var mıydı?"

Gözlerimle tekrar karşılaştığında kralın ifadesi tamamen düz ve okunaksızdı. "Sana bunu getirdim." Kutuyu bana doğru itti. "Bu gece için."

"Tamam, teşekkür ederim..." Mırıldanıyorum. "Bu gece "nin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama sorarak işleri daha da kötüleştirmek istemiyorum.

Uzun ve garip bir sessizlik oldu.

"Sonunda kütüphaneye dönebildin mi?" diye soruyor kral sert bir şekilde. "Evet! Hatırladığımdan daha da güzelmiş."

Kral memnun görünmek yerine kaşlarını çatıyor. "Umarım olaysız bir yolculuk olmuştur?"

"Evet," diye mırıldanıyorum.

Foulo'ya ne olduğunu biliyor olamaz, değil mi? Eğer bilseydi, bunu sormaz mıydı? Ama bir kütüphanede başka ne "olaylı" olabilir ki?

Kral Thorne açıklama yapmıyor.

Kapı aralığından geri çekiliyor, bakışları yine üzerimde geziniyor ve üzerimdeki gömleğe takılıyor. Foulo'nun yaptığı gibi boğazıma uzanmasını bekleyerek kendimi destekliyorum.

"Birkaç saat sonra görüşürüz," diyor kısaca. "Zamanında hazır olduğunuzdan emin olun."

Başka bir şey söylemeden ya da gülümsemeden topuklarının üzerinde dönüp gidiyor.

Kastian'a bakarken endişeden titrediğimi fark ediyorum. "O da neydi öyle?"

"*Şanslıydım.*" Kas bir nefes veriyor ve elbise yerine giydiğim tişörtlü bakıyor. "Üstünü değiştirmelisin."

Yüzüm kızarıyor ama başımı sallayıp içeri çekiliyorum.

Kastian kralın Daemon'un tişörtünü görmezden gelmesinin şans olduğunu düşünüyor olabilir ama ben emin değilim. Fark ettiğini bile sanmıyorum. Umurunda bile değil.

Tanrım, hangi evrende nişanlı bir çiftin böyle davranması normal olabilir ki? Daha iyi bilmesem, Kral Thorne'un benden hoşlanmadığını bile söyledim, yani ninemden. Thorne'a gerçekten aşık olsaydım ya da onun benim hakkımda ne düşündüğünü önemseseydim, bu davranış beni çılgına çevirirdi.

Kahretsin, ne düşündüğü umurumda bile değil, ama yine de biraz rahatsız edici Ben.

Benimle konuşurken açıkça küçümsemesi, anladığım kadarıyla savaşıyor. lanet hakkında. En azından Isabelle'i sevdiğine inanmalı, değil mi? *Değil mi?*

BİR SAAT İÇİNDE, her şey daha anlamlı hale gelir.

Yani her şeyi değil.

Hâlâ kralla neler döndüğünü bilmiyorum ve Daemon'ı düşünmek beni belirsizlik dalgalarına sürüklüyor ama en azından "bu gece "nin ne olduğunu öğreniyorum.

Odessa hazırlanmama yardım etmek için kapımda belirene kadar Isabelle'i sarayla yeniden tanıştıracığım baloyu tamamen unutmuştum.

"Gerçekten bu kadar erken başlamak zorunda mıyız?" Pencereleere bakarak soruyorum. "Balo saatlerce başlamayacak."

Dessa fırlayarak odayı geçiyor ve makyaj aynamın önüne oturuyor, cevap vermeden önce kendi yansımasını değerlendirmek için duraklıyor. "Güven bana. Mümkün olduğunca çok zamana ihtiyacımız var. Hava henüz aydınlıkken kapını kırmadığım için şanslısın."

Sonraki birkaç saat boyunca, mümkün olduğunu bile bilmediğim şekillerde yıkandım, fırçalandım, parlatıldım, cilalandım ve cilalandım. Baloda kırmızı bir elbise giyeceğim, bu yüzden Odessa saçıma gerçek güller örmek için bir saatten fazla zaman harcadı, ardından pembe bir göz farı görünümü için bir buçuk saat daha harcadı.

Tırnak etlerimi çatala benzeyen bir şeyle geriye iterken, "Çuval giyebileceğimi ve bunun önemli olmayacağını söylediğini sanıyordum," diye şikayet ediyorum. "Ayrıca kapalı burunlu ayakkabı giyiyorum, kimse ayaklarımı görmeyecek bile. Tırnaklarımın nasıl görüldüğü kimin umurunda?"

"Benim umurumda," diye ısrar ediyor. "Ayaklarınla doğacak kadar şanslısın, onlara iyi bakabilirsin."

İçimi çektim. Ben de sınırlı bir ömürle doğacak kadar şanslıydım, ama zamanımı en iyi şekilde değerlendirmek konusunda pek endişeli görünmüyorum.

Nihayet, *nihayet*, Odessa hazır olduğumu ilan ediyor. Son dokunuş için Kral Thorne'un daha önce getirdiği kutudan ışıltılı bir taç çıkarıyor ve başıma yerleştiriyor.

Aynaya bakmak için odayı geçiyorum ve gözlerim kocaman açılıyor. Bu bana hiç benzemiyor. Yani benziyor ama aynadaki kişi akla gelebilecek her yönden benden daha iyi.

Dessa'nın seçtiği elbise koyu pembemsi bir kırmızı, nar ya da -uygun bir şekilde- gül rengi gibi. Elbisenin korseyi andıran bedeni vücuda otururken, eteği dolgun ve yanardöner. Kollar hacimli ve omuzdan açık ve eteğin sağ tarafında dövmemi bir miktar gösteren yüksek bir yırtmaç var. Elbiseyi tamamlamak için Odessa saçlarımda aynı renk güller kullandı, hepsi minik örgüler halinde buklelerime sabitlendi. Kırmızı yapraklar, yakut görünümü veren elmas kakmalı taçta yansıyor.

Sırtarak etrafımda dönüyorum.

"Sana söylemiştim," diyor Dessa kendini beğenmiş bir şekilde. "Şimdi, onca zamanın buna değdiğini görmüyor musun?"

"Sana söylemiştim demeye kesinlikle hakkın var. Çok teşekkür ederim!" Beni başından savdı. "Önemli bir şey değildi. Bu tür şeyleri yapmayı seviyorum."

"Şimdi ne olacak?" Pencereye bakarak soruyorum. "Ne zaman aşağı inmem gerekiyor?"

"Sadece birkaç dakika daha beklemen gerekecek," diye yanıtlıyor makyaj masasındaki tüm makyaj malzemelerini çekmeceye geri koyarken.

"Daemon beni almaya gelecek mi?"

Odessa başını sallar. "Hayır, kral öyle. Bu senin balon, sonra hepsi."

"Oh...doğru. Tabii ki." Dudağını ısırırım. "Sence kral gerçekten Isabelle'i seviyor mu?"

"Öyle olduğunu düşünmek istiyorum. Neden?"

"Benimle neredeyse hiç konuşmuyor bile," diyorum yatağa çökerek. "Şikayet ettiğimden değil, ama gerçekten Nana olsaydım, sanırım bu beni rahatsız ederdi. Mesela bütün gün ne yapıyor?"

"Gül ayına hazırlanıyor."

"Evet ama gerçekten ne kadar hazırlık yapması gerekiyor ki? Bir sürü hizmetçisi var ve bunun bizim düğünümüz olması gerekmiyor mu? Benim de dahil olmam gerekmiyor mu?"

"Olmak istiyor musun?"

İçimi çektim. "Hayır, hiç de değil, ama yine de... tuhaf geliyor. Neden beni bütün gün yalnız ve kardeşiyle bırakıyor? Fae erkeklerinin sahiplenici olduğunu söylediğini sanıyordum."

"Öyledirler." Kaşlarını çatıyor ve alnı kırışıyor.

Aklıma hemen Daemon'un geçen günkü sözleri geliyor. *"Sen benimsin. Başka hiç kimse sana dokunamayacak ya da boşalmanı hissedemeyecek. Aldığın zevkin her parçası bana ait."*

Kızardım.

Sahiplenmek hafif kalır.

Ama evlenmem gereken kişi o değil. Bu işte bir terslik olduğundan eminim ve sorunun gerçekte Nana olmamam olduğunu sanmıyorum. Kral Thorne'un onu, yani beni görmezden gelişine bakılırsa, gerçekten o olsaydım da bunun bir önemi olmazdı.

"Belki de diğer eşler yüzündendir?" Düşünüyorum.

"Ne demek istiyorsun?"

"Şey... Bilmiyorum. Ya içlerinden biri onun kader arkadaşı ya da her neyse işte."

"Bu gerçek bir şey değil." Gülüyor.

"Tamam, ne diyeceğimi bilmiyorum. Damga arkadaşı. İkiz alev. Sizler bir kişiye kilitlendiğinizde ne diyorsanız artık." "Ruh bağı."

Burnumdan bir nefes verdim. "Aynen öyle. Ya diğer eşlerden biri onun ruh bağıysa ve bu yüzden Isabelle'i sevemiyorsa. Yani beni."

Odessa yan gözle bana bakıyor. "Daemon sana ruh bağından mı bahsetti? Tanrım. Siz ikiniz başka ne hakkında konuşuyorsunuz?"

"Bilmiyorum..." Sifonu çektim. "Pek değil. Ama sence haklı mıyım? Sorun bu olabilir mi?"

Odessa başını sallar. "Bundan şüpheliyim. Diğer eşleriyle tanışmıştım, hatırladın mı? Hatırladığım kadarıyla, onlarla seninle geçirdiğinden bile daha az zaman geçiriyordu. Bak, ben olsam bu konuda endişelenmemeye çalışırdım. Bu gece konuşmak için bolca vaktiniz olacak."

İç çektim. Sanırım haklı.

Ama yine de bir şeylerin yanlış gittiği hissinden kurtulamıyorum.

DAEMON

BAZI GÜNLER, BURADA NE İŞİM OLDUĞUNU MERAK EDİYORUM.

Bazı günler, benimki de dahil olmak üzere yüzlerce hayatın tehlikede olduğunu hatırlamak daha kolay oluyor. Diğer günler, saray mensuplarının hiçbirinin hayatının kurtarılmaya değer olduğundan emin değilim. Hepsi inanılmaz derecede boşken neden onları önemseyeyim ki? Neden bu şatoda kardeşime iyi davranmaya ve Alix'i beni öldüreceğinden giderek daha emin olduğum bir evliliğe zorlamaya çalışıyorum ki?

Elimde bir kadeh şarapla balo salonunun duvarına yaslanmış duruyorum. Etrafımdaki tüm saray ipek ve mücevherler içinde dans ediyor ve sanki dünyada hiç vakitleri kalmamış gibi konuşuyorlar.

Bu lanet şeylerden nefret ediyorum.

Şimdiye kadar fark etmemiştim ama Dyaspora ile ilgili her şey o kadar da kötü değildi. Bir kere balolar yoktu ve saraylı bir kadın sanki hikayeyi on kez dinlememiş gibi benimle konuşurken giyinip kuşanıp ilgileniyormuş gibi yapmak zorunda kalmıyordum.

Saray lanetten önce de küçüktü. Şimdi daha da küçüldü - tüm Vernallis'te sadece birkaç yüz soylu aile kaldı. Lanet yüzünden kimse bir yere seyahat edemiyor, diğer ülkelerden neredeyse hiç kimse

Krallıklar hiç ziyaret etmedi ve son yüzyılda neredeyse hiç kimsenin çocuğu olmadı. Yeni insanlar ya da yeni deneyimler olmaması, yeni hikayelerin de olmaması anlamına geliyor. Yine de bu gibi etkinliklerde, birkaç kadeh şaraptan sonra herkes ne kadar sıkıldığını unutuyor.

Ben unutmadım.

Gerçekten anlatacak yeni hikâyeleri olan tek insanlardan biriyim ama onları kortta harcamak istemiyorum.

Yanımda duran kadına yan gözle bakıyorum. Claudette'in kız kardeşlerinden biri -Laurette ya da Paulette, hangisi olduğunu asla hatırlayamıyorum. Bırakın saçma sapan bir geyik muhabbetini, hayatımın en mutlu günü için bile gösteremeyeceğim bir şevkle benimle konuşuyor.

"Şuradaki siyah saçlı adamı görüyor musun?" Sözünü keserek odanın öbür ucundaki Jett'i işaret ediyorum.

Paulette dönüp baktı. "Evet."

"Neden gidip onunla konuşmuyorsun? Eminim bu hikâyeyi çok etkileyici bulacaktır."

Cevap vermesini beklemeden bara doğru ilerledim. Kaba mı? Evet. Umurumda mı? Hiç umurumda değil.

Bara doğru ilerledim ve bana daha fazla şarap ikram eden hizmetçiyi görmezden geldim. Onun yerine şişeyi kendim alıp kadehimi ağzına kadar dolduruyorum.

"İyi misin?"

Arkamdan gelen sesle arkamı dönüyorum ve Kastian olmasını bekliyorum. Birkaç saat önce beni banyodan çıkardığından beri iki kez beni konuşmaya ikna etmeye çalıştı ama ben konuşmak istemiyorum. Ne söyleyeceğimi bilmiyorum ve aklımdan geçenleri duymak istemiyorum.

Arkamda Fox'la yüz yüze geldiğimde şaşıyorum ve minnettar oluyorum. Sırıttıyorum ve ona şarap şişesini uzatıyorum. "Evet. Elbette, neden?"

Şişeden bir yudum şarap almadan önce hesapçı gözlerle bana bakıyor.

İşte Fox'u bu yüzden seviyorum. Söyleyecek bir şeyi olmadığı için sessiz değil, aramızdaki en zeki kişi olduğundan eminim. Benden daha zeki olduğuna adım gibi eminim. Ama bunu herkesin yüzüne vurmak yerine sadece gözlemliyor.

"Burada olmak istemiyorum," diyorum Fox'a, tam olarak sorduğu için değil. "Dans etmekten nefret ediyorum."

Bana yan yan bakıyor, sanki *geçen gece nefret etmemişsin* gibi.

Şarabımı bitiriyorum.

Nefret etseydim çok daha kolay olacak pek çok şeyden nefret etmiyorum.

Gerçekten katlanamadığım şey, böyle bir şeyin önemsizliği. Lanetin kalıcı olmasına sadece birkaç gece kaldı ve Thorne partiler düzenliyor. Belki kendisi umurunda değil, ama kendisiyle birlikte potansiyel olarak ölüme mahkum ettiği tüm insanlar umurunda değil mi? Ben de kendimi umursamıyorum ama ilk günden beri olabildiğince çok arkadaşımı kurtarmak için planlar yapıyorum. Lanet kralın bunu aşmaya çalışacağını sanırsın.

Sanki öfkem onu bir şekilde çağırmış gibi, devasa çift kapılar aniden açılarak kralın gelişini haber veriyor. Trompet sesleri havayı dolduruyor ve bir hizmetkârın sesi odada yankılanarak herkesin dikkatini merdivenlere yöneltmesini istiyor.

Alışkanlıktan olsa gerek, bakışlarımı altın basamaklara doğru kaldırıyorum.

Thorne merdivenin başında durmuş avluyu inceliyor ama yalnız değil. Yanında Alix sert bir şekilde duruyor ve kendinden biraz emin görünmüyor. Geniş eteğinde bir yırtmaç olan uzun kırmızı bir elbise giyiyor, kalçasındaki dövme görünecek kadar yüksek.

Çok güzel bir kız.

O benim.

Yoluma çıkan sert bir şeye çarpmadan önce istemsiz bir adım attığımı hissediyorum.

"Yapma," diye homurdanıyor Fox nefesinin altından.

Kafamı toparlamaya çalışarak birkaç kez göz kırpiyorum. Çarptığım şeyin Fox'un beni tutan kolu olduğunu fark ediyorum. *Tanrım.*

Başımı kabaca sallayarak geri çekiliyorum ve Fox'un kolunu itiyorum. "Ben bir şey yapmıyordum."

Bu sefer sessizliği yargılayıcı geliyor.

Thorne Alix'i dans pistine sürüklerken, kalabalık onlara ortada yer açmak için ayrılıyor. Trompetçiler susuyor ve yaylı çalgılar dörtlüsü devralıyor, Thorne ve Alix zarifçe odanın ortasına doğru ilerlerken müzikleri yükseliyor.

Geçen geceki dansımızı düşünmemek elde değil.

Dans etmekten nefret ediyorum -bu konuda yalan söylemiyordum- ama onun Kastian'la dans etmesini izlemekten daha çok nefret ediyordum. Ki biliyorum, tam da bu yüzden

yaptı. Kas Alix'ten gayet hoşlanıyor ama benim gibi onun her sözüne takılmıyor ya da onu güvende tutmaya çalışmayı takıntı haline getirmiyor. Arkadaşlarımın hiçbiri bunu yapmıyor, bu da ona olan ilgimin fiziksel çekimden başka bir şey olmadığına kendimi ikna etmemi giderek zorlaştırıyor.

Herhangi bir pislik Alix'in güzel olduğunu görebilir, ancak herkes ona dokunan herkesin kollarını kesmek istemez - kelimenin tam anlamıyla. Bu düşünceden ilham alarak Thorne'un Alix'in belindeki eline bakıyorum ve onu vücudundan ayırmayı hayal ediyorum.

Kahretsin, aptalca bir şey yapmadan önce buradan gitmeliyim.

İlk kez, Alix'i sürekli gözetim altında tutmaktan endişe duymuyorum. Aslında şu anda onun için en büyük tehlike benim çünkü onu ne kadar uzun süre izlersem aklımda o kadar çok fikir dönüyor. Önümüzdeki iki hafta boyunca sırf ona sahip olmak için tüm krallığı lanetlemekten ve lanetin onu ele geçirmesine izin vermekten mutluluk duyacağım gibi acı verici derecede aptalca fikirler.

Dans pistinden geri adım atıyorum ve kapıya doğru ilerlemeye başlıyorum. Dans pistine bakmaktan kaçınarak bakışlarımı kapılarda tutuyorum ama yine de onları görüyorum. Geniş, karanlık pencerelerden birinde dansın yansımaları yakalıyorum, tam zamanında Alix'in zarif bir daire çizerek döndüğünü, elbisesinin etrafına yayıldığını görüyorum.

Hayal mi görüyorum yoksa penceredeki yansımalarının açısı mı öyle bilmiyorum ama bir an için bana baktığını düşünüyorum. Bakışlarımız karanlık yansımada kilitleniyor ve arkamı dönüp onu Thorne'un kollarından koparma dürtüsü o kadar baskın geliyor ki kısa kesiyorum, tırnaklarım avuçlarıma batıyor.

Lanet olsun, şu anda ne düşünüyor? Dün tehlikede olduğunu düşündüğümde ona söylediğim akıllı başında olmayan sahiplenici şeyleri mi hatırlıyor? Onu korkuttum mu?

Şu an kendimi korkutuyorum.

Kalbim hızla atıyor, göğsümde çılgınca çarpıyor. Tenim kaşınıyor ve yüzüm ısınıyor, tıpkı taht odasında onu öptüğünde olduğu gibi. Neredeyse titriyorum ve her türlü mantıklı düşünce zihnimden kaçıyor, yerini aralıksız bir ilahiye bırakıyor. *Benim, benim, benim.*

"Daemon!"

Sağımda bir yerden gelen ismimin sesine bakıyorum ve Claudette'in bana doğru ilerlediğini görüyorum. *Siktir et, şimdi olmaz.*

"Nereye gidiyorsun?" Claudette sarı bukleleri her kelimede zıplayarak soruyor: "G i t m i y o r s u n , değil mi? Dans daha yeni başladı.

Başladı!"

Cevap veremiyorum. Şu anda bir şey söylemek için ağzımı açarsam, tüm kontrolümü kaybedeceğime ve aklımdan geçenleri ağzımdan çıkaracağıma eminim. *O benim. Ona sahip olmalıyım. Sanırım ben-*

"Lordlar, bayanlar, dostlar, bu gece hepinizi burada görmek büyük bir zevk!" Thorne anons ediyor, sesi kalabalığın üzerinde gürlüyor ve karmakarışık düşüncelerime bile nüfuz ediyor.

Şarkının ne zaman bittiğini ya da dans etmeyi ne zaman bıraktıklarını bile bilmiyorum.

Değişikliği fark etmedim ve hâlâ sersemlemiş gibiyim.

"Hepimiz Leydi Isabelle'i sadece iki hafta önce Vernallis'e geri getirecek kadar şanslıydık," diye devam ediyor Thorne, "ve yakında yüz yıllık acının ardından nihayet lanetimizi kaldıracak olan kişi o olacak. Buradaki herkes sonsuz sabırlı ve umutlu davrandı ve bunun için gülüm ve ben size teşekkür etmek istiyoruz."

Adam nasıl konuşma yapılacağını biliyor, o kadarını söyleyeyim. Keşke söylediği her şey gerçek olsaydı. Konuşmaları yaldızlı yalanlardan ibaret, tıpkı bu saraydaki diğer her şey gibi.

"Birlikte güzel görünüyorlar, değil mi?" Claudette öyle diyor. Tekrar başımı sallıyorum. "Ne?"

"Kral ve Leydi Isabelle. Birlikte güzel görünüyorlar."

Cevap vermedim. İradem dışında, tekrar dans pistine dönmek için arkamı dönüyorum. İstemedem de olsa Alix'e bakıyorum ve bakışlarıyla karşılaştığımda beni izlediğini görüp nefesimi tutuyorum. Belki de benim çarpık hayal gücümdür ama yemin ederim gözleriyle onu kurtarmam için bana yalvarıyor.

Bu neden işkence gibi hissettiriyor?

Başımı sallıyorum ama açılmıyor.

Bende bir sorun var. Hasta hissetmiyorum, kötü hissediyorum. Sanki beynimin arkasında bir şeyler yer değiştiriyor, kendini yeniden düzenliyor ve bu hareket başımı döndürüyor.

Thorne genişçe sırıtıyor, kollarını tüm odayı kucaklayacakmış gibi kaldırıyor. "Bu gece hepinize ve Isabelle'e bir hediye sunmak istedim ve sanırım ikisini de yapmanın bir yolunu buldum."

Kaşlarım çatıldı. Ne hediyesi?

Açıklama için fazla beklememe gerek kalmadı. O anda iki elf hizmetkâr beliriyor, aralarında altın bir keman kutusu taşıyorlar. Alix sesli bir şekilde soluk soluğa kalıyor.

"Vay anasını," diye mırıldanıyor ve bir an için kim olduğunu unutmuş gibi görünüyor. Bunun üzerine ağzının kenarı kalkıyor.

Thorne dans pistinin kenarında hizmetlilerle buluşuyor ve çantasından parıltılı altın bir keman çıkarıyor. Onu kalabalığa doğru tutuyor, sanki onu yapan kendisiymiş gibi gururla başını sallıyor, sonra enstrümanı Alix'e sunmak için geri dönüyor. "Senin için gülüm."

Cevabını duyamıyorum ama ağzının hareketini izliyorum. Bir şeyler söylüyor, sonra gülüyor, gerçekten mutlu görünüyor.

Onun mutluluğundan duyduğum zevkle, buna sebep olanın ben olmadığımı bilmekten kaynaklanan mide bulantısı arasında gidip geliyorum. Bunu ona veren ben olmalıydım. Bu benim lanet olası fikrimdi. Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Umurunda bile değil.

Thorne, Alix'i çalması için yönlendiriyor olmalı çünkü Alix kolayca dans pistinin ortasına doğru ilerliyor, devasa altın avizenin gölgesinde duruyor ve yayı tellere doğru kaldırıyor.

Daha başlamadan hangi şarkıyı çalacağını biliyorum ve baladın ilk notaları kalabalığın üzerinde çınladığında hayal kırıklığına uğramıyorum. Beklediğim gibi, kalabalıktan mırıldanmalar ve heyecan yükseliyor.

Alix farkında değil ama Vernallis'in ilk kralının türküsünü çalıyor. Son yüzyılda çalınması için pek bir neden bulunmayan bir kutlama şarkısı. Umut dolu. Muzaffer. Sarayın duymak istediği ve krallarının duymak istemediği her şey.

Alix'in tavernada bu şarkıyı çaldığını duyduğumda o kadar şaşırdım ki, neredeyse onun müziğiyle canlandığını gördüğümde yaşadığım şoku gölgede bırakacaktı. Çalarken bambaşka biri oluyor, aynı güzellikte ama kendinden daha emin, onu başka türlü hiç görmediğim kadar dürüst.

Gitmem gerektiğini biliyorum ama şimdi gidemem. Büyülendim. Büyülendim.

Ben onu izlerken, odadaki ışık değişiyor. Mum ışığı titreyerek Alix'in yüzüne gölgeler düşürüyor.

Bakışlarım başının üzerinde asılı duran avizeye kayıyor. Hafifçe sallanıyor, kristalleri titriyor, sanki bir sarsıntı odayı sarsmış gibi. Başka kimse fark etmemiş gibi görünüyor.

İşler katlanarak kötüleşmeden önce bir şeylerin ters gidip gitmediğini merak etmek için sadece o kısa saniyem var.

Devasa altın avize aniden tonozlu tavandan kopuyor ve düşüyor. Odanın her yanından bir çığlık yükseliyor ama Alix bunu fark etmiyor.

Kendini müziğe kaptırmış, gözleri kapalı ve sallanıyor, düşen avizenin tam altında duruyor.

Tıpkı daha önceki tüm seferlerde olduğu gibi, durmak için çok geç olana kadar hareket ettiğimi fark etmiyorum. Hiç düşünmeden Claudette'i iterek yolumdan çekiliyor ve kendimi odanın diğer ucuna fırlatıyorum. Uçuyormuşum gibi hissediyorum, sonra Alix'e çarpıyorum, onu yere düşürüyorum, sırtımdan kör edici bir acı geçmeden ve avize üstümüze düşmeden önce.

Titriyorum, sırtım onun ağırlığını taşımaktan zorlanıyor. Sırtımdaki acıdan önümü bile göremiyorum ama yine de bir şekilde Alix'in yüzüne bakıyorum.

Altımda, yerde dümdüz yatıyor. Uzun saçlarındaki güller ezilmiş ve gözleri kocaman açılmış, sanki olanları henüz idrak edememiş gibi.

Vücudum tarafından kalabalıktan korunduğum için geniş mavi gözlerini benimkilere çeviriyor ve bir anlığına bakışlarımız kilitleniyor. Bir nefes için sırtımdaki acıyı bile hissetmiyorum.

Zihnimdeki bulanıklık dağılıyor ve beynimde yer değiştiren ne varsa sonunda duruyor, yerine kilitleniyor.

Sırtıma ve omuzlarıma ağrı saplanırken bile, "Ben ^{iyiyim,} diye homurdanıyorum.

"Emin misin?" Alix soruyor, sesinde bir parça panik var.

"Sana sürekli söylüyorum Peaches, biz senin gibi değiliz. Birkaç sıyrık o kadar da kötü değil."

Yalan söylüyorum; çok kötü.

Sırtımda birbirinin aynısı on iki bıçak yarası var. Çoğu tam olarak geçmemiş ama sağ üst göğsümde kanlı bir delik var ve bu da kalbimden delinmeye çok yaklaştığımı düşündürüyor. Fae'ler için bile bunun geri dönüşü neredeyse imkansızdır. Kan kaybı telafi edilebilir, deri tekrar bir araya gelebilir, ama kalbe saplanan bir bıçak neredeyse her yarattığı -büyülü ya da başka türlü- durdurur.

Balo salonunu terk ettik. Alix kocaman balo elbisesini yerden tutarak yanımda yürüyor. Neredeyse iki tonluk bir avize tarafından ezilecek olmasına rağmen, tamamen iyi durumda.

Neredeyse dayanılmaz bir acı içindeyim. Bir kolumu Kastian'ın omzuna atmışım ve koridorda barakalara doğru ilerlerken ağırlığının en az yarısını o taşıyor.

Buna değdi. Kalbimden bıçaklansaydım bile onu kurtardığım için pişman olmazdım.

"Neden iyileşmiyor?" Alix talep ediyor. "Anında iyileşeceğini sanıyordum."

Kastian boğazını temizleyerek, "Yok," diyor. "Sizden daha hızlı iyileşiyoruz Yara enfeksiyon kapmadığı ya da hayati bir yerden geçmediği sürece sorun yok."

"Endişelenmeyi bırak. Sadece birkaç bandaja ihtiyacım var, sabaha bir şeyim kalmaz," diye homurdanıyorum.

Kas bana kuşkuyla bakıyor ve Alix'in iyiliği için yaranın ciddiyetini küçümsediğimi bildiğinden eminim.

"Yapabileceğim bir şey var mı?" diye soruyor.

Ona tekrar bakıyorum ve göğsüm yaralarımın ilgisi olmayan bir şekilde ağrıyor. Şafakta odasından ayrıldığımdan beri ilk kez konuşuyoruz ve ne düşündüğünü bilmek için can atıyorum. Onu yukarı sürükleyip kaldığımız yerden devam etmek için ölüyorum. *Ölüyorum.*

"Baloya geri dönüp Isabelle gibi davranabilirsin," diyorum kesin bir dille.

Geri çekiliyor, yüzünde korku ve hayal kırıklığının karışımı bir ifade beliriyor. "Baloya geri dönmek mi? Ciddi misin? Ama yaralısın."

"O haklı," diye homurdanıyor Kastian. "Askerler her zaman yaralanır. Diğer soyluların hiçbiri burada olacak kadar umursamıyor. Geri dönüp umursamıyormuş gibi davranmalısın yoksa Thorne zaten olduğundan daha fazla şüphelenecek."

Alix bana baktı. "Bunun doğru olduğundan emin değilim. Eğer benimle ilgileniyor olsaydı çoktan şüphelenmeye başlamış olurdu ama umursadığını sanmıyorum."

Sertçe başımı sallıyorum. Ne demek istediğini anlıyorum - onu kendimden uzak tutma çabalarımın rağmen, ona karşı artan ilgim konusunda pek de ince davranmadım. Dürüst olmam gerekirse, o da aynı derecede açık sözlü. "Biliyorum, ama sadece dene. Her şeyi mahvetmek için çok yol kat ettik."

Alix ilk kez itiraz etmiyor ve baloya geri dönmek için arkasını dönüyor.

"Kas," diye başlıyorum. "Onunla gitmelisin. I-"

"Başlama yine," diye homurdanıyor. "Sırtına bakmam gerek. İyileşmesi gerektiğini biliyorsun ve başka kimsede o kadar büyü yok."

Dişlerimi sıkıyorum ama bir kez başımı sallıyorum. "Peki. Fox, başka bir şey olmadığından emin ol, sonra da şafak sökmeden Alix'i odasına geri götür."

Fox bir kez başını sallıyor ve ayrılıyor. Jett'in de onunla gitmesini bekliyorum -bu ikisi birbirlerine en az Kastian ve benim kadar yakınlar- ama onun yerine Jett kalıyor, arkamda dolaşıyor.

Alix gider gitmez bir nefes alıyorum.

Sırtımdaki yaraların inanmak istediğimden daha kötü olduğuna eminim. Gömleğimi çıkarıp bakana kadar bilemeyeceğim ama göğsümdeki bıçak gibi ağrı ve nefes alış verişimin zorlaşması bana avizedeki metal çivilerden birinin akciğerime zarar vermiş olabileceğini söylüyor. Gerçi bunu Alix'e söylememe gerek yok. Olaya kendi insani merceğinden bakıp paniğe kapılacak ve beni asıl odaklanmam gereken şeyden uzaklaştıracak.

"Bu kasıtlı olmalı," diye mırıldanıyorum. "Bu kalede ne haltlar dönüyor?"

Ve daha da önemlisi, bunun Alix'le ne ilgisi var?

"Katılıyorum." Kastian acımasızca başını sallıyor ve merdivenleri çıkmama daha iyi yardım edebilmek için kolumu omzuna koyuyor. "Son zamanlarda çok fazla ölümle burun buruna gelme olayı oldu. Tren kazası ve herkesin çan sesiyle uyanması."

"Sonra kütüphanede Foulo vardı," diye ekliyorum dişlerimi sıkarak. "Foulo'ya ne oldu?" Jett soruyor. "Kütüphanede olmadığını fark ettim. top."

Donup kaldım. Hay sikeyim. Onlara bundan bahsetmemiştim. Kısmen, Foulo'yu sakatlamak, Alix'i buzdan çıkarmak ve günü kışlanın banyo odasında kilitli geçirmek arasında sohbet edecek çok zamanım olmadığı için. Ama kısmen de Alix'in tehlikede olmasına verdiğim tepkiyi nasıl haklı çıkaracağımı bilemediğim içindi.

Sanırım artık gerekçelendirmeme gerek yok. Tüm mahkeme onu korumak için hayatımı riske attığımı gördü.

Kışlaya ulaştık. Neyse ki boştu, çünkü herkes ya yukarıda balodaydı ya da asillerin yokluğunu bahane ederek geceyi boş geçiriyordu. Jett kapıyı açık tutarken Kastian beni yarı sürükleyerek en yakın yatağa götürüyor.

Otururken acı içinde tıslıyorum. "O kadar da değil-" "Kapa çeneni," diye azarlıyor Kas.

Hydratta'dan geldiği için şifa büyüsüne alışılmadık derecede yatkın. Yine de, en büyük yara üzerinde çalışmaya başladığında bağarmamak için dişlerimi sıkarak ve tırnaklarımı uyluklarıma geçirmek zorunda kalıyorum.

Jett kollarını göğsünde kavuşturup duvara yaslanıyor ve Kastian sırtındaki yaraları incelerken onu izliyor. "Peki bunun hakkında konuşacak mıyız?"

"Ne hakkında?" Sıkılmış dişlerimin arasından homurdanıyorum.

"Hadi ama Ashwater. Herkesin ne düşündüğünü biliyorsun."

"Şu anda bunun ne kadar kötü olduğu dışında hiçbir şey düşünmüyorum!"

"Üzgünüm," diye homurdanıyor Kastian, hiç de üzgün görünmüyor. "Bunların bazılarının iyileşmesi bir ya da iki gün sürecek."

"Bir ya da iki gün hiçbir şey değil. Buna değer. Alix'i anında öldürebilirdi."

"Evet, ama ben de bunu söylemeye çalışıyordum," diye araya giriyor Jett. "Alix'in hayatını kaç kez kurtardın?"

"Onu koruyorum, mesele de bu zaten," diye çıkışıyorum. "Ve daha önce de söylediğim gibi, sadece birkaç hafta içinde bu kadar çok ölümcül kaza geçirmesinin şüpheli olduğunu düşünüyorum."

"Gerçekten de bariz olanı söyleyen ben olmak zorunda mıyım?" Jett ağzından kaçırıldı. "O sana bağlı."

Bunu o kadar kesin bir dille, en ufak bir şüphe ya da endişe duymadan söylüyor ki, bu beni şaşkına çeviriyor. Göğsüme bir ağırlık çökmüş gibi oluyor ve bir an için bir cevap bulamıyorum.

"Bu delilik," diye homurdanıyorum.

Ama bunu söylerken bile kafamın arkasında bir ses aynı fikirde değil. Bu delilik mi?

Ruh bağları önceden belirlenmiş değildir - en azından çoğu Fae öyle olmadığına inanır. Genellikle paylaşılan deneyimler ya da aşırı duygusal çalkantılar sonucu oluşurlar.

"Alix'e bağlanamam," diye homurdanıyorum, umarım arkadaşlarım yüz ifademi Kastian sırtına her ne yapıyorsa onun acısına bağlıyorlardır.

"Neden?" Jett kayıtsızca soruyor.

Ona ters ters bakıyorum. Jett'i kardeşim gibi seviyorum ama böyle anlarda o kadar sinir bozucu oluyor ki ona vurabilirim ve çoğu zaman vurdum da. "Çünkü... bilirim."

"Emin misin?" Jett soruyor. "Öz farkındalığın senin en güçlü özelliklerinden biri olduğunu söyleyemem."

"Onu çoktan becerdim, unuttun mu?" Mümkün olduğunca tarafsız görünmeye çalışarak homurdanıyorum. Sanki geceyi Alix'le geçirmek en iyi şey değilmiş gibi.

hayatımın gecesi. "Bağlandığın kişiyle yatıp da bunu fark etmemenin imkânsız olduğunu herkes bilir."

"Emin misin?" Kastian soruyor. "Herkesin böyle söylediğini biliyorum ama ya bağ henüz oluşmamışsa?"

Sırtımdaki ağrı kadar öfkemden de boğazımda kısık bir sesle homurdanıyorum. "Eminim amina koyayım. Alix bana göre değil. Ona bağlanmış olsaydım, Thorne'la evlenmesini kaldıramazdım, değil mi?"

Jett ensesini ovuşturarak kaşlarını çatıyor. "Düşene bir tekme de sen vurmak *istemem* Ashwater ama bunu kaldıramıyorsun. En azından pek iyi değil."

"Bütün gece kendini banyoya kilitledin," diye araya giriyor Kastian.

"Evet," diye ekliyor Jett. "Ve kral ona her dokunduğunda sinir krizi geçiriyorsun. Kardeşin böyle bir pislik olduğu ve Alix'i çoğunlukla görmezden geldiği için şanslısın, yoksa çoktan yüzüne patlamış olmaz mıydı sence?"

Kaşlarımı çatıyorum ama Foulo'nun yerde kıvranışını ya da Thorne ona her dokunduğunda içime dolan kör edici öfkeyi düşünmeden edemiyorum. Balo salonunda Alix'e baktığım ve zihnimin ilk kez gerçekten berrak olduğunu hissettiğim anı hatırlıyorum.

Kahretsin, bu konuda haklılar mı?

"Dessa da öyle düşünüyor," diye ekliyor Jett. "Alix'e olan hislerinin hepimizi açığa çıkaracağından endişelendiğini söyledi."

"Ne zamandan beri Odessa'yla konuşuyorsun?" Kastian ilk kez konuşarak homurdanıyor.

Jett omuz silkiyor ve dikkati dağılmış bir şekilde Kastian'a bakıyor.

"Bilmiyorum. Neden olmasın ki?"

"I?"

Kas ona cevap vermiyor. Yüksek sesle yutkunduktan sonra Yatağın yan tarafına, bana bakacak şekilde. "Bu gece sırtın için yapabileceğim bu kadar. Hava aydınlıkken Fox'un Alix'i korumasına izin vermeli ve gerçek bir uyku çekmelisin. Nasıl mümkün olabilir bilmiyorum ama Dyaspora'da olduğundan daha kötü görünüyorsun."

"Teşekkürler," diye tersliyorum ve atılmış gömleğime uzanıyorum. Gömleğimi havaya kaldırıp kumaşı çürüten kanlı deliklere kaşlarımı çatıyorum. "Birinizde giyebileceğim bir gömlek var mı?"

"Tabii, sana bunu bırakayım." Jett duvarı itiyor ve gözlerini bizden ayırmadan odanın içinde boylu boyunca yürüyor. "Eğer gerçekten Alix'in kralla evlenmesini bekliyorsan, dün gecesi ne yapacaksın?"

Hiçbir uyarıda bulunmadan içime bir adrenalin dalgası hücum ediyor. Nabzım daha hızlı atıyor ve görüş alanımın kenarında siyah noktalar beliriyor. Sanki ateş almışım ve içten dışa yanıyormuşum gibi hissediyorum, bir şeyleri parçalama, odayı dağıtma dürtüsü o kadar güçlü ki, öldürebilirim...

"Sorun olmaz," diye mırıldandım. "İsteddiği kişiyle istediği şeyi yapmakta özgür."

Jett gözlerini deviriyor ve bir gömlek bulmaya gidiyor. Kastian'la göz göze geliyorum.

Özür dileyerek bana bakıyor. "Özür dilerim, dostum. İnan bana, biliyorum.

Tamamlanmamış bir bağ insanı deli gibi hissettiriyor."

Hiç mantıklı olmasa da başımı sallıyorum.

Kastian henüz kimseyle bir bağ kurmadı. Ve umarım ben de kurmamışımdır.

Arkadaşlarıma söylediklerime rağmen, Alix'ten uzak kalmaya daha fazla tahammül edemeden önce ancak dört saat dayanabiliyorum. Kastian'ın bu gece barakalarda uyumam önerisini duydum ama yapamam. Kaşınıyorum.

Eminim balo şimdiye kadar bitmiştir. Henüz şafak sökmedi ama kışla çoktan sessizliğe büründü.

Kafamın içi ise sessizlikten çok uzak.

Bu şatoda garip bir şeyler döndüğünü ve Alix'in tehlikede olabileceğini bilmeye dayanamıyorum, bütün gece onu koruması için Fox'u bıraktığımı bilmeye dayanabildiğimden daha fazla dayanamıyorum.

Onu koruyan kişi ben olmalıyım. Güvende olduğunu bilmem gerek. Bilmiyorum. Onunla konuşmaya mı?

Kafamın arkasındaki bir ses onu hemen bulmamı ve o etraftayken nasıl düşünemediğimi itiraf etmemi istiyor. Thorne'la dansını izlerken nasıl yanıyormuşum gibi hissettiğimi. Jett ve Kas'ın haklı olmasından ve onun benim bağım olmasından nasıl korktuğumu.

Karanlık, yankılı şatodaki merdivenleri çıkarken bile o sesle gönülsüzce tartışıyorum. Alix'in odasına gittiğimde ne söyleyeceğimi bilmiyorum ama *bir şeyler* söylemem gerektiğini biliyorum.

Fox'u dışarıda yerde yatarken buluyorum ve yaklaşan ayak seslerimi duyunca başını kaldırıp bakıyor. "İçeride hâlâ uyanık mı?"

Omuz silkiyor ve ayağa kalkıyor. "Emin değilim."

Bir elimi ensemde gezdiriyorum. "Pekâlâ... gidebilirsin. Ben hallederim."

Beni bir aşağı bir yukarı süzüyor, ama sadece başını sallayıp uzaklaşıyor. Fox'un seçici sessizliğinden hiç bu kadar memnun olmamıştım, çünkü ne yaptığımı açıklamak zorunda kalmayı kaldıramazdım. Kendime bile zar zor açıklayabiliyorum.

Fox'un köşeyi dönmesini bekliyorum, sonra Alix'in kapısına yaklaşıp çalıyorum. Sadece onu görmem gerekiyor ve sonra her şeyin netleşeceğinden eminim. Herhangi bir bağ ya da olağandışı bir bağlantı olmayacak ve ben de karasevdamı huzur içinde atlatmaya çalışmaya geri dönebileceğim.

Nefesimi tutarak bekliyorum ama Alix'in her zamanki içeri gelme davetini duymuyorum. Belki de uyumaya gitmiştir?

Kapıyı tekrar çalıyorum ve bir saniye sonra bir ses duyuyorum.

Bu bir çığlık değil ama kafamın arkasında tiz bir uğultu gibi rahatsız edici.

Ensemdeki tüyler diken diken oluyor.

"Isabelle?" Kapıyı yüksek sesle çalıyorum; bir kez olsun dinleyen biri varsa diye onun sözde adını kullanmayı unutmuyorum. "Isabelle? İyi misin?"

Alix cevap vermiyor ve içimi bir korku kaplıyor. Elimini sallayarak kapının kilidini açıyorum ve içeri giriyorum.

Bir an için Alix'i hiçbir yerde göremiyorum. Oda sanki yatmış gibi karanlık ama yatağında değil ve banyo odasının kapısı ardına kadar açık. "Alix?"

Dönüyorum ve balkon kapısının aralık durduğunu görüyorum. Koşarak yanlarına gidiyorum, kapıları iterek açıyorum ve kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor.

Alix parmaklıkların üzerinde duruyor, çıplak ayakları tehlikeli bir şekilde kenardan kaymak üzere. Kollarını iki yana açmış, saçları ve geceliği rüzgârda savruluyor. Ona doğru hamle yaptığımda, sanki sadece kendisinin duyabildiği bir müzik eşliğinde sallanıyor.

"Alix, hayır!"

Neler olduğunu merak etmekle vakit kaybetmedim. Uzattığı elini tutup çekiyorum ve onu kollarımın arasında yakalıyorum. Çırpınıyor, tekmeliyor ve kollarını çırpıyor. Sonunda gözlerinin kapalı olduğunu fark ediyorum, sanki uyuyor.

Balkonun zeminine çöküyorum, Alix kollarımın arasında. Yüzüne hafifçe vuruyorum. "Alix! Uyan!"

CHAPTER TWENTY-ONE

ALIX

Gözlerim irkilerek açılıyor ve Daemon'un parlak yeşil bakışlarına bakıyorum.

Bir an için mutluluk ve heyecan göğsümde kabarıyor. Kendimi güvende, mutlu, evimde hissediyorum... ve sonra o beni itip kakıyor ve neredeyse yüzüme bağırıyor. *Ne-*

Doğruluyorum ve birkaç kez göz kırpmıyorum. Nerede olduğumu bilmiyorum ve kalenin balkonunda olduğumuzu anlamam uzun bir saniye alıyor. Dışarısı hâlâ karanlık ve sanırım havada hafif bir yağmur kokusu alabiliyorum. *Buraya nasıl geldim ben?*

Daemon sanki bayılmışım gibi beni kucağına alıyor. Söylediklerine kulak kabartıyorum ve "uyurgezerlik" ve "zıplamak" gibi kelimeleri seçiyorum.

Başımı sallıyorum. "Ben uyurgezer değilim."

"Evet, uyurgezersin. Kendini öldürebilirdin ve birinin bunu fark etmesi saatler sürerdi."

Cidden mi? Kâbuslarım gerçekten de kendimi kalenin balkonundan aşağı atacak kadar kötüleşmiş olabilir miydi? "Uykuya daldığımı bile hatırlamıyorum."

Daemon bana doğru bakıyor. Balkonun taş zemininde dümdüz oturuyor, sanki beni ölümden döndürür döndürmez yere yığılmış gibi.

Sırtını korkuluğun sütunlarına dayamış, ben de kucağına uzanmışım.

Doğrulmaya çalışıyorum ve elimde olmadan hafifçe gülümsüyorum, bu da kaşlarının daha da  atılmasına neden oluyor. Daha iyi bilmesem, bana gerçekten kızgın olduğunu düşünürdüm, ama sanırım daha iyi biliyorum... ya da bilmeye başlıyorum.

"Bu bardağı taşıran son damla," diye öfkeleniyor, benden çok kendine. "Neredeyse  lmeden önce kaç şekilde  lebilirsin-" diye sözünü kesiyor ve yüzünde bariz bir acıyla bana bakıyor.

Nefesim kesiliyor ve sanki gerçekten balkondan d ş yormuşım gibi midemde bir kıpırdanma oluyor. "Ben iyiyim. Hayatımı kurtardın... yine."

"Ama Alix-"

Bundan sonra söyleyeceklerini duymak istemiyorum. Eminim bu son kazanın üzerinden binlerce soruyla geçecek ve başladığımızdan daha fazla cevap vermeyecek. Bana sadece işini yaptđını, beni koruduğunu ve aramızda hiçbir şey olamayacağını söyleyeceğinden eminim.

Ama ben daha iyi biliyorum.

Balo salonunda ve şimdi uyandığımda yüzünü gördüm. Ne zaman birlikte olsak ve dokunmasak  l yormuşım gibi hissettiğimi görüyor. Beni deli gibi hissettiriyor ama o deli kızlardan hoşlanıyor.

Daha yakına kayıyorum. Kucağına tırmanıp dizlerimi iki yanımıdaki soğuk taşa değdirdiğimde bana şaşkınlıkla bakıyor.

Ellerimi omuzlarına koyup ağzımı onunkine bastırmak için eğildiğimde donup kaldığını hissediyorum. Dilimin ucunu alt dudağının üzerinde gezdiriyorum ve nefesinin kesildiğini duyuyorum.

"Alix, bunun hakkında konuşmamız gerek," diyor ağzıma karşı.

"Sonra konuşuruz."

"Bu gece neredeyse iki kez  l yordun."

Evet ve tam da bu yüzden bir şeyler yapmak istediğim açık değil mi? Artık konuşmak, beklemek ya da aramızda gerçek bir şey olup olmadığını merak etmek istemiyorum. Artık ileri geri konuşmak ya da birbirimizden kaçmak yok. Onu istiyorum ve eminim o da beni istiyor.

Sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi Daemon öne doğru eğiliyor ve ağzını sıkıca ağzıma bastırıyor. Elleri sırtımda geziniyor ve beni kendisine daha sıkı çekiyor. Parmakları uzun geceliğimin kumaşına dolanıyor ve onu kal alarımaya doğru çekmeye başlıyor.

 nliyorum ve onun sert uzunluğuna doğru sallanıyorum, pantolonuna karşı zorlanıyorum.

Geceliğimi belime dolanana kadar yukarı itiyor ve aşağı bakıyor.

"Siktir, Peaches."

İnce geceliğin altına bir şey giymediğimi gördüğünde göz bebeklerinin nasıl büyüdüğüne neredeyse güleceğim. Ellender'ın insan dünyasında olmayan pek çok özelliği var ama rahat ve işlevsel iç çamaşırları konusunda uzmanlaşmış gibi görünmüyorlar. Şu anda pamuklu kalça kucaklayıcılarım olmadan olmayı kesinlikle umursamıyorum.

Ona karşı sallanıyorum, çıplak kalçalarım arasında lezzetli bir sürtünme sağlıyor. Klitorisim sert kumaşa sürtünüyor ve zonkluyor, orgazmın başlangıcı zaten omurgamın tabanında başlıyor.

Gözlerimi kapatıp başımı arkaya eğiyorum, dudaklarımdan bir inilti kaçıyor.

Geceliğimin geri kalanını yırtıyor ve çıplak meme ucumu ağzına almak için başını eğiyor, sadece daha yüksek sesle inlememe neden oluyor. O hâlâ tamamen giyinikken benim tamamen çıplak olmam dikkatimden kaçmıyor. Daha önce ya da başka biriyle, bu beni savunmasız, kullanılmış hissettirebilirdi, ama şu anda tam tersi. Kendimi güçlü hissediyorum, sanki onun tüm dikkati benim üzerimdeymiş ve bundan sonra olacakların kontrolü bendeymiş gibi.

Omurgamın dibindeki karıncalanma, içimi yalayan ve karnımın alt kısmını yakan küçük bir ateşe dönüşene kadar büyüyor. Ben ona karşı sallanırken göğsünün derinliklerinde inliyor. Elleri çıplak tenimde gezinip göğüslerimin üzerinde kayarken, sıcak dili önce bir meme ucumda, sonra diğerinde geziniyor. Çılgılık atacağımı düşünene kadar ileri geri gidip geliyor.

O kadar sıkı sarılmış durumdayım ki bir dakika daha geçse muhtemelen tek başıma boşalabilirim ama istediğim bu değil. "Seni içimde istiyorum."

Memnuniyet ve acı arasında bir yerde tekrar inliyor. "Sen nasıl istersen, Peaches."

Aramıza uzanıp kemeriyle oynuyorum. İzlemek için taş parmaklığa daha sert yaslanıyor, sonra sertleşiyor. Ağzından bir acı tıslaması kaçıyor.

Duruyorum ve endişeyle yukarı bakıyorum. "Sırtını unutmuşum. İyi misin?"

Bana inanamayarak göz kırpmıyor. "İyi miyim? Kahretsin, Peaches, sanırım beni öldüreceksin."

"Özür dilerim!" Ellerimi geri çekiyorum.

Hâlâ yarı şaşkın, yarı acılı bir ifadeyle başını sallıyor ve kocaman elini uzatıyor. Parmakları saçlarıma dolanıyor ve yüzümü tekrar

Ağızıma fısıldamak için. "Umarım beni öldürürsün. Gitmek için daha iyi bir yol düşünemiyorum."

Bir kolunu belime dolayıp beni de yanına alarak ayağa kalktığında bir iç çekiş ve soluk soluğa bir kahkaha atıyorum. Bacaklarım içgüdüsel olarak onun beline dolanıyor ve beni korkuluğun kenarına oturtuyor. İri elleri kalçalarımı sıkıca kavıyor ve bacaklarımı birbirinden ayırmadan önce beni güvenli bir şekilde yerinde tutuyor.

Tekrar kemerine uzanıyorum ve elimi savuşturuyor. "Henüz değil."

Önümde dizlerinin üzerine çöküyor ve iç uyluğuma sıcak bir öpücük kondurmadan önce hiç tereddüt etmiyor. Parmakları uyluklarımın dışından kayarak kalça kemiklerime yaklaşıyor.

Dilinin merkezimin üzerindeki ilk sıcak yalamasıyla tüm vücudum titriyor.

Dilini düz bir şekilde bastırıyor ve yukarı aşağı sürükleyerek nazik bir baskıyla beni bayıltıyor. Kıvraniyorum, karnımdaki ateş daha da yükseliyor.

Sonunda klitorisime doğru ilerliyor, onu hafifçe ağzına alıyor ve dişlerinin hafifçe sıyrmasına izin veriyor. İçime bir sıcaklık yayılıyor ama onu geri itmeye çalışıyorum. Boşaldığımda onu içimde istiyorum. Zevkimi birlikte çıkarmak ve beni izlerken ne kadar sertleştiğini hissetmek istiyorum.

Ellerim saçlarına dolanıyor ve yüzünü bana doğru çevirmeye zorluyor. Dudaklarını yalıyor ve bana sırtıyor. "Bir sorun mu var, Peaches?"

Beden dışı bir deneyim yaşıyormuşum gibi hissediyorum. O kadar sıcak ki, tenim farkındalıkla uğulduyor gibi. Dışarısı muhtemelen soğuktur diye düşünüyorum ama hissedemiyorum. Bakışlarım bulanık, ama tüm bunlara rağmen ne istediğimi biliyorum. "Eğer beni hemen becermezsen, seni gerçekten öldüreceğim."

Gülüyor ve ayağa kalkıyor, aynı anda gömleğini başının üzerine çekiyor. Bu gece beni ilk kez kurtardığı zamandan kalma bandajlar dövmelerinin üzerinden geçerek desenleri gözlerden gizliyor.

Bacaklarımı açıyorum ve o da tam bacaklarımın arasında durup kemerini çözmeye başlıyor. Kollarımı boynuna doluyorum ve dilimi çenesinde, boynunda, kulağının ucuna kadar sürüklüyorum.

Kemerini yere çarpıyor, metal taşa çarparak tıngırdıyor. Sonra düğmeyi çevirerek açıyor ve sikini dışarı çıkarıyor.

Kendi parmaklarımı onunkilere doluyorum. Ondaki alçak bir hırıltı yayılıyor ve ikimiz de onu girişime doğru yönlendirirken bir tıslama çıkarıyor.

Hâlâ o kadar hassasım, sınıra o kadar yakıным ki, içime bastırdıkça titremeye başlıyorum ve bacaklarım titriyor. Onları sıkıca kavıyor, tutuyor

içime yavaşça kayarken açılıyor.

Yüce Tanrım.

Bir an için hareket etmiyor, sadece içimde titreşiyor ve ben nefes alamıyorum. Vücudumdaki her sinir ucu açık ve tetikte. Düşmek üzere olan bir bıçağın ucunda dans ediyormuşum gibi hissediyorum - birden fazla şekilde.

"Siktir," diye küfrediyor.

Sonra ben daha ne olduğunu anlamadan beni kaldırıp kaleye geri götürüyor, siki hâlâ içimde. Kollarımı ve bacaklarımı ona doluyorum, balkon kapısını tekmeleyip beni yatağa doğru götürürken hiçbir şey yapamıyorum.

"Ne yapıyorsun sen?" Nefes nefese kaldım.

Beni yatağa yatırıyor ve ellerini iki yanımda birleştiriyor, hiç çekmiyor. "Seni o kadar sert sikmek istiyorum ki aletim içinde kalıcı bir iz bırakacak ve bunu balkondan düşmemeni sağlarken yapamam."

Buna söyleyecek bir şey bulamadan doğruldu. Kalçalarımın ve uyluklarımın birleştiği iki yanımdan tutarak aşağıya bakıyor ve yavaşça içimden çıkıp tekrar içeri girmesini izliyor.

Beni yavaşça sikerken ikimiz de manzarayı seyrediyoruz. Nefesim kesiliyor ve tutuyorum. Bir şeyi beklediğimi hissediyorum ama ne olduğundan tam olarak emin değilim.

Bana ilk dokunduğu andan beri savaştığım orgazm yeniden oluşmaya başlıyor, ama bu sefer daha derin hissediyorum. Daha güçlü. Ani bir zevk patlaması gibi değil, yuvarlanan ve büyüyen bir dalga gibi.

İçimde tuttuğum nefesi bırakıyorum ve soluk soluğa kalıyorum. "Aman Tanrım," diye fısıldıyorum, sesim kısık, nefesim düzensiz. "Bana daha fazlasını ver. Lütfen."

Tekrar homurdanıyor ve aniden içimden çıkarak beni yüzüstü çeviriyor. Ben daha bu değişimi algılayamadan, tekrar içime kaymaya başladı. "Kahretsin, çok ıslaksın."

Yüzümü battaniyeye bastırıyorum, tekrar dışarı çıkıp içime girerken zevkle inliyorum, içimdeki dalgayı daha da yükseltiyor.

Saçlarımı tek yumruğuyla kavırıyor ve çekerek başımı kabaca yana yatırıyor, sonra öne eğiliyor, göğsü sırtıma yaslanıyor. Dudaklarımı tekrar yakalamak için eğildiğinde göz ucuyla onu görebiliyorum.

"Çok güzelsin, Alix," diyor - sanki duymamı istiyormuş gibi değil de sesli düşünüyormuş gibi. "Çok mükemmel. Benimsin."

İnliyorum, aniden laneti öğrendiğim gün de böyle bir şey söylediğini hatırlıyorum. Bu o zaman bile bir içgüdü olduğu anlamına mı geliyor?

Bundan daha iyisi olamaz, değil mi?

Ama oluyor.

"Aman Tanrım, Daemon," diye nefes

alıyorum. "Tekrar söyle."

Bir elini saçlarımda tutarak içimde daha da derine bastırıyor, o kadar derine ki yemin ederim karnımda hissedebiliyorum. Serbest eliyle zonklayan klitorisimi ovma için uzanıyor ve ben keskin bir yarı çığlık atıyorum. Yıldızlar görüş alanımın kenarında parıldıyor ve bir an için zevkten bayılmanın mümkün olup olmadığını merak ediyorum.

"Tekrar söyle," diye daha ısrarla tekrarlıyor, nefesi kulağımda sıcak. "Ne?"

Nefes nefese kalıyorum.

"Adımı söyle."

"Daemon," diye soluyorum. "Lütfen."

Bedenim sonunda pes ediyor, dalgayı daha fazla tutamıyor. Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, vücudumdaki her kas onun etrafında kasılırken ağzım sessiz bir çığlıkla açılıyor. Görüşüm bulanıklaşıyor ve o kadar bunalmışım ki kulağıma hırladığında zar zor duyuyorum.

"Benim."

CHAPTER TWENTY-TWO

ALIX

Gün boyunca yağmur yağıyor.

Daha fazla karanlıktan memnun olacağımı hiç düşünmezdim, ama yağmur Daemon'un odamdan hiç çıkmak zorunda kalmaması anlamına geliyor ve sonunda uykuya dalmadan önce iki kez daha içimde onunla ayrılıyorum.

Tekrar uyandığımda midemde büyüyen bir heyecan balonu var. Yuvarlanıyorum ve Daemon'ı tamamen uyanık ve tavana bakarken buluyorum, yüzü *düşünceli* bir tanım.

"Sakın bana şimdi çıldıracağını söyleme," diyorum. "Lütfen bu kadar basit olma."

Bir anlığına bana bakıyor, bakışları canlanıyor. "Hayır," diyor başını sallayarak. "Sadece düşünüyorum."

"Ne hakkında?"

"Her şey hakkında," diye homurdanıyor, hiç yardımcı olmadan.

Tamam. Tamam, karamsar...

Sinir bozucu bir konuşma olacağını şimdiden söyleyebileceğim bu konuşmaya başlamadan önce kendimi biraz toparlamam gerekiyor.

Ayağa kalkıp gardıroptan bir bornoz alıyorum, sonra İYE'den korunmak ve temizlenmek için bir dakikalığına banyoya giriyorum. Bir bakışta

Aynadaki görüntüm en hafif tabiriyle alçakgönüllülüktü ve yatak odasına dönmeden önce yüzüme biraz su çarpıp saçlarımı fırçaladım.

Yemin ederim, Daemon tek bir kasını bile oynatmadı. Sanki taşa dönmüş gibiydi.

"Bana sorunun ne olduğunu söyleyecek misin?" diye sordum. "Bu kadar takıntılı olduğun 'her şey' nedir?"

"Çoğunlukla Ellender'daki en büyük ikiyüzlü olduğumu." "Ne demek istiyorsun?"

Bana bakmak için dönüp duruyor. "Yani krallığını kurtarmak için daha fazla çabalamadığı için Throne'dan nefret ediyorum ama sana bir dakika daha sahip olabileceğim anlamına geliyorsa hepsinin yanmasına izin vermeye hazırım. Seni elimde tutmak için Vernallis'teki her canla pazarlık yaparım."

Ağzım kuruyor ve kalp atışlarım hızlanıyor, göğsüme o kadar sert çarpıyor ki bu uğultudan düşündüklerimi zar zor duyabiliyorum.

Ne söyleyeceğimi bilemiyorum - onun sıradan açıklamalarına uyacak kadar önemli kelimelerim yok - ama hiçbir şey söylemek zorunda değilim. Saniyeler içinde Daemon'ın yüzü tekrar kendinden nefret eder hale geliyor. "Birkaç gece sonra hiçbir şey değişmediğinde ve krallık sonsuza dek lanetli kaldığında ne yapacağımı bilmiyorum."

Oh. Doğru ya.

Bir an için lanetin tamamen aklımdan çıkmış olmasından utanıyorum. Dün gece tek düşünebildiğim oydu. Şu anda en büyük endişem yaşadığımız karmaşık durum ama hayatları tehlikede olan koca bir krallık varken bu son derece bencilce.

Bir nefes verdim. "Tamam, mantıksal olarak, buradaki seçenekler neler?" "Yani?"

"Thorne'un dahil olmadığı kaçış yolları var mı? Sadece varsayımsal olarak, eğer insan dünyasına gidersen, lanetli kalır mısın? Yıllar önce pek çok Fae'nin bundan kaçınmak için oraya kaçtığını söylemiştin, değil mi?"

"Bunu düşünmüştüm," diyor karanlık bir sesle. "Ama o kadar basit değil. Dünyanızda geçirdiğim kısa süreye bakılırsa, artık her şeyin bir asır öncesinden farklı olduğu açık. Ayrıca, ailemden büyüden tamamen vazgeçmelerini isteyemem ve onları bırakıp bırakamayacağımı da bilmiyorum."

"Çocuklar büyü kullanıyor mu? Kanatlardan başka bir şey gördüklerini sanmıyorum."

"Hepsi kullanıyor, özellikle de Kastian ve benim yaşadığım gibi büyüsünün büyük kısmını kaybetme deneyimini hiç yaşamadı. Aklını kaçırdı."

Kafası karışmış, işkence görmüş gibi görünüyor ve kalbim sızlıyor. Belli ki bunu düşünüyor -bütün arkadaşlarını bırakıp benimle kalmayı. Ama ben de bunu istemiyorum. Onun bir parçası gibi hissediyorlar, bir sürü gibi.

Yatağın etrafından dolaşıp yukarı tırmanıyorum ve ayaklarının dibinde diz çöküyorum. "Tamam, o zaman laneti bozmak tek seçenek, değil mi?"

"Eğer gerçekten bir seçenek olsaydı, o zaman elbette," diye homurdanıyor.

"Yani... Kralın beni sevmesi için daha çok çabalayabilirim. Açıkçası bunun için hiç çaba sarf etmiyorum, ama yapabiliirdim...."

Sertçe başını kaldırıyor. "Hayır. Kesinlikle olmaz."

Omuz silkiyorum. Bunu önerdiğime bile inanamıyorum. Gerçekten Stockholm sendromu mu yaşıyorum, yoksa artık sağlıklı düşünemeyecek kadar inanılmaz bir şekilde horozlandım mı? Başımı sertçe sallıyorum. "Sadece bunun bir olasılık olduğunu söylüyorum. Seni kurtarabilseydim ve tek yapmam gereken baştan çıkarmak olsaydı-"

"Hayır," diye homurdanıyor Daemon, bu sefer daha agresif bir şekilde. "Bunun olmasına izin vermeyeceğim."

"Ama eğer yardımı olacaksa, o zaman-"

"Hayır!" Gözlerinde karanlık bir ateşle bana bakıyor. "Buraya geldiğinden beri neredeyse her gün ölüyordun ve Thorne'un umurunda bile değilmiş gibi görünüyor. Lanet zaten bozulmayacaktı ama seni güvende tutamayacağı da ortada."

Aniden ayağa kalkıyor ve kapıya doğru ilerliyor.

"Nereye gidiyorsun?" Ben de ayağa fırlayarak soruyorum.

"Thorne'la konuşmaya. Bana lanetle ilgili ne yapmayı planladığını açıklamasını istiyorum. Belli ki seni güvende tutmak umurunda değil, o bile evliliğin hiçbir şeyi çözmeyeceğini anlamış olmalı."

"Bekle!" Peşinden yataktan atlayarak bağırdım. "En azından giyinmemi bekle ki ben de seninle gelebileyim."

Bana bakıyor ve başıyla onaylamadan önce burnundan öfkeli bir nefes çekiyor.

NEREDEYSE YARIM SAAT SONRA, Daemon ve ben bilmediğimiz bir koridorda koşturuyoruz.

"Keşfetmek için fazla zaman harcamadığımı biliyorum ama nereye gidiyoruz?" diye sordum.

"Onun özel kanadına."

"Ne? Ama oraya asla gitmememi söyledi."

"Onun ne istediği umurumda değil, Peaches."

Dudaklarımı büzüyorum, Daemon'a yetişmek için neredeyse koşarken içimi bir endişe kaplıyor. Kral, odalarının yakınına bile yaklaşmamam konusunda oldukça kararlı görünüyordu - açıkçası onun hakkında duyduklarımdan ve benimle herhangi bir fiziksel ilişkiye girmemesinden sonra, bunun nedeninin orada metresler tutması olduğunu düşündüm. Ama belki de onu kızdırmak bu konuşmaya başlamak için en iyi yol değildir.

Koridorun sonunda büyük ahşap bir kapı var. Biz yaklaşırken kapı açılıyor ve Kral Thorne dışarı çıkıyor. Bizi görünce gözleri hemen kısılıyor. "Nereye gittiğinizi sanıyorsunuz siz?"

"Seni görmeye," diye havlıyor Daemon.

Thorne'un gözleri bana kayıyor ve orada sessiz bir öfke kaynıyor. Koridorda yankılanan bir tıkırtıyla kapıyı arkasından kapatıyor. "Ben de tam taht odasına gidiyordum. Benimle gelin."

Üçümüz birlikte kaynayan bir sessizlik içinde taht odasına doğru yürüdük. Şey, Daemon'un tarafında kaynıyordu. Ben sadece kendimi rahatsız ve belki de biraz gergin hissediyorum.

"Hediyeni beğendin mi?" diye sordu kral.

Benimle konuştuğunu anlamam uzun bir saniye, söz konusu hediyeyi hatırlamam ise bir saniye sürüyor - son yirmi dört saat o kadar çılgın geçti ki, altın kemanı neredeyse unutmuştum. Hatırlamasına şaşırdım. Ölümünden dönmem ve kardeşinin beni kurtarması yüzünden topunun mahvolmasının zihninde daha öncelikli olacağını düşünürdüm.

Uzun bir aradan sonra, "Evet," dedim. "Umarım olaydan sonra biri onu balo salonundan geri alabilmiştir."

Thorne dudaklarını sıkıca birbirine bastırıyor, kızgın görünüyor. "Evet... umalım."

"Ben de bunu tartışmak istiyordum," diye ısrar ediyor Daemon. "Bunun kasıtlı olduğunu anlamalısın."

"Kasıtlı mı?" Thorne yineliyor.

"O lanet odanın ortasında, avizenin altında tek başına duruyordu. O şey bin yıldan daha eski ve o tam altındayken mi düşüyor?"

"Dediğiniz gibi, bin yıldan daha eskiydi," diyor Thorne kesin bir ifadeyle. "Açıkçası talihsiz bir durum ama tamamen şaşırtıcı da değil. Isabelle şanslıydı."

Çok hızlı hareket ettiniz - ama sanırım sizin için aynı şeyi söyleyemeyeceğim. Sırtın nasıl?"

Daemon onu duymazdan gelir ve kral hiç konuşmamış gibi devam eder. "Peki ya neredeyse ölmek üzere olduğu diğer zamanlar?"

"Mesela?"

"Tren kazası. Kontrol ettiğim kadarıyla o şeyi kullanan kimse yoktu ve diğer tüm yolcu vagonları bizimkinden çok önce kopup yavaşlamayı başarmıştı."

Thorne'un gözleri soğuk ve sesi kesik. "Talihsiz bir kaza tabii ki."

"Peki ya çanların gizemli bir şekilde tüm sarayı uyandırmasına ne demeli? Peki ya Foulo'nun ona saldırması?"

"Nedir bu Foulo meselesi? Onu birkaç gecedir görmedim, bir şey mi oldu?"

Daemon devam ediyor, söylenmeye devam ettikçe sesi daha da yükseliyor. "Ve ilk geldiğinde kurt vardı, buzun kırılması, sonra avize ve-" Sözünü kesiyor.

Dün geceki uyurgezerlik olayını düşündüğünü biliyorum ama her nedense bunu açıklamak istemiyor. Kanıt olarak bu olmasa bile, iyi bir noktaya değiniyor. Ellender'ın basitçe tehlikeli olduğunu düşünmüştüm ama saldırıların bir amacı olabilir mi?

"Belli ki birileri Al'ı hedef alıyor." Daemon öksürüyor ve kendini tutuyor. "Isabelle. Birisi *Isabelle*'i sabote ediyor."

Thorne düşünceli görünüyor. Giriş holünde, taht odasının kapılarının önünde durduk ama kapıları açmak için bir hamle yapmıyor. Onun yerine çenesini sıvazlayarak düşünüyor.

"Haklısın," diyor sonunda.

Daemon bocalıyor, açıkça şok olmuş. "Öyle mi?"

"Evet. Katılıyorum, belli ki birileri lanetin bozulmasını engellemek için düğünümü engellemeye çalışıyor."

Bir kaşımı kaldırıyorum ve araya girmekten kendimi alamıyorum. "Bunu kim yapmak ister ki?"

Başını iki yana sallar. "Bunu bilmenin bir yolu yok ama bu arada aya kadar güvende olduğunuzdan emin olmalıyız."

"Nasıl?" Daemon soruyor.

Thorne kaşlarını çatar. "Eğer gülüme zarar vermeye çalışan kişi sarayın bir üyesiye, o zaman Isabelle'i de saraydan uzaklaştırmamız gerekir."

göl ayına kadar yakın."

"Bunun yerine neden düğünü öne almıyoruz?" Daemon beni durduramadan ağzımdan kaçırıyorum.

Daemon'un sert bakışlarını yüzümün yan tarafında hissediyorum ama onu görmezden geliyorum. Eğer bu onun hayatını kurtarmak anlamına geliyorsa, her şeyi yaparım. Kendi kalbimi bile kırarım.

"Düğünler her zaman gül aylarında yapılır," diyor Thorne, gözlerindeki soğukluk bir parça çözülüyor. "Söz konusu olan bu kadar çok şey varken hiçbir şeyi değiştirmek riskini almak istemiyorum ve ne olursa olsun, törene bir hafta bile kalmadı."

"Şimdi mi umursuyorsun lan?" diye homurdanıyor Daemon nefesinin altından. "Bu aynı zamanda tüm krallığınızın potansiyel olarak mahvolmasına sadece günler kaldığı anlamına geliyor, ama elbette, resepsiyon dekoruna odaklanalım."

"O da neydi?" Thorne tehlikeli bir şekilde kardeşine bakar. "Beni test etme Ashwater."

Daemon çenesini ayarlar. Ağzını kapalı tutuyor ama belli ki taşmak üzere. Thorne kendini beğenmiş bir şekilde sırtıyor. Yemin ederim onu en mutlu gördüğüm an Daemon'ı iğnelediği an.

"Malikânen hala boş mu?" Thorne soruyor.

Daemon öksürüyor. "Çoğunlukla."

"Güzel." Thorne her şey hallolmuş gibi ellerini çırpıyor. "O zaman hepimiz hemen oraya gidiyoruz."

Daemon kaskatı kesilir, sersemlemiş görünür. "Ne?"

"Hepimiz malikânenize gideceğiz," diye tekrarlıyor Thorne. "Isabelle sarayda güvende değilse kaleden ayrılmanın en iyi seçenek olduğu konusunda hemfikir olduğunuzu sanıyordum."

"Ama neden benim malikânem?" Daemon homurdanıyor.

Taht küçümser. "Komutanımın ve en sadık kardeşimin mülkü neden olmasın? Tabii itiraf etmek istediğin bir şey yoksa..."

Daemon başını sertçe sallarken midemde endişe çalkalanıyor. Onunla göz göze gelmeye cesaret edemiyorum. Onun yerine krala odaklanıyorum. "Bekle, hepimiz derken-"

Thorne bana bakıyor. "Ben gideceğim tabii ki. Sen ve ben döndüğünden beri birbirimizi görme fırsatını pek bulamadık. Eğlenceli bile olabilir."

Bundan çok şüpheliyim ama tek yapabildiğim gülümsemek.

Kral Thorne'un sözü kanundur.

Kışlık Saray'dan ayrılmakla ilgili tek bir kelime ettiği anda, düzinelerce hizmetkârın her biri dikkat kesiliyor. Bir saat içinde tüm saray toplanıyor ve ben ne olduğunu anlayamadan Odessa beni dışarıya, uzun bir at arabası alayına götürüyor.

Bunlar Kışlık Saray'a doğru ilk yola çıktığımızda görmeyi beklediğim türden eski peri masalı arabaları. Ama neden bu kadar çoklar?

Çimenlerin üzerinde ilerliyoruz ve uzun bir at arabası kuyruğunun önünde duruyoruz. Kaleye çıkan patikada uzun bir sıra halinde park etmiş dört düzine kadar at arabası olmalı. Her biri siyaha boyanmış, ağır ahşap duvarlarında karmaşık ahşap oymalar ya da çiçekler ve kuşlar var. Her arabayı kırmızı bir sancak süslüyor, her birinde farklı bir altın arma var.

"Saray burada kalıyor sanıyordum?" Nefesimin altından tıslıyorum.

Odessa yan gözle bana bakıyor. "Çoğu kalıyor ama Kral Thorne'un en azından küçük bir maiyet olmadan nasıl seyahat edileceğini bildiğini sanmıyorum. Seninle gelen kalabalık bir grup olmayacak, en fazla yirmi ya da otuz saray mensubu."

Gülüyorum. "Evde ancak yirmi kişi tanıyorum. Bunun amacına ulaşamayacağını biliyor, değil mi? O insanlardan herhangi biri bana zarar vermeye çalışıyor olabilir."

Ofluyor. "Yani, sen ve ben bunu biliyoruz, ama hayır, sorunun farkında olduğunu sanmıyorum."

"İnanılmaz," diye alaycı bir şekilde mırıldanıyorum. "Yani zavallı Beatrix'i otuz sürpriz misafirle baş başa bırakmak üzereyiz ve bu beni daha güvende tutmayacak bile."

"Korkuyor musun?" Odessa soruyor.

Dudağımı ısııyorum. "Dürüst olmak gerekirse emin değilim. Sanırım soyut bir şekilde öyleyim ama bunu düşünmemeye çalışıyorum. Eğer bunları çok fazla düşünürsem beynimin eriyeceğinden eminim, o yüzden..." Sözümü kesiyorum, sonra başımı sertçe sallıyorum. "Her neyse, Daemon'un bir şey olmasına izin vereceğini sanmıyorum."

Odessa bana tekrar yan yan bakıyor, bu sefer bakışlarında daha çok bir soruyla.

"Ne?" Talep ediyorum.

"Sadece ikinizin son zamanlarda yakınlaştığınızı fark ettim."

Ashwater malikanesini en son ziyaret ettiğimizde öpüşmemize nasıl müdahale ettiğini hatırlayarak kızarıyorum. "Onun gibi bir şey."

"Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin? Yakında gidiyorsun."

Yanağımın içini ısııyorum. Ne demek istediğini anlıyorum ama anlamamış gibi yapıyorum. "Seninle arkadaş olmamızdan bir farkı yok. Bu arada, Sushi'yi benim için besler misin?"

Başını sallıyor ama yine de biraz endişeli görünüyor.

Burada arkadaş edinmek istemediğim konusundaki ilk ısrarına rağmen, Odessa haklıydı. Çok kısa bir süre içinde onun yanında rahat ettim. Belki en iyi arkadaş seviyesinde bir yakınlık değil ama önümüzdeki hafta herhangi bir nedenle eve dönemezsem bunun gerçekleşebileceğini görebiliyorum. Yine de Dessa'yla dağınık dramım hakkında konuşmak istemiyorum. Beni dinlemeyeceğini düşündüğümünden değil ama Daemon onun kardeşi sayılır ve bu bana garip geliyor.

Neyse ki buna gerek kalmıyor çünkü bu konuyu sormak için daha fazla fırsatı olmuyor çünkü o anda arabaların sırasının önüne ulaşıyoruz.

Soylular etrafımızdaki saraydan dışarı akıyor ve arabalarına doğru ilerliyorlar. Kalabalığın arasında Claudette ve kız kardeşlerini gördüğümde el sallıyorum. Dün gecedен sonra, onlara karşı toksik olmayan zen tavrımı uygulamak konusunda kendimi çok daha rahat hissediyorum.

Şaşkınlıkla Claudette bana yaralı bir bakış atıyor ve arabasına binmeden önce burun kıvrıyor.

Odessa'ya dönüyorum. "O da neydi öyle?"

"Sanırım bu benim hatam," ikinci arabanın arkasından tanıdık bir ses geliyor ve Daemon bizi selamlamak için dışarı çıkıyor. Boynunun arkasını ovuşturuyor ve hafifçe utanarak yere bakıyor. "Bunun için endişelenme."

Alay ediyorum. "Oh, lütfen. Hayatımda hiçbir şey için endişelenmediğim olmadı.

Ne oldu?"

Omuz silkiyor. "Sanırım dün gece sen oynarken benimle konuşmaya çalışıyordu. Sana ulaşmak için onu yolumdan itmiş olabilirim."

Odessa başını sallıyor. "Aman Tanrım. Biraz daha açık ol, olur mu?"

Kendini beğenmiş bir tatmin duygusu içimi kaplarken gülümsüyorum.

Tamam, belki istediğim kadar zen ve evrimleşmiş değilim, ama her neyse. En azından Daemon benden başka kimseyi düşünmediğini itiraf etti ve bunun ne kadar tehlikeli olduğunu bilmeme rağmen zevkle parlamaktan kendimi alamıyorum.

"Kralın arkasındaki ikinci arabaya bineceksin," diyor Dessa ve beni şiddetle şimdiki zamana geri döndürüyor.

"Ah. Kralın arabasında olacağımı sanıyordum."

Daemon'un gözleri kısıldı. "Bunu sen mi istedin?"

"Hayır, pek sayılmaz. Ama istemesi gerekmez *miydi*?"

Kralın Isabelle'i umursamıyor gibi görünmesi konusunda başkalarını endişelendirmeye çalışarak ölü bir atı toza dönüştürüyormuşum gibi hissediyorum. Ya da belki de hepsi biliyor ama ne yapacaklarını bilmiyorlar? Başlangıçta bu konuda hiç endişelenmemiştim ama şimdi herkesle daha yakın olduğum için keşke başlangıçta yardım etmek için daha çok çabalasaydım diyorum.

Ama bunun bir önemi var mıydı?

Başta muhtemelen hiç yapamamışken laneti bozmadığım için kendimi sorumlu hissetmek aptalca mı?

"Kimse kralın arabasına binemez," diyor Daemon, beni şaşırtarak. "Bunu yapmak eşit statü anlamına gelir."

Bir an için ne konuştuğumuzu unuttum, zihnim karmakarışık. "Ah..." Rahatsızca yer değiştiriyorum. "Arabamda da yalnız mı olacağım?"

Daemon'ın gözleri üzerimde geziniyor, ifadesinde mizah ve sıcaklık parlıyor. Ağzı bir sırtışa dönüşüyor. "Hayır. Hem muhafızların başı hem de kralın kardeşi olarak ikinci araba bana ait. Umarım bunun yerine beni tanımaktan rahatsız olmazsınız."

Yanaklarımın kızardığını hissediyorum. *Hayır. Hayır, hiç umurumda değil.*

Yanımda, Odessa aramızda bir ileri bir geri bakıyor. Bıkın bir şekilde iç geçiriyor ve uzaklaşmadan önce ellerini havaya kaldırıyor. Sanırım "umutsuz" hakkında bir şeyler mırıldandığını duyuyorum.

Hepimiz Ashwater Malikânesi'ne doğru ilerlerken ^{araba} yol boyunca gıcırdayarak ilerliyor, tekerlekler uğursuzca gıcırıyor. Geçen sefer neden ata bindiğimizi şimdi anlıyorum. Arabalar yavaş, bu kadar kalabalık bir grup halinde hareket etmek zorunda olduğumuz için daha da yavaş.

Arabanın her iki yanında birbirinin aynısı iki bank var ve Daemon karşı tarafta oturuyor. Alay başladığından beri pek konuşmadık.

Hareket ediyordum.

Sertçe oturup küçük pencereden dışarı bakıyorum. "Bu senin için sorun olur mu?" Daemon kucagından başını kaldırıp bakıyor. "Neyle?"

"Thorne'un senden izin almadan evini kullanmaya karar vermesi."

Yüzünü buruşturuyor ama yanıt olarak sadece homurdanıyor.

Derdinin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

"Bana kızgın mısın?" Sessizliğe bir dakika daha dayanamayarak soruyorum.

"Neden böyle düşünüyorsun?"

"Bilmem, belki de benimle konuşmadığın içindir? Ve bariz olanı tekrarlamak istemem ama ne zaman gardını birazcık düşürsen, sonrasında tuhaf ve huysuz oluyorsun ve seni günlerce göremiyorum."

Gözlerini kısıyor. "Ben bunu yapmıyorum."

"Evet, yapıyorsun," diye ısrar ediyorum, sesim hafifçe yükseliyor.

"Şşşt!" diye tıslıyor, şoförün arkasında oturduğu arabanın duvarına bakıyor.

Bana doğru eğiliyor ve sesini fısıltıdan biraz daha alçaltıyor. "Seni görmezden gelmiyorum Peaches, sadece şu anda sana ne söyleyeceğim hakkında hiçbir fikrim yok. Etrafımızda düzinelerce insan var ve bu koçlar tam olarak ses geçirmez değil. Thorne'dan ya da duyulursa kulağa garip gelebilecek herhangi bir şeyden bahsedemem... örneğin bunun gibi."

"Yani benimle havadan sudan konuşamazsın," diye tıslıyorum, hafifçe gücenerek. "En azından sohbet edebileceğimiz bir noktada olduğumuzu sanıyordum."

Başını sallıyor. "Bu şekilde değil. Sen sen değilmişsin gibi davranmaya çalışıyorum ve başka biriymişsin gibi davranırken seninle sohbet etmeyi reddediyorum ve sana söyleyeceğim hiçbir şeyi *Isabelle*'e kesinlikle söylemem."

Onun bu açıklaması ruh halimi doksan derece değiştirdi ve birden çok daha mutlu oldum. "Gerçekten mi?" Ağzımın kenarı kalkarak soruyorum. "Bana ne söylemek istiyorsun?"

"Alix," diye mırıldanıyor, sesi uyarı dolu.

Sırıtiyorum. "Bana sadece bir şey söyle. Söz veriyorum, kimse fark etmeyecek." Başını sallıyor.

İçimdeki küçük asi bir parça uyanıyor ve havayı kokluyor. Arabanın diğer tarafına uzanıp yakasını düzeltir gibi yapıyorum ama aslında başparmağımı dövmeli köprücük kemiğinin açıkta kalan derisinde gezdiriyorum. "Her zaman konuşmayabiliriz."

Tenim tenine değdiği anda keskin nefes alışını hissediyorum. "Alix, yapma. Etrafta başkaları varken bile seninle konuşamıyorsam, bunun daha iyi olduğunu mu düşünüyorsun? Sana dokunmama izin yok."

Yaramaz sırtışıım genişliyor. "Ama dokunmuyorsun. Sana dokunuyorum, yani yanlış bir şey yapmadın."

Başını sallıyor ve arkasına yaslanıp ellerimi omzundan nazikçe kaldırıyor. "Aman Tanrım, beni öldürmeye çalışıyorsun. *Gerçekten*. Seninle zaten başka bir gardiyanın yargılanmadan idam edilmesine yetecek kadar hata yaptım. Eğer biri bunu gördüyse, Thorne beni öldürmeden önce benim onu öldürmeyi başarmamı umalım."

Nefesim kesiliyor. Ne dediğini duyuyorum ama uzun zamandır saklı tuttuğum küçük isyankâr yanıım serbest kaldı.

İçimden bir heyecan ve cesaret dalgası fişkırıyor. "Ya bana dokunmasaydın o zaman," diye nefes alıyorum. "Ya sadece baksaydın?"

Birkaç hafta önce kesinlikle sahip olmadığım bir cesaretle vagonun üzerinden kayarak onun bankına oturuyorum. Gözleri açılıyor ve ben kucağına tırmanıp dizlerimi kalçalarının iki yanındaki sıraya bastırırken hızla arkasına bakıyor. Kocaman elbisem etrafımızda yayılıyor ve elleri içgüdüsel olarak belime geliyor.

Kendimi onun kucağına bırakıyorum ve onu çoktan bana karşı sertleşmiş buluyorum. Daha sert bastırıyorum, alay ediyorum.

"Alix," diye uyarıyor. "Şaka yapmıyorum. Şoför hemen arkamda ve Thorne'un arabası da tam önümüzde."

"O zaman sessiz olacağız. Elbisem zaten önemli olan her şeyi örtüyor."

Başını duvara yaslıyor, neredeyse acı çekiyormuş gibi görünüyor. "Sen bana eziyet etmek için doğmuşsun."

Boynundaki tendonlar geriliyor ve eminim ki uçurumun kenarına o kadar yaklaşmış ki, onu itmek için sadece bir nefes yetecek.

Uzanıp elbisenin önünü bir arada tutan kurdeleyi tutuyorum ve bilinçli bir şekilde çekiştiriyorum. Elbise açılıyor ve göğüslerim doğrudan yüzünün önüne dökülüyor.

Araba tam o sırada özellikle büyük bir tümseğin üzerinden geçiyor. "Siktir."

Kucağında zıplıyorum ve o da tıslayarak belimi daha sert kavıyor ve beni kendine doğru çekiyor. Bakışlarımız birleşiyor ve sonra ağzını ağzıma bastırmak için uzanıyor. Heyecandan nefesim kesiliyor.

"İyi, sen kazandın," diye homurdanıyor Daemon dudaklarıma karşı. "Eğer Thorne bunu öğrenir ve beni idam ederse, bunun bir önemi olmayacak, nasıl olsa beni öldüreceksin."

Daemon ağzını dudaklarımdan boğazımın sütununa doğru kaydırırken, tüm vücudumdan ılık bir ürperme geçiyor ve nefesimi çalıyor. Dişlerini derimin üzerinde gezdiriyor, usulca ısırıyor ve sonunda göğsümün üst kısmına doğru ilerliyor.

Kollarımı omuzlarına dolayıp ona tutunuyorum ve daha iyi erişebilmesi için sırtımı eğiyorum.

Sıcak ağzı bir meme ucumu kaplarken, diğerini parmaklarının arasında yuvarlıyor. İçimden zevk kıvılcımları fışkırıyor ve kalçalarımın arasına iniyor.

Gerçekten istemeden ona karşı sallanıyorum. "Tanrım," diye inliyorum usulca. "Bundan boşalabilirim."

Bana bakıyor ve geri çekiliyor, göğsüm ağzından dışarı kayıyor. "Neyden?"

Ne demek istediğimi anlatmak için kalçalarımı tekrar ona doğru sallıyorum ve eğilip kulağına fısıldıyorum: "Bundan." Tekrar sallıyorum. "Dün gece sen bana dokunmadan önce bile çok ama çok yakındım. Son zamanlarda hep diken üstündeymişim gibi hissediyorum."

Bir nefes verdi. "Siktir, Alix."

Kalçalarımı tekrar ona doğru yuvarlıyorum, pantolonunun cızırtılı kumaşı zonklayan amıma lezzetli şeyler yapıyor. Pantolonunun içindeki sert sikinin çıkıntısına sürtünerek aşağı bastırıyorum. "Beni becermesen bile yine de sikine boşalırsam başının belaya gireceğini mi düşünüyorsun?"

Anlayamadığım bir şeyler mırıldanıyor ve İngilizce olmadığını anlamam bir anımı alıyor. "Neydi o? Sanırım büyülmüş çevirmeniniz bir an için başarısız oldu."

Daha çok iç çekmeye benzeyen sert bir kahkaha attı. "Dedim ki, 'o kadar seksisin ki işkence gibi'. Ama çevirmen konusunda yanılıyorsun."

"Hmm?" Keskin çenesinin kenarına bir öpücük daha konduruyorum, kirli sakalının tenimi sıyrmasını umursamıyorum bile. "Ne demek istiyorsun?"

Başını vagonun duvarına yaslıyor ve neredeyse tembelce beni izliyor, ben ona sürtünürken hâlâ göğüslerimi okşuyor. Soruma cevap vermesi bir saniyesini alıyor, belli ki dikkati dağılmış. "Yani seninle hep İngilizce konuşuyorum."

Kumaş tam klitorisime sürtünürken nefesim kesiliyor ve omuriliğimin tabanından küçük bir zevk sarsıntısı fırlıyor. "Biliyorum. Fox bana hepimizin sihirli bir şekilde birbirimizi anlayabildiğimizi söyledi."

"Bu doğru-" başka bir tümseğin üzerinden geçerken ve yuvarlanan kalçalarım ona karşı daha da sert zıplarken yumuşak bir şekilde inliyor. Nefesinin altında küfrediyor ve tekrar başlıyor. "Bu doğru ama ben de İngilizce konuşuyorum. İngiltere'ye sürgün edilmişim, hatırladın mı? İngilizce bilmeseydim senin dünyanda seninle nasıl konuşabilirdim sanıyorsun?"

Oh. Bunu gerçekten düşünmemiştim. Belki de bu yüzden diğerlerinden farklı bir aksanı var, çünkü gerçekten benimle konuşuyor ve her şeyi tercüme eden büyülü tuhaflıktan süzülüyor.

Bir an için arkama yaslanıyorum, dikkatim dağılıyor. "Peki İngilizce değilse hangi dili konuşuyorsun?"

Ellerini uyluklarımın kalçalarımın birleştiği noktaya götürüyor ve beni elbisemin kumaşından tutuyor, başparmakları kalça kemiklerimin altındaki yumuşak ete giriyor. Beni öne doğru çekiyor ve bir iniltiyi bastırmak için ağzımı kapatmak zorunda kalıyorum.

"Vernali," diye cevap veriyor sonunda. "Senin Fransızcana çok benziyor. Eminim dilleri bu kadar benzer kılmak için tarihinizde bir yerlerde Fae etkisi olmuştur."

"Göster bana. Duymak istiyorum."

"Şimdi mi?" diye soruyor, bir başparmağını sivri meme ucunun üzerinde gezdirerek.

Başımı sallıyorum. Bana gösterip gösteremeyeceğinden ya da Ellender'ın bu kelimeleri de diğerleri gibi tercüme edip etmeyeceğinden emin değilim ama denemek istiyorum. Bazı nedenlerden dolayı, ana dilinde kulağa nasıl geldiğini gerçekten bilmek istiyorum.

Aramıza uzanıp onu pantolonunun üzerinden okşuyorum, elimin arkası kendi ıslaklığıma değiyor. Şu anda o kadar tahrik olmuş durumdayım ki kemerini çözsem, hiç uğraşmadan içime kayabilir.

Daemon boğazının arkasından alçak sesle inliyor. *"Tu es tellement belle que je ne peux pas me contrôler en ta présence."*

"Hoşuma gitti." Nefes nefese, onu daha sert ovuyorum, öpücükleri onun boyunca izlemeye devam ediyorum
Çene.

"Alix, yapma," diyor İngilizce, elimi geri itmeye çalışarak. "Benim Şu anda kontrolüm çok düşük ve seni bu arabada kesinlikle beceremem."

"Yani, yapabilirsin." Başımı eğiyorum. "Kendi dilinde başka bir şey söyle."

Söylüyor, ben pantolonunun düğmesini açarken kelimeler başka bir iniltiyle çıkıyor. *"Je suis amoureux de toi, mais tu vas être ma mort."*

"Bu ne anlama geliyor?"

"Bana işkence etmek için buraya gönderilmiş güzel bir iblis olduğun anlamına geliyor."

Ciddi olup olmadığını anlayamıyorum ama ne olursa olsun, elimi bel kemerinin altından geçirip parmaklarımı sert uzunluğunun üzerinde gezdiriyorum. "Eğer gerçekten durmamı istiyorsan, duracağım. Ama aksi takdirde, elimi sikinin etrafına saracağım ve klitorisime doğru sürükleyeceğim. Ve sonra kendimi onun üzerine bırakacağım ve dışarıdaki tüm o insanlarla birlikte ikimiz de boşalana kadar sana bineceğim."

"Tanrılar aşkına, Alix." "Ya da durabilirim."

Beni kendine daha da sıkı çekiyor ve başının öne, boynumun kıvrımına düşmesine izin veriyor. Boğazından alçak sesle hırlıyor ve dişlerini tenime geçirmek için ağzını açıyor. "Sakin durmaya cüret etme."

Tam olarak söz verdiğim gibi yapıyorum: Tekrar elbisemin altına uzanıyorum ve elimi sikinin etrafına sarıp çekiyorum, hafifçe sıkıp başparmağımı ucunda gezdiriyorum. Tıslıyor ve başını girişime doğru yönlendirirken gülümsüyorum, önce zonklayan klitorisimin üzerinde birkaç kez gezdiriyorum. Sonra onu hizalıyorum ve hızlı bir hareketle aşağıya doğru kaydırıyorum. Daemon yine Vernali dilinde küfrediyor.

"Sessiz ol," diye hatırlatıyorum ona. "Thorne'un seni duymasını istemem."

Gözlerini kapatıyor ve nefesinin altında mırıldanmaya devam ederken sesini boğmak için yüzünü tekrar boynuma bastırıyor.

Kendimi bir kez olsun son derece güçlü hissederek kalçalarımı kaldırıyorum ve yeni bir ritme başlıyorum. Isı yeniden artmaya başlıyor, omurgamın tabanından bacaklarıma ve ayak parmaklarıma doğru yayılıyor, ayakkabılarımda içinde kıvrılmalarına neden oluyor.

"Tu te sens tellement bien Péches. Je ne désirerai jamais personne d'autre que toi."

Bedenlerimiz tekrar tekrar birleşirken içimden bir inilti kaçıyor ve orgazmın çok yakınımda olduğunu hissedebiliyorum.

Daemon kalçalarımı kavırıyor ve daha hızlı gitmeme yardım ediyor, beni yukarı kaldırıyor ve o kadar sert bir şekilde geri çarpıyor ki, neredeyse zevkten ağlıyorum.

Bir eliyle başımın arkasını kavırıyor ve ağzımı tekrar kendine çekiyor, beni öpüyor ve çığlığını bastırıyor, tam o sırada içimde bembeyaz bir zevk dolaşıyor. Vücudumdaki her kas sıkışıyor ve benim serbest bırakılmam onu uçurumun kenarına iterken onun gerildiğini hissediyorum.

"Je pense que tu es mon soul-bond," diyor öpüşmemizi keserek.

Tüm vücudum gevşek ve tembel, ama bu sözlerle gözlerim açılıyor ve ondan tekrar uzaklaşıyorum.

"Sorun ne, Peaches?" diyor İngilizce olarak.

"Hiçbir şey," diye nefes alıyorum. "Sadece bir şey duyduğumu sandım ama sorun yok. Kimsenin bizi duyduğunu sanmıyorum."

Başını sallıyor, bu onu yatıştırıyor. Yine de hiçbir şey değil.

Büyünün nasıl işlediğini ya da neden bazı şeyleri anlayıp bazılarını anlamadığımı bilmiyorum ama belli ki "ruh bağı"nın doğrudan bir çevirisi yok çünkü bu kelimeyi gün gibi açık bir şekilde duydum.

Ve bu konuda ne hissettiğimi düşünmekten korkuyorum.

CHAPTER TWENTY-THREE

ALIX

Ashwater Malikanesi'ne arabayla gitmek atla gitmekten çok daha uzun sürüyor ama buna aldırıldığımı söyleyemem.

Birkaç uzun saatin ardından alayımız Storia'ya varıyor ve ben de sevimli köye bakmak için pencereye koşuyorum. Yağmur yağıyor, bu da kar kadar pitoresk değil ama köy yine de neredeyse mükemmel görünüyor. "Buraya hâlâ alışamadım. Gerçek bir peri masalı gibi görünüyor."

Daemon bana sırtıyor. "Ellender'ın geri kalanının aksine...?"

"Oh, kapa çeneni." Ona alaycı bir gülümseme fırlatıyorum. "Burayı seviyorum, tamam mı? Bu bir suç mu?"

Bir an sessiz kaldı. "Beğenmene sevindim."

Kalbim sıkışıyor ve midem takla atıyor. Neden olduğu konusunda kendime yalan bile söyleyemiyorum. *Yalan söylemek istemiyorum.*

DAEMON'ın her zamanki düzensiz ruh hali, malikânesine varır v a r m a z yine karanlık ve fırtınalı bir hal alıyor.

Tıpkı son ziyaretimizde olduğu gibi, Beatrix tüm bu kargaşanın ne olduğunu görmek için koşarak evden çıkıyor. Daemon annesini çabucak bilgilendiriyor ve bir de bakıyorum ki, bagaj tesliminde görmeyi beklediğimden çok daha fazla valiz taşıyan bir hizmetli alayı eve doluyor.

Kral Thorne arabasından iniyor ve sanırım onu hiç görmediğim kadar mutlu görünüyor. Şiddet uygulamayı düşünüyormuş gibi görünen Daemon ve gergin olduğu her halinden belli olan Beatrix'le tam bir tezat oluşturuyor.

Beni rahatlatan şey, evin dışında herhangi bir çatışma olmaması. Saat geç oluyor -daha doğrusu erken- ve Beatrix kral ve maiyetini akşam yemeğinde ağırlamayı teklif ediyor, o da kabul ediyor ve saray mensuplarını içeri kadar takip ediyor.

"Kastian nerede?" Daemon, Thorne gözden kaybolduğu anda sorar.

Beatrix alnındaki teri ve uçuşan saçlarını siler. "İçeride. Yaklaşık bir saat önce geldi."

"Kastian neden burada?" Daemon'a bakarak soruyorum.

"Geldiğimizi haber vermesi için onu önden gönderdim. Thorne'un düzinelerce mülkü var, çoğu saraya Storia'dan daha yakın. Buraya gelmeyi seçmesinin tek nedeni benimle uğraşmak ve ben de bunu yapmasına yardım etmeyeceğim."

"Umalım da hepsi bu kadar olsun," diyor Beatrix, eve gergin bir bakış atarak.

Daemon dişlerini gıcırdatıyor ama bana bir bakış atarken hafifçe yumuşuyor. "Kas'ı bulmaya gidiyorum. İster misin-"

Beatrix uzanıp kolumu sıkıca kavrayarak, "Isabelle mutfakta bana yardım edebilir," diyor. "Senin için sakıncası yok, değil mi?"

"Hayır, elbette olmaz."

Daemon bir an durup beni izledikten sonra başını sallayarak malikânenin yanından bahçeye doğru ilerliyor. Belli ki annesinin yanında güvende olacağımı düşünüyor ama şahsen ben o kadar emin değilim.

Uzun seramik mutfak tezgâhında yan yana dururken Beatrice, "Seni uyarıyorum, ben kötü bir aşçıyım," diyorum. "Ben mikrodalgayı seven bir kızım."

Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz midem bulanıyor. *Kahretsin, bunu söylememeli miydim?* Gerçek Nana da bir kutu makarna ve peynir ve dondurulmuş

Sebze gibi bir kadın ama 60 yıl önce nasıl biriydi? Gereksiz yere dikkatleri üzerime çektiğime eminim.

Beni rahatlatan Beatrix bu konuda hiçbir şey söylemiyor; sadece bir bıçak alıp havuçları dilimlemeye başlıyor.

Ona tekrar bir bakış atıyorum. Daemon, Kral Thorne'a ne kadar benziyorsa annesine de o kadar benzemiyor. Saçları onunkinden çok daha koyu ve gözleri ela. Ama şimdi bakıyorum da, Beatrix'in yan profilinde biraz Odessa'yı görüyorum. Çene çizgisi ve ifadesinde benzer bir şeyler var.

Hala Fae'lerin ne kadar yavaş yaşlandıklarını anlamaya çalışıyorum. Beatrix bana kırk yaşında gibi görünüyor, ama Daemon 121 yaşında olduğunu söylemişti, o yüzden bundan en az birkaç on yıl daha yaşlı olmalı. 150? 200?

"Buraya son geldiğimizde yemek yapmış mıydın?" Ona çok uzun zamandır baktığımı fark ederek soruyorum.

Omuz silkti. "Yardım ettim. Dürüst olmak gerekirse bu sefer de pek yemek yapmayacağım."

Önümdeki tezgâhta duran malzeme tabaklarına ve elimde ordövr için kullanacağım tabağa bakıyorum. "O zaman ne yapıyoruz?"

"Sadece seninle konuşmak istedim." Beatrix bıçağını bırakıp bana döndü ve ellerini önlüğüne sildi. "Isabelle olmadığını biliyorum."

Elimdeki tabağı büyük bir gürültüyle düşürüyorum. Yere düşüyor ve odanın içinde yan yatarak yuvarlanıyor, bir takırtıyla masanın altına iniyor. "Kahretsin, özür dilerim!" Tabağın peşinden koşuyorum, ellerimin ve dizlerimin üzerine çöküp masanın altına sürünerek onu alıyorum.

Arkamda, diliyle bir gıdak sesi çıkarıyor. "Yine de aynı sakarlık..."

"Özür dilerim," diye tekrarlıyorum, masanın altından sürünerek çıkarken.

"Sorun değil canım. Endişelenmem gereken bir tabaktan çok daha büyük şeyler var." Doğru ya. Tabii ki var.

Gözlerimi kısarak onu inceliyorum. Kral Thorne'a söylemek isteseydi, bunu doğum gününden sonra yapardı. Bana şantaj mı yapmak istiyor?

"Bana öyle bakma," diye nazıkçe azarlıyor. "Seni incitmeye çalışmıyorum."

"Nereden biliyorsun?" İstedğimden biraz daha agresif bir şekilde soruyorum.

Gülüyor. "Ona hiç benzemediğin gerçeği dışında mı? Belle buradayken onunla birkaç kez karşılaştım. Akrabası olduğunuzu varsayıyorum?"

"Torunum," diyorum utanarak.

"Ah. Belle'in mutlu sona ulaştığını duyduğuma sevindim." Bir tabak daha alırken dudağımı ısırarak duraksıyorum.

Aslında öyle olduğundan emin değilim. Fark etmem otuz yılını aldı ama büyükannemle büyükbabamın evliliğinin berbat olduğundan ve annemin çocukluğunun en iyi zamanlarda bile gerçekten tuhaf geçtiğinden eminim. Sanırım ninem tüm başarısına rağmen mutsuz ve nedenini tam olarak bilmiyorum.

Gerçi şu anda endişelenmem gereken şey bunların hiçbirisi değil.

"Onunla nasıl tanıştın?" diye sordum. "Buraya hiç gelmedi. Bundan eminim, yoksa kitabında yazardı."

Beatrix bıçağını tekrar eline alıyor ve havuç doğramaya devam ediyor. Gözlerime bakmadan, "Eskiden tüm potansiyel kraliyet gelinlerini bekleyen kadındım," diye cevap veriyor. "Belle geldiğinde ben çoktan saraydan ayrılıp buraya taşınmıştım. Dessa büyümüştü ve bekleyen leydi rolünü üstleniyordu ama ben yine de ara sıra uğruyordum. Sadece onu kontrol etmek için."

Nana hakkında daha fazla şey duymak istiyorum. Kralın davranışlarını açıklamaya ya da performansımı daha inandırıcı kılmaya yardımcı olabilecek bir şey söyleyip söyleyemeyeceğini bilmek istiyorum ama bunun için en uygun zaman olduğundan emin değilim. Neredeyse yalnız değiliz.

Sanki bir işaretmiş gibi, kralın sesi evin içinde yankılanıyor. Omzumun üzerinden yemek odasının kapalı kapısına doğru bakıyorum. Sonra, Daemon'un gür sesi diğer konuşmaları bastırıyor. Sanırım Kastian'la konuştuktan sonra geri dönmüş ve yine Thorne'la tartışıyor gibi geliyor. "Bunu gerçekten şimdi konuşmalı mıyız?"

Tıslıyorum. "Başka kimse yok fark ettim ki ben aslında ninem değilim. Odessa hariç."

"Ama oğlum biliyor."

Bu bir soru değil, sadece bir ifade, ama yine de onaylamak için başımı sallıyorum. "Aksi takdirde burada olmazdım."

"Hmm. Gerçekten kralla evlenmeyi mi planlıyorsun?"

"Hayır... Bu biraz karışık. Bazen artık burada ne yaptığımdan emin olamıyorum."

Ne düşündüğünü anlayamıyorum. Kızgın mı? Ya da belki endişeli? Bunların benim fikrim olduğunu mu düşünüyor?

"Yerinde olsam yapmazdım," diyor. "Ve sadece buraya son gelişinde o dansı gördüğüm için değil."

Kızardım. Thorne yerine Daemon'la olmamı istediğini mi söylemeye çalışıyor yoksa kim olduğum konusunda yalan söylediğim için ikisi için de yeterince iyi olmadığımı mı düşünüyor anlayamıyorum. "Açık olmak gerekirse, bunların hiçbirinin olmasını istememiştim. Kalmayacaktım bile ama yardım almadan eve nasıl döneceğimi bilmiyorum ve-"

"Bahçede bir geçit var," diye araya giriyor. Ona göz kırpmıyorum. "Affedersiniz?"

İç geçiriyor. "Oğlum bir yetişkin ve tanrılar biliyor ki onu çok az tanıyorum. Onun işine burnumu sokmak istemem ama seni burada zorla tutuyorsa, bahçemizde insan dünyasına açılan bir kapı olduğunu bilmelisin. Güllerin arasından arka taraftaki taş duvara doğru yürürsen küçük bir gölet var. Gölete doğru yürü ve bir kez oraya vardığında, söz veriyorum, onu kaçıramazsın."

"Teşekkür ederim."

Arka pencereden dışarı bakıyorum ve karanlık bahçeyi gerçekten görmemi engellese de orada olduğunu bilmek çok etkileyici.

Şimdi ne yapmalıyım?

Öylece gitmek mi istiyorum? Kimse gittiğimin farkına bile varmadan oradan çıkıp gidebilir miyim?

Ama sonra ne olacak? Hızlı arkadaş olacağımıza söz verdiğinde haklı olan Dessa'ya asla veda etme şansım olmayacak. Bir de çocuklar var. Beni koruduklarından beri hepsinden hoşlanmaya başladım; yumuşak huylu ve mantıklı Kastian, her zamanki gülümsemesiyle gülünç Jett ve sessiz, heybetli Fox.

Ve tabii ki Daemon da var. Eğer şimdi gidersem, onu bir daha asla göremeyeceğim.

Bu düşünceyle içimde keskin bir acı hissediyorum ve zihnim allak bullak olmuş bir halde başımı sallıyorum. "Kendi oğlumu gerçekten tanımıyorum da ne demek?"

İç geçiriyor. "Doksan yıl Fae'ler için bile uzun bir süre ve ondan önce bile okula gittikten sonra onu pek sık görmedim."

"Ne zamandı o?" Kendime rağmen soruyorum.

"Sekiz yaşlarında falan olmalı? Daemon'un babası - yani kocam - güçlü bir varlıktı ve bariz nedenlerden dolayı Daemon'a hiç düşkün değildi."

Yavaşça başımı salladım. Sanırım Daemon'ın kendi ailesini kurmak zorunda kalmakla kastettiği buydu. Sekiz yaşında evden ayrılıp on yedi yaşında insanların dünyasına sürgün edildikten sonra geri dönüp hapse atıldıysa, kalbim

Bu kadar hızlı büyümek zorunda kalan bir çocuk için hem sempati hem de öfke duyuyor.

"Benim berbat bir anne olduğumu düşünüyorsun," diyor Beatrix açıkça.

"Hayır, düşünmüyorum," diyorum hemen. "Sanırım senin için de çok fazla iyi seçenek yoktu."

Yüzünü buruşturuyor. "Nerelisin ya da nasıl bir dünyada büyüdün bilmiyorum ama burada kral sana yatağına gitmeni söylüyorsa bunu yaparsın."

"Bu korkunç bir şey," diye çıktım. "Böyle bir insan kral bile olmamalı."

Gülüyor. "Yöneticilerimizi seçebilseydik ne güzel olurdu, ama ne yazık ki işler böyle yürümüyor. Kral Florian benimle ilk ilgilendiğinde gençtim ve evleneli çok olmamıştı. Hamile kaldığımda bebeğin kocamdan olduğunu düşündüm ama zaman geçtikçe ve başka çocuğum olmadığına ve Daemon krala çok benzediğinde... ne olduğu anlaşıldı. Bizden başka kimse bilmeseydi kocamın bu kadar umursayacağını sanmıyorum, ancak gözleri olan herkes için oldukça açıktı. Eski

Ashwater Baronu bu kadar yakışıklı değildi." Başımı sallıyorum, buna ne diyeceğimi bilemiyorum.

"Her zaman çocuk istemiş olsaydım kendimi daha suçlu hissederdim ve belli ki kocam bana çocuk vermeyecekti. Bazı açılardan kendimi şanslı hissediyorum."

Tekrar başımı salladım. O kadarını anlıyorum. Yıllarca çocuk istedim ama bir türlü olmadı. Şimdi acaba ucuz atlattım mı diye düşünüyorum. Çocuğumuz olsaydı evliliğimden ayrılmak çok daha zor olurdu. Ama yine de... her zaman ya olursa diye bir şey vardır.

"Neyse," diyor Beatrix hızlıca. "Sadece söylemek istediğim, eğer kaçınabiliyorsan kralla evlenmemen gerektiğini düşünüyorum. Babasına çok benziyor ve ikisi de sevdiklerini iddia ettikleri kadınlara karşı sadakatsiz ve soğuk davrandılar. Bir şekilde lanetimizi bozsın bile, ki umarım bozarsın, hayatın zor olacaktır."

"Ama bu senin için önemli mi?" diye sordum. "Yani, özür dilerim... Demek istediğim, eğer karşılığında tüm ülkeyi kurtaracaksam, hayatımın zor olmasının pek bir önemi yok, değil mi?"

Bu retorik bir soru değil; ona gerçekten bunun doğru olduğunu düşünüp düşünmediğini soruyorum, çünkü son zamanlarda bunu anlayamıyorum. Birinin bana her şeyi düzeltmek ve herkesin tam olarak istediğini elde etmesini sağlamak için tam olarak ne yapmam gerektiğini açıklamasını istiyorum.

Sonsuza dek mutlu bir hayat istiyorum.

Ama hayatın bu şekilde işlemediğini biliyorum. Gerçek hayatta her şey her zaman daha kötü olabilir.

"Aurelia'yla tanıştın mı?" Beatrix aniden sordu.

Konuyu aniden değiştirmesi beni şaşırtıyor ve kaşlarım çatılıyor. "Evet... buraya en son geldiğimizde. Neden?"

"Eğer kalmaya karar verirsen, onunla tekrar konuşmalısın. Akşam yemeğinde bize katılmayacak ama herkes yattıktan sonra onu bulmak istersen kapısını çalabilirsin. Evin arka tarafındaki küçük kulede uyuyor."

Başımı sallıyorum, zihnim hâlâ dönüyor. "Uyarı için teşekkür ederim. Ve bana geçitten bahsettiğin için. İkisine de gerçekten minnettarım."

Geri adım atıyor, konuşmayı bitirmek için dile getirmediğim ricamı açıkça hissediyor. "Ah, sorabilir miyim, adın ne?"

"Alix," diyorum donuk bir sesle.

"Seninle tanıştığıma memnun oldum, Alix. Eğer bahçede yürüyüşe çıkmak istersen, kimse gelmeden önce birkaç dakikan olmasını sağlarım."

"Umarım kimse beni beklemiyordur," diyorum sahte bir neşeyle yemek odasına girerken.

Tüm gözler bana çevrildi. Beatrix memnun, Daemon rahatlamış ve Kral Thorne her zamanki gibi esrarengiz görünüyor.

Mutfakta tam beş dakika durdum ve bahçeye çıkıp tek kelime etmeden gidersem ne olacağını düşündüm.

Kısa cevap *hiçbir şey*.

Bana hiçbir şey olmazdı. Hayatıma tamamen farklı bir şekilde dönerdim ama maddi olarak hiçbir şey değişmezdi. Hâlâ Ryan'ı terk edecek kadar param olmayacaktı. Hala kendimi nasıl savunacağımı bilmiyor olurdum. Ve en kötüsü de burada tanıdığım herkesin benden çok daha fazla acı çektiğini bilerek yalnız kalacaktım.

Hâlâ buradaki amacımın ne olduğunu bilmiyorum ve tam olarak nasıl yardım edeceğimi bulamadım ama henüz pes etmeye hazır değilim. En azından Beatrix'in önerdiği gibi Aurelia'yla konuşacağım ve bir fikri olup olmadığına bakacağım.

AKŞAM YEMEĞİ tuhaf ve sert bir olay. Uzun yemek masasının etrafında pek çok tanıdık olmayan saray mensubu var ve konuşmanın çoğunu onlar yapıyor, beni

Kendi düşüncelerime dalmakta özgürüm. Yemek yediğimiz süre boyunca gözlerin üzerimde olduğunu hissediyorum. Birkaç kez Daemon'un beni izlediğini düşünerek başımı kaldırıyorum ama her seferinde onun yerine Thorne'u görüyorum. Belki de sonunda onun ilgisini çektiğim için mutlu olmalıyım. Üstünü çiziyorum, sonunda onun ilgisini çektiğim için kesinlikle mutlu olmalıyım ama yemin ederim ki bana bakan gözleri derimde gezinen böcekler gibi hissettiriyor ve bu da midemi bulandırıyor.

Sonunda bir hizmetçi son tatlı tabaklarını da kaldırıyor ve herkes yatmak üzere üst kata çıkmaya başlıyor.

Herkesin gün boyunca lanetlenmesinin olumlu bir yanı varsa o da hiçbir zaman 'geç gece' olmamasıdır. Uyku programım hiç bu kadar düzenli olmamıştı.

Kral ve tüm saray mensupları akşam yemeği için üstlerini değiştirmek üzere odalarına gitmişlerdi bile ama ben daha malikânenin ikinci katını bile görmemişim. "Hangi odayı kullanmam gerekiyor?"

"Sana göstereceğim," diye mırıldanıyor Daemon nefesinin altından ve beni dirseğimden tutup merdivenlere doğru çekiyor.

Göz ucuyla kralın beni yakından izlediğini fark ediyorum, sert bakışları Daemon'un kolumdaki elinin üzerinde. Çabucak omuz silkiyorum. "Yol tarifi iyi olacak. Sanırım Majestelerinin yanındaki odada kalacağım?"

Daemon'un gözleri bir an için kısılıyor ve yüzünde beliren öfkeyi hemen bastırdığını görüyorum. Duruşu değişiyor, sadece daha az dikkat çekmeye çalışırken benimsediğini fark ettiğim tembel ve kendinden emin duruşuna geri dönüyor. "Aynen öyle. Thorne, Isabelle'e odasını gösterebilirsin, değil mi? Bunun Majestelerine yakışmayacağını biliyorum ama onunla hiç vakit geçiremediğini söylediğine göre..."

Bunu başlatanın ben olduğumu biliyorum ama neden daha da zorluyor?

Thorne kolunu bana uzatıp beni merdivenlerden yukarı çıkarırken Daemon'a ters ters bakıyor. Kalbim göğsümde o kadar yüksek sesle çarpıyor ki herkesin duyması gerektiğini düşünsem de onu takip etmekten başka çarem yok. Tek düşünebildiğim Beatrix'in, *"İşte, kral seni yatağına davet ettiğinde gideceksin," dediği.*

Thorne beni merdivenlerden yukarı çıkarırken alaycı bir tavırla, *"Burası bir QUAINTE evi,"* diyor. "Ama sanırım bu bizim amaçlarımız için iyi. Kimse beni burada bulmayı beklemez."

Kesinlikle katılmasam da başımı sallıyorum. Ona göre malikâne "tuhaf" olabilir ama ben bundan daha güzel bir şey görmedim.

Ashwater Malikânesi'nin üst katı da en az evin geri kalanı kadar güzel. Koyu ahşap zeminler ve koyu kırmızı desenli duvar kağıtlarıyla saraydan daha ev gibi. Büyük merdivenler iki yöne ayrılan bir sahanlığa çıkıyor, her iki tarafta da şüphesiz birçok misafir odasına giden uzun salonlar var. Burada en az otuz saray mensubu var ve Beatrix herkesi sığdırmakla hiç ilgilenmiyor gibi görünüyor.

Thorne beni sert adımlarla koridorun sonuna kadar yürüttü ve bir kapının önünde durdu. Dönüp beni vücuduyla duvara yasladı. "Geldiğinden beri seninle daha fazla vakit geçiremediğim için pişmanım, Isabelle."

İçimden çığlık atıyorum. *Krallığını kurtarabileceğini düşündüğün tek kişiyle daha fazla zaman geçirmediğin için pişman mısın? Evet, sanırım sonunda bir şeyi doğru anladın. Kendini bok gibi hissetmelisin, seni soğuk, esrarengiz pislik. Aklından ne geçiyordu?!*

Yüksek sesle, "Eminim meşguldün." dedim.

"Dünün tamamını seninle geçirmeye niyetliydim." Belirgin bir şaşkınlıkla ona göz kırpyorum, o da ekliyor, "Baloda."

"Ah, doğru, elbette. Keşke sarayınız beni öldürmeye çalışmaktan vazgeçse..."

Bunu gerçekten bir şaka olarak söylemedim ama yine de kıkırdıyor ve hafifçe yaklaşıyor.

İçgüdüsel olarak, göz temasını korumaya çalışarak yukarı bakıyorum.

Ne zaman yemek yesek, birbirimizden o kadar uzakta oturuyoruz ki, onun mikro ifadelerini gerçekten okuyamıyorum ve dün dans ederken, sadece takılmamaya çalışıyordum. Şimdi, geldiğim günden beri ilk kez yüzünü yakından inceliyorum. Nesnel olarak, her zaman hayal ettiğim karakter gibi saçma bir şekilde yakışıklı. Çenesi keskin ama belki de fazla kare. Gözleri soluk mavi, ama içlerinde hiç sıcaklık yok.

Bir saniye sonra, aslında krala bakmadığımı fark ediyorum; Daemon'a benzerlikler arıyorum.

Midem bir kez daha, ödevimi zamanında bitirmediğimde hissettiğim gibi, tatsız bir şekilde bulanıyor.

Kafamda uçuşan delilik sağanağı ne olursa olsun, kral aynı sorundan muzdarip görünmüyor. Solgun gözleri üzerimde geziniyor ve geldiğim günden beri ilk kez gerçekten *bakıyor* gibi görünüyor. "Neyse ki artık saraydan uzaktayız ve sana ayıracak zamanım var."

Nefesimi içime çekiyorum. "Bu inanılmaz."

Thorne bana memnun bir gülümseme attı. Odasının kapısını açıyor ve onu yatak odasına kadar takip etmemi işaret ediyor. "İçeri gel."

İçimde gerçek bir panik oluşuyor ve kalbim hızla çarpmaya başlıyor. "Aslında yolculuktan dolayı çok yorgunum, o yüzden..."

"Gece içkisi için çok mu yorgunsun?"

İçimden gözlerimi deviriyorum. Bir içki için mi geldin? Hazır gelmişken, bir köpek yavrusu görmek için onun beyaz minibüsüne atlamayı düşünüyorum. "Hayır gerçekten, ben iyiyim."

Kızgınlık yüz ifadesini bir an için renklendiriyor ama hemen gizliyor. "En azından düzgün bir iyi geceler dilememe izin ver."

Kolunu duvara yaslayıp beni içine hapsediyor.

Aman Tanrım.

Tamam, sakın ol... Bu iyi bir şey, değil mi?

Kral Thorne'un Isabelle'le ilgilenmesini istiyorum. Ona aşık olmasını istiyorum. Ama bu sadece "Isabelle" in "*Dikenler Krallığı*" ndaki Rose olduğu soyut bir düşünce. O ben değilim, o bir karakter... belirsiz bir kişi kavramı ve ben ya da ninem değil.

Kralın parfümünün kokusu beni bunaltıyor ve kalbim o kadar yüksek sesle çarpmaya başlıyor ki duyabildiğini biliyorum. "Isabelle" i öpmek üzere olduğundan eminim. Ama ben, Alix, kusacakmışım gibi hissediyorum. Ya da bayılacağım. Belki ikisi birden.

Thorne daha yakına eğiliyor ve aniden başıma keskin bir ağrı saplanıyor.

Migren gibi, ama sağ gözümün hemen arkasında bir anda yoğunlaştı. Bir çığlık atıyorum ve başımı hızla yana çevirerek dudaklarından kıl payı kurtuluyorum.

Thorne geri çekilip bana dik dik bakarken elim başıma doğru uçuyor. İri eli bir anda dışarı fırlıyor ve çenemi kavrayarak yüzümü kendisiyle buluşmaya zorluyor.

Cam kırılması gibi bir ses evin sessizliğini bozuyor. Sıçradım ve sesin kaynağını bulmak için etrafımda döndüm. "Bu da neydi böyle?" Thorne yüzünü öfkeyle buruşturarak havlıyor.

"Bilmiyorum," diye kekeliyorum, kalp atışlarım hâlâ kontrolden çıkmış gibi atıyor. "Muhtemelen yatmam gerektiğine dair bir işaret. Asla bilemezsiniz, yağmur yavaşlıyor olabilir ve ben bu sırada etrafta olmak istemem."

"Hayır..." Thorne yavaşça söylüyor. "Bunu istemeyiz."

Kolunun altından sıyrılıyorum ve beni durdurmaya çalışmadığı için son derece rahatlıyorum. "Peki, iyi geceler!"

Başka bir şey söylemeden arkamdaki kapıyı açıp içeri giriyorum ve bir çırpıda kapatıyorum. Oda sedir ağacı gibi tanıdık ve davetkâr kokuyor.

ve tarçın. Uzun bir nefes alıyorum ve kapıya yaslanıyorum, gözlerim rahatlamayla kapanıyor. Başımdaki ağrı geldiği kadar çabuk geçti ama hâlâ biraz başım dönüyor.

Uzun bir saniyeden sonra gözlerimi açıyorum ve kapıdan uzaklaşıyorum.

Oda geniş, tonozlu tavanları ve başımın üstünden geçen ahşap kirişleri var. Sarayda uyuduğum odalardan daha erkeksi ve kalın halılar, koyu renkli ahşap ve odanın ortasındaki Tudor tarzı gölgelikli yatakla bir şekilde daha sağlam görünüyor.

Gözlerim yatağın üzerinde gezinirken şaşkınlıkla sıcıyorum. Gözlerim şokla açılıyor ve ağzımdan küçük bir çığlık kaçıyor. "Daemon! Kahretsin, beni korkuttun."

Daemon yatağın üzerinde oturuyor, başı eğik. O kadar hareketsiz ki bir an onu görmedim bile, ceketinin kırmızı kumaşı yatağın etrafındaki oxblood perdelerle iyi uyum sağlıyordu.

Yaklaştığımda bana baktı. "Sana dokundu mu?"

Yüzündeki ifade beni biraz şaşırttı. Gözleri alev alev yanıyor, öfke ya da... tam olarak anlayamadığım başka bir şey. "Buraya nasıl girdin?"

Sorum üzerine Daemon çenesini sağ taraftaki bir şeye doğru salladı. Şöyle bir bakıyorum ve kırılmış bir pencere görüyorum. "Öylece açamaz mıydın?"

"Canım istemedi."

"Doğru..."

Sanırım bu gürültüyü açıklıyor.

İçimi çekiyorum ve kapıyı arkamdan kilitlemek için dönüyorum, sonra yatağın kenarına doğru ilerliyorum.

"Sana dokundu mu?" Daemon tekrar soruyor, bu sefer daha güçlü bir şekilde.

"Pek sayılmaz," diye mırıldanıyorum.

Boğazının arkasından alçak sesle hırlayarak aniden ayağa kalkıyor. "Açık konuş, Alix."

"Hayır. Beni öpmeye çalıştı ama camın kırılması onu korkuttu ve ben de oradan ayrıldım. Gerçekten berbat olan ne biliyor musun? Aklınca yanlış bir şey yapmıyor. Isabelle'in onunla evlenmesi gerekiyordu, seninle değil."

Daemon bana doğru yürüyor, bakışları öfkeyle kararmış. "Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?"

"Elbette, ben sadece-"

Başımın arkasını kavırıyor, parmaklarını saçlarıma doluyor. Yüzümü kendine doğru çekti. "Burada oturup seni beklemek zorunda kalmak beni öldürmüyor mu sanıyorsun?"

"Neyin yerine?" Acilen soruyorum.

Cevap vermiyor ve beni döndürüp yatağa doğru itmeden önce nefes almak için sadece bir saniyem var. Daemon üzerime düşüyor, kendini benden uzak tutmaya çalışırken kolları geriliyor. "Burada aklımı kaçırmak üzereyim, Alix. Beni tüm bu lanet şeyi havaya uçurmaktan alıkoyan tek şey Thorne'un sana o kadar da ilgi göstermemiş olmasıydı. Ama şimdi-"

Gülüyorum, neredeyse gergin bir şekilde. Ondan korkmuyorum ama ağzımdan çıkacak aptalca şeyden korkuyorum. Böyle konuşmaya devam ederse, bana bensiz yaşayamazmış gibi bakarsa... "Eğer düşündüğün buysa, onun odasına asla girmezdim."

"Ama daha önce onunla evleneceğini söylemiştin."

"Evet, ama..." Sözümü kesiyorum.

"Ama ne?" Daemon talep ediyor, yüzü hâlâ benimkinden birkaç santim uzakta. Başımı sallıyorum. "Hiçbir şey."

Bunu söyleyemiyorum - bunu sadece onunla kalabilmek için söylediğimi. Bunu düşünemiyorum bile çünkü burada Daemon'la kalabilmek için Thorne'la evlenmek sadece ahlaki açıdan berbat ve herkese karşı adaletsiz olmakla kalmaz, bunun mümkün olacağından bile emin değilim. Fae'ler sahiplenicidir ve Daemon onların biyolojik olarak eşlerini aldatamayacaklarını söylememiş miydi? Bu sayılır mı? Ugh, aklımı kaçıyorum.

Gözleri yüzümü takip ediyor, sanki her bir detayı ezberlemeye çalışıyormuş gibi. "Beni deli gibi hissettiriyorsun."

Dudaklarım aralanıyor ve her nefes alışımında göğsüm kabarıyor. "Aynı şekilde."

İşaret edercesine gözleri benimkilere sabitleniyor ve daha dikkatli bir şekilde üzerime eğiliyor. Aşağı uzanıyor ve bacaklarımın arasını kavırıyor.

Parmakları üzerimde gezinirken bir tıslama sesi çıkarıyorum. "Sorun ne?" diye soruyor.

"Sadece... ağrıyor."

Bu kadar kısa bir süre içinde bu kadar çok seks yapmamıştım... hiç. Bunu hiç yapmamıştım, ilk evlendiğimde bile. Ve kesinlikle arada duş alamadan arka arkaya birkaç kez seks yapmamıştım.

Daemon sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi başını salladı ve beni iterek dik durdu.

Bir an için itiraz etmemek için elimden geleni yapıyorum ama sonra uzanıp beni kucaklıyor.

"Ne yapıyorsun sen?" Beni gelin gibi yataktan kaldırıp odanın diğer ucuna taşıırken soruyorum.

"Banyoya ihtiyacın var. Ve açıkçası, geri alamayacağım bir şey yapmadan önce sakinleşmeye ihtiyacım var."

Dudağımı ısıyorum. Bununla ne demek istediğini açıklamasını gerçekten istiyorum ama belki de duymamak daha iyidir. Daemon beni iki adımda odanın diğer ucuna taşıyor ve omuzlarıyla daha önce fark etmediğim bir kapıyı açıyor.

Saraydakilerden daha küçük ama daha az kusursuz dekore edilmemiş bir banyo odasındayız. Zemin ve duvarlar cilalı kırmızı mermerden, küvet ise som bronzdan yapılmış gibi görünüyor.

Söyleyecek başka bir şey bulamadığım için, "Misafir odalarının yolunu biliyor gibisin," diye mırıldanıyorum.

Daemon beni yere bırakıyor ve muslukları açmak için eğiliyor. "Burası misafir odası değil. Burası benim odam ya da ben burada yaşarken öyleydi."

Şaşkınlıkla gözlerimi kırıştıyorum. Burada benimle kalmayacağını bile bile kendi odasında uyumamı istemesine ne anlam vermem gerektiğinden emin değilim. Buna ne anlam vereceğimi bilmiyorum.

Aslında bu bir yalan. Tam olarak ne yapacağımı biliyorum.

Tüm bu küçük jestlerin bir araya gelmesinin ne anlama geldiğini çok iyi biliyorum ama bunu yüksek sesle dile getirmekten korkuyorum çünkü dile getirdiğim anda her şey gerçek oluyor.

Küvet dolmaya başladığında Daemon doğruldu ve önümde durdu. Yüzümü tekrar onunkine çeviriyorum, bakışlarım davetkâr bir ifadeyle onunkilerle buluşuyor.

Yavaşça uzanıyor ve korsajımı bir arada tutan kurdeleleri kavırıyor. O çekiştirirken nefes alıyorum ve elbisenin önü açılıyor, soğuk hava tenime değiyor.

"Bana kompleks veriyorsun," diye fısıldıyorum, ellerimi ceketinin yakalarında gezdirmek için uzanıyorum.

"Neden?" diye cevap verdiğinde sesi düzensiz geliyor.

"Senin yanında hep çıplak oluyorum ve sen her zaman çok şıksın."

Kısık bir sesle homurdanıyor. "Eğer kafamın içinde olsaydın, toparlanmış olduğumu düşünmezdin. Aslında tam tersi. Senin etrafında beynim parçalanıyor gibi hissediyorum. Berbat haldeyim."

Parmaklarım ceketinin düğmesini takip ediyor ve ilmeğin içinden geçirmeden önce bir saniye onunla oynuyorum. "Eğer senden kalmanı istersem

birilerinin bizi nasıl duyabileceği konusunda benimle tartışacak mısın?"

"Birinin bizi duyması artık umurumda değil." Ceketinin düğmelerini açmayı bitirirken uzanıp iri parmaklarıyla bileklerimi çevreliyor ve bana tutunuyor. "Umurumda olmalı ama kendimi senden uzaklaşmaya zorlayamıyorum."

Göğsüm sıkışıyor. "Güzel."

Soyunmayı bitirip banyoya girdiğimizde kalbim çarpıyor ve içimi bir sıcaklık kaplıyor. Bir anlık kararsızlıktan sonra Daemon arkamdan suya giriyor ve beni göğsüne doğru çekiyor.

Tenlerimiz birbirine değdiği anda tüm vücudumun rahatladığını hissediyorum, hatta sıcak sudan bile daha fazla.

Birkaç uzun an boyunca hiçbir şey söylemeden öylece oturuyoruz.

Bunu her gün yapabilirim.

Böyle düşünmemem gerektiğini biliyorum ama elimde değil. Akşamlarımı Daemon'la rahat bir sessizlik içinde oturarak geçirdiğim, havayı endişeli gevezeliklerle doldurma ihtiyacı hissetmediğim bir geleceği kolayca görebiliyorum. Bu istediğim bir gelecek ama yine de bunun mümkün olabileceği bir dünya göremiyorum. Belki benimle birlikte insanlar alemine geri dönerse? Daha önce orada yaşadı, zor ama mümkün olabilir. Peki ya arkadaşları? Odessa ve yavaş yavaş benim de arkadaşım olmaya başlayan çocuklar?

"Ne düşünüyorsun?" Daemon soruyor. "Çok fazla," diye nefes alıyorum.

Hafifçe kıkırdıyor ve göğsünün gümbürtüsünü sırtımda hissediyorum. Hiç düşünmeden elini kaldırıyor ve tembelce saçlarımdan aşağı doğru çekiyor.

"Sence kral bunu bilerek mi yaptı?"

Kaydığını hissediyorum ve sesindeki çatık kaşları duyabiliyorum. "Ne demek istiyorsun?"

Tam olarak doğru kelimeleri bulamadığım için parmaklarımı suyun içinde gezdiriyorum. "Yani... birbirinizden nefret ediyorsunuz. Sence senin evine gelmek istedi ve sonunda onunla yatmamı istedi mi-"

Daemon homurdanarak sözümü kesti. "Bunu düşünmek istemiyorum."

"Kesinlikle," diye ısrar ediyorum. "Bir şekilde bunu bildiğini mi düşünüyorsun? Seni kızdırmaya mı çalışıyor?"

"Bundan şüpheliyim." İç geçiriyor ve dövmeli kollarını bana daha sıkı sarıyor ve yüzünü arkadan boynumun kıvrımına bastırıyor. "Thorne'un krallığını, onları kurtarmak için sahip olduğu son günleri benimle uğraşmak için çocukça akıl oyunları oynayarak harcamaktan daha fazla önemsediyini düşünmek istiyorum, ama ben

onun hakkında o kadar da iyi düşünmeyin. Kendisinden başka kimseyi umursamadığı için lanetlendi ve görünüşe göre bir yüzyıl onu düzeltmeye yetmedi. Mahkeme umurunda değil."

"Peki neden bunun seninle ilgili olduğunu düşünmüyorsun?"

"Çünkü seni becermeye çalışmasını önemseydiğimi bilseydi, bunu akşam yemeğinde benim önümde yapardı."

Tıkandım. "Ne?"

"Özür dilerim," diyor Daemon, sesi hiç de özür diler gibi çıkmıyor. "Ama açıkçası, lanet ilk başladığında, en acımasız saldırıların üçte ikisi onun işiydi. Onun içgüdüsel benliği vahşi ve acımasız."

"Bir canavar gibi," diye mırıldanıyorum, *Dikenlerin Krallığı*'nı düşünerek.

Kralın lanetin etkisi altındayken korkunç şeyler yaptığını kolayca hayal edebiliyorum. Bana karşı hiç şiddet uygulamamış olsa da, bağırmasını saymazsak, bakışlarında bir gariplik var. Ne kadar yakışıklı olursa olsun, onu sokakta görsem arkamı dönüp başka yöne yürümeme neden olacak içgüdüsel bir his. Laneti öğrendiğim gün kapımın önündeki kişi Kral Thorne olsaydı, biliyorum ki her şey daha farklı olurdu.

Öte yandan, lanet aktifken hiç de farklı görünmeyen Daemon var. Bana her zaman baktığı gibi baktı. Sadece beni korumak isteyen...

"Ruh bağları nasıl işliyor?" Ağzımdan kaçırdım.

Arkamda sertleşiyor ve eli saçlarımda duruyor. "Bu çok ani bir konu değişikliği oldu. Neden?"

Aslında bana o kadar da ani gelmiyor. Tam da sormam gereken şeymiş gibi geliyor - günler önce sormam gereken şey.

"Sadece soruya cevap ver. Daha önce de bahsettin ama tam olarak açıklamadın. Nasıl çalışıyor?"

Bir kez daha yer değiştiriyor, parmaklarını saçlarımda birkaç kez gezdiriyor, sanki bu hareketi düşünce sürecini gizlemek için kullanıyormuş gibi. Sanki aramızdaki hava uğulduyormuş gibi hissettiğime yemin edebilirim.

"Kimse gerçekten bilmiyor," diyor sonunda. "Genel kanı, bağların kadere bağlı olmadığı ya da önceden seçilmediği, zaman içinde oluştuğu yönünde - genellikle duygusal olarak yoğun bağlantılardan ya da paylaşılan deneyimlerden kaynaklanıyor. Ellender'da evli olan herkes birbirine bağlı değil ama çoğu ya en başından ya da bir süre sonra bağlanıyor. Birileriyle çıkabilir veya geçici partnerlerimiz olabilir, ancak bir bağ oluşmazsa, çoğu Fae yoluna devam eder ve aramaya devam eder."

"Yani bir kez bağlandınız mı, asla başka biriyle birlikte olamazsınız?"

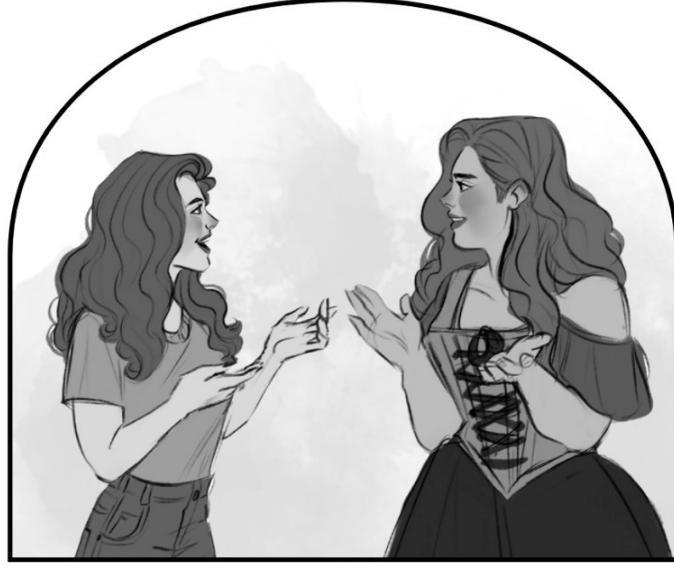
"Bağlanan hiç kimsenin bunu denemek isteyeceğini sanmıyorum, ancak denerseniz aşırı iğrenme ve genellikle acıya neden olduğunu duydum."

"Nasıl bir his? Yani bağlanmak?"

Uzun bir saniye daha sessiz kaldı ve nefesini içine çektiğini duydum. "Bağlı birine sorman gerekir. Ben sadece tahmin edebilirim."

Kalbim sıkışıyor.

Yalan söylediğine inanmak mı istiyorum, yoksa çılgınca bir şey söylemediğine mi seviniyorum bilmiyorum... belki de onun ruh ikizi olduğuma.

CHAPTER TWENTY-FOUR

ALIX

Yarı karanlıkta yan yatmış, camlara vuran yağmurun sabit temposunu dinliyorum. İçimdeki saat artık boku yemiş durumda ama sanırım saat öğleden sonra iki gibi, bu da Ellender saatine göre sabahın ikisi demek oluyor.

Evin geri kalanı gibi Daemon da uyuyor. Kapalı gözleri ve sabit nefesi dışında sanki konuşabilirmişiz gibi yorganın üstünde bana dönük yatıyor. Derin bir uyku çekmediğini fark etmekten kendimi alamıyorum. Gözleri gevşekçe kapalı göz kapaklarının ardında hareket ediyor ve ani bir hareket yaparsam bir saniyeden kısa bir süre içinde uyanacağı hissine kapılıyorum. Sürekli gergin, asla tam olarak rahatlamıyor.

Bunu ona hapisane mi yaptı yoksa her zaman hafif bir uykucu muydu?

İçimi çektim ve yavaşça yatağın diğer tarafına doğru ilerlemeye başladım. Ani hareketler yok.

Bacaklarımı yatağın kenarından yere doğru sallıyorum, sonra Daemon'un gözlerinin hâlâ kapalı olup olmadığını kontrol etmek için arkama bakıyorum. Kapalıydı. Odadaki yolculuğum olması gerekenden daha uzun sürüyor, çünkü onu rahatsız etmediğimden emin olmak için birkaç adımda bir duruyorum.

Bu konuda neden bu kadar gergin olduğumu bilmiyorum, yanlış bir şey yapmıyorum. Beatrix, Aurelia'yla konuşmak için Daemon'u yanımda getirmemi isteseydi bunu söylerdi diye düşünüyorum. Beni geçit hakkında uyardığı ve hikayesini anlattığı için ona güveniyorum.

Mucizevi bir şekilde, ağır kapıyı hafifçe aralayıp koridora adımımı atarken Daemon gözlerini hiç açmıyor. Hemen yanımdaki Kral Thorne'un kapısına gergin bir bakış atıyorum ve koridorda parmak uçlarımda ilerlerken nefesimi tutuyorum.

Yağmur yüzünden Thorne'un ya da yanında getirdiğı saray mensuplarının uyanıp bana saldırmasından korkmuyorum ama yine de hiçbirisiyle, özellikle de kralla yalnız kalmak istemiyorum.

Sadece evin dışından gördüğüm kuleye nasıl ulaşacağımdan emin değilim, ama zor olduğundan şüpheliyim, yoksa Beatrix talimatlarında daha açık olurdu. Koridorun sonunda ikinci bir merdiven buluyorum, bu merdiven daha ince ve belli ki tek seferde sadece bir kişinin çıkması için yapılmış.

Merdivenleri çıkarken tüm vücudum beklentiyle karıncalanıyor. Aşınmış ahşabın üzerine küçük mor çiçekler boyanmış kapalı ahşap bir kapıya geldiğimde duruyorum.

Kapıyı çalmak için yumruğumu kaldırıyorum, sonra duraklıyorum.

Elimde olmadan kapının hemen dışarıda olduğunu fark ediyorum. Etrafta kimse yok. Kapıyı çalmasaydım ne olurdu? Ya şimdi arkamı dönüp gitseydim? Bir yanım herkesin daha iyi durumda olup olmayacağını merak ediyor.

Derin bir nefes alarak kapıyı iki kez çaldım.

Kapı hemen açılıyor. Şaşkınlıkla sıcıyorum, özellikle de diğer tarafta kimsenin beklemediğini görünce.

"Girin," diye Aurelia'nın tiz sesi çınılıyor gözden uzak bir yerden.

Kalbim hâlâ hızla çarparken odaya giriyorum ve kapı arkamdan kapanıyor.

Mükemmel yuvarlak bir odada duruyorum. Duvarlar rengarenk tablolar, yüzlerce biblo ve güzel hazinelerle dolu raflarla kaplı ve zeminin her santiminde gökkuşağı örgülü halılar var. Odanın bir tarafında yuvarlak bir masa ve bir otel mutfağının masalsı versiyonu gibi küçük bir mutfak var. Diğer tarafta ise binlerce cilt kitapla dolu raflar yerden tavana kadar yükseliyor. Rafların arasında, yatağa çıktığını tahmin ettiğim bir merdiven var.

"Hemen aşağı iniyorum!" Aurelia'nın sesi yukarıdan ınılıyor. "Rahatına bak, Alix."

Dudağımı ısıırıyorum. Bu tuhaf, ama sanırım Ellender'daki diğer her şeyden daha tuhaf değil. Pencere pervazına kedi yavruları çizen kızın buraya boğazımı kesmeye geleceğinden şüpheliyim. Bu yüzden kuleyi geçip küçük masaya oturuyorum.

Bir saniye sonra Aurelia'nın ayakları merdivenin üzerinde beliriyor. Parlak pembe cin tarzı bir pantolon ve yakasında mavi yıldızlar işlenmiş pembe bir bluz giyiyor. Kısa saçları bir kurdeleyle yüzünden geriye doğru itilmiş.

"Merhaba," diyor yere ulaştığında sırtarak. "Beatrix uğrayacağını söyledi."

"yle mi dedi?" Gülüyorum. "Ben de pek emin değildim."

Aurelia sadece gülümsüyor ve odanın öbür ucundaki küçük mutfağa doğru dans ediyor. "ay ister misin? Ben de kendime yapacaktım."

"Kahveniz yok, değil mi?"

Başını sallıyor. "Sanmıyorum ama sana fazladan bir poşet çay verebilirim."

Gülümsüyorum. "Elbette."

Gülümsememe karşılık veriyor, sonra lavaboya dönüyor ve bir çaydanlığa kaynar su dolduruyor, sonra çaydanlığı ısınması için ocağa koymak yerine, Daemon'un daha önce yaptığını gördüğüm gibi parmaklarını çaydanlığa vuruyor. Anında aydanlığın kenarlarında yoğunlaşma beliriyor ve üstünden buhar yükselmeye başlıyor.

"Sihir yapıyorsun," diye yorum yapıyorum, bariz olanı işaret ederek.

O da başını sallıyor. "Hemen hemen herkes yapar. Lanet yüzünden gleri bu kadar azalanlar sadece Vernalliler." Ne demek istediğini anlatmak için parmaklarını tekrar oynatıyor ve masanın üzerindeki yanmayan mum çubukları parlıyor. Duvar boyunca raflara dizilmiş tabak ve kseler canlanıyor, birkaç saniye dönüp dans ettikten sonra tekrar yere düşüyor, sessiz ve hareketsiz.

Hareket etmeyen tabaklara bakıyorum, sonra Aurelia'ya bakıyorum. Mutfağı tekrar geçiyor, elinde dumanı tüten çaydanlık var. İki fincan kendiliğinden raftan uçup önümüzdeki masaya konuyor, sonra son bir hareketle çayın kendiliğinden dökülmesini sağlıyor. "zgnm, hiç gösteriş yapma şansım olmuyor. Eve neredeyse hiç kimse gelmiyor ve sanırım Beatrix dışında odamı ziyaret eden ilk kişi sensin."

Kuru boğazıma rağmen yutkunuyorum. Hâlâ dans eden tabakların şokunu atlatmaya çalışıyorum. Ama yine de artık hiçbir şey beni şaşırtmamalı. "Yani Vernallis'ten değilsin?"

Başını sallıyor. "Lanetten sonra doğmuşum ama annem beni doğurmak için Thermia'ya geçmiş."

Başımı sallıyorum, ne diyeceğimi bilemediğimi gizlemek için çayımdan bir yudum alıyorum. Belli ki Aurelia onunla konuşmaya geleceğimi biliyordu ve beni bekliyordu, ama nasıl başlayacağımı bilmiyorum ve o da tam olarak dizginleri ele almıyor.

"Beatrix gelip seninle konuşmam gerektiğini söyledi," diyorum sonunda.

"Her şeye burnunu sokar ama bu durumda haklı. Laneti sona erdirmek için kendini feda etmeden önce bilmen gereken şeyler var."

Kaynayan sıcak çaydan bir lokma daha yutuyorum. "Bu durumun tuhaf olduğunu zaten biliyorum. İlk kabul ettiğimde evliliğin bunun bir parçası olduğunu bilmiyordum ve şimdi sadece lanet yüzünden bunu düşünüyorum."

"Gerçekten laneti bozabileceğini düşünüyor musun?" diye soruyor.

"Bilmiyorum" demek için ağzımı açıyorum ama kelimeler ağzımdan çıkmadan duruyorum. Onun yerine, "Kral Thorne kim olduğumu düşünürse düşünsün beni sevmiyor, ben de onu sevmiyorum, o yüzden... hayır. Bunu bozabileceğimi sanmıyorum."

Korkunç bir şeyi itiraf ediyormuşum gibi hissediyorum. Yapabileceğim bir şey olduğunu düşünmediğimi yüksek sesle söylemek, içimi keder ve hayal kırıklığı karışımıyla dolduran bir şekilde nihai hissettiriyor.

"Sana küçük bir hikaye anlatmak istiyorum." Aurelia bluzunun koluyla oynarken gözlerini çayına dikti. "Uzun değil, söz veriyorum, zaten hikaye anlatma konusunda pek iyi değilimdir, ama yine de dinlemen gerektiğini düşünüyorum."

Çayımdan bir yudum daha alarak başımı sallıyorum. "Anlat bakalım."

"Hayatım boyunca bu kulede yaşadım," diye başlıyor. "Beatrix benim annem değil, ama son doksan dokuz yıldır gerçekten tanıdığım tek ailem o. Size eskiden sarayda hizmetli olduğunu söyledi mi?"

"Evet."

"Beatrix, annem müstakbel kralla evlenmek üzere Vernallis'e geldiğinde ona eşlik eden kişiydi. Prens Thorne mükemmel gelini bulmak için yıllarını harcamıştı ve diğer üç krallıktan herhangi birinden soylu bir kadın yerine halktan birini seçtiğinde tüm krallık şok olmuştu."

Daemon'un bana anlattığı hikâyeyi hatırlayınca nefesim kesiliyor. "Yani laneti yapan annen miydi?"

Biraz acı acı gülümsüyor. "Sonunda. Kral onu seçti çünkü güçlü bir büyücüydü ve soylu olmasa da güçlü büyü yapan uzun bir soydan geliyordu. Kralın da güçlü bir büyüsü var."

"Onu hiç kullanırken görmedim," diye araya giriyorum, kalbim daha hızlı atmaya başlıyor.

Aurelia omuz silkiyor. "Lanet topraktaki gücü azar azar tüketiyor - doğası gereği değil, ama Fae'ler asla sürekli karanlıkta yaşamak için yaratılmadıkları için. Gelişmek için güneşe ihtiyacımız var, bu arada Dyaspora'nın bu kadar acımasız bir ceza olmasının nedeni de bu. Soğuk ve zorla çalıştırma bir yana, o kadar kuzeyde güneş günde sadece bir saat parlıyor. Karanlıkta gelişen ve Fae mahkumlarını zayıflatan yaratık türleri için mükemmel bir üreme alanı oluşturuyor."

"Bu konuda çok şey biliyor gibisin."

Raflarındaki binlerce kitabı belli belirsiz işaret ediyor. "Sürekli yalnız olduğum için okumak için çok zamanım oldu. Her neyse, Kral Thorne annemi güçlü çocukları olacağı için seçmiş. Etrafı veliahtlık konusunda şüphelerle çevriliymiş ve tüm soru işaretlerini ortadan kaldıracak güçlü bir oğul istemiş."

"Peki ya sen?" Sormadan edemiyorum. "Onun senin baban olduğunu varsayıyorum."

"Öyle," diyor, sanki hava durumu hakkında yorum yapmaktan daha az önemliymiş gibi. "Ama benim varlığımdan haberi yok. Her neyse, Vernallis'te erkek primogenez uygulanıyor. Kadınlar ancak erkek varis yoksa tahta geçebilir ve bu durumda da varis var."

Kafam karışana kadar göz kırpyorum. "Daemon'u mu kastediyorsun? Ama o gayrimeşru, değil mi?"

"Bunun bir önemi yok. Kral Thorne ölürse Daemon hemen kral olur. Burada işler böyle yürür." Ağzının kenarı muzip bir sırıtışla yukarı kalktı. "Sanırım bunun için onunla her zaman kavga edebilirim."

Midem bulanıyor. "Yapar mıydın?"

Sırıttıyor. "Muhtemelen hayır. Zaten kazanacağımdan da şüpheliyim, ama bu gerçekten önemli değil. Bunların hepsi varsayımsal ve hikâyemin amacı bu değil."

Ona elimi sallıyorum. "Üzgünüm, devam et."

"Annem Solistine'deki evinden bir prensle evlenmeyi umarak saraya gelmiş. Beatrix bana annemin aralarında anlık bir bağ ve ruh bağı olmadığını fark ettiğinde ne kadar üzüldüğünü anlattı. Belki de bağı ortaya çıkmaya zorlayabileceğini düşünmüş ama onun yerine düğününden önce hamile kalmış ve kral da özel kulesinde metresleriyle birlikte olmaya devam etmiş."

"Pislik herif," diye mırıldandım.

Aurelia *bana anlatır* gibi başını yana eğiyor. "Belli ki annem paramparça olmuştu ve bekleyen leydisinin yardımıyla Vernallis'i terk etti."

"Yani bütün ülkeyi lanetledi mi?" diye sordum.

Sesimde yargılayıcı bir ton tutmaya çalışıyorum ama bu çok zor. Tıpkı bu hikâyeyi son dinlediğimde olduğu gibi, aklıma ilk gelen şey kralın lanetlenmesinin anlaşılabilir olduğu, ama neden onunla birlikte binlerce insanın da cezalandırıldığı oluyor. Onlar hiçbir şey yapmadı.

"Bunu neden yaptığını bilmiyorum," diyor Aurelia hızla, belli ki benim düşünce zincirimi takip ederek. "En azından herkesi lanetlemek istediğini sanmıyorum."

Elimdeki fincan titriyor. "Hâlâ bir yerlerde yaşıyor mu? Belki ona sorabiliriz?"

Yüz ifadesi kapanıyor. "Beni doğururken ölmüş. Doğum için Thermia'ya geçmeye karar verdiğinde öleceğini biliyor olmalıydı... O krallıkta kendi sorunları var. Ama yine de yaptı ve güvenliğim için beni Beatrix'e verdi."

Kalbim sıkışıyor. "Sana ayrıntılı bir günlük falan bırakmadı, değil mi?"

"Hayır, üzgünüm ama sana yardımcı olabilecek bir şey biliyorum." Aurelia yüzünü buruşturuyor. "Beatrix'in önünde lanet okudu ve bunca yıldan sonra ben de ezberledim. Krallığı, gerçek karakterlerinin içeriğine göre yargılanmaları ve içlerinde kim olduklarını dışarıya göstermeleri için lanetledi. Lanetin ancak Vernallis Kralı güçsüz olduğunu kabul ettiğinde ve en çok sevdiği kişiyi feda ettiğinde bozulacağını söyledi."

Ona göz kırpmıyorum. "Bekle, tam olarak böyle mi yazıyor?" O da aynı derecede şaşkın görünüyor.

"Evet..."

"Gerçek aşkı bulması gerektiğini sanıyordum?"

"Öyle... ve sonra onu feda etmek zorunda."

Ayağa fırlıyorum, bu sırada çayımın kalanları döküyorum. "Aman Tanrım. Yani hiçbir zaman aşkla ilgili olmadığını söylüyorsun. Yıllardır bütün bu kadınlarla onları kurban etmek için mi evleniyordun?"

Aurelia da ayağa kalkarken irkilmiş görünüyor. "Evet. Bunu bilmiyor muydun? Bunun hakkında konuştuğumuzu sanıyordum."

"Hayır!" Kalbim hızla çarpmaya başlıyor ve avuçlarım terliyor. Buradan siktir olup gitmem gerekiyor.

Nereye gittiğimden tam olarak emin olmadan kapıya doğru ilerliyorum, ama sonra duruyorum ve geri dönüyorum. "Bekle, bana yardım edebileceğini söylemiştin. Kendimi 'feda etmem' gerektiğini zaten bildiğimi düşünüyorsan, ne demek istedin?"

Aurelia, avuç içleri terliyormuş gibi gergin bir şekilde avuç içlerini hacimli pantolonunun kenarlarına sürtüyor. "Sana annemin kralı cezalandırmak için lanet yaptığını söyleyecektim, sarayı cezalandırmak için değil. Eminim yüz yıl sürmesini beklemiyordu. Bu yüzden, kurban etmesini istediği kişinin tanıdığı biri olduğunu varsaymak zorundayım. Lanet başladığında zaten Ellender'da olan biri."

"Yani benim ninem değil," diye sonuca varıyorum.

"Doğru. Yanılıyor olabilirim. Dediğim gibi, onu hiç tanımadım... ama eğer haklıysam, o zaman her iki durumda da yapabileceğin bir şey yok. Eğer ölürsen, bunun bir önemi kalmayacak, bu yüzden yerinde olsam, şimdi çeker giderdim."

"Çekip gitmek mi?"

Aurelia öne doğru eğildi, geniş gözleri sözlerinden daha fazlasını ifade ediyor gibiydi. "Kimseyi uyandırma ve veda etme, sadece git. Bahçede bir geçit var."

Dudağımı çiğniyorum, aslında hiçbir şey görmeden onu izliyorum. Titriyorum ve nabzım çok hızlı atıyor. Yapmam gereken bu mu? Hiçbir şey söylemeden çekip gitmeli miyim?

"Teşekkürler," diye mırıldanıyorum dikkatim dağılmış bir şekilde. "Bana söylediğin için."

"Alix!" diye sesleniyor arkamdan, sesinde bir parça endişe var. "Ne yapacaksın?"

Ona cevap vermiyorum, çünkü henüz bilmiyorum. Adrenalinle koşuyorum, uzun merdivenlerden inerken kafamı değil kalbimi takip ediyorum.

Umarım kalbim nereye gittiğini biliyordur.

DAEMON

ALIX beni sarsarak uyandırmak için uzanıyor ama ağzından tek kelime çıkmadan ayağa kalkıyorum. "Sorun ne, Peaches?"

Ben aniden doğrulunca irkilerek arkasına yaslandı. "Uyan diyecektim. yuka

rı." "Evet," diyorum. "Ayaktayım. Neyin var?"

Bir terslik olduğunu hemen anladım. Onun gerçek kokusunu alamıyorum. korkuyorum, ama bunu yapabilirim de. Avuç içlerindeki ve ensesindeki ter kokusu çok güçlü ve onu buzlu gölden çıkardığım zamankinden daha fazla titriyor.

"Aurelia'yla tanıştım," diyor.

Gözlerimi kırıştıyorum, irkiliyorum. Alix'in söylemesini beklediğim şey bu değildi.

Annemin Thorne'un kızını burada tuttuğunu biliyorum; sanırım bu ailenin gizli piç çocuklara karşı bir zaafı var. Onunla doksan yıl önce küçük bir çocukken tanışmıştım ama Dyaspora'dan ayrıldığımdan beri onu görmedim. Teknik olarak benim yeğenim ama neye benzediği hakkında hiçbir fikrim yok.

"Ne oldu?" Bir süre sonra sordum. Aurelia'yla karşılaşmanın Alix'i neden paniğe sürüklediğini anlayamıyorum ama onun üzgün olduğunu bildiğim için adrenalinim yüksek ve içgüdüsel olarak, Alix benim için her neyse, ona zarar veren her neyse onu yok etmek istiyorum.

"Ben lanet bir aptalım," diye mırıldanıyor ellerini sıkarak. "Seni uyandırmamalıydım çünkü şimdi bunun dramatik bir şeye dönüşeceğini biliyorum ama öylece gidemezdim. En azından biz bir şey yapmadıkça lanetin kalkmayacağı konusunda seni uyarmadan olmazdı."

Kalbim sıkışıyor ve farkına varmadan ben de ayağa kalkıyorum, Alix'in volta atmasını engelliyor ve onu bana bakmaya zorluyorum. Neler olduğunu bilmiyorum ama tek duyduğum "git" kelimesiydi ve şimdi ben de en az onun kadar paniklemiş hissediyorum.

"Yavaş ol Peaches," diyorum sesimi sabit tutmaya çalışarak. "Aurelia'ya ne oldu?"

"Onun kim olduğunu biliyor musun?" Alix soruyor. "O Thorne'un kızı... sanırım bu da onu senin yeğenin yapıyor. Bu biraz garip ama-"

"Sadede gel," diye homurdandım.

"Bana lanetten ve annesinden bahsetti. Bu asla kralın birini kendine aşık etmesiyle ilgili değildi. Lanet ancak kral en çok sevdiği kişiyi kurban ettiğinde bozulur."

Gözlerim açılıyor ve sonra sanki midemin çukuruna bir kurşun top düşüyor. Dehşetin başlangıcı kafamda belirmeye başlıyor ama yine de açık konuşmasını istiyorum. "Bana her şeyi anlat."

Başını sallıyor, annemle ve daha sonra Aurelia'yla yaptığı konuşmaları bir bir anlatmaya başlıyor. O konuştukça kafamda bir uğultu oluyor ve kendimi tamamen kaybedip onu istese de istemese de dışarıya, portala sürüklemeyi önce bitirmesine izin vermek elimden gelen tek şey.

Bu hikâyede boşluklar olduğunu söyleyebilirim - muhtemelen Ellender hakkındaki sınırlı bilgisiyle dolduramayacağı boşluklar. Bu daha sonra halledebileceğim bir sorun. Şu anda önemli olan tek şey onu buradan çıkarmak.

Tek kelime etmeden uzanıp Alix'i belinden kavıyorum ve kollarıma çekiyorum. Onu kucaklamaya çalıştığımı sanıyor gibi görünüyor ve niyetimi anlamadan önce bir an için gevşiyor.

"Daemon! İndir beni, ne oluyor lan?"

Onu görmezden geliyorum, bunun yerine pencereye ulaşmak için odayı iki adımda geçiyorum. Birkaç saat önce kırdığım ve uykuya dalmadan önce büyüyle onardığım pencerenin aynısı. Ona doğru yürüyüp gökyüzüne fırladığımda cam tekrar kırılıyor, bahçeye doğru uçarken yağmurun farkında bile değilim.

Ashwater Malikanesi'nin arkasında insanlar alemine açılan bir geçit var. Muhtemelen atalarımın oradaki evi inşa etmelerinin tek sebebi bu ve Fae'lerin Vernallis'ten kaçmasına yardım etmek için kullandığım geçit de bu. Alix'i Ironhill'e geri bırakmayacak, ama en azından onu aynı kıtaya gönderecek. Göndermese bile umurumda olmazdı. Lanet Pasifik Okyanusu'nun ortası onun için Vernallis'ten daha güvenli olurdu.

Evin ve gül bahçelerinin üzerinden alçaktan süzülüyorum ve sonunda arazinin en arkasındaki taş duvarın yanına iniyorum. Burada gözlerden uzaktayız ve evden görünmüyoruz - yine de Thorne'a olan yakınlığımızın farkındayım.

Düşüncesi bile içimi öfkeyle dolduruyor.

Buraya gelmesine izin verdim ve Alix'i onunla yalnız bıraktım. Nedenini bile sorgulamadan onu doğrudan ona getirdim. Bu benim hatam ama şimdi bunu düzelteceğim... en azından onun için.

"Daemon, kes şunu," diye bağıyor Alix, yüzünü yağmurdan koruyarak. "Seninle konuşmaya çalışıyorum."

"Seni duydum," diye hırıliyorum. "Ve şimdi gidiyorsun."

Onu yere bırakıyorum ve engebeli zeminde tökezliyor. İçgüdüsel olarak, onu sabitlemek için bir kolumu uzattım. Omzumun üzerinden gölete doğru bakıyor ve gözleri açılıyor.

"Ne?" diye ağzından kaçırdı. "Hayır. Sana bu yüzden söylemedim. Gitmek isteseydim giderdim."

"Yani kalıp 'kurban' mı olmak istiyorsun? Sana söylediğimi sanıyordum, istediğin kadar örtmece kullanabilirsin ama hepsi aynı anlama geliyor. Seni öldürecek."

"Biliyorum," diye tükürüyor, belli ki her saniye daha da sinirleniyor. "Ben aptal değilim."

"Güzel, o zaman gidiyorsun. Hadi gidelim." Bunun ne anlama geleceğini düşünmeye bile zaman ayırmadan onu geçide doğru götürmeye çalışıyorum. Onu bir daha asla görememek imkânsız gibi geliyor ama bir saniye daha kalmasına izin vermeyi düşünmek daha da kötü hissettiriyor.

Alix ayaklarını yarı donmuş zemine basıyor, bir adım daha atmayı reddediyor. Onu hareket ettirebilirdim ama tekrar kaldırmam gerekirdi. Öfkeli bir nefes verdim. "Şu anda burada kalmana izin veremeyeceğimi anlamıyor musun? Bunun hiçbir faydası olmaz."

Bana dik dik bakmak için çenesini kaldırdı. "Hayır! Peki ya lanet? Aurelia dedi ki-"

"Kimin ne dediği umurumda değil, sadece seni önemsiyorum. Az önce bana sana zarar vermeye çalışanın Thorne olduğunu söyledin Alix. Bu bilgiyle ne yapmamı bekliyordun?"

"Bilmiyorum. Ne yapacağını bilirsin sanmıştım. Sana söyledim çünkü bunu düzeltebileceğimizi düşünüyorum. Aurelia lanetin bu kadar uzun sürmemesi gerektiğini ve Thorne'un en çok sevdiği kişinin annesinin tanıdığı biri olabileceğini düşünüyor."

Başımı sallıyorum. "Belki bu doğru, ama bunun kim olabileceği hakkında hiçbir fikrim yok."

"Ama en azından öğrenmeye çalışabiliriz."

"Hayır." Elimi saçlarımın arasında gezdiriyorum. "Öğrenmeye çalışacağım, söz veriyorum bundan vazgeçmeyeceğim, ama sen bunun için burada olmayacaksın. Eve gitmen gerekiyor. Şimdi."

Bana ters ters bakıyor, belli ki bir sonraki tartışmasını planlıyor.

Bu konuda neden kavga ettiğimizi anlamıyorum. İçinde bulunduğu tehlikenin soyut olmadığını, hemen yanı başında uyuduğunu bile bile nasıl kalmak isteyebildiğini anlamıyorum.

"Bana borçlusun," diye ısrar ediyor, sesi hafifçe çatlıyor.

Kalbim sıkışıyor. Onun parasını unutmuştum. Omzumun üzerinden eve doğru bakıyorum. "Bir saniye burada bekle. O evde yüzlerce paha biçilmez şey var, gidip seni getireyim-"

Küçük bir yumruk yaptı ve göğsüme sert bir yumruk indirdi. "Para umurunda değil, seni lanet olası pislik."

"Umurunda değil mi?"

"Hayır!" diye boğuluyor. "Yani, bana hiç düşünmeden beni eve geri göndermekten daha fazlasını borçlusun. İşler değişti ve ben-"

Ona bakmaya devam edemeyerek gözlerimi kapatıyorum ve başımı arkaya eğerek yağmurun yüzüme dökülmesini sağlıyorum. "Tüm bunlar seni burada tutmanın mantıklı olduğunu iddia edemeyeceğimi değiştiriyor. Isabelle olmadığını anladığım anda gitmene izin vermeliydim ama bencillik ettim. Sonra, Thorne'un seni gerçekten sevmeye ihtimali olmadığını anladığımda - çünkü sevseydi, her incindiğinde öylece durup izleyemezdi

-Gitmene izin vermeliydim."

"O zaman neden bırakmadın?" diye soruyor.

Kalın bir şekilde yutkunuyorum ve ona bakıyorum. O da benim gibi sıırılsıklam ve yüzünden akan suyun gözyaşı mı yoksa yağmur damlası mı olduğunu anlayamıyorum.

Onu neden bırakmadığımı çok iyi biliyorum. Çünkü onu seviyorum ve onu burada yanımda tutabileceğimi düşünerek kendimi kandırdım.

Odessa'nın uyarısı kafamın arkasında yankılanıyor, benimle alay ediyor.

Ona aşık olacaksın ve onu elinde tutmak için her şeyi riske atacaksın, ama o seni kalacak kadar sevecek mi bilmiyorum.

Siktir et Dessa'yı, yanılıyordu.

Çünkü Alix'i tutmak için neredeyse her şeyi riske attım ama onu riske atmak istemiyorum ve kalmasına izin vermeyeceğim.

Sorusunun aramızda asılı kalmasına izin vererek çok uzun süredir sessiz durduğumu fark ediyorum. Bana ters ters bakıyor, belli ki ona karşı olan hislerimin gerçekliğini kabul edemediğimi ya da kabul etmek istemediğimi düşünüyor. Hiçbir şey gerçeğin ötesinde olamaz, ama şimdi, onu göndermeden hemen önce söylemek onu sadece incitir ve bunu yapamam.

Alix beni iterek geçiyor ve öfkeyle eve doğru yürüyor. "Aurelia'yı almaya gidiyorum, onunla konuşabilirsin ve-"

Kolundan tutup kendime doğru çekiyorum ve onu kollarıma sürüklüyorum. İtiraz edemeden ellerimi yanaklarına götürdüm ve yüzünü bana doğru çektim.

Benimkini.

Ağzıma karşı şaşkınlıkla nefes alıyor, ama gitmesine izin vermiyorum - dudaklarını, tadını son kez keşfediyorum.

Alix öpücüğün içinde rahatlıyor ve ben de öpüşmemizi hiç kesmeden onu güllerden uzaklaştırıyorum.

Göletin kenarında gözlerimi daha sıkı kapatıyorum ve geri çekiliyorum.
"Özür dilerim."

Ve sonra onu ısıltılı gölete geri itiyorum.

CHAPTER TWENTY-FIVE

ALIX

"Affedersiniz, tarih nedir?"

Benzin istasyonundaki genç kasiyer bana bakıyor ve yüz ifadesi bir saniye içinde sıkılmıştan şoka girmişe dönüyor. Ağzı açık kaldı, bana bakakaldı.

"Tarih nedir?" Tekrar ediyorum. "Uhhh, 10 Haziran."

"Peki ya yıl? Boş ver, bana şu dergilerden birini ver."

Yanındaki raftan rastgele bir dergi alıyor ve gözlerini benden hiç ayırmadan bana doğru itiyor. Hevesle alıp ters çeviriyorum, sonra da rahat bir nefes alıyorum. Tanrı'ya şükür, gerçekten de bir aydan kısa bir süre olmuştu. O kadar zamandır yokmuşum gibi hissettiğimi biliyorum ama yeterince masal okuduğum için iki kez kontrol edecek kadar endişelendim.

"Telefonunu kullanabilir miyim?" diye sordum.

Kasiyer benimle tartışma zahmetine bile girmiyor ya da telefonumun nerede olduğunu sormuyor. Muhtemelen Rönesans fuarından kaçmış biri gibi giyindiğim ve hangi yılda olduğumuzu sorduğum içindir. Çılgınca hisler veriyorum ve çılgınlarla tartışmamak her zaman en iyisidir.

Çocuk bana telefonu uzattı ve ben de hemen aradım.

"911, acil durumunuz nedir?"

"Merhaba. Benim adım Alixandrea Knight. Sanırım kayıp olabilirim."

Anladığım kadarıyla polisin bir sürü sorusu var. Nerelerdeydim? Ailemin ne kadar endişelendiğinin farkında mıyım? Neden lunapark prensesi gibi giyindim?

Otoriteye boyun eğme eğilimimle savaşıarak tek bir soruya bile cevap vermeyi reddediyorum. Onlara bir yetişkin olduğumu ve istersem tamamen özgür olduğumu hatırlatıyorum. Tutuklu olmadığım sürece onlarla konuşmam için bir neden yok... ama lütfen annemi de arayabilirler mi?

Polis memuru annemi arıyor - yıllarca süren çocukluk şartlanmalarından aklımda kalan tek numara bu - ve ben bekliyorum. Altı saat sonra, yıkık dökük yerel polis karakolunda oturmuş, bir fincan acı kahve içiyor ve bacağımı sandalyeme vuruyorum.

"Çekil yolumdan!" diye bağılıyor tanıdık bir ses koridorun aşağısından.

"Hanımefendi, sakın olmanız gerekiyor," diye gürliyor memurlardan biri.

"Bana sakın olmamı söyleyen bir sonraki kişi burnuna yumruğu yer."

Hah. Sanırım bunu nereden öğrendim.

Ayağa kalkıyorum. "Anne?"

Lacivert bir pantolon giymiş ve mükemmel bir Fransız twist'i içmiş olan annem, floresanla aydınlatılmış pis koridorda, kendisini kontrol altında tutmaya çalıştıkları belli olan polis memurlarının yanından geçip, beklediğim ofise dalıyor. Bir şey söylememi beklemiyor; kendini odanın diğer ucuna fırlatıyor ve beni kucaklıyor. Vücudumdaki her kasın gevşediğini hissediyorum.

Uzun bir saniyenin ardından geri çekiliyor ve bir gözündeki tek bir damla yaş sildikten sonra bana öfkeli bir bakış fırlatıyor. "Bunun için iyi bir mazeretin olsa iyi olur."

"Mazeret mi?" Kekeliyorum. "Söylemek istediğin ilk şey bu mu?"

"Öldüğünü sanmıştım. Hepimiz senin dengesiz bir deli tarafından kaçırıldığını düşündük. Ryan kendinden geçmiş durumda, onu aradın mı?"

"Ah... hayır, henüz değil, ama iyi bir mazeretim var."

Sonunda bana bakıyor ve elbisemi fark ediyor. Nefes nefese kaldı. "Aman Tanrım, bu bir tarikat. Şu egzersiz seks tarikatlarından birine kapılmışsın! Lütfen bana birinin sekizinci karısı olmadığını söyle, Alixandrea."

Burnumun kenarını sıkıp gözlerimi kapatıyorum. "Hadi eve gidelim anne. Arabada konuşabiliriz."

"Umarım uzaylılara tapınma ya da gizli sığınaklar gibi saçmalıkları dinlemeye hazır olmadığımı biliyordur."

"Evet, tabii, anladım."

PORTAL beni New York sınırına yakın bir yere bıraktı ve annemin bizi Philadelphia'daki evine geri götürmesi birkaç saat sürdü. Gitmek istediğim yerin kendi evi olduğuna kesin gözüyle bakıyor ve neredeyse onunla tartışacaktım ki, büyükannemin hâlâ onunla kaldığını söyleyene kadar.

"Tabii ki senin kaybolduğunu fark ettikten sonra ona bir huzurevi bulacak vaktimiz olmadı."

Kalbim heyecanla çarpmaya başladı. Ellender'e geldiğim andan beri ninemle konuşmak için can atıyordum, yani en azından bu dört gözle beklediğim bir şey. Hissettiğim diğer her şeyle kıyaslandığında çok küçük bir şey.

Tıpkı Ellender'e geldiğim zamanki gibi, geri dönmüş olmak bana pek gerçekmiş gibi gelmiyor.

Şok ve yıkım arasında bir yerdeyim.

Kazara ayak parmağınızı çarptığınızda ya da başparmağınızı arabanın kapısına sıkıştırdığınızda, henüz hissetmediğiniz ama acının yaklaştığını bildiğiniz saniyenin küçük bir kesiti gibi. Ben de darbe aldığım ama acının henüz gelmediği o anın içinde sıkışıp kalmış durumdayım ve biliyorum ki kendimi ne kadar sıkarsam sıkayım ve acımamasını dilesem de acıyacak. Ve acı geciktiği için bin kat daha kötü olacak.

"Peki, bana ne olduğunu anlatacak mısın yoksa beni merakta mı bırakacaksın?" "Tarikat değildi," diye homurdanıyorum.

"Bu pek yardımcı olmuyor, Alixandrea. Şimdi mümkün olan en kötü senaryoları hayal ediyorum. O fuhuş çetelerinden biri tarafından kaçırılmadın, değil mi?"

Ona yan gözle bakıyorum, kaşlarımı kızgınlıkla çatıyorum. "Eğer olsaydım, kaçtıktan birkaç saat sonra bu konuda yargılanmak istemeyeceğim aklına geliyor mu?"

Bana göz kırpmıyor, belli ki mağduriyetin nüansını anlamamış. "Yani kaçırıldın mı?"

İçimi çektim ve başımı ellerimin arasına aldım. *Yüce Tanrım.*

Karakolda düşünmek için saatlerim olmasına rağmen anneme gerçeği söyleyip söylemeyeceğime karar verememiştim. Yine de arabada onunla beş dakika geçirdim ve ona söyleyemeyeceğime emin oldum. Bana inanmayacak ve muhtemelen beyin taraması için beni doğruca en yakın hastaneye götürecekti. *Evet, hayır teşekkürler.*

"Ryan'ı beni en iyi arkadaşım ile aldatırken yakaladım," diyorum, yüzüm hâlâ avuçlarımla kapalıyken. "Böyle bir şey olduğundan haberim yoktu ama geriye dönüp baktığımda bunun kesinlikle ilk kez olmadığını fark ettim. Bu yüzden kendimi kaybettim, tamam mı? Sadece bir süreliğine uzaklaşmam gerekiyordu. Aramadığım ve endişelendiğim için özür dilerim, seni üzmemi istememiştim."

Kendimi bir yargılama saldırısına ya da belki de evliliğin sonsuza kadar sürmesi gerektiği ve daha bağışlayıcı olmam gerektiği hakkında bir derse hazırlıyorum. Onun yerine sert bir nefes veriyor. "Kahretsin."

Şaşkınlıkla başımı kaldırdım. Annem küfür etmez, bu yüzden bu küçük ünlem bile ondan gelmesi kayda değer. "Ne?"

Bir elini direksiyondan çekip makyajının akmasına aldırmadan yüzünde gezdiriyor. "Ryan evde."

"Pardon?"

"Şey, sen kayıptın! O da senin kocan, haber alırsak diye herkesi bir arada tutmak mantıklı geldi." Orta konsola uzandı ve telefonunu aradı. "Bak, sorun değil. Ben hallederim. Şimdi Kevin'ı arayayım, belki-"

Uzanıp elimi koluna koyuyorum, araba kullanırken üvey babamın numarasını çevirmesini ve kaçınılmaz olarak karşıdan gelen trafiğe girmesini engelliyorum. "Anne, dur. Sorun yok."

Bana göz kırptı. "Oh, Alixandrea. Emin misin?"

Bu son derece sıra dışı destek gösterisi beni garip bir şekilde etkiliyor, her ne kadar son anda gelse de. "Evet. Ryan "a söyleyecek çok Çeyim var. Bir an önce bitirsem iyi olacak."

Eve adım attığımızda hemen bir telağ bağılıyor.

Herkes bulunduğumu biliyor olmalı çünkü geri döndüğüme şaşırmış görünmüyorlar ama yine de bir gürültü patlaması var. Başımı çeviriyorum, biraz bunalmış bir halde. Kocam, annemin kocası Kevin ile birlikte burada. Bakışlarım rahatsız edici bir saniye boyunca Ryan'ın üzerinde geziniyor ve sonunda aradığım kişiyi buluyorum.

Nana oturma odasındaki kanepede oturuyor ama ben içeri girdiğimde herkes gibi ayağa fırlıyor. Mavi bir kazak ve pantolon giymiş, uzun saçlarını at kuyruğu yapmış. Açık renk gözlerim onun koyu renk gözlerine kilitleniyor. Bakışları dikkatle elbiseme yöneliyor ve ağzının köşesi yarım bir gülümsemeyle yukarı kalkıyor ve bir saniye içinde nerede olduğumu tam olarak bildiğini anlıyorum.

"Bebeğim, aman Tanrım!" Ryan bağılıyor ve bana doğru kararlı adımlarla ilerlerken dikkatimi Nana'dan uzaklaştırıyor.

Midem bulanıyor ve aramıza bariz bir mesafe koyarak geri çekiliyorum. Ryan benden birkaç metre uzakta, kısa bir süre duruyor. O saniyede odada hissedilir bir değişim yaşıyorum, ailem rahatlamışken hemen şüpheye kapılıyor.

"Ryan, burada ne işin var?" Sakince soruyorum.

Kafası karışmış bir şekilde bana göz kırpmıyor. "Şey, sen yoktun. Senin için endişelendim, ne oldu?"

Derin bir nefes alıp bir saniyeliğine gözlerimi kapatıyorum.

Zihnimin gözünde, bu konuşmanın nasıl geçebileceğinin bir versiyonunu görebiliyorum. Onu Jenna'yla bastığım o gün kavga etmek için kalsaydım da böyle olacaktı.

Ben bir açıklama isteyeceğim ama o bir açıklama yapmayacak. Bana evliliğimizdeki sorunların ona yeterince ilgi göstermememden ve tüm yükü çekmekten bıkmışından kaynaklandığını söyleyecek. İşimi kaybetmeden önce de evdeki her şeyi benim yaptığımı söyleyeceğim ve o da iş meselesini tekrar yüzüme vuracak. Sonunda bağırıp çağırmaya, beni nasıl incittiğini umursamasını sağlamaya çalışacağım ve o sadece benim eksikliklerime takılıp kalacak. Sonunda tartışmanın ne hakkında olduğunu unutup çekip gideceğim ve o da bu şekilde aldatmasını açıklamak ya da herhangi bir şey için sorumluluk almak zorunda kalmaktan kurtulacak. Daha sonra, kendimi kaybettiğim için suçlu hissedeceğim ve sonunda özür dileyen ben olacağım.

Bu döngüyü çeşitli farklı kavgalarda o kadar çok oynadım ki, repliklerimi ve koreografimi ezbere bildiğim bir oyun gibi.

Ya da bu sefer öyle olmak zorunda değil.

Kavga etmek ya da ne yaptığı hakkında ileri geri konuşmak zorunda değilim. Bir parça ilgi için yalvarmaya devam etmek ya da karşılık veremeyen ve vermeyecek biri için enerjimi harcamak zorunda değilim. Sadece söyleyeceğimi söyleyip gidebilirim. "Benimle biraz dışarı gelmek ister misin?"

Ryan'ın kafası daha da karışmış görünüyor ama beni dışarı kadar takip ediyor. Arkamda annemin ellerini ovuşturduğunu görebiliyorum - muhtemelen çimenlikte kavga ederek onu komşularının önünde utandıracağımızdan endişeleniyor. Ama mucizevi bir şekilde hiçbir şey söylemiyor.

Ön taraftaki yürüyüş yoluna çıkıyoruz ve bir an için sadece gökyüzüne bakıyorum, ikinci güneşinin tadını çıkarıyorum.

Ryan kollarını açarak tekrar bana doğru adım atmaya çalışıyor. "Alix-"

Bir kez daha bir bulantı dalgası üzerimden geçti. Onu durdurmak için elimi kaldırdım "Dokunma bana. Kendimi iyi hissetmiyorum."

Kaşlarını çattı, ama olduğu yerde durdu. Bakışları üzerimde geziniyor. "Ne giyiyorsun?"

Elbiseme bakıyorum. "Bunun için endişelenme."

Gözleri kısılıyor. "Bu da ne, Alix? Nerelerdeydin sen?"

Başımı sallıyorum. "Fark etmez. Seni burada istemiyorum. Eve gitmelisin."

"Hadi bebeğim, böyle yapma. Bunca yolu senin için endişelendiğim için geldim. Telefonda konuştuğumuzda..."

"Sana boşanmak istediğimi söylediğim ve senin de beni mali istismar tuzağına düşürmeye çalıştığın zamanı mı kastediyorsun?"

Gergin bir şekilde sırtıyor. "Ben öyle hatırlamıyorum."

"Öyle mi? Beni en iyi arkadaşım ile aldatmana nasıl tepki verdiğimi hatırlıyorsun?"

Ellerini ceplerine sokar ve topuklarının üzerinde ileri geri sallanır. "Alix, bak. Bu bir hataydı, tamam mı? Ama senin yaptığın çok daha kötüydü. Herkes senin öldüğünü düşündü. Bunun ne kadar boktan ve manipülatif olduğunun farkında mısın? Eğer ilgi çekmek istiyorsan, bunu elde etmek için bu kadar ileri gitmene gerek yoktu."

Gözlerimi tekrar kapatıyorum. "Seninle kavga etmeyeceğim. Bitti artık. Sana boşanmak istediğimi söyledim ve ayrıldım. Artık sana zamanımı ayırmak zorunda değilim ve şu anda burada olman hiç iyi değil."

"Bu başka bir adamla mı ilgili?"

Gülmekten kendimi alamıyorum. Bu ikiyüzlülük şaşırtıcı. "Hayır, değil. Bu benimle ilgili. Mutsuzum ve 'idare eder'le *yetinmeye* niyetim yok.

artık. Hayallerimi destekleyen, hoşlandığım şeylerden rahatsız olmayan ve partnerim olmanın yükünü hissetmeyen biriyle birlikte olmak istiyorum."

"Oh, yani şimdi hepsi benim suçum mu? Sen mükemmel küçük bir eştin ve ben kötü adam mıyım?"

Başımı iki yana sallıyorum. "Kesinlikle mükemmel değildim ama davranışlarımın etrafımdaki insanları nasıl etkilediğini düşünen tek kişi olmaktan bıktım. Sürekli özür dilemekten ve hiçbir zaman saygı görmemekten bıktım."

"Üzgün olduğumu söylememi mi istiyorsun? Peki, çok mutsuz olduğun ve bunun üzerinde çalışmak istemiyor gibi görüldüğün için üzgünüm."

Geri çekiliyorum. "Tamam, artık burada işim bitti. Mutlu olmayı hak ediyorum ve bunu söylemek beni ne kadar öldürse de, çünkü lanet olası kollarını kesmeyi hayal ettim, sen de mutlu olmayı hak ediyorsun."

Geri çekildi. "Kollarım mı? Ne dedin? Bu çok iğrenç Alix, sen-"

Arkamı dönüyorum ve omzumun üzerinden ona bakmadan önce kapıya doğru iki adım yürüyorum. "Jenna'ya selamlarımı iletir misin lütfen? Ona ikinize de hak ettiğiniz mutluluğu dilediğimi söyleyin."

"Biz..." Kaşlarını çatıyor ve ellerini ceplerine sokuyor. "Artık birlikte değiliz. Yürümedi."

Bu sefer gerçekten gülüyorum. "Sanırım ikimizin de senin için fazla iyi olduğumuzu fark etti. İyi bir hayatın olsun Ryan."

Bununla birlikte eve giriyorum ve kapıyı arkamdan şak diye kapatıyorum. Kapıya yaslanmak için döndüğümde tüm ailemi neredeyse tam olarak bıraktığım yerde, oturma odasında ayakta buluyorum.

"Ryan'ın gitmesi gerekiyordu," diye mırıldanıyorum.

"İyi misin?" diye soruyor annem.

Ağzımı açıyorum ama ağzımdan bir şey çıkmıyor. Boğazımda kocaman bir yumru oluşuyor ve bu duyguya yabancı olduğum için onu yutmaya çalışıyorum.

İyi miyim? Hayır, iyi falan değilim ama bunun Ryan ya da Jenna ile bir ilgisi yok. Evliliğimin bittiğini fark ettiğimde kızmıştım ama kocamı kaybettiğim için değil. Asla onunla ilgili değildi; bendim. Hayatımı ve yaptığım planları kaybettiğim için yas tutuyordum.

Şimdi öyle hissetmiyorum. Göğsümde keskin bir kayıp ve boşluk hissi var. Sanki bir şey -ya da biri- eksikmiş gibi.

Gözlerim ve burnum yanıyor, kulaklarımda bir çınlama var.

Ve aniden her şey kafama dank ediyor. Her şey bitti ve en kötüsü Daemon'u bir daha asla göremeyeceğim.

Nana'ya bakıyorum, sessizce yardım için yalvarıyor - ne için, emin bile değilim. Bana ulaşmak için annemi itiyor. Tek kelime etmeden kollarını bana doluyor ve bırakmıyor.

Ve son olarak, yirmi yıldır ilk kez hıçkıra hıçkıra ağlıyorum.

CHAPTER TWENTY-SIX

ALIX

O gece, neon mavisi ve kireç yeşili yatak takımları, *Pottery Barn* sanat eserleri ve on beş yıllık TV posterleriyle çevrili çocukluk odamda uyuyorum. Kafamın arkasında burada olmanın rahatlatıcı olması gerektiğini söyleyen bir ses var, ama gerçek şu ki bu odada hiç rahat edemedim

Oda. Hiçbir yerde tam olarak rahat ettiğimi sanmıyorum.

Gecenin bir yarısı kâbustan çılgılık atarak uyandığımda hiç şaşırmıyorum. Düzenli nefesler alıyorum ama kalp atışlarımı yavaşlatamıyorum. Hâlâ titreyerek bacaklarımı yatağın kenarından sarkıtıyorum ve parmak uçlarımla koridora çıkıyorum.

Ev uyuyor ama artık karanlıkta dolaşmaya alıştım. Koridordan mutfığa doğru parmak uçlarımla ilerliyorum ve ışığın parıltısını görünce duruyorum.

Nana mutfak tezgahındaki taburede oturuyor, bir elinde kocaman bir fincan çay var. İçeri girdiğimde başını kaldırıyor ve gülümsüyor. "Günaydın."

Karanlık pencerelere bakıyorum. "Daha sabah olmadı."

Omuz silkiyor. "Zaten zaman tutmayı hiç önemsemedim. Sabah ne zaman uyanırsan o zaman olabilir. Kahve ister misin?"

Karşıdaki ada taburelerinden birine oturuyorum. "Um... çay, belki?"

"Olur."

Ayağa kalkıyor ve mutfaka geçip annemin Keurig'ine gidiyor ve tek kullanımlık paketlerden birini yerleştiriyor. Şaşkınlıkla onu izliyorum. Ne söyleyeceğimi bile bilmiyorum. Aklımda o kadar çok soru, konuşmak istediğim o kadar çok şey var ki, ama nasıl başlayacağımı bilemiyorum.

"Ellender fikri nereden aklına geldi?"

Nana bana sıcak bir fincan çay uzatıyor ve oturuyor. Gülümsüyor. "Bir rüya olduğunu söylemeyi seviyorum. Yıllar boyunca bu soru bana pek çok kez soruldu ve ben her zaman nasıl cevap vereceğimi çok iyi biliyordum. Yakın zamana kadar, eminim biliyorsunuzdur."

"Evet, gördüm. İmza töreninde ne oldu?"

Omuz silkti. "Sanırım aynı yalanı o kadar uzun süredir söylüyorsanız ve buna kendiniz de inanmaya başlıyorsanız, bazen en kötü zamanda bile gerçek kendini zorla ortaya çıkarmak zorunda kalır."

Çayımдан küçük bir yudum alıyorum ve dilimi haşlıyor. "Yani yalan söylüyordun. Bu bir rüya değil miydi?"

Burnunun ucuyla bana bakıyor. "Neden birbirimize karşı dürüst olmuyoruz Ali? Artık çocuk değilsin, lafı dolandırmaya gerek yok."

Nefesimi içime çekiyorum. "Peki, tamam. Ellender'ı ilk nasıl buldun?"

Taburesinde arkasına yaslanıp yerleşiyor. "Tüm hayatım boyunca Ironhill'de yaşadım. Ben büyürken burası hiç de zengin bir bölge değildi ama madencilik endüstrisi geliyordu ve kasaba rahattı. Aynı zamanda batıl inançları olan bir bölgeydi ve herkes ormandan çıkan ya da dağlarda yaşayan yaratıklarla ilgili her efsaneyi bilir ve inanırdı.

"Babam -büyük dedeniz- bölgedeki hemen hemen tüm erkekler gibi madenlerde çalışıyordu. Ustabaşıydı ve her zaman ekibinin işini daha hızlı ve kolay hale getirmenin yollarını bulmaya çalışırdı.

"Yirmi yaşlarındayken hâlâ evde yaşıyordum. Üniversiteye gitmek istiyordum ama şimdiki kadar yaygın değildi. Birkaç daktilo dersi almak ve nihayetinde evlenmeden önce bir süre sekreter olarak çalışmak benim için daha kolay ve daha beklenen bir şey olurdu. Gerald'ı -büyükbabanı- tüm hayatım boyunca tanıyordum ve bana birkaç kez evlenme teklif etmişti. Bunun en kolay yol olduğunu biliyordum, özellikle de ailemin evinden taşınmak istiyorsam."

"Peki sen ne yaptın?"

"Hiçbir şey." İç çekiyor. "Hayatımla ilgili ne yapacağımı bilmiyordum, bu yüzden hiçbir şey yapmadım. Aynı kasabada, aynı insanlarla kaldım ve sanki sonsuza kadar zamanda donmuş kalabilirmişim gibi davrandım. Sıkışıp kalmıştım."

Kaynar çayımdan bir yudum daha alıyorum. Keşke söyledikleriyle bu kadar empati kurmasaydım - sadece iyi olan bir hayatta kalmanın ne kadar kolay olduğunu çünkü bir sonraki adımın nereye gideceğini bulmanın çok daha zor olduğunu.

"Bir akşam babam madenden eve gelmedi. Evimiz çok uzakta değildi, bu yüzden kamyonetini aldım ve iyi olduğundan emin olmak için oraya gittim. Geriye dönüp baktığımda bu aptalcaydı. Yardım için birilerini arayabilirdim ama o an için yapılacak en doğru şey buymuş gibi geldi. Madene indim ve girişin birkaç metre ötesine kadar yürüyüp içeriden hala fenerler yanıyor mu ya da sesler geliyor mu diye bakmaya karar verdim."

"Ve kapıyı buldun?" Onun yerine ben bitirdim.

"Evet. Ne olduğunu anlayamadan tamamen başka bir dünyaya varmıştım."

"Hangi saraydaydın?" Sorularına engel olamayarak soruyorum. "Yaz mı kış mı?"

"Bilmiyorum. Muhtemelen yaz, çünkü yılın o zamanıydı. Her halükarda, babamın da bu diğer dünyaya düştüğünü ve peri kralı tarafından yakalandığını hemen keşfettim. Kral Thorne ile tanıştım ve babamın yerini almayı teklif ettim."

"Bunu neden yaptın ki?" Ben patladım. "Neden ona başka bir şekilde yardım etmeye çalışmadın ya da-"

"İstedim," diye sözümü kesti. "Elbette babama yardım etmek istiyordum ama aynı zamanda yeni bulduğum topraklar beni büyülemişti. Büyünün gerçek olduğunu keşfetmişim ve şatosunda yaşamama izin veren inanılmaz yakışıklı bir kral vardı. Benim hayatımla kıyaslandığında, gerçek olmuş bir fantezi gibi görünüyordu."

"Evet, sanırım bu mantıklı."

"Senin için de öyle değil miydi? Bu büyülü yerin var olduğunu keşfettiğinde, nasıl kalmak istemezsin?"

"Pek sayılmaz. Buraya ısınmam biraz daha uzun sürdü ama hikâyeyi bitir, benimkine sonra geliriz."

Gülüşüyor ve mutfak adasına doğru eğiliyor. Duruşunda hafif bir şey olduğuna yemin edebilirim. Sanki bunca zaman sonra bu konu hakkında konuşmak, altmış yıldır birlikte yaşadığı sırrın ağırlığını kaldırıyormuş gibi.

"Bir süreliğine cennetteydim. Daha önce hiç bu kadar güzel bir yerde yaşamamıştım. Hizmetçiler vardı ve benden hiçbir şey yapmam beklenmiyordu. Gündüzleri uyumak tuhaftı ve kral genelde bana soğuk davranıyordu ama bana arkadaşlık etmesi için bir kedi yavrusu verdi. Tüm zamanımı kütüphanede geçirebilmek için biraz yalnızlık fena bir takas gibi görünmüyordu."

Hemen aklıma o güzel kütüphanenin görüntüsü geliyor ama yavru kediden bahsettiğinden beri ona odaklanamıyorum. "Aman Tanrım, Sushi!"

Gülümsüyor. "Peki ya o?"

Yüzüm düşüyor. "Onu Odessa'yla birlikte sarayda bıraktım. Aman Tanrım, nasıl-"

"Şşşt," diye yatıştırıyor. "O kedi Ellender'dan geldi."

Gözlerimi kısıyorum. "Bekle, ciddi misin?"

"Hem de çok. Tabii ki altmış yaşında bir kedim olmasını daha az garip kılmak için her birkaç on yılda bir adını değiştirmek zorunda kaldım. *Sushi*'nin adı aslında *Pooka*'ydı çünkü her zaman tam ihtiyacım olan yerde karşıma çıkma gibi sihirli bir yeteneği vardı. Eminim eninde sonunda bana geri dönecektir."

Ona bakıyorum, gözlerim kocaman, başım dönüyor. Bir yanım benimle dalga geçtiğini düşünüyor ama elbette tüm bu konuşma inanılmaz. Listeye eklenecek bir çılgınlık daha ne olabilir ki? "Ee, doğru... tamam, sanırım buna geri döneceğiz. Yani ilk başta sarayda mutluydunuz, ama işler ne zaman ters gitmeye başladı?"

İç geçiriyor ve gri saçlarından bir tutamı yüzünün dışına itiyor. "Sonunda sıkıldım ve saray ile kral hakkında daha fazla merak duymaya başladım. Onları bütün gün uyutan bu gizemli lanet neydi? Neden kalenin kuzey kanadına girmeme izin verilmiyordu? Kral Thorne benden ne istiyordu?"

"Peki sen öğrendin mi?" Kalp atışlarım hızlanırken öne doğru eğilerek soruyorum

Yukarı.

"Evet. Kral ve ben bir süredir birlikte yemek yiyorduk.

Onu biraz daha yakından tanımaya başlamıştım ama hâlâ çoğu yönden bir muammaydı. Bu yüzden saraya düğünümüzü ilan etmesi benim için büyük bir sürpriz oldu."

"Bekle, sana sormadı mı?"

Başını sallıyor. "Hayır... Ne yapacağımı bilemedim. Bir yanlış anlaşılma yaşadığımızdan emindim. Bazı açılardan, buna karşı değildim. Ben

Kraliçe olacaktım ve son üç aydır yaşadığım zarif hayatı yaşayacaktım."

"Ama onu sevmiyordun?"

Başını sallıyor. "Onu sevecek kadar iyi tanıımıyordum; her zaman mesafeliydi. Beni hediyelere boğardı ama ilgi göstermezdi. Her şey zorlama gibiydi, saray için bir performans gibi."

Başımı salladım. Neden bahsettiğini çok iyi biliyorum. Ama aynı zamanda bu ifşanın çok büyük olduğunu da biliyorum. Eğer Nana Kral Thorne'u hiç sevmemiş olsaydı, laneti asla bozamazdı. Kral hatalıydı.

Dudağımı ısırıyorum. "Sonra ne oldu?"

"Burada kalıp hiç tanımadığım biriyle evlenmek istemedim ve bir hikâye uydurdum. Ona babamın hayatım boyunca kronik olarak hasta olduğunu ve sadece birkaç ayı kaldığını söyledim. Ölmeden önce onu görmek için eve gitmek istediğimi ve yakında düğün için geri döneceğimi söyledim." Başını iki yana sallıyor. "Çok iyi bir hikaye değildi. Bana neden inandı bilmiyorum."

"Çünkü kral bir narsist," diye ekliyorum. "Herkesin onu sevdiğini varsayar. Yıllarca süren kırgınlıklarınız ve ondan nefret etmek için binlerce nedeniniz olsa bile, sizi beslediği kırıntıların sonsuz sadakat kazanmak için yeterli olacağını varsayacaktır."

Kaşlarını çatıyor, düşünüyor. "Sanırım bu doğru. Bunu hiç böyle düşünmemiştim."

"Ben gördüm," diye homurdanıyorum. "Çoğu insan masum bir adamı doksan yıl hapse atmanın onun sizden nefret etmesine neden olacağını düşünür ama Thorne serbest bırakıldığı için minnettar olması gerektiğini düşündü."

Nana omuz silkiyor. "Sanırım bunu biraz daha detaylandırmanız gerekecek ama genel olarak ne demek istediğinizi anlıyorum ve evet, sanırım haklısınız. Kral geri döneceğime gerçekten inanıyordu ve belki de haklıydı. İtiraf etmeliyim ki ikilemde kalmıştım... Evlenmek istemişyordum ama Ellender'ı da terk etmek istemişyordum. Eve döndüğümde daha fazla netlik kazanabileceğimi düşündüm. Orayı özleyip özlemediğimi anlayabilirdim, anlıyor musun?"

Başımı salladım. "Anlıyorum."

"Her neyse, bana büyülu bir kolye verdi." Boğazımdaki kolyeyi göstererek başını sallıyor. "Bir balo düzenledi ve herkesin önünde bana hediye verdi, sonra da ertesi gün şafak sökmek üzere olduğu için beni portala götüreceğine söz verdi. Her zamanki gibi yattım ama bir gecede meraklandım."

"Nasıl merak ettin?"

"Babamı görmek için yaptığım yolculuktan sonra düğün için geri dönmek isteyip istemediğime gerçekten karar verebilmek istiyorsam," diye parmaklarıyla tırnak işareti yapıyor. "Her şeyi bilmem gerekiyordu. Evlenecektim. Kalede gerçekte neler olup bittiğine dair hâlâ sorularım olamazdı. Bu yüzden o gece -daha doğrusu o gün- neyin bu kadar gizli olduğunu görmek için odamdan dışarı çıktım. Gizlice kralın özel kanadına girdim ve orada bu... odayı keşfettim."

"Ne yani, orada kişisel bir genelevi mi var?" Gözlerimi devirerek alay ettim.

Yüzünü buruşturuyor, yüzünden eski bir korku ifadesi geçiyor. "Hayır... daha kötüsü."

Daha dik oturuyorum. "Orada ne var?"

"Bir mahzen, sanırım siz öyle diyorsunuz. Benden önce gelen tüm eşlerin cesetlerinin sergilendiği bir oda. Camın arkasına tutturulmuş kelebekler gibi duvardaki kutularda saklanıyorlar."

"Aman Tanrım..." Nefes alıyorum, dehşetimi ifade edecek doğru kelimeleri bulamıyorum. "Vay anasını. Bunu hayal bile edemiyorum, neden-"

"Bunu hayal etmeye çalışma, Ali." Başını sallıyor, yüzünde uzun zamandır bastırılmış bir dehşet ifadesi var. "Her neyse, oradan olabildiğince hızlı kaçtım. Cesetleri gördüğümde çılgılık atmış olmalıyım. Hatırlamıyorum ama bir şey kralı uyandırdı. Peşimden koştu ve ben koridora çıktıktan hemen sonra kendi kanadının kapısından içeri daldı.

"Beni cesetlerin olduğu odada görmemişti ama etrafı gözetlediğimi biliyor olmalıydı ve şimdi oraya girenlere neden bu kadar kızdığını biliyordum. Ne yaptığımı açıklamaya çalıştım ama gün ışığıydı ve o... farklıydı. Canavar gibiydi. Ne yaparsam yapayım onu ikna edemiyor ya da beni anlamasını sağlayamıyordum. Dönüşmüştü-"

"-bir canavar," diye bitiriyorum onun yerine.

"Aynen öyle. Ben de koştum. Giriş koridoruna ulaştım ama sonra kaçınılmaz olarak bana yetiştı. Üzerindeki büyük zırhlardan birinden kılıcı kaptım ve ona sapladım."

"Nana!" Şaşkınlıkla haykırdım. "Vay anasını."

Hafifçe gülüyor ama şakası yok. "En yakın şey buydu ve onu yavaşlatmış gibi görünüyordu."

"Ben hiç zırh görmedim," diye düşünüyorum.

"Belki ben gittikten sonra onlardan kurtulmuştur. Ben olsam kurtulurdum. Her neyse, kalenin dışına kadar koştum. Sonunda hava aydınlanmıştı ve

nereye gittiğimi görmek için. Atıma atladım ve geldiğim geçide doğru olabildiğince hızlı sürdüm ama kralın beni takip edeceğinden emindim. Panik içinde beni bulmasını engellemek için madeni ateşe verdim ve geçidi yok ettim."

Sadece bu ifşaattan değil, o zamandan beri olan her şeyin ardındaki olası anlamdan da irkilerek ona bakakaldım.

"Yani Ironhill'deki yangına sen sebep oldun."

Başını sallıyor, acı çekmiş gibi görünüyor. "Ne olacağını bilmiyordum - binlerce insanın işini elinden alacağını ya da kasabayı yok edeceğini. Bunların hiçbirini düşünmüyordum ama düşünseydim bile bunu tekrar yapmazdım diyemem."

Şok olmuş bir halde ona sadece bakakalıyorum.

Bu tam olarak hayal ettiğim hikaye değildi. Nana'nın Ellender'le ilgili anılarının daha çok *Dikenler Krallığı*'nda yazdığı mutlu peri masalına benzeyeceğini düşünmüştüm.

"Peki kitabı yazmaya nasıl karar verdin?" diye sordum.

Yine gülüyor, bu sefer gerçek bir gülümsemeyle. "Döndükten sonra bunların hiçbirinin gerçek olmadığından yarı yarıya emindim. Kolye bendeydi ama işe yarayıp yaramadığını anlamam yıllarımı aldı. Kendimi delirdiğime ikna etmek kolaydı. Kitabı bir kayıt tutmak için yazdım. Bir anlatı günlüğü gibi.

"Birkaç yıl sonra, evlenip bir bebek sahibi olduktan sonra hayatım istediğim gibi gitmiyordu. Büyükbabanızla zor bir evlilik geçirdiğimizin bir sır olduğunu sanmıyorum. Ironhill'den ayrılmak istersem diye fazladan para biriktirme fikri aklıma geldi. Kitabı bir yayıncıya gönderdim, gerçekten geri dönüş almayı beklemiyordum ama neredeyse hemen aldım. Çok beğendiler, tek bir istekleri vardı, o da hikâyeye sonsuza dek mutlu bir son eklememdi."

Öne doğru eğildiğimi, her kelimesine asıldığımı fark ediyorum. "Peki o kadar para kazandıktan ve kasaba yok edildikten sonra bile Ironhill'i neden hiç terk etmedin?"

"Bilmiyorum. Kendimi orada sıkışmış hissettim. Sanki kalmak ve sebep olduğum yıkıma tanıklık etmek zorundaymışım gibi." Kaşlarını çatıyor, sonra başını sallıyor. "Yine de iyi ki yapmışım, yoksa asla orada olamazdın. Senin deneyimin en azından benimkinden daha mı iyiydi?"

İçimi çektim. "Sanırım şimdi biraz kahve alacağım. Belki biraz da viski, eğer annemde varsa."

Nana gülümsüyor. "Sanırım bunu yapabilirim."

Nana'ya son bir aydır yaşadığım her şeyi açıklamak ^{ŞAŞIRTICI} derecede kısa bir zaman alıyor. Odessa ve Beatrix'ten bahsedince gülümsüyor ama Aurelia'yla tanışmam ve Daemon'un beni geçitten geri itmesiyle ilgili kısma gelene kadar sözümü kesmiyor.

"Demek seni seviyor," diyor gayri ciddi bir şekilde. "Sanırım bu da bir şeydir. Demek ki her şey kaybolmamış."

Ona göz kırpıyorum, irkiliyorum. "Hayır, sevmiyor. Bütün mesele de bu zaten, kral beni sevmiyor. Kimi sevdiğini bilmiyoruz."

"Kral değil, aptal." Tezgâhın üzerinden uzanıp kafamın yan tarafına şakacı bir şaplak attı. "Seni koruması gereken adamı."

"Uh, hayır. Onun da bildiğini sanmıyorum." Yüzümün kızardığını hissediyorum. "Her neyse, odaklanmamız gereken şey bu mu?"

"Odaklanacak başka ne var ki? Önemli olan tek şey bu."

Göğsüm sıkışıyor. Keşke bu doğru olsaydı ama hiçbir şey o kadar basit değil.

"Bu güzel, Nana, ama burada gerçek sorunlar var. Lanet bozulmadı ve Thorne daha önce birkaç kez denedi. Size göre, laneti bozmak için bir tapınak dolusu girişimde bulunmuş ve hiçbir şey değişmemiş."

"Ama şimdi lanetin nasıl işlediğine dair gerçeği biliyorsun, değil mi? Bu işleri değiştirir."

İçimi çektim. "Ben de öyle demiştim ama Daemon öyle düşünmedi."

Dudaklarını büzüyor ve parmaklarını önünde birleştiriyor, dirseklerini tezgâha dayıyor. "Bana lanetin nasıl olduğunu tekrar anlatır mısın?"

İçimi çekiyorum ve saçlarımı yüzümden geriye doğru tarıyorum. "Lanet ancak Vernallis Kralı güçsüz olduğunu kabul edip en çok sevdiği kişiyi feda ettiğinde bozulacak. Ama bunun kim olduğu hakkında hiçbir fikrimiz yok. Belli ki o kişi ben değilim - ya da sen, sanırım."

Dudaklarını büzüyor. "Hmm. Bilmiyorum, Ali. Keşke sana şu anda bir akıl verebilseydim ama tecrübelerime göre Thorne gibi adamlar asla

kimseyi kendilerinden daha çok sevmezler."

"Evet," diye mırıldandım asık suratla. "Daemon da aşağı yukarı böyle söyledi." Gözlerini üzerimde hissederek uzun bir süre kederli bir sessizlik içinde oturuyorum.

"Eğer yarın laneti bozabilseydin, Ellender'a geri döner miydin?"

"Evet."

"Ya hiç bozulmasaydı?"

Duraksıyorum. Buna cevap vermek daha zor. "Bilmiyorum. Her şeye rağmen orayı seviyordum, özellikle de kalenin dışını görebildiğim zamanları. Her günümü birlikte geçirmek isteyeceğim arkadaşlar edindim ama..."

"Ama ne?"

"Ama Daemon olmadan mutlu olamam ve eğer lanet bozulmazsa, o gerçekten orada olmayacak."

"O zaman geri dönmelisin," diyor açıkça. "Ne?"

Ama o bana gitmemi söyledi."

"Evet, yani?" Gözlerini deviriyor. "Erkekler istemedikleri pek çok şey söylerler, özellikle de konu sevdikleri kadınları korumaya gelince."

Gözlerimi kapatıyorum. Bunu söyleyip duruyor -L kelimesini- sanki kesinmiş gibi. Ama öyle değil. Bunu birbirimize hiç söylemedik.

Belki de öyle yaptık. Çok fazla kelimeyle değil ama.

Birinin sana zarar vermesine izin

vermeden önce ölürüm. Seni

düşünmeden duramıyorum.

Sen benimsin.

"Ali?" Nana zihnimde devam eden farkındalık patlamasını yarıda kesiyor.

Başımı sallıyorum. Kafamın arkasında olup bitenleri ona nasıl açıklayacağımı bilemiyorum, sanki bazı parçalar yerine oturuyor ama bir o kadarı da yerde dağınık, yüzüstü ve yerine oturması imkânsız bir şekilde duruyor.

"Belki ne yapacağımı bilseydim," diye düşünüyorum, Nana'dan çok kendime. "İşleri düzeltmek için bir yolum olsaydı, Daemon'a yardım etmek zorunda kalırdım, ama cevabı bilmiyorum. Kral kimseyi feda edecek kadar sevmiyor. Sevdiği tek kişi kendisi."

Ve sonra, ani bir kör edici saniyede, anladım. Kayıp yapboz parçaları beynimde yerine oturuyor ve resmin tamamını o kadar net gösteriyor ki anlamamın bu kadar uzun sürdüğüne inanamıyorum. "Aman Tanrım," diye geveliyorum, söyleyecek daha anlamlı tek bir şey bile bulamıyorum.

Nana hafifçe gülümseyerek sandalyesinden kalkıyor ve dikkatimi çekmek için avucunun içiyle önümdeki tezgâha vuruyor. Gözlerimi kocaman açarak ona bakıyorum, hâlâ şaşkınlık içindeyim. "Seni düşünmen için yalnız bırakacağım," diyor. "Eminim yapacak planların vardır ve bunları yapmak için fazla zamanın yoktur."

Başımı sallıyorum, aklım hâlâ karışık. "Teşekkürler nine."

"Ha, Ali?" diyor, çoktan salona doğru ilerliyor. "Bir gecede mükemmel planı bulamasan bile, kendini dizlerinden kesme. Hayatı boyunca sonsuza dek mutlu olmanın hayalini kurmuş ve bunu asla bulamamış biri olarak söylüyorum. Önemli olan tek şey aşk ve ailedir. Geri kalan her şey geçicidir."

Nana ile konuşmam bittiğinde güneş gerçekten doğmaya başlamıştı. Bir kez olsun, karanlık gökyüzünde pembeyi görmek bir şeyin sonu değil, başlangıcı anlamına geliyor.

Heyecanlı mıyım yoksa hayal mi görüyorum bilmiyorum ama duş almak ve giyinmek için odama koşarken neredeyse başım dönüyor.

Buradaki tek şey, üniversiteye gittiğimde ve nihayetinde evlendiğimde asla dışarı çıkamayan lise gardırobumdaki ıskartalar. Bir çift yırtık dar kot pantolonu çekmeye çalışıyorum ve kalçalarımın üzerinden zar zor geçirebiliyorum. PEMBE tayt bir şekilde daha kötü ve kıcıma o kadar ince gerilmiş ki Ellender'da giydiğim ıslak tişörtten daha kötü olduğuna eminim. İçimi çekiyorum ve koridorda annemin odasına doğru yürüyorum.

Annemin kıyafetleri 2000'lerin başındaki ıskartalardan daha fazla benim tarzım değil, ama en azından üzerime oturuyorlar ve Odessa'nın bana giymem için verdiği çoraplara kıyasla *Lululemon* egzersiz taytlarının oldukça rahat olduğunu itiraf etmeliyim.

Giyindikten sonra annemden biraz para ve arabanın anahtarlarını ödünç alıp yirmi dört saat açık Walmart'a gidiyorum ve yolda sadece bir kez kahve içmek için duruyorum. İşler yolunda giderse, artık aspartam şuruplu ve krem şantili buzlu kahve içemeyeceğim, bu yüzden şimdi her şeyi yapabilirim.

Walmart'ta bir el arabası alıp hırdavat reyonlarına doğru yola çıkıyorum.

Yirmi dakikadan kısa bir süre içinde ihtiyacım olan her şeyi ve hepsini içine koyabileceğim kocaman bir kanvas sırt çantasını aldığımı düşünüyorum. Sanki sırt çantamla dünyayı dolaşacakmışım gibi bir halim var - ki sanırım bu hiç de kötü bir benzetme değil.

Arabayı bırakıp Ellender elbisemi ve ayakkabılarımı alacak kadar annemin evine dönüyorum. Büyük bir rahatlama yaşadım, orada sadece Nana vardı. İçeri girdiğimde "Kevin anneni işe bıraktı" dedi. "Sana söyledim. "Arabayı aldın çünkü senden reçetemi almanı istedim." "Reçeteye mi ihtiyacınız var?"

"Hayır, reçetem yok ama annen sesim yaşlı gibi çıkınca hiç soru sormuyor. Dürüst olmak gerekirse, onun 'işe' gitmesinin 'emeklilik topluluklarını gezmek' için bir kod olduğunu düşünüyorum. Arabasını aldığınız için şikayet bile etmedi. Belli ki bir şeylerin peşinde."

Başımı sallıyorum. "Birkaç gün kalıp annemi Cape Cod'da ya da başka bir yerde sana bir ev almaktan vazgeçirmene yardım etmemi ister misin?"

Nana başını sallıyor. "Benim için endişelenme. Ben kendi kızımı idare edebilirim, Ali."

"Senin evini satacak."

"Bırak onu." Nana alay ediyor. "Sanırım sonunda biriktirdiğim tüm o parayla bir şeyler yapacağım. Belki seyahat ederim. Kim bilir, belki seni ziyarete gelirim. Ellender'da Noel eğlenceli olabilir. Tabii lanetli olmadığınızı varsayarsak."

"Bekle, ne? Ziyarete gelmek mi?"

Yaramazca gülümsüyor. "Sanırım bunun sadece bir dünya ya da diğer dünya olmak zorunda olmadığını unutuyorsun. Sen her zaman bizi ziyarete gelebilirsin, ben de oraya gidebilirim."

Aslında bu hiç aklıma gelmemiştir. Sanki seçim burada ya da Ellender'da olacakmış gibi geliyor, ama gerçekten ikisi de olabilir mi?

"Ama nine," diye başlıyorum. "Emin misin, yani bu şekilde seyahat etmek streslidir ve belki de annem emekliliği düşünecek kadar deli değildir..."

"Pfft," diye alay ederek sözümü kesiyor. "Lütfen. Önümde daha otuz ya da kırk yıl var. Emekli olması gereken biri varsa o da annendir."

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Nine, hastalıklı olmak istemem ama... emin misin? Seksen yaşındasın."

Komplocu bir tavırla bana gülümsüyor. "O kolyeyi yıllarca taktım Ali. Yaşıma göre nasıl bu kadar iyi görüldüğümü sanıyorsun? Annene söyleme ama sanırım o benden en az birkaç yaş büyük."

Çenem düşüyor ve tekrar kapatmak için kendimi zorlamam gerekiyor. Neredeyse soğumak üzere olan kahvemden bir yudum alıyorum. "Evet, haklısın. Bunu ona kesinlikle söyleyemeyiz."

NANA anneme yokluğumu açıklayacağına söz veriyor ve dürüst olmak gerekirse, bunu yapmak zorunda olmadığım için rahatlıyorum. Ne söyleyeceği hakkında hiçbir fikrim yok ama benim yerime onun söylemesi daha iyi.

Sonra son bir kucaklaşma ve ziyaret sözü ile sırt çantamı alıp kapıdan çıkıyorum, portala dönmeye hazırım.

Hayatımda bir kez olsun, başkalarının ne düşündüğü hakkında endişelenmiyorum.

Bunu kendim için yapıyorum ve belki de sonsuza dek mutlu olma şansı için.

CHAPTER TWENTY-SEVEN

DAEMON

"Bunun olmasına nasıl izin verirsin?" Thorne kükrüyor, tek koluyla yemek masasındaki her şeyi silip süpürüyor. "Ne yaptığın hakkında en ufak bir fikrin var mı?"

"Hiçbir şey mi? Birinin Isabelle'e zarar vermeye çalıştığını biliyordun." "Ve senin ona göz kulak olman gerekiyordu," diye öfkeleniyor.

"Ne yapmamı istiyordun, bütün bir ay boyunca hiç uyumamamı mı? Ya da belki hava almak için dışarı çıkmasını engellemek için onu duvara zincirleyebilirdim."

Bana dişlerini gösteriyor, bir insandan çok bir hayvana benziyor.

Neden bu kadar kızgın olduğunu bilmiyorum. Bildiği kadarıyla Isabelle öldü. Bu da tam olarak onun istediği şey.

Alix'e yapılan saldırıların arkasında başından beri onun olduğu artık çok açık. Muhtemelen onu korumamı istedi çünkü tren olayından sonra bir taşla iki kuş vurabileceğini ve benim de ölebileceğimi fark etti - ya onu korurken ya da kurduğu yeni felakette kazayla.

"Düğüne kadar onu koruyamadın," diye devam ediyor, öfkesindeki ironiden tamamen habersiz. "Seni Dyaspora'ya geri göndermeliyim."

Bu!"

"Yap şunu."

Yüzündeki öfkeyi silkeleyecek kadar irkilmiş bir halde bana bakıyor. "Ne dedin sen?"

"Yap dedim lan. Artık umurumda değil."

Belli ki Thorne'un buna ne diyeceği hakkında hiçbir fikri yok çünkü sadece bana bakıyor. Başka zaman olsa onu susturmaktan zevk alırdım ama şimdi değil. Bir daha hiçbir şeyden zevk almayacağım.

İçimi çekiyorum ve geri çekilip gitmek için arkamı dönüyorum. "Eğer beni geri göndermeye karar verirseniz, haberim olsun. Aksi takdirde, gül ayına kadar kışlada olacağım."

Belli ki THORNE beni Dyaspora'ya geri gönderme zahmetine girmek istemiyor çünkü yirmi dört saat boyunca kimse beni bulmaya gelmiyor.

Kastian'ı buluyorum ve ona her şeyi anlatıyorum, diğerlerine anlatacağımı biliyorum. Sonra, söz verdiğim gibi, kışlaya dönüyorum ve geri dönmüyorum. Lanetli süre boyunca bile yatağımdan kıpırdamadım. Belli ki keder de içgüdüsel bir duygu.

Onu göndermeden önce, Alix'in benim ruh bağım olduğundan neredeyse emindim. Şimdi ise eminim. Onsuz olmak fiziksel olarak acı veriyor, sanki kendi sağ kolumu kesmişim ve yaraların iltihaplanmasına izin vermişim gibi.

İronik.

Laneti umursamak için kendimi zorlayamıyorum bile. Alix'in Aurelia'dan aldığı bilgiyi cevabı bulmak için kullanmam gerektiğini biliyorum. Tüm özgür irademi kaybetmeme sadece saatler kalmış olmasını önemsemeliyim ama kendimi hiçbir şeyi önemsemeye zorlayamıyorum. Bir ruh bağını koparmanın ne kadar acı verici olacağını hafife almışım. Ya da belki de sadece düşünmek istemedim, çünkü acı çekeceğimi bilseydim bunu yapmayabilirdim.

Tek teselli, erkeklerin neredeyse her zaman önce bağ kurması ve Alix'in insan olması, bu yüzden muhtemelen o kadar acı çekmeyecek - eğer hiç acı çekmeyecekse. Bu düşünceye tutunmak zorundayım çünkü aksi takdirde onu bu acıdan koruma dürtüsü, uzak durarak onu koruma içgüdüleriyle savaşıyor ve sonunda gerçekten aklımı kaybediyormuşum gibi hissediyorum.

"Daemon!"

Kastian'ın sesine ya da arkamdaki çok sayıdaki ayak sesine zar zor bakıyorum.

"Hadi Ashwater. Ayağa kalk," diyor Jett, her zamanki esprili tonunda zorlama bir notayla.

"Siktir git," diye mırıldanıyorum.

Kulağa çocukça geldiğimi biliyorum ama anlamıyorlar. Bırakın onları kaybetmeyi, hiçbir ruhu bulamadı bile. Bunun ne kadar acı verici olduğunu anlayamazlar.

"Daemon, ciddi." Odessa otururken yatağımın ucunun eğildiğini hissediyorum. "En azından veda etmen gerektiğini düşünmüyor musun?"

"Kime?" Homurdanıyorum.

"Öncelikle bize," diye tersliyor, böylesine korkunç bir anda bile sempatik tonunu koruyamadığı belli. "Peki ya annen?"

"Peki ya o" demek istiyorum ama bu benim ruh halim için bile fazla çocukça geliyor. Bunun yerine dönüp nihayet hepsine bakıyorum. "Storia'dan ayrılırken veda ettim. Söyleyecek başka bir şey yok."

Kastian, Jett ve Fox başımda nöbetçi gibi dururken, Odessa yatağın uzak ucuna tünemiş. Bir seyahat pelerini giydiğini fark ediyorum ama nedenini soracak gücü kendimde bulamıyorum.

"Sarayda kaos var," diyor Kastian kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturarak.

"Bu beklenmedik bir şey değil," diye homurdanıyorum. "En aptal saray mensupları bile, Isabelle öldüyse ve lanet bozulmadıysa, bir çözüm bulmak için zaman kalmadığını anlamış olmalı. Yüz yıl önce onları umursamayan ve şimdi de umursamadığı kesin olan bencil bir pisiğe bel bağladılar."

"Kesinlikle," diyor Dessa. "Korkuyorlar. Kontrolü ele alacak ve onlara liderlik edecek birine ihtiyaçları var."

Uzun bir süre anlamadan öylece yatıyorum. Sonra nihayet ne demek istediklerini anlıyorum. "Cidden oraya gitmemi bekleyemezsiniz."

"İnsanlar seni dinliyor," diyor Jett.

"Hayır, dinlemiyorlar. Artık dinlemiyorlar. Yıllardır yoktum ve döndüğümde beri mahkemeye neredeyse hiç iletişimim olmadı."

"Önemli değil," diye ısrar ediyor Dessa. "Herkes sen Dyaspora'ya gitmeden önce nasıl olduğunu hatırlıyor ve çoğu babanı hatırlıyor."

"Ben o değilim," diye homurdanıyorum. "Thorne'dan daha fazla değilim. O lanet olası bir kral, git ona kafasını kışından çıkarmasını söyle."

"İmkânsız," diye homurdandı Kastian. "Sen burada depresyonda yattığın sürece o da öfke içindeydi."

Kastian'a gözlerimi kısıyorum. "Birinin kralı oynamasını mı istiyorsun? Bunu sen yap. Taç giymeye benden daha çok hakkın var ve otuz altı saat içinde fiilen ölmüş olmayacaksın."

Fox ve Jett yan gözle Kastian'a bakıyor, belli ki benim ifşaatımla dikkatleri dağılmış.

"Vernallis tacını giymeye neden hakkın var?" Jett soruyor. "Hakkım yok," diye tersliyor Kastian. "Ben Hydratta'lıyım, bunu biliyorsun."

"Neden onlara Hydratta'da kim olduğunu söylemiyorsun?"

Kas bana ters ters bakıyor. "Şu anda bu kadar zavallı olmasaydın, sana vururdum." "Yap hadi," diye iç geçiriyorum, uzanıyorum. "Zaten umurunda değil."

Uzun bir sessizlik daha oldu. Hiçbiri ne söyleyeceğini bilmiyor gibi görünüyor. Umarım giderler.

"Büyücünün ne düşünmüş olabileceğini düşünüp duruyorum," diyor Dessa, sanki zaten yaptığımız bir konuşmaya devam ediyormuş gibi.

"Ne demek istiyorsun?" Kas soruyor.

"Laneti yaparken aklında biri olduğunu düşünmüyor musun? İlk başta Aurelia olduğunu düşünmüştüm ama neden kendi kızını öldürmek istesin ki? Başka biri olmalı."

Sırtım hâlâ gruba dönük, acı bir sesle, "Eğer öyleyse, yanılmış," diyorum. "Thorne kendinden başka kimseyi sevmez."

"Biri olmalı. Bir arkadaş? Belki bir akıl hocası?" "Hiç kimse yok!"

Sesim odanın içinde çınlayarak bağıriyorum. "Ona bağırma lan,"

diye homurdanıyor Kastian nefesinin altından.

Odessa ona bakıyor, belli ki irkilmiş. Ben de anlamıyorum. Odessa benim kız kardeşim, onun değil. Onu kırmış olmam neden umurunda olsun ki? Her neyse, anlaşılmadıklarını sanıyordum.

Ne olursa olsun, şimdi kendimi bir pislik gibi hissediyorum. Dessa'ya özür dileyen bir bakış attım. "Özür dilerim. Sadece bunu düşündüm ve kimse yok. Sahip olduğu tek aile benim. Kendimi öldürmenin bir faydası olacağını düşünsem öldürürdüm ama o benden nefret ediyor."

"Öyle deme bile," diye tısladı Dessa. "Alix'i her zaman geri alabilirsin. O ölmedi ve eğer sen de ölmezsen, işler hâlâ yoluna girebilir."

Bu kadar dağınık olmamın sebebinin Alix olduğunu inkar etmeye çalışıyorum ama artık ne anlamı var ki? Onun kim olduğu ya da eskiden kim olduğu önemli değil.

Öyleymiş gibi davranıyorum; o gitti ve Odessa ne derse desin, onu geri alabileceğimi hiç sanmıyorum.

Gözlerimi kapatıyorum ve başımı bir gümbürtüyle duvara yaslıyorum. "Aurelia'ya katılıyorum, büyücünün laneti yaparken aklında biri vardı ama bunun kim olduğunu bilmeme imkan yok. Her zamankinden daha iyi durumda değiliz, bu yüzden hepiniz için sakıncası yoksa son saatlerimi huzur içinde geçirmek istiyorum." *Ya da en azından binlerce bıçak göğsümü defalarca deliyormuş gibi hissettiğimde mümkün olduğu kadar huzur içinde.*

"Hayır," diye homurdanıyor

Kastian. Ona ters ters

bakıyorum. "Hayır mı?"

"Hayır. Yetki sende dostum. Sadece hayatlarımızı sana borçlu olduğumuz için değil, iyi bir lider olduğun için de seni takip ediyoruz. Genellikle. Ama bunun için imza atmayacağım. Her şeyi berbat ediyorsun ve biz de bunu seyretmeyeceğiz. Kendini toparlayıp ayağa kalkmalısın yoksa seni buradan sürükleyerek çıkarırım."

"Yardım edeceğim," diyor Jett, Kastian'ın arkasından bir elini kaldırarak.

"Yardıma ihtiyacım yok," diye homurdanıyor Fox. "Hepinizi tek elimle bu lanet kıtanın öbür ucuna sürükleyebilirim."

Arkadaşlarıma ters ters bakıyorum, benimle kavga ettikleri için öfke duymakla umursadıkları için duygusal hissetmek arasında gidip geliyorum.

"Benden ne yapmamı bekliyorsunuz?" diye mırıldandım. "Ayağa kalkmam mucizevi bir şekilde Thorne'un kimi öldürmesi gerektiğini bilmemi sağlamayacak."

Herkesin düşündüğü belli olan bir sessizlik oluyor. Üzerime yeniden bir kasvet çökmeye başlıyor; hazmetmesi herhangi bir öfkeden çok daha zor olan bir umutsuzluk.

"Thorne o aptal kulesinde ne saklıyor?" Odessa biraz düşündükten sonra soruyor.

Omuz silkiyorum. "Bilmiyorum, neden?"

"Gidip aramalıyız. Zararı olmaz. Belki orada kimi önemsediğini gösterecek bir şey vardır."

"Oraya kimsenin çıkmasına izin vermiyor," diye homurdanıyorum.

"Evet, ama şu anda oldukça meşgul," diyor Jett hayalet bir gülümsemeyle. "Yukarı gel, ne demek istediğimi anlayacaksın."

Hepsine bir kez daha bakıyorum. Beni yalnız bırakmayacaklar, değil mi? Hem zaten hepsi buradayken kendimi biraz daha az korkunç hissediyorum. Göğsümdeki bıçaklar sanki yarısı kadar keskinmiş gibi.

Parmaklarımı saçlarımda gezdirip iç geçiriyorum ve ayağa kalkıyorum.

"Tamam. Hadi gidelim.

Git."

Etrafım dört geniş sırtıyla çevrili ve bunu sinir bozucu buluyormuş gibi bile yapamıyorum. Bunun yerine, kayıtsızmış gibi davranarak yere bakıyorum.

"Sen önden git Ashwater," diyor Jett mutlulukla. "Biz hemen arkadayız."

Yukarı doğru yürürken ^{başım} çatlıyor ve göğsüm hâlâ çatlayacakmış gibi hissediyorum. Giriş holüne adım attığımda çenem düşüyor.

Lanet olsun.

Jett abartmıyormuş, burası tam bir felaket.

Giriş holü tıpkı lanetin sarayı ele geçirdiği günün ertesinde olduğu gibi darmadağınık. Pencerele ve heykeller kırılmış, duvarlara mürekkep, yiyecek ve düşünmek istemediğim başka şeyler bulaşmış. Duman burnuma doluyor ve gürültü sağır edici. İnsanlar dışarıda, üst katlarda ve yankılanan uzun koridorlarda bağıyor.

Merdivenin kapısında donmuş halde dururken, kırılan camlar havayı deliyor ve içgüdüsel olarak eğilip yüzümü koruyorum. "Ne oluyor lan?"

Başka kimse şaşırmış görünmüyor - gerçi sanırım şaşırmazlardı. Son bir buçuk gündür saklanan ve bu nedenle sarayın aklını ne ölçüde yitirdiğini fark etmeyen tek kişi benim.

"Kralı cezalandırıyorlar," diyor Kastian sözünü sakınmadan. "Lanet etkisini göstermeden önce onun hakkında ne düşündüklerini bilmesini istiyorlar."

Yüzümü buruşturuyorum. Bir bakıma bunu anlıyorum ve onları suçlamıyorum ama taş taş a çarpmış gibi gürültülü bir şangırtı zemini sarsıyor ve ben kaskatı kesiliyorum.

"Ezilmeden önce buradan çıkalım."

Arkadaşlarım onaylayan seslerle beni giriş holünden geçip geniş mermer merdivene kadar takip ediyorlar. Birkaç basamak koşarak çıkıyorum, ancak Thorne'un taht odasından yankılanan sesini duyduğumda duruyorum.

"Durdurun onları!" Birine bağıyor. "Askerler nerede?"

Bana Foulo'yu bulun!"

Ağzımın kenarı bir gülümsemeye kalkıyor. En azından biz aramaya çalışırken onun odasında olmayacağını biliyoruz.

Kendimi bildim bileli Thorne kulesini yabancılardan gizli tutardı. Kral Florian hayattayken ve Thorne sadece varırken bile kimse içeri girmezdi. Bunu hiç düşünmemiştim - o kontrolcü bir pislik ve insanları kendi alanından uzak tutmak onun yapacağı türden bir şey. Ama şimdi, bağırışlar ve çığlıklar arasında yarı yıkık merdivenlerden çıkarken, kalbim beklentiyle çarpıyor. *Orada ne saklıyor?*

Thorne'un kulesine giden koridorda ilerliyoruz. İleride, beş ya da altı kırmızı ceketli askerden oluşan bir grup kapıyı koruyor. Adımlarımın ortasında duruyorum ve nefesimin altında küfrediyorum. Sanırım Thorne değerli kulesini korumasız bırakmamıştı.

"Ne yapmak istiyorsun?" Kas arkamdan mırıldanıyor.

"Öldürün onları," diyor Fox hiç istifini bozmadan.

Kendimi açıklamakla vakit kaybetmemek için onları görmezden geliyorum.

"Hey!" Arkadaşlarımdan uzaklaşıp askerin dikkatini çekmek için bağırıyorum ve yaklaşırken elimi kaldırıyorum. "Çekil yolumdan."

En yakındaki muhafız bana endişeyle bakarken, onun biraz gerisindeki muhafız sertleşiyor ve kavgaya hazırlanıyor.

"Bize kralın odasını korumamız söylendi." diye mırıldanıyor en yakındaki muhafız. "Kim söyledi?" Tersliyorum. "Size bunu yapmanızı asla emretmedim."

"Emirler benden geldi," diye tanıdık bir alaycı ses geliyor grubun arkasından.

Gözlerimi kırptıştırıp aralarına bakıyorum. Foulo çoğu Fae'den daha kısa olduğu için hemen görünmüyordu ama muhafızlar onun geçmesine izin vermek için ayrıldılar ve o da gözlerinde nefret parıltısıyla önüme geçti.

"Ah, sensin," diyorum, ses tonumu rahat kalmaya zorlayarak.

"Artık emirleri ben veriyorum." Tükürüyor. "Kral işini elinden aldığından beri yatağında sızlanıp ağladığını duydum."

Tepki vermiyorum, yüzümü nötr, neredeyse dostça tutuyorum. "Haklısın, Foulo. Kralın tüm krallığa ihanet ettiğini ve laneti bozmanın hiçbir yolu olmadığını öğrendiğimden beri kendimi kötü hissediyorum ama benim yerime geçmene sevindim." Gözlerim ceketinin boшта kalan sağ koluna takılıyor. "Yardım ettiğin için teşekkürler."

Dişlerini sıkıyor ve yüzü kıpkırmızı oluyor. Sol eliyle kılıcına doğru uzanıyor.

"Artık emir almak zorunda değilsiniz," diye bağırıyorum askerlere, Foulo'nun ulaşamayacağı bir yerde dans ederken. "Etrafinıza bakın. Burası cehenneme dönüyor. Gerçekten son saatlerinizi lanet bir kapıyı koruyarak mı geçirmek istiyorsunuz?"

Bir an için kimse kıpırdamadı. Sonra altı muhafızdan dördü metalin taşa çarpmasıyla silahlarını yere bıraktı. Tek kelime etmeden yanımızdan geçip koridorda yürümeye başladılar. Son muhafıza anlamlı anlamlı bakıyorum, o da silahını bırakıp kaçıyor ve geriye sadece Foulo kalıyor.

Sırıyorum. "Sanırım rövanşı alacağız, Foulo."

Önce geri çekilen askerlere, sonra da arkamdaki arkadaşlarıma bakıyor. Boynu çalışıyor ve kalın kalın yutkunuyor ama konuştuğunda sesi sabit. "Beşe karşı bir mi?" diye alay ediyor. "Benimle savaşmanın tek yolu bu mu?"

"Tek kollu bir adamdan büyük laflar. Hiçbirinin seni yok etmem için bana yardım etmesine gerek yok. Aslında, boğazını keserken adil olması için tek elimi kullanmamı mı tercih ederdin? Hâlâ hayatta olmanızın tek nedeni, sizi avlamayacağıma söz vermiş olmam."

"Sen-" diye tıslıyor ve öfkeyle tükürüyor, bana doğru fırlarken bir cümle bile kuramıyor.

Kendi kılıcımı çekiyorum, ama ilerleyemeden Kastian koluma sert bir darbe indiriyor. Kafamı çeviriyorum.

"Bununla vakit kaybetme," diye bağıyor, gözlerini Foulo'ya dikmiş. "Onu ben hallederim. Sen o kuleyi aramalısın."

Ona dönüp bakıyorum, tereddüt ediyorum. Bir yanım gerçekten kalıp Foulo'yla kendim uğraşmak istiyor ama çok az zamanımız kaldı. Kas haklı.

Foulo tekrar üzerime geliyor ve bu sefer sola kaçıp etrafından dolanıyorum. Kas elini kaldırıyor ve bir anda bir su fışkırması Foulo'yu taş duvara geri püskürtüyor.

Göz ucuyla Odessa'nın donup kaldığını, suyun yere damlamasını izlediğini görüyorum. Koluna yapışıyorum. "Hadi gidelim."

Başını sallıyor ve peşimden koşuyor, Fox ve Jett Thorne'un kulesine açılan kapıdan geçip Kastian ve Foulo'yu geride bırakıyor.

Kapı arkamızdan kapanıyor ve bir an için kulaklarımda bir sorun olduğunu düşünüyorum. Şatonun ötesindeki tüm sesler - sağır edici bağırışlar, silahların çınlaması, parçalanan tahta ve camlar - bir anda kesiliyor. Tamamen sessiz, sanki suyun altındaymışım gibi.

"Vay canına, ürkütücü," diyor Jett yüksek sesle.

"Bu bir büyü olmalı. Hadi, gidelim."

Thorne'un kulesi beklediğimden daha büyük çıktı. Çok katlı ve her katta odalar var - bir cephanelik, bir ofis, neredeyse hiç kullanılmamış gibi görünen küçük bir özel yemek odası. Duruyoruz.

Neredeyse kulenin tepesine ulaşıp kendimizi onun yatak odasında bulduğumuzda.

"Normal görünüyor," diyor Odessa kederli bir şekilde, her şeyi aynı anda kavramak için bir daire çizerek.

Ne yazık ki ben de aynı fikirdeyim. Kırmızı çarşafli sayvanlı bir yatak ve çeşitli koyu ahşap mobilyalar var, ama hiçbir şey... kişisel değil. Duvarlarda sanat eseri ya da raflarda kitap yok. Thorne'un tüm kişiliğine rağmen buranın bir misafir odası olduğunu düşünebilirsiniz.

"Başka bir kat daha var," diyorum iç çekerek. "Orayı kontrol edeceğim ama bahse girerim sadece depodur."

Hayal kırıklığı ve depresyonun tekrar üzerime çöktüğünü hissediyorum ve bir kez daha başımdaki ve göğsümdeki acı zonklayarak canlanıyor. Ben başka şeylere odaklanmışken ağrı hafiflemişti ama asla tamamen geçmemişti, ama şimdi eskisinden daha da şiddetli bir şekilde alevlenmiş gibi görünüyor.

Elimi göğsüme bastırıyorum ve dolambaçlı merdivenleri tek başıma kulenin en tepesine tırmanırken hafifçe irkiliyorum. Zirveye ulaştığımda pek dikkat etmiyorum ama sonra yukarı bakıyorum ve gözlerim kocaman açılıyor. "Lanet olsun."

"Ne oldu?" Jett aşağıdan bağıyor. Bir saniye sonra koşarak merdivenlerden yukarı çıkıyor ve etrafıma bakıyor. Kaskatı kesildiğini hissettim. "Lanet olsun."

Yavaş adımlarla odaya giriyorum, tüm vücudum dehşet ve öfkenin başlangıcıyla titriyor. Odessa ve Fox'un Jett'in arkasından merdivenlerden çıktığını ve nihayet ikimizin de neye baktığımızı gördüklerinde soluk soluğa kaldıklarını duyduğumda arkamı dönmüyorum.

Cesetler.

Ya da, bu noktada, daha iyi bir kelime *cesetler* olurdu.

Duvarları kaplayan altı kurumuş ceset, her biri değerli eserler gibi bozulmamış cam kutulara yerleştirilmiş. Cesetler küllenmiş ve solmuş, derileri iskeletlerinin üzerine gerilmiş eskimiş deriyi andırıyor. Yüzleri çukurlaşmış, ağızları boşluğa doğru sessizce çığlık atıyor gibi görünüyor.

Cesetlerin bir zamanlar kadın olduğu çok açık. Uzun, dağınık saçlar hâlâ bir ya da iki kafa derisine yapışmış durumda ve her ceset bir taç ve iskelet formlarının üzerinden sarkan, sanki haysiyetlerinden geriye kalanları korumaya çalışıyormuş gibi gevşekçe sarkan tertemiz, ışıltılı bir elbise ile süslenmiş.

En grotesk olanı ise, cesetlerin her birinin göğsünün derinliklerine saplanmış bir hançer olması. Hançerler birbirinin aynısı, kısa ve bükülmüş ahşap.

Bana Vernallis'in dört bir yanındaki binlerce gül fidanını hatırlatan kulplar. Sanki Thorne her birinin kalbine gerçek bir diken batırmış gibi.

Jett, "Hasta olacağım," diye homurdanıyor ve hızlı ayak seslerinin merdivenlerden aşağı indiğini duyuyorum. Fox da sessizce onu takip ediyor.

Odessa yanıma geliyor ve elini koluma koyuyor. Sanki bana vurmuş gibi irkiliyorum, tüm bedenim titriyor ve gerginleşiyor.

Dessa sessiz, kırık bir sesle, "Eşler," diyor.

Cevap vermiyorum. Kastian'ın koridorda yarattığı dalgaya benzer bir uğultu kafamın arkasında büyüyor.

Alix bana lanetin aslında aşktan ziyade fedakârlıkla ilgili olduğunu söylediğinde bunun ne anlama geldiğini biliyordum, ama bunun sergilendiğini görmek çok daha kötü.

Kendimi en yakın duvara sabitlemek için bir elimi uzattım. *Bunu Alix'e yapacaktı.*

"Yeterince gördüm," diye homurdanıyorum, geriye doğru adım atıp Jett ve Fox'un peşinden merdivenlerden iniyorum.

"Bekle!" Dessa diyor ki. "Hâlâ aramız gerekiyor. Kimi sevdiğini öğrenmeliyiz."

Başımı sallıyorum. "Hayır. Anlamıyor musun? Bunu yapan hiç kimse kimseyi sevemez. O bir narsist değil, o bir sosyopat. Bir canavar."

"Ama kimi sevdiğini bilmeden-"

Sırtımı döndüm. "Thorne kendinden başka kimseyi sevmez."

Merdivenlerden inerken kulaklarım hâlâ çınlıyor. Şimdi ne yapacağımı bilmiyorum ve kışlaya dönüp her şeyi görmezden gelme dürtüsü o kadar güçlü ki buna zorlukla karşı koyabiliyorum. Bir şeylerin değişebileceğini düşünmekten ve bir saniyeliğine bile olsa umutlanmaktan bıktım. Önce Dyaspora'dan ayrıldığımda, sonra Isabelle'i bulduğumu düşündüğümde, Alix yardım etmeyi kabul ettiğinde ve bir anlığına benim olabileceğini düşündüğümde.

Her seferinde hayal kırıklığı daha da kötüleşiyor ve daha da hızlı bir şekilde soğuk bir öfkeye dönüşüyor.

"Aman Tanrım," diye mırıldanıyor Dessa arkamdan. "Haklısın."

Kısa süre duruyorum. "Ne?"

Neredeyse gülecek. "Haklısın. Anlamıyor musun?"

Sadece daha fazla hayal kırıklığına yol açacak başka bir aydınlanmayla uğraşamam. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Az önce söyledin! Thorne sadece kendini sever. Birçok kez evlenmesine rağmen hiç kimseyle ruh bağı kurmadı. Hatta hiç

Ailesine bakmak için. Sen onun kardeşisin ve belli ki seni sevmiyor."

"Üvey kardeş," diye homurdanıyorum, kendimle bu odanın sahibi arasına mümkün olduğunca mesafe koymak istiyorum.

Umursamıyor ve dudağını kemirerek volta atmaya başlıyor. "Vernallis kralı güçsüz olduğunu kabul edip en sevdiği kişiyi feda ettiğinde lanet bozulur. Anlamıyor musun? Ölmek zorunda. Güçsüz olduğunu kabul etmeli ve krallığı kurtarmak için kendini feda etmeli."

Sözleri içime işlerken soğuk bir berraklık dalgası üzerime çöküyor.

İşte bu kadar.

Argümanı çok mantıklı, her bir nokta bir yapbozun parçaları gibi yerine oturuyor. Gerçek, inkar edilemez ve kaçınılmaz olarak yerleşirken kalbim çarpıyor. O haklı. Haklı olmak zorunda, ama şimdi ne yapacağım?

Dessa ellerini çırpıyor. "Mantıklı olan tek şey bu. Kalbi yeni kırılmış bir büyücü neden başka bir kadını cezalandırmak istesin ki? Yapmaz. Bu ortağıyla ilgili değil, kendisiyle ilgili."

"Sence biliyor mu?" diye sordum.

"Bilmiyorum."

Bir elimi saçlarımın arasında gezdiriyorum, aklım başımdan gidiyor. "Thorne'u bulmam gerek."

"Ona büyücüyü soracak mısın?" Dessa peşimden koşarak soruyor.

Başımı iki yana sallıyorum. Günlerdir beni rahatsız eden acı aniden hafifliyor, bu da sonunda doğru yolda olduğuma dair eminliğimi pekiştiriyor. Çok geç olana kadar sadece birkaç saat kaldı, ama bu yeterli olmalı. "Ona hiçbir şey sormayacağım," diye homurdanıyorum. "Onu zorlayacağım dinlemek için. Lanetin gerçekten nasıl bozulduğunu bilmiyorsa bile birkaç dakika içinde öğrenecek."

Jett başını yana eğiyor. "Peki ya zaten biliyorsa? Ya lanetin her zaman kendisiyle ilgili olduğunu fark ettiyse ve umursamıyorsa?"

"Bu çok kolay." Kulenin kapısını fırlatıp açıyorum ve koridora çıkıyorum. "O zaman onu kendim öldüreceğim."

Kuleden ^{GERİ} KOŞARAK çıkıyorum, neredeyse Kastian'a çarpıyordum. Sağ yanağında bir yara var ve yorgun görünüyor ama onun dışında zarar görmemiş.

"Bir şey buldun mu?" diye soruyor önsözsüz.

"Evet," diye homurdanıyorum karanlık bir şekilde. "Foulo'ya ne oldu?"

Cevap olarak parmağını omzunun üzerinden geçiriyor. Arkasında, yerde kırmızıya çalan bir su birikintisinin içinde, Foulo göğsünden çıkan bir bıçakla yerde yatıyor. Ölen kraliçelerin cesetlerine saplanan bıçakları düşününce bir an midem bulanıyor.

"Yaralanmışsın," diye mırıldanıyor Odessa, yanımdan geçip Kastian'a bakarak. Gözlerinde tuhaf bir parıltı var.

Kas uzanıp yanağına dokunuyor. Parmaklarını çekip yere bakıyor ve kanı görünce irkiliyor. Elini kabaca ceketine siliyor. "Önemli bir şey değil."

Odessa ona bir kez daha garip bir bakış atıyor ve bir şey söyleyip söylememeyi tartışıyor gibi görünüyor. Sonra sertçe başını sallıyor ve bana dönüyor. "Neden burada dikilip duruyoruz? Fazla zamanımız yok gibi."

Alay ediyorum ama tabii ki haklı. Dışarıdaki gökyüzü karanlık ve bir süredir de öyle, yani lanetin son etkisini göstermesine saatler kalmış olabilir.

Harap sarayın dolambaçlı koridorlarında gezinerek bizi büyük giriş salonuna geri götürüyorum. Bina bıraktığımızdan daha kötü durumda, duvarlardan daha fazla taş ve sıva dökülüyor ve hava tozla kaplanıyor. Koridorlardaki bağırışmalar giderek artıyor ve sanki dışarıda daha fazla ilahi söylenmeye başlanmış gibi geliyor.

Kulaklarımı zorluyorum ve sonunda uzaktaki bağırışların ne dediğini anlıyorum: *Kralı öldürün! Canavarı aşığı indirin!*

Yüzümü buruşturuyorum. On birinci saate kadar sürmüş olabilir ama sonunda tüm krallık aynı fikirde. Umarım çok geç değildir.

Taht odasının bir zamanlar açık olan kapıları şimdi sıkıca kapalı duruyor. Yaklaşık bir düzine saray mensubundan oluşan kalabalık birbirlerini itip kakıyor, içeri girmek için mücadele ederken yüzleri öfkeli ile çaresiz arasında değişiyor. Yollarını kesen sekiz muhafız, kollarını kavuşturmuş ve ayaklarını mermer zemine sağlam bir şekilde basmış bir şekilde sırayı koruyor. Sanırım herkes krala olan sadakatini henüz terk etmemiş.

"Thorne taht odasında olmalı," diye mırıldandım. "Lanet olası korkak kendi sarayından saklanıyor."

Jett, "Muhafızları biz hallederiz," diyor ve Kas ile Fox'tan başlarıyla onay alıyor.

"Ben de seninle geleceğim," diyor Odessa.

Ona hayır demek üzereydim ki Kas benden önce davrandı. "Kesinlikle olmaz."
Ona ters ters bakıyor. "Sen kim oluyorsun da bana ne yapacağımı söylüyorsun?"

Biraz telaşlanmış görünüyor ama yine de devam ediyor. "Sen bir savaşçı değilsin, nasıl yardım edebilirsin ki? Sadece dikkat dağıtacaksın."

Öfkeden küplere biniyor ve cevap vermek için ağzını açıyor ama bu sefer ben onun sözünü kesiyorum. "O haklı. Dördünüz de dışarıda kalın, tercihen birlikte. Eğer işler yolunda gitmezse yakında isyan çok daha kötü bir hal alacak ve bundan etkilenmeyen tek kişi siz olacaksınız. Size şimdi kaçmaya başlamanızı söyledim ama bunun bir anlamı olmadığını biliyorum..."

"Haklısın, bir anlamı yok," diyor Kas omzuma vurarak. "Ne olursa olsun sonuna kadar seninle kalacağız."

Ona başımı sallıyorum, keşke daha önce söyleseydim dediğim çok şeyi sessizce iletiyorum. Eğer geri dönmezsem, Dyaspora'da bana söz verdiği gibi Odessa ve diğerlerini Hydratta'ya götüreceğini biliyorum. Ne olursa olsun hepsi güvende olacak. Alix güvende olacak ve asıl önemli olan da bu.

Büyük merdivenden iniyorum, inatla kapalı duran taht odasının devasa, karmaşık oymalı kapılarına yaklaşırken botlarım mermer basamaklarda yankılanıyor. Kas ve Fox yanımdan geçip gidiyor. Kılıçları avizenin ışığı altında parıldıyor ve girişte konuşlanmış muhafızların dikkatini çekiyor. Muhafızlar geriliyor, elleri içgüdüsel olarak silahlarına uzanıyor.

Büyük fuayede yankılanan bir bağırişla Jett kendini son beş merdivenden aşağı atıyor ve mermer zemine bir gümbürtüyle iniyor. Düşmüş bir mermer heykelin pürüzlü bir parçasını kapıyor, soğuk ağırlığı elinde katı bir şekilde duruyor. Hızlı ve güçlü bir savuruşla onu kemerli devasa pencereye doğru fırlatır ve cam kırıkları giriş holünün üzerinde ışıltılı bir şelale gibi aşağı düşer. Sırtarak koridorda hızla ilerliyor, askerleri çılgınca bir kovalamacaya sürüklerken ayak sesleri yankılanıyor, dikkatimi dağıtarak kapıya giden yolu başarıyla açıyor.

Bir saniye bile kaybetmeden kapılara doğru koşuyorum ve giderken elimi sallayarak kilitlerini açıyorum.

Kapılar sallanarak açılıyor. Ötede, altın halıyla kaplı koridoru ve sonunda Thorne'un tahtının bulunduğu devasa gösterişli taht odasını görebiliyorum. Kendimi içeri atıyorum, sanki Thorne kapının arkasında saklanıp saldırmayı bekliyormuş gibi bir dövüş hazırlanıyorum.

Kapılar kapanıyor ve ben sessizce duruyorum, kalbim adrenalinle çarpıyor.
Ama uzun bir süre sonra hiçbir şey olmuyor. Sonunda olduğum yerde dönüp
etrafa bakıyorum.

Oda boştur ve Thorne gitmiştir.

CHAPTER TWENTY-EIGHT

ALIX

Kafam göletin yüzeyinden fırlarken nefes nefese kaldım.

Lanet olsun, sıırılsıklam oldum. Ve eğlenceli bir şekilde değil.

Dişlerim takırdıyor ve tabii ki bardaktan boşanırcasına yağın yağmur her şeyi daha da kötüleştiriyor. Yine de rahat bir nefes alıyorum ve sudan çıkıp çamurlu kıyıya doğru yürüyorum. Güllerin kokusu yağmurla karışıp burnuma doluyor. Yemin ederim hiç bu kadar rahatlatıcı bir koku almamıştım.

Suya geri uzanıyorum ve iki kat kalın siyah çöp torbasına sarılı Walmart sırt çantamı yanımdaki kıyıya sürüklüyorum, sonra nefesimi tutmak için bir saniye duruyorum. Yüzüme bir gülümseme yayılırken nefes nefese çamurlu zemine oturuyorum. "Gördün mü, deli değilmişim," diye mırıldandım kendi kendime. "Gerçektir."

Ve gerçekten Tanrı'ya şükrediyorum. Çünkü aksi takdirde iki Uber ve bir otobüsle New York eyalet sınırına gider ve otoyolun kenarındaki bir gölete boşu boşuna girerdim. Ve o zaman gerçekten deli olurum.

Vardığımda saatin kaç olacağını bilmek zordu ama sanırım her şeye hazırlıklıydım. Kral ve saray mensupları hâlâ malikânede kalıyor olsalar bile, bununla başa çıkabilirim. En azından, umarım yapabilirim.

Çantama uzanıyorum ve içindeki her şeyi gölet suyuyla ıslanmaktan korumak için etrafına sardığım çöp poşetlerini yırtıyorum. Yağmur damlalarının brandada koyu lekeler oluşturması dışında yeterince kuru görünüyor. Çöp poşetlerini yan cebe dolduruyorum, sonra sırt çantasını karıştırıp bir kutu ayı spreyi ve bir çekiç alıyorum ve güllerin arasından eve doğru sürünmeye başlarken her iki elime birer tane sallıyorum.

Kendime gülerek bir kıkırdamayı bastırıyorum. Şu anda beni gören biri olsa, eminim deli gibi görünürdüm. Gündüz vakti dışarıda olan biri gerçekten de dengesiz olurdu, o yüzden belki de uğursuzluk getirmesem iyi olur.

Verandanın kenarına ulaşıyorum ve kapı pat diye açılıyor. Bir çığlık beni ürkütüyor ve tam çekicimi kaldırmak üzereyken bana doğru koşanın Beatrix olduğunu fark ediyorum.

Silahımı görmezden geliyor ve kendini bana doğru fırlatıyor, tıpkı Daemon'a yaptığını gördüğüm gibi bir mendile sarılıp hıçkırarak ağlıyor.

"İyi olmana çok sevindim," diye burnunu çekiyor.

Sırtını sıvazlıyorum, bir anne figüründen gelen bu ham şefkat karşısında ne yapacağımı bilemiyorum. "Burada olduğumu nereden biliyordun?"

"Ona söyledim." Aurelia, Beatrix'in arkasından kapıda belirdi. Parmaklarını bana doğru salladı. "Büyü insana çok iyi sezgiler kazandırıyor."

Kaşımı kaldırıyorum. Kahretsin, birazını kullanabilirim, özellikle de şu anda. Şimdi.

Beatrix ve Aurelia beni içeri götürdüler.

Saniyeler içinde elime dumanı tüten bir çay fincanı tutuşturuluyor ve beni mutfak masasındaki sandalyeye itiyorlar.

Aurelia, sesi heyecanla sinir arasında bir şeye yükselirken, "Mahkeme hemen hemen sen çıktığın anda çıktı," diyor.

"Ne zamandı?" Çayımdan bir yudum yutarak soruyorum. "Sadece burası ile benim dünyam arasındaki zamanın aynı olduğundan emin olmak istiyorum."

Beatrix endişeyle, "Yaklaşık iki gece önce," diye yanıtlıyor. "Daemon herkese senin öldüğünü söyledi."

Kekeliyorum. "Ne?"

"Söyledi." Aurelia başıyla onaylıyor, dehşetle bakıyor. "Kral o kadar sinirlendi ki, penceremden her şeyi duyabiliyordum. Bir süre bağırды, sonra gerçek bir kavga başlatacakmış gibi kanatlarını açtı, ama onun yerine uçup gitti."

"Herhalde kaybedeceğini biliyordu," diye homurdandım.

"Olabilir. Yine de geri dönmedi ve kısa bir süre sonra Daemon tüm saray mensuplarına arabalarına binmelerini söyledi ve hepsi ortadan kayboldu." "Kışlık Saray'a geri döndüler," diyor Beatrix, ses tonunda güçlü bir onaylamama var. "Sanırım çoğu neler olduğunu ilk kez o zaman anladı. Ayrılmaya ya da kendilerini kurtarmaya çalışacaklarını düşünürsünüz ama hayır. Zaman neredeyse doldu ve saray ancak şimdi ne olduğunu anladı."

Kralları onları bu duruma soktu."

Yüzümü buruşturuyorum. "Bence inkâr, dünyanın sonunun geldiğini duyunca verilen yaygın bir tepki. Sonra da isyan edecekler."

Beatrix ciddiyetle başını sallıyor. "Kuşkusuz."

Bir saniye boyunca koyu bir sessizlik içinde oturuyor, olup biten her şeyin ağırlığını sindirmeye çalışıyoruz. Sonunda gerginliği ben bozuyorum. "Beni gördüğünüze pek şaşırmışa benzemiyorsunuz."

Aurelia gülümsüyor. "Geri döneceğini hissediyordum." "Ama bana gitmemi söyleyen sendin."

"Ve haklıydım, kesinlikle gitmeliydin!" Gözleri genişliyor. "Ama ruh bağlarını görmezden gelmek imkânsız."

Öksürüyorum, boğazımın arkasındaki hava nefes alırken sıkışıyor. *Tanrım, benden başka herkes biliyor muydu? Bunun bir ruh bağı olduğundan emin miyim?*

Eğer önümüzdeki bir iki gün içinde her şey bir şekilde yoluna girerse, geri dönüp ona bu sezgi olayının tam olarak nasıl işlediğini sormam gerekecek.

"Dinle, kabalık etmek istemem ama gitsem iyi olacak. Kaleye dönmemin ne kadar süreceği hakkında hiçbir fikrim yok ama gül ayından önce oraya varmam gerekiyor... ki bu gece, değil mi? Ne zaman başlıyor?"

"Gün batımında," diyor Beatrix çabucak. "Bütün bir gün ve gece boyunca karanlık olacak ve güneş yeniden doğduğunda lanet ya bozulacak ya da... bozulmayacak."

"Sanırım nasıl bozulacağını biliyorum. En azından, umarım biliyorumdur. Bir fikrim var."

Beatrix'in gözleri heyecanla açılır. "O zaman haklısın, hemen şimdi gitsen iyi olur."

Aurelia, "Bence hava kararınca kadar beklemelisin," diye araya girdi. "O da bir saat kadar sonra."

"Ama o zaman şatoya varmak için bir saat daha az zamanım olacak ve oraya vardığımda ne yapacağımı hâlâ tam olarak bilmiyorum."

"Biliyorum... ama yine de beklemelisin. Eğer yalnız seyahat ediyorsan, güvende olduğundan emin olmak en iyisi. Ya yağmur durur ve güneş açarsa?"

Onunla tartışmaya başlıyorum ama Beatrix araya giriyor, "En azından sana kuru giysiler getirebilir miyiz? Donuyor olmalısın."

"Üstümü değiştirmek için bir dakikalığına banyonuza girebilir miyim? Buraya kendi kıyafetlerimi getirdim." Sırt çantamı kaldırdım.

"Elbette," diyor Beatrix. "Sen üstünü değiştirirken biz de atlardan birini hazırlarız. Sonra ne zaman istersen gidebilirsin. Şimdi ya da hava kararana kadar bekleyebilirsin, ama her iki durumda da hazırsın."

"Oh...hayır. Sorun değil."

Bana tuhaf tuhaf baktılar. "At olmadan saraya nasıl gideceksin?"

"Yürüyeblirim diye düşündüm. Ya da belki beni arabasıyla götürebilecek biri vardır."

Aurelia güler. "Şaka yapıyor olmalısın, saraya kadar yürüyemezsin."

"Rahat olmayacağını biliyorum, ama sanırım yapabilirim. Muhtemelen araba yolculuğundan biraz daha uzun sürer, yani belki beş saat?" Saçlarımı kulaklarımın arkasına itiyorum ve omuz silkiyorum. "Bu mümkün."

"Ama dışarıda kurtlar var," diye soluk soluğa bağıırıyor Beatrix. "Evet, ama-"

İtirazlarımı duymazdan geliyorlar ve beni yalnız bırakarak ahıra gidiyorlar. Gözlerimi kapatıyorum; sanırım bugün tüm korkularımla yüzleşiyorum.

Üstümü değiştirmek için banyoya giriyorum ve on dakika sonra yeniden çıkıyorum. Ahıra doğru yürürken Beatrix ve Aurelia bana bakıyorlar. Neye baktıklarını merak etmeme gerek yok.

Ellender'daki kıyafetler çok güzel ama kadınlar söz konusu olduğunda pek kullanışlı değiller. Hayatımı riske atacaksam, korse konusunda endişelenmemem gerektiğini düşündüm.

Annemin siyah yoga taytlarını, iki çift yeni su geçirmez çorabı ve liseden beri giymediğim eski yürüyüş botlarını giyiyorum. Üstüne bir sporcu sütyeni, bir *Under Armour* üst, Walmart'tan aldığım ve bir mermiyi durdurabileceğinden emin olduğum ağır bir file yelek ve annemin *North Face* ceketini giydim. Eldivene dönüşen parmaksız eldivenlerim, bir kafa bandım var.

saçlarımı yüzümden uzak tutacak bir yağmur şapkası takacağım. Dürüst olmak gerekirse, şapkayı bir kenara bırakırsak, oldukça iyi göründüğümü düşünüyorum - bir tür açık hava dağ kızı gibi.

Aurelia beni bir aşağı bir yukarı süzdükten sonra uzanıp taytımın kumaşını çimdikliyor. "Bunlar neyden yapılmış?"

Gülüyorum. "Eğer geri dönersem, seni *Lululemon*'un geniş dünyasıyla tanıştıracam. Bayılacaksın."

Eyerlenmiş ve benim için hazır hale getirilmiş ata bakarken yüzümdeki gülümseme kayboluyor. Sanırım bir kısrak. Kestane renginde, siyah yeleli ve yeterince dost canlısı görünüyor... yani atlara göre. En az ölümcül görünen akrebi seçmek gibi bir şey.

"Adı ne?" Kısık sesle soruyorum. "Marie,"

diyor Beatrix atın boynunu okşayarak.

Yüzümü buruşturuyorum. "Henüz ilk isim bazında anlaştığımızı sanmıyorum. Belki beni attan indirmeyeceğini kanıtladıktan sonra."

"Çok naziktir."

Buna bir an bile inanmadım ama bir şekilde Beatrix'e teşekkür edecek ve dizginleri ondan alacak cesareti buldum.

Atın yanına yaklaşp siyah cam gibi gözlerinin içine bakıyorum. "Burada benimle birlikte çalışmana ihtiyacım olacak. Bugün başka bir travmatik olayla uğraşamam, biliyorsun değil mi?"

At kışnıyor ve sinirli bir şekilde yere pençelerini vuruyor. Dişlerimi sıkıyorum ve omurgamı dikleştiriyorum. Bunu iyiye alamet olarak görmeyi seçeceğim... çünkü başka seçeneğim yok ve kabul etmekten ne kadar nefret etsem de Beatrix ve Aurelia haklı. Yağmurda beş saat yürümek iyi bir fikir değil. Yine de karanlığa kadar beklemekten vazgeçmeyeceğim. Şimdi yola çıkıyorum.

Marie'nin sırtına tırmanırken nefesimi tutuyorum ve köye doğru uzun arnavut kaldırımli patikadan aşağı iniyoruz.

Ata binmek korktuğum kadar korkunç oldu ama şaşırtıcı bir şekilde düşmedim. Onu nasıl hızlandıracağımı bulamıyorum, bulsam bile muhtemelen istemezdim, bu yüzden yavaş bir şekilde ilerliyoruz.

Storia köyünün arnavut kaldırımli dar sokaklarında ilerliyorum, şirin kulübelerin ahşap panjurları soğuğa karşı kapalı. Köyü arkamda bıraktığımda, ormana giden patika dikenli çalılar ve çalılıklarla karışıyor, yağmur buz gibi tabakalar halinde yağarak tenimi yakıyor. Buna rağmen

sert havaya rağmen, kraliyet arabalarının ağır tekerleklerinin çamurlu zeminde bıraktığı derin oluklar görünür olmaya devam ediyor ve beni sık ormanın içinden geçirip sarayın görünen silüetine doğru yönlendiriyor.

Marie çoğunlukla işi kendisi yapıyor, bir içgüdüğü takip ediyor ve patikaya sadık kalıyor gibi görünüyor. Sonunda biraz daha rahatlıyorum ve dizginlerdeki ölümcül tutuşumu biraz olsun gevşetiyorum.

Sonunda yağmur buz gibi bir soğuğa dönüşüyor ve tenime minik iğneler gibi batan sulu kara dönüşüyor. Nefesim buzlu bulutlar halinde puf puf dışarı çıkıyor.

"Neredeyse vardık," diye mırıldanıyorum, ama beni sadece Marie duyuyor. At bir nefes alıyor ve bu sefer bunun bir yanıt olduğundan eminim.

Uzakta kararan gökyüzüne karşı kale kulelerini görüyorum ve anında daha cesur hissediyorum. Topuklarımı böğrüne saplıyorum, sonunda onu daha hızlı gitmeye teşvik ediyorum. Yapıyor ve çok geçmeden ağaç hattından çıkıp küçük köye doğru sürüyorum.

Midem bulanıyor ve Marie'yi durdurmak için dizginleri geri çekiyorum, önümdeki köye şaşkınlıkla bakıyorum.

Tam bir kaos.

Ana cadde boyunca binalar yanıyor, hayvanlar serbestçe dolaşıyor ve öfkeli köylüler karanlık sokaklarda yürüyor. Bazıları meşaleler sallarken, diğerleri yaba, hançer ya da silah olarak kullanabilecekleri başka ne varsa taşıyor. Giderek daha fazla insanın -Fae, goblin ve diğer her neyse- evlerden ve binaların arasındaki sokaklardan dışarı akmasını dehşet içinde izliyorum. Kaleye doğru yürüyen bir kalabalık oluşturunlar.

"*Kralı bulun!*" ve "*Canavarı öldürün!*" haykırıışları sokaklarda yankılanıyor, slogan giderek daha fazla insan tarafından benimsendikçe tekrar tekrar yankılanıyor.

Ellerim Marie'nin dizginlerini sıkıyor. Kaos bekliyordum ama bunlar fazlasıyla gerçek. Sanırım artık geri dönmek için çok geç.

Kalabalığın arasına karışmak istemiyorum, bu yüzden dişlerimi sıkıp Marie'yi köyün dış mahallelerine doğru sürmeye teşvik ediyorum. Neyse ki ana caddenin dışında bir avuç evden fazlası yok ve karanlıkta, taş duvarlardan yansıyan titrek alevlerin yanından geçip gidebiliyoruz. Çok geçmeden kasaba meydanına ulaştık.

Omzumun üzerinden boynumu uzatıyorum. Kalabalık yaklaşıyor ve her saniye daha da yaklaşıyor ama sarayın merdivenlerine henüz ulaşmamışlar.

Hiç düşünmeden Marie'nin sırtından atlayıp onu ahırların dışındaki bir direğe bağlıyorum. "Burada bekle. Geri geleceğim... umarım."

Sanırım Marie'den duyduğum korku, sevmeye başladığım her şeyi kaybetmekten duyduğum korkunun yanında hiç kalıyor.

Kocaman sırt çantamı sallıyorum ve sokakta dizlerimin üzerine çöküp yanımda getirdiğim silahları arıyorum.

Silahlar gevşek bir terim.

Sahip olduğum hiçbir şey birilerini incitmek için tasarlanmadı; silah getirmek istesem bile nasıl ateş edeceğimi bilmiyorum ve Walmart araba parçaları ve düz ekran televizyonlar arasında ortaçağdan kalma geniş kılıçlar satmıyor. Yine de bir elimde ayı spreyim, diğer elimde fenerim olduğu için endişelenmiyorum.

Kimseyi incitmek istemiyorum ama iş başa düşerse kendimi savunmaktan da çekinmem. O kalabalığın krala giderken beni devirmek için iki kez düşünmeyeceğinden eminim ve eğer sokaklarda olan buysa, soyluların ve askerlerin ne yaptığını bilmek bile istemiyorum.

Silahlanmış ve biraz daha cesur hissederek çantamı omzuma atıyorum ve kendimi rahatsız edici bir tırmanışa hazırlayarak ilk birkaç mermer basamağı hızla çıkıyorum. Merdivenler sonsuz ve birkaç saniye sonra bacaklarım yanıyor, ama kaleye ulaşmanın başka yolu yok - tabii biri uçarak gelip beni götürmek istemezse.

Sanki bir işaretmiş gibi üzerime karanlık bir gölge düşüyor, sanki ayın önünde bir şey hareket etmiş gibi. İçgüdüsel olarak yukarı bakıyorum, şehrin üzerinde hâlâ asılı duran puslu yağmurun arasından gözlerimi kısarak bakıyorum.

Uzun boylu, kaslı, kanatlı bir figür köyün üzerinden gökyüzüne doğru süzülüyor. Kalbim hızlanıyor, göğsümde sertçe çarpıyor. Bu mesafeden bile boyunu tanıyabiliyorum. "Daemon!"

Elimi kaldırıp durması için el sallıyor ve bağıriyorum.

Daemon boynunu büküp bana bakıyor. Gözlerimi yağmurdan koruyorum ve tepemde bir daire çizerek uçarken arkasından bakıyorum, havada dönüp bana doğru geliyor.

Nabzım hızlanıyor ve göğsümde bir sıcaklık yayılıyor. Her biri neşe ve beklentiyle dolu anılar canlanıyor, kalbim heyecan ve derin duyguların karışımıyla genişliyor.

Ama sonra göğsümde büyüyen baloncuk patlıyor ve figür yaklaştıkça içimi bir korku kaplıyor. *Bu Daemon değil.*

Kral Thorne yaklaşıyor ve birkaç adım üstüme konuyor. Kalenin tehditkâr arka planı onun üzerinde yükseliyor ve ağzım açık kalıyor. Bir an için tek yapabildiğim kanatlarına bakmak oluyor.

Siyah ve tüylüler ama Daemon'un tüylerindeki gibi kırmızı uçları yok. Bunun yerine, her bir tüy bir bıçağın ağzı gibi görünüyor. Bir melekten çok, saldırmaya hazırlanan yırtıcı bir kuşa benziyor.

Kral başını bana doğru eğiyor ve dudağı alaycı bir şekilde kıvrılıyor. "Isabelle... ölümden bu kadar çabuk mu döndün?"

Omurgamda bir ürperti dolaşıyor. Arkama bakıyorum. En az üç kat merdiven çıktım ve geriye doğru düşmek beni kesinlikle öldürür. Daha da kötüsü, kaçacak başka bir yer yok.

Yavaşça geri adım atıyorum, merdivenlerden inerken yolumu hissediyorum. Aynı zamanda ayı spreyimi önümde tutuyorum. "Geride dur. Bana dokunmayın."

Thorn'un gülümsemesi daha da artıyor ve parmağının küçük bir hareketiyle kutu aniden elimden fırlıyor, geriye doğru uçarak aşağıdaki sokağa çarpıyor. Nefesim kesiliyor ve parmaklarım hala diğer elimde tuttuğum fenerin etrafında sıkışıyor. Onu da kaldırıyorum ve o da aynı kaderi paylaşıyor, elimden uçup merdivenleri çevreleyen karlı gül çalılığına düşüyor.

Kalbim mideme iniyor.

Thorne gülüyor ve kocaman kanatlarını arkasından sürükleyerek bana doğru yaklaşıyor. Yüz ifadesi bir kedinin fareyi takip edişine benziyor ve şu anda ben de tam olarak öyle hissediyorum: Bir fener ve altı dolarlık bir kutu ayı spreyinin dünyanın en güçlü kedisini durdurabileceğini düşünen zavallı bir fare.

"Burada ne yapıyorsun?" diye soruyorum.

Güldü. "Bunu sana benim sormam gerekirdi ama artık pek önemi yok. Seni gördüğüme sevindim, Isabelle."

"O-oh öyle mi?" Kekeliyorum, hâlâ merdivenlerden iniyorum. *Onu konuşturmaya devam etmeliyim. Düşünmek için kendime bir saniye kazandırmalıyım.*

"Elbette." Thorne neredeyse eğleniyormuş gibi konuşuyor. "Gördün mü, öldüğünü sanmıştım ama lanetinde hiçbir değişiklik olmadı. O kişinin sen olmadığını fark edince yaşadığım hayal kırıklığını düşünsene. Çok fazla zaman harcamıştım."

"Yine de zamanını boşa harcadın," diyorum dişlerimi sıkarak. "Beni sevmiyorsun."

Başını eğiyor, gülümsemesi korkutucu bir hal alıyor. "Sevmiyor muyum? Yıllarımı seni düşünerek, beni nasıl terk ettiğini hatırlayarak geçirdim. Seni geri almak için neler yapabileceğimi hayal ederek."

"Bu aşk değil. Bu kontrol. Kandırıldığını biliyordun ve bu bir saplantı haline geldi ama asla benimle ilgili değildi."

Yüzü buruşuyor ve bir an için gözlerinde bir tanıma kıvılcımı gördüğümü sanıyorum. Belki bir an için hatasını anlıyor ve bunca yıldır zamanını gerçekten boşa harcadığını biliyor. Sonra göz açıp kapayıncaya kadar kayboluyor. "Belki de haklısın. Sanırım bunu birlikte öğreneceğiz, değil mi?"

Elini öyle bir hızla uzatıyor ki, zar zor görebiliyorum. Bir anda, sanki beni iki eliyle itmiş gibi geriye doğru düştüğümü hissediyorum.

Bir parçam bunu bekliyordu ve kendimi destekleyip içe doğru kıvrılmaya çalışıyorum, taşa doğru geriye doğru düşerken boynumu koruyorum. Büyük sırt çantam düşüşün yükünü çekiyor. Yine de, taş basamaklardan aşağı yuvarlanırken vücudumdaki her siniri ve kemiği sarsan bir acı hissediyorum. Thorne peşimden geliyor ve gözlerim içime yayılan kör edici acıya karşı kapanmadan önce tek görebildiğim onun botları ve siyah kanatlarının uçları.

En alt basamağa bir yığın halinde iniyorum ve gözlerimi açmak için kendimi zorluyorum. Hayattayım ve her yerim acıyor, bu iyi bir şey gibi gelmiyor ama en azından muhtemelen boynumu kırmadığım anlamına geliyor.

Ağzımdaki kanı silerek doğruluyorum.

Sulanan gözlerimin arasından Thorne'un bana sırtıttığını görüyorum.

Başım acıyla zonkluyor ve sersemlemiş halimle her saniye daha da yaklaşan kalabalığın bağırıışlarını duyuyorum. Belki bir iki dakika daha hayatta kalabilirsem, kalabalık bize ulaşır ve Thorne onlar görmeden beni öldüremez?

Belli ki kalabalığı umursamayan Thorne bir botunu kaldırıyor ve kasten göğsüme bastırarak beni yere yatırıyor. Kemerine uzanıyor ve düz saplı siyah bir hançer çıkarıyor. "Önce bir düğün için zaman yok, ama sanırım Tanrılar beni affetmek zorunda kalacak. Keşke Ashwater seni öldürdüğümü görebilseydi."

Ona dik dik bakıyorum, ölüm karşısında daha önce hiç olmadığım kadar meydan okuyorum. "Ne olursa olsun, işe yaramayacak. Sonsuza kadar lanetli kalacaksın çünkü o kadar aptalsın ki sevdiğin tek kişinin kendin olduğunu bile fark etmedin. Benim Isabelle olmadığımı bile fark etmedin."

Thorne şaşkınlıkla geri çekildi. Ayağını göğsümden çekiyor ve ben de bir saniye bile kaybetmeden geriye doğru atılıyorum.

Aynı saniye içinde, diğer tüm seslerin üzerine yükselen bir çığlık duyuyorum. Hem Thorne hem de ben dönüp Daemon'un kaleden aceleyle çıktığını görüyoruz. Ama o

merdivenlerle uğraşıyor, kanatlarını açıyor ve kendini bize doğru fırlatıyor. Bir an için benim kalbim de uçuyor. Yükseliyor, her şeyin yoluna gireceğini biliyorum.

Sonra Thorne yine hınzırca bir sırıtışla arkasına dönüyor ve elindeki hançeri doğrudan kalbime doğru fırlatıyor.

CHAPTER TWENTY-NINE

DAEMON

Thorne'un hançeri havayı yararak Alix'in göğsüne mide bulandırıcı bir gümbürtüyle s a p l a n d ı ğ ı n d a dünya yavaşlıyor.

Bizi ayıran elli metre boyunca gözlerim onunkilere kilitlenirken bedenim buz gibi bir felçle sarsılıyor. Geniş mavi bakışları inanılmaz derecede genişliyor ve homurtu ile çığlık arasında bir ses çıkarıyor. Sonra geriye, kirli sokağın üzerine bir yığın halinde düşüyor.

Göğümde keskin, yakıcı bir acı patlıyor. Kalbim düzensiz bir şekilde çarpıyor ve bir dehşet dalgası beni kavrarken görüşüm bulanıklaşıyor. Bacaklarım titriyor, neredeyse dizlerimin üstüne çökecektim.

Hiç düşünmeden kendimi merdivenlerden aşağı bırakıyorum, kanatlarımın düşüşümü engellemek için açılıp açılmadığını umursamadan.

Ona ulaşmalı, onu yakalamalı, zamanı geri almalı ve hançerin kalbini delip geçmesini engellemeliyim.

Neler olduğunu anlamıyorum. Bir an, yılan gibi taht odasından kaçan Thorne'u arıyordum. Bir sonraki an, onu buluyorum ama yalnız değil.

Alix'in burada ne yaptığını ya da ne zaman döndüğünü bilmiyorum. Tek bildiğim şu anda sokakta hareketsiz yattığı ve ona ulaşmam gerektiği.

Hareket etmesini bekliyorum. Ayağa kalkıp bana gülümsemesini ya da kaşlarını çatmasını, fark etmez. Bir parmak kıpırtısını bile kabul ederim. Hayatta olduğu anlamına gelecekse her şeyi yaparım.

Ama hareket etmiyor.

Alix burada. Beni bulmak için geri geldi... ve şimdi, o öldü.

Gökyüzünden kaotik bir tüy girdabıyla iniyorum, nefesim kesik kesik geliyor ve boş şehir meydanına iniyorum. Amansız sağanak kaldırım taşlarına çarpıyor ve kafamın içindeki çılgılık dışında tek gürültü öfkeli köylülerin uzaktan gelen bağırışları. Thorne, Alix'in yere yığılmış bedeninden bir metre kadar uzakta, ona ulaşmamı engelliyor.

Ağzımı açıyorum ve çoğunlukla hayvani bir kükreme olan bir ses çıkarıyorum. Thorne kaskatı kesiliyor ve yüzündeki kendini beğenmiş ifade bana dönüp sırtımdan önce kısa bir an duraksıyor. "Sadece onun ölümünü görmek için burada olmamanızın çok kötü olduğunu söylüyordum."

Ona doğru ağır bir adım attım. Son birkaç gündür başımda hissettiğim acı birdenbire hiçbir şeymiş gibi geldi. Göğsümde kabaran acının yanında hiçbir şey. Boğazım sıkılıyor ve içimdeki burkulma yüzünden neredeyse iki büküm oluyorum.

Kelimeleri bir araya getiremiyorum, ağzımdan çıkan tek şey "Neden?" oluyor.

Gülümsemesi daha çok alaycılığa dönüşüyor, duruşu rahatken gözleri soğuklaşıyor. "Ondan hoşlandığını görmediğimi mi sanıyorsun? Her zaman benim olanı istedin."

Dünyada biraz mizah kalsaydı gülerdim. "Sen hiçbir şey bilmiyorsun."

Sadece Alix'i arzuladığımı mı sanıyor? Onun sahip olduğu her şeyi istediğimi mi sanıyor? Aramıza mümkün olduğunca mesafe koymak istediğimi hiç anlamadı, çünkü onun soğuk dış görünüşünün ardında ne kadar sapkın ve kötü bir canavar olduğunu her zaman biliyordum.

"Bunun ironisini bile anlamıyorsun, değil mi? Onu bir hiç uğruna öldürdün. Onu sevmiyorsun, eğer sevseydin-"

Eğer yapsaydı, ölüyormuş gibi hissedirdi. *Öldüğüme eminim.*

Thorne hiçbir şey söylemiyor, gözleri yana kayıyor. Ona bakarken, bir başka korkunç gerçek üzerime yıkılıyor. "Bunu sen de biliyorsun, değil mi? Laneti nasıl bozacağını bilmediğini biliyorsun. Onunla karşılaştığında yaptığın şey bu muydu, kaçmak mı?"

Uzun süren sessizliği yeterli bir cevaptı.

Sadece öfkeli kalabalıktan değil, krallıktan da kaçıyordu. Belki de benim birçok kez yapmayı düşündüğüm gibi ölümlüler âlemine açılan kapılardan birine. Kendini feda etmek aklına bile gelmedi. Bunun yerine kendi rahatını ve güvenliğini herkesten ve her şeyden üstün tutuyor ve bu süreçte Vernallis'in kalbini söküp atıyor. Ölü eşlerini ganimet olarak saklayan bir kraldan daha azını beklememeliydim.

İkimiz de kılımızı bile kıpırdatmadan sokakta bir çığlık yankılandı.

Thorne dönüp omzunun üzerinden şehrin kalbine doğru baktı. Kasıldı, elleri yumruk haline geldi. Bakışlarını bize doğru yürüyen ve giderek büyüyen kalabalığa doğru takip ediyorum. Birkaç saniye içinde kralı tanıyacak kadar yaklaşmış olacaklar. Büyük bir parçam, bunu yaptıklarında ne olacağını görmek istiyor.

"Halkın sana sırtını dönüyor," diye alay ediyorum Thorne'la. "Onları terk ettiğini biliyorlar. Vernallis'teki her bir varlığın senin ölmüş olmanı dilediğini bilmek nasıl bir duygu?"

Bana dönüyor ve yüzündeki alaycı ifadeyi korumaya çalışıyor ama bocalıyor. Bakışlarındaki gerçek korkuyu fark ettiğimde içimi bir memnuniyet kaplıyor.

Kocaman siyah kanatları yağmur damlalarıyla parlayarak açılıyor ve tek kelime etmeden gökyüzüne doğru havalanıyor.

Yükselişini izlemek için başımı arkaya eğiyorum, soğuk yağmur yüzüme çarpıyor ve görüşümü bulanıklaştırıyor, fırtınalı gökyüzünde kaybolurken silüetini takip etmemi zorlaştırıyor. Eğer şimdi takip etmezsem, onu fırtınada kaybedeceğim.

Hâlâ yerde hareketsiz yatan Alix'e bakıyorum ve bir başka acı dalgası beni neredeyse eziyor. Kalbim onun yanında kalmak için çığlık atıyor ama içimi kemiren boşluk onun hiçbir yere gitmeyeceğini fısıldıyor. *Bir daha asla.*

Bu arada, Thorne'un peşinden gitmek için sadece saatler, belki de dakikalar kaldı.

Keskin bir acı göğsümü kavırıyor, ama onun beni ele geçirmesine izin vermiyorum. Yumruklarımı sıkıyorum, kalbimin bir savaş davulu gibi çarptığını hissediyorum. Enerjinin içimden geçmesine izin veriyorum, ağrıyı beni ileri iten ateşli bir öfkeye dönüştürüyorum. Kanatlarım güçlü bir vızıltıyla açılırken sanki bedenim parçalanıyormuş gibi hissediyorum, içimde yakıcı bir his dolaşıyor. İçime doğru fırlıyorum

Gökyüzü.

İleride Thorne keskin bir dönüş yaparak rotasını değiştiriyor, silueti gökyüzünde karanlık bir çizgi gibi görünüyor. Onu takip ediyorum, ikimiz de şatonun yükselen silüetine doğru ilerliyoruz.

Thorne yağmurdan sırlıklam olmuş saray terasına bir sıçrayışla iniyor. Ben de onu takip ediyorum, ayaklarım birkaç saniye sonra ıslak taşlara değiyor. Üstümüzde, taht odasının devasa dairesel penceresi kale duvarına yaslanmış, karanlık kale surlarının üzerinden keskin bir ışık huzmesi saçıyor.

"Ne oldu?" Kardeşimin peşinden yürürken tıslıyorum, her adımda suyu tekmeliyorum. "Bir portal için kaçtığını sanıyordum? Sonunda kalıp sarayının sonunu görmeye mi karar verdin?"

Thorne dişlerini gıcırdatıyor ve cevap vermiyor.

Artık ne yaptığını bildiğini sanmıyorum. Nereye kaçacağını, onu takip etmeyeceğimi bilmiyor ve içten içe lanetin bozulmayacağını biliyor olmalı.

Kapana kısıldı, hapsedildi.

Bunun nasıl bir his olduğunu çok iyi biliyorum ve onun da en az benim kadar acı çektiğini bilmek beni gülümsetiyor.

Yaklaştığımda yüzü küçümsemeye buruşuyor ve onu en yakın taş sütuna yaslanmaya zorluyorum. Çok aşağıdaki yere bakıyor ve bana döndüğünde yüzünde küçük bir korku belirtisi var. "Ne yaptığını sanıyorsun Ashwater? Son anlarını nasıl istersen öyle geçir, vaktini benimle savaşıarak harcama."

"Az önce son anlarımı birlikte geçirmek isteyeceğim tek kişiyi öldürdün. Şimdi elimde kalan tek şey senin ölümünü izleme zevki..."

"Benimle dövüşemezsin. Seni doksán yıl önce yendim ve şimdi yine yeneceğim."

Bir kahkaha attım.

Beni doksán yıl önce yenmişti çünkü beni hazırlıksız yakalamıştı ve yanında onlarca asker vardı.

"Dyaspora'da ne kadar savaş olduğunu biliyor musun?" Yağmurun sesini bastırmak için bağıyorum. "Bunu bir saniyeliğine düşün. Akla gelebilecek her açıdan senden çok daha güçlü olmak için onlarca yılım oldu."

Ona doğru hamle yaptım ama eğildi. Elim boğazına değil de havaya dolanıyor. Tekrar saldırıyorum, bu sefer yumruğumla elmacık kemiğini yakalıyorum.

Thorne geri adım atmıyor. Bana saldırıyor ve beni göğsümden yakalıyor. Islak bir gümbürtüyle, kontrol için boğuşan taş balkonun üzerinde yuvarlanıyoruz.

Thorne'un yüzü öfkeyle çarpıldı. "Seni asla dışarı bırakmamalıydım!"

"Hayır, bırakmamalıydın. Ama bu her zaman senin ölümcül kusurun oldu, Thorne. Kendine o kadar aşıksın ki diğer herkesin de öyle olması gerektiğini düşünüyorsun."

Thorne ve ben kaygan yüzeyde yuvarlanıp kayarken, dondurucu yağmur tabakalar halinde yağıyor ve beni anında iliklerime kadar ıslatıyor. Buz gibi su damlaları tenime batıyor ve ıslak balkon fayansları üzerinde yeniden ayağa kalkmaya çalışırken saçlarımı yüzüme yapıştırıyor. Kükreyen rüzgar saçlarımızı ve tüylerimizi savurarak bizi bir kez daha devirmekle tehdit ediyor.

Sırt üstü düşüyorum, Thorne üstümde. Yumruğunu kaldırıyor ve yüzüme doğru kuvvetle indiriyor. Tam zamanında yuvarlanıyorum ve yumruğunun taşa çarpmasına neden oluyorum. Balkonun taşı darbenin etkisiyle çatlıyor ve Thorne acı içinde elini sallayarak haykırıyor. Altından yuvarlanma ve kemerimdeki kılıca uzanma fırsatını kaçırmıyorum.

Thorne sendeleyerek ayağa kalktı, gözleri çılgına dönmüştü ve nefesi kesilmişti. Vahşi bir şiddetle dönüyor ve ben daha kılıcımı kınından çıkaramadan omzu bir koçbaşı gibi bana çarpıyor. Çarpmanın şiddetiyle geriye doğru tökezliyorum ve o da peşimden geliyor.

Terasın kaba taşları üzerinde birbirimizle boğuşurken nefeslerimiz düzensizleşiyor, her nefes alışımız keskin ve sık oluyor. Zaman zaman tehlikeli bir şekilde kenara yaklaşıyoruz. Thorne'un sol yumruğu acımasız bir kavisle çeneme çarpıyor ve kanın metalik tınısı ağzımı dolduruyor. Daha da kötüsü, sağ kanadım bükülmüş ve zonkluyor, yine de teslim olmayı reddediyorum. Yanağında derin bir yara var, kıpkırmızı sızıyor ve sağ eli şişmiş ve şekilsiz, parmakları doğal olmayan açılarla bükülmüş.

Thorne kendini tuttuğum yerden kurtarıyor, geri çekilirken bana manik bir öfkeyle bakıyor, ötesinde taht odasının bulunduğu devasa yuvarlak pencereye doğru çerçeveniyor. "Sana güvenemeyeceğimi hep biliyordum." Tükürüyor. "Beni öldürürsen beş dakikalığına kral olacağını mı sanıyorsun? Ne kadar acınası."

"Tabii ki bunun tahtla ilgili olduğunu düşüneneceksin. Taht umurumda değil ve hiçbir zaman da olmadı," diye homurdanıyorum, bir açık bulmaya çalışarak etrafında dolanıyorum. "Ama sen bunu anlayamazsın çünkü güçten asla vazgeçmezsin. Şimdi bile herkesi kurtarabilecekken, yapmayacaksın. Hepimizi kendinle birlikte aşağı çekeceksin."

Geriye doğru sendeliyor ve bir an için yüzünde bir şaşkınlık parıltısı gördüğümü sanıyorum. Belki de laneti sona erdirmek için tek yapması gerekenin kendini feda etmek olduğunu gerçekten bilmiyordur. Eğer bilmiyorsa, bu bir şekilde daha üzücü.

Ona doğru hamle yapıyorum, ellerim boğazına dolanıyor.

Thorne yaralı ve şişmiş eliyle umutsuzca parmaklarımı tırmalarken yüzü kıpkırmızı kesiliyor ama ben tutmaya devam ediyorum. Aldığım her nefeste göğsüm ağır ağır inip kalkarken, ağrıyan çenemden ve daha da yoğun olarak kalbimdeki sızıdan keskin sancılar yayılıyor.

Thorne'u balkonun eşiğinde sallanmaya başlayana kadar adım adım geriye doğru iterken, elim boğazında sıkıca kenetleniyor. Altımızda, binlerce metre aşağıda, dikenli gül çalılarının ana hatları yağmurun ıslattığı karanlıkta zar zor görülebiliyor.

Thorne nefes almakta zorlanırken yüzü kıpkırmızı oluyor, ayakları balkonun kenarından sarkıyor. Onu sıkıca yerinde tutuyorum, düşmeye ne kadar yakın olduğunu fark ettikçe gözleri korkuyla açılıyor.

"Sadece bilmek istiyorum. Bütün karılarını öldürdüğünde hiç suçluluk hissettin mi? Onları sevmediğin için bunun bir fedakârlık olmadığı hiç aklına geldi mi?"

Kraliçeleri bilmeme şaşırdıysa da bunu belli etmiyor. "Yaptım-" diye öksürüyor. "Sevdim."

Başımı sallıyorum. Bir yanıma buna inandığını düşünüyor. Aşkın ne olduğu ya da gerçek bir fedakârlığın nasıl bir his olduğu hakkında hiçbir fikri yok.

Boğazını daha sıkı sıkıyorum, sadece kolum onun aşağıya düşmesini engelliyor. Diğer elimle kemerimden bir bıçak çıkarıyorum, düşmesine izin vermeden önce kalbine saplamak niyetindeyim.

Neredeyse şiirsel bir his. Kalbine aldığı bir darbeye ölecek, tıpkı tüm karılarını öldürdüğü gibi. Alix'i öldürdüğü gibi. Onunla birlikte beni de öldürdüğü gibi.

Bıçağı kaldırıyorum.

Ama elimi kaldırırken titriyorum, kolum aniden duruveriyor. Şaşırtıcı bir farkındalıkla gözlerim açılıyor.

Thorne'u öldürmeyi ne kadar istesem de bunun bir önemi yok. Eğer onu öldürürsem, bu onun Alix'i öldürmesi kadar anlamsız olacak - laneti etkileme ihtimali az da olsa, ama daha çok intikam için. Kontrolüne karşı geldiği için ondan ve doğduğum için benden intikam almak için.

Benim yaptığım daha iyi değil.

Ve dahası, Alix bunu yapmamı istemezdi. Buzdan düştükten sonra onu yatakta hatırlıyorum. *Lütfen Foulo'yu öldürme. Tabii önce o sana saldırmazsa, o zaman nefsi müdafaa olur. Sadece onu avlama. Bunun vicdanımı sızlatmasını istemiyorum.*

Alix bunu istemezdi.

"Al şunu," diyorum ve hançeri Thorne'un kırık parmaklarına sokuyorum. Bıçağın kabzası bükülmüş eline saplanırken istemsiz bir acı sesi çıkarıyor ama vazgeçmiyorum. "Bıçağı al!"

Solgun gözleri benimkilerle buluşuyor. Yüzü oksijensizlikten kızarmış ve göz bebekleri öfkeden büyümüş ama parmaklarını bıçağın etrafına kapatırken hafifçe titriyor.

"Kendini bıçakla," diyorum ona sesimde hiçbir his olmadan.

Yüz hatlarında bir gülümseme pırıltısı beliriyor. "Aklını mı kaçırdın sen?" Kelimeler boğazında düğümleniyor.

Soruyu duymazdan geliyorum. Kollarım onu tutma çabasından ve boğazını ezmeme izin vermemekten titriyor. "Kendini lanet olası kalbinden bıçakla. Krallık için yapacağın en iyi şey bu. Eğer içinde bir yerlerde bir parça namus varsa bunu yaparsın."

Bakışları hesaplı, bıçak gevşek tutuşunda titrerken beni yakından izliyor. Uzun bir kalp atışından sonra gözleri kısılıyor. "Bütün şehri yakıp kül ederim daha iyi."

Zihnimin içinde bir kapı çarpılmış gibi hissediyorum. Bu sözlerde değiştirilemeyecek bir kesinlik var. Kendinden önce tüm krallığı yok edecekti - zaten ediyor.

Gözlerimi kapatıyorum ve yumruğumu bırakıyorum.

Thorne düşüyor. Bir an için çok aşağılara düşmek üzere olduğunu sandığını biliyorum, çünkü titreyerek nefes alıyor, ama onun yerine taş balkona geri düşüyor, bıçak hâlâ elinde.

Yağmurdan ıslanmış saçlarımı yüzümden itip geri çekiliyorum. "Ne yapıyorsun sen?" Thorne talep ediyor.

"Bir keresinde hayatımı kurtarmıştın. Bu iyiliğine karşılık verdiğimi düşün. Son anlarının tadını çıkar, ne kadar kısa olursa olsun."

Ellerim iki yanımda yumruk şeklinde kıvrılıyor ve arkamı dönüyorum. Bu şimdiye kadar yaptığım en zor şey ve aynı zamanda çok kolay. Kolay çünkü sadece dakikalarım kaldıysa Alix'in bedenine dönmek ve dakikalarımı onunla geçirmek istiyorum. Ellerim kan içindeyken bunu yapamam.

Thorne'un hırıltılı nefes alışları arkamda gürültüyle duyuluyor ve ben uzaklaşırken attığım adımların çıkardığı sesler tarafından zar zor bastırılıyor.

Thorne'un gitmesine izin vermenin huzuru yok, sadece kesinliği var. Her şeyin bittiğinden emin olmak. Bundan sonra nereye gideceğime kader, tanrılar ya da lanet büyücü karar vermek zorunda kalacak çünkü kaçınılmaz olanla savaşmaktan bıktım.

Tüm öfkem bir anda içimden uçup gidiyor ve geride sadece acı bırakıyor. Adrenalinim vücudumdan kaçıyor ve kanatlarım yok oluyor. Balkondan taht odasına açılan yuvarlak pencereye doğru ilerliyorum. Bileğimin bir hareketiyle pencereyi kırıyorum. Her yer cam kırıklarıyla doluyor ama ben sivri açıklıktan taht odasına tırmanmaya çalışırken bunun farkına bile varmıyorum.

Arkamda bir çığlık patlıyor ve zihnimdeki ürkütücü sessizliği bozuyor. Hava değişiyor ve ben daha ayak seslerini ya da kılıç şakırtılarını duymadan ne olduğunu anlıyorum.

İçgüdüsel olarak, Thorne hamle yapıp kendi hançerimi sırtıma doğru sürerken topuğumun üzerinde dönüyorum.

Görüşüm beyaza dönüyor ve bunu düşünmüyorum bile.

İki elimle yüzünü mengene gibi kavıyor ve tüm gücümle çeviriyorum.

Gözleri benimkilere kilitleniyor, önce küçümsemeyle doluyor, sonra kaçınılmaz olanı anladığında korkuya dönüşüyor.

Ve sonunda bakışlarında hiçbir şey kalmıyor. Kafasını döndürüp omuzlarından zorla ayırdığımda ve cansız bedeni yere yığıldığında çatlayan kemiklerin ve yırtılan etin sesi havayı dolduruyor.

Thorne'un cesediyle tek bir saniye bile kaybetmedim.

Parçalanmış pencereden tırmanıp görkemli taht odasına doğru yürüyorum. Dışarıda, giriş holünde, sanki hiç zaman geçmemiş gibi. Bina darmadağınık, muhafızlar ve soylular kavga ediyor ve kalabalığın arasında arkadaşlarımdın düzen için savaştığını görüyorum - kardeşimi halletmem için bana zaman kazandırmak için savaşıyorlar.

Aradan neredeyse hiç zaman geçmemiş olmasına rağmen kendimi onlarca yıl daha yaşlı hissediyorum. Üzerimde bir ağırlık var ve bu ağırlığın ne olduğunu kesin olarak biliyorum

bağımı kaybetmektir.

Kalbim sanki pes edip uyumak istiyormuş gibi ağır ağır atıyor.

Tek yapabildiğim giriş holünden açık çift kapıya doğru adım atmak.

"Daemon!"

Kastian'ın arkamdan bağırdığını duyuyorum ve geri dönmüyorum. Tek yapmak istediğim Alix'e ulaşmak. Sokakta onun yanına uzanmak ve gözlerimi kapatmak.

"Kral nerede?" Kas bana yetişerek soruyor. "Öldü."

Bir an bakışlarını üzerimde hissediyorum, kesinlikle kanlı ellerimi inceliyor.

Hızlanıyorum. Kastian'a ya da bir başkasına hiçbir şey açıklamak

istemiyorum. Ön kapıdan zorla geçip merdivenlerden geri çıkıyorum.

Başladığım yere dönmüş olmak inanılmaz derecede şiirsel bir his. Alix'in aşağıda, sokakta düştüğünü gördüğüm noktaya geri dönerek bir daire çizdim ve her şey farklı hissettirse de aslında hiçbir şey değişmedi.

Yağmurun içinden merdivenlerin dibine doğru bakıyorum. Nabzım atıyor ve midem bulantıyla bulanıyor. Alix'i hiçbir yerde göremiyorum.

Sendeleyerek ileri doğru bir adım atıyorum. Alix nerede?

Alix'i bulmak için telaşla etrafıma ve aşağıdaki şehre bakıyorum. Tekrar sokağa uçmak üzereydim ki bakışlarım ıslak siyah bir ceket giymiş, yavaşça merdivenleri tırmanan bitkin bir figüre takılıyor. Gözlerimi kısıyorum ve ceketin insan kumaşını ve yapısını fark ettiğimde kalbim yeniden canlanıyor.

Göğsümde kısıcık bir umut alevleniyor, merdivenlerden aşağı koşuyorum, ona ulaştığımda kısa kesiyorum.

Alix bakışlarıyla buluşmak için başını kaldırıyor. Yüzü solgun, saçları çamurlu ceketinin altında sıırılsıklam ama burada, yaşıyor, nefes alıyor ve sanki dünyasında yanlış olan her şey benmişim gibi bana bakıyor.

"Bu basamakların kasıtlı bir işkence olduğunu düşündüğümü daha önce de söylemiştim," diye homurdanıyor, "ama cidden, kimsenin aklına asansörler gelmedi mi?"

Kelimelerim boğazımda düğümleniyor. Ağzım bir karış açık kalırken yavaş yavaş hayatın göğsüme geri dolduğunu hissediyorum.

"Burada ne işin var senin?"

"Merhaba," diyor Alix, biraz garip bir şekilde. "Yeniden bir araya gelişimizi böyle hayal etmemiştim, belki-"

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor ve ona uzanıp kollarımın arasına alıyorum. "Alix..."

"Ow-" diye tısladı.

Onu incittiğim için dehşete düşerek gitmesine izin verdim. "Ne oldu?"

Bir elini başının arkasına bastırdı. "Özür dilerim. Ben iyiyim. Başımı çarptım."

Bir nefes çekiyorum, göğsümdeki mengene hafifçe gevşiyor. Ona ne söyleyeceğimi bile düşünemiyorum. Seni seviyorum. Sana ihtiyacım var. Lütfen burada benimle kal.

Tek söyleyebildiğim: "Nasıl?"

Başının arkasını ovuyor. "Düştüğümde." "Hayır,"

diye boğuluyorum. "Vuruldun. Ben gördüm."

"Oh." Bana sırtlıyor ve ceketinin fermuarını açıyor. "İleriyi düşündüm. Walmart'ın kurşun geçirmez yelek sattığından haberim yoktu ama zararı olmaz diye düşündüm."

Ceketinin altına giydiği kalın siyah giysiye göz kırpıyorum. Ne olduğunu anladığımdan tam olarak emin değilim ama önemli değil. O yaşıyor... ve burada.

"Burada ne yapıyorsun?"

"Geri dönmek zorundaydım," diye nefes alıyor. "Muhtemelen delirdim, çok tehlikeli olduğunu biliyorum ama uzak kalamazdım. Sana söylemek zorundaydım, sanırım laneti nasıl bozacağımı biliyorum. Thorne ölmeli ve-"

Bitirmesine izin vermedim. Uzanıp ensesinden tutuyorum, onu kendime doğru çekiyorum ve ağzımı onunkine yapıştırıyorum. Nefesi kesiliyor, nefesinin sıcaklığı benimkiyle çarpışıyor ve onu derinden öpüyorum, özlem ve öfkenin her zerresini tek bir ana kanalize ediyorum. Ellerimdeki kan yanaklarına bulaşıyor ama saniyeler sonra yağmurla birlikte akıp gidiyor.

Alix nefes nefese geri çekiliyor. "Yani, bu kadar mı? O öldü, değil mi?" Son kanlı ellerimi ceketime siliyorum ve başımı sallıyorum. Gülümsüyor. "Şimdi her şey yoluna girecek mi?"

Ona bakıyorum, umut ve heyecan yüzünden okunuyor ve keşke ona her şeyin yolunda olduğunu söyleyebilseydim. Yalan söylemek istiyorum, sadece bir daha hiçbir şey doğru gelmeden önce birkaç dakika daha mutlu olmak için.

Ama yapamıyorum.

Başımı sallıyorum. "Hiç sanmıyorum, Peaches. O kendini feda etmedi. Onu ben öldürdüm."

Yüzü düştü. "Oh. Peki şimdi ne olacak?"

Arkasından açık kapıya bakıyorum, ötesinde hâlâ devam eden kaosu görebiliyorum. "Şimdi hiçbir şey. Güneşin doğmasını bekliyoruz. Ve buna bakılırsa -" Ufukta pembeleşen gökyüzünü işaret ediyorum. "Bekleyecek çok zaman yok."

Yüzü düşüyor. "Ne? Hayır..." Sözleri boğazında düğümleniyor ve gözlerinin kenarlarında yaşlar beliriyor. "Bu olamaz. Yapabileceğimiz başka bir şey olmalı."

"Eğer olsaydı, Peaches, seninle kalmak için her şeyi yapardım." Başımı sallıyorum, göğsüm sanki bir mendeneye sıkıştırılmış gibi sıkışıyor. "İyi olacaksın. Kastian sana yardım edecek. Ve Odessa, Fox ve Jett. Hepsi senin güvende olduğundan emin olacaklar."

"Güvende olmaktan endişe etseydim burada olur muydum sanıyorsun?" diye soruyor, gözyaşları artık özgürce yüzünden aşağı dökülüyor.

Buna söyleyecek başka bir şeyim yok, bu yüzden ona uzanıyorum ve göğsüme çekiyorum.

CHAPTER THIRTY

ALIX

Daemon ve ben, sık sık olduğu gibi, birkaç saniye baş başa kalabiliyoruz.

-İşler daha da kötüye gidiyor.

Beni kaldırıp merdivenlerden yukarı taşıyor ve birlikte şatoya geri dönüyoruz. Kastian bizi girişte karşılıyor ve kendimizi kaosun ortasında bulmadan hemen önce ona doğru hafifçe gülümsemeyi başarıyorum.

Thorne gitti diye isyanın yatışacağını düşündüysem yanılmışım. Tüm oda şiddet ve patlayıcı bir öfkeyle uğulduyor, sanki yaklaşan gün doğumu mahkemelerin öfkesini besliyor.

Merdivenlerin orada Odessa'yı görüyorum. Kalabalığın arasından bakışlarımla karşılaşıyor ve menekşe rengi gözleri açılıyor. Hemen bize doğru ilerlemeye başlıyor. Yanımda Kastian sanki kendini bir şeyden alıkoyuyormuş gibi kaskatı kesiliyor.

Daemon Kastian'a dönerek onun dikkatini çekiyor. "Alix'i al ve hemen git."

"Hayır," diyor Odessa sonunda bize ulaştığında.

"Daha fazla beklemek için bir neden yok. Bu son." Daemon arkasından yağmurlu ama hızla aydınlanan gökyüzünü işaret ediyor.

"Ama yağmur yağıyor," diye başladım. "Karanlık, o yüzden-"

"Fark etmeyecek," diye homurdanıyor Daemon. "Lanetin kalıcı hale gelmesi güneşin önemsiz olduğu anlamına geliyor. Hepinizin kaçması gerek. Daha da iyisi, uçun. Vernallis'le aranızda mümkün olduğunca mesafe koyun."

"Seni burada bırakmayacağız Ashwater," diyor Fox.

Arkama bakıyorum. Ne zaman geldiğini bilmiyorum ama nadiren kullandığı sözcükler etkili oluyor.

"Evet!" Jett kalabalığın arasından sıyrılıp nefes nefese Odessa'nın yanına inerken haykırıyor. "Ben de gitmiyorum."

"Gideceğinize söz vermiştiniz," diye homurdanıyor Daemon, diğerlerinden çok Kastian'a.

"Gideceğiz," diye temin ediyor Kas onu, "Ama henüz değil. Sonuna kadar seninle kalmak istiyoruz. Biz-"

"Hayır!" Daemon herkesin sessizleşmesine neden olacak şekilde bağırır. "Hayır. Burada benimle beklemiyorsun."

"Ama sadece birkaç dakika kaldıysa..." Başlıyorum, boğazım dökülmemiş gözyaşlarıyla daralıyor. "Şimdi kaçmanın ne anlamı var?"

Zaten artık çok geç. Çok geç olduğunu biliyorum çünkü güneş doğuyor ve şafağın ilk ışıkları açık kapıdan ve kırılmış pencerelerden içeri süzülüyor. Daemon'ın yüzüne vuran ışık, inatla bana bakarken gözlerini aydınlatıyor.

"Mesele şu ki daha güvende olacaksın." Sanki güneşi göremiyormuş gibi ısrar ediyor. Belki de görüyor ama bu onu daha da emin kılıyor. Elini uzatıp yanağımdaki bir damla gözyaşını siliyor ve çenemi yukarı kaldırarak bakışlarımın onunkilerle buluşmasını sağlıyor. "Seni seviyorum, Alix. Seni seviyorum-" arkadaşlarına dönüp bakıyor "-hepinizi seviyorum ama hiçbirinizi koruyamıyorum. Düşünebildiğim her şeyi tükettim ve yeterli olmadı, bu yüzden gitmek zorundasın. Güvende olmanızı sağlayacaksa sizinle geçireceğim son dakikaları seve seve feda ederim."

Kimse cevap veremeden kulakları sağır eden bir gümbürtü kalenin içinde yankılanarak taş duvarların titremesine neden oldu. Kendimi sabitlemek için içgüdüsel olarak kollarımı **a ç ı y o r u m**, altımdaki zemin şiddetle titrerken dengemi korumak için mücadele ediyorum. Avizeler yukarıda tehlikeli bir şekilde sallanıyor ve zemin sanki canlıymış gibi, güçlü bir yoğunlukla kayıyor ve sarsılıyor.

Daemon bana doğru uzanıyor, hepimiz depremin gücüyle yere düşerken kolları beni sarıyor.

Daemon'ın güçlü kolları beni daha da yakınına çekiyor, dudakları kulağıma değiyor. "Seni seviyorum," diye fısıldıyor ve tüylerimi diken diken ediyor.

Ben daha cevap veremeden dudaklarımı tutkulu bir öpücükle yakalıyor ve kelimelerin kaçma ihtimalini ortadan kaldırıyor. Onun tadı sarhoş edici, bal, ateş ve aradaki her şey gibi. Sarsılan yer nihayet sakinleşene kadar geri çekilmiyorum. Ayrıldığımızda güneşin sıcaklığını yüzümde hissediyorum.

Arkama bakıyorum. Hâlâ yağmur yağıyor ama güneş bazı yerlerde bulutları yararak gökyüzünde dans eden bir dizi gökkuşağı rengi gönderiyor.

Kalbim kontrolden çıkmış gibi çarparken yüzümü Daemon'a dönüyorum. Kafası karışmış bir şekilde bana göz kırpmıyor. "Neler oluyor?"

"İyi hissediyor musun?" Endişeyle soruyorum.

"Peki," diyor Daemon, kaşları birbirine yaklaşarak.

Yıkılmış kale girişine bir göz atıyorum. Etrafımızdaki Fae soyluları da şaşkınlıkla birbirlerine bakıyorlar. Kimse hayvanca davranmıyor, hatta hepsi az öncesine göre çok daha medeni görünüyor.

Kendini üzerimden iten Daemon ayağa kalkıyor ve sert adımlarla en yakındaki güneş ışığına doğru yürüyor. Kıpırdamadan duruyor, gökkuşağı ışık huzmeleri yakışıklı yüzünden yansıyor.

Hep birlikte nefeslerimizi tutuyoruz.

"Kendini iyi hissediyor musun Ashwater?" Jett sesleniyor. "Benim adım ne?" "Siktir git," diye homurdanıyor Daemon.

Jett sırtıyor. "Kesinlikle doğru. O iyi."

"Aman Tanrım," diye mırıldanıyorum, mutluluk göğsümde yükselmeye başlıyor. "İşe yaradı mı? Thorne'u öldürmek her şeyi düzeltti mi?"

Daemon kaşlarını derin derin çatarak başını sallıyor. "İmkânsız. Onu öldürdüğümde hiçbir şey olmadı. Bunun olmadığına eminim. Hiçbir fedakarlık yapmadı. Lanet diyor ki-"

"-Bu lanet ancak Vernallis Kralı güçsüz olduğunu kabul edip en çok sevdiği kişiyi feda ettiğinde bozulacak." Zayıf bir ses araya giriyor.

Konuşmacıyı bulmak için etrafıma bakıyorum ve kendimi zayıf, yaşlı bir adamın yüzüne bakarken buluyorum.

Kambur duruyordu, yırtık pırtık bir hizmetçi üniforması ve çamurlu bir pelerin giymişti. O bir Fae, bunu kulaklarından anlayabiliyorum, ama daha önce hiç görmediğim bir şekilde yaşlı ve solmuş. Ne kadar yaşlı olduğunu hayal bile edemiyorum.

"Ne dedin sen?" Bu yaşlı adamın gerçekten konuşan kişi olup olmadığından emin olamayarak soruyorum.

"Hey," diyor Daemon sertçe. Arkamdan yaklaşıyor ve bir yandan yaşlı adamı incelerken bir yandan da koruyucu elini sırtıma koyuyor. "Seni hatırlıyorum. Dyaspora'da bizimle birlikteydin, ben-"

"Beni serbest bıraktın," diyor adam hafifçe başını sallayarak, sanki görünmez bir şapkaya bahşiş veriyormuş gibi. "Bunun için teşekkür ederim."

Daemon arkamda sessizliğe gömülüyor, belli ki benim gibi kafası karışmış. Kendimi umutlu hissetmeme izin vermeden önce neler olduğunu anlamaya kararlı bir şekilde devam ediyorum. "Neler olduğunu biliyor musun? Lanet konusunda haklısın ama bu imkânsız. Kral öldü ve hiçbir şey feda etmedi."

Adam gülümsüyor. "Monarşilerle ilgili ilginç bir şey var. Kral asla gerçekten ölmüş olamaz çünkü bir hükümdar öldüğü anda varisinin saltanatı başlar. Vernallis'in *her zaman* bir kralı vardır."

Ve sonra anladım.

"Sensin." Herkes bana bakmak için dönüyor ama benim bakışlarım sadece Daemon'da. "Thorne ölünce kral sen oldun, değil mi? Senden bu yüzden nefret etmiyor muydu? Bu da teknik olarak senin hükümdarlığının bir saat önce başladığı anlamına geliyor."

Daemon'ın ifadesi donuklaşıyor. Sanki bana bakıyor ama hiçbir şey görmüyor. Farkına vardığı şeyin bana olduğu gibi ona da çarptığından eminim ama yine de dile getiriyorum. "İlk konuşmamızda bana kendini önemsemediğini söylemiştin. Sonsuza dek lanetleneceğini biliyordun, mesele arkadaşlarını kurtarmaktı... ve beni, bizimle geçireceğin son anları feda etmekti."

Daemon'ın arkasında, Odessa gülüyor, bir rahatlama ve sevinç nidasıyla başını arkaya atıyor. Kastian'ın genelde ciddi olan yüzü manik bir gülümsemeye dönüşüyor ve Jett hepsinin etrafında bir daire çizerek düzensiz bir şekilde dans etmeye başladığında Fox bile onu hiç görmediğim kadar mutlu görünüyor.

"Ben de sizi seviyorum," diye geveliyorum. "Önceden. Sadece cevap vermek istedim... işte burada."

Daemon'ın delici bakışları üzerimde sabitlenmiş, ifadesi şok ve sevinç karışımı. Birden yüzü geniş bir sırıtışa bürünüyor, mükemmel beyaz dişleri ortaya çıkıyor ve aynı saniye içinde vücudumdaki tüm gariplik ve şüpheler uçup gidiyor.

İçimde bir heyecan kıvılcımı tutuşuyor ve her geçen saniye kreşendoya dönüşüyor. Ta ki Daemon hızlı bir hareketle beni güçlü kollarına alıp etrafında döndürene kadar, beni o kadar yakın tutuyor ki sanki hiç bırakmaya niyeti yokmuş gibi.

Gün ışığında kimse ne yapacağını bilmiyor.

Saray ve şehir darmadağınık durumda ve bir şekilde saray mensuplarının kendileri daha da kötü. Bir daha ayın doğuşunu görmeyi hiç beklemedikleri için, kimse sadece yaşamakla kalmayıp krize yol açan günlerde yaptıklarıyla yaşamak zorunda kalacaklarını bilerek nasıl tepki vereceklerini bilmiyor.

Daemon elimi sıkıca tutuyor ve sarayın büyük bir kısmının yıkık dökük mekânın etrafında dikilmiş, biraz kaybolmuş bir halde bulduğumuz taht odasına geri götürüyor.

"Sanırım şimdi her şeyi yok ettiklerine pişman oldular," diye homurdanıyor Daemon.

Parmaklarını sıkıyorum. "Onlara bir şey söylemelisin." Geri çekiliyor, iğrenmiş görünüyor. "Ben mi? Neden?"

Kastian sırtarak, "Çünkü artık onların kralı sensin, göt herif," diye cevap verir. Daemon başını sallıyor. "Olmak istemiyorum."

"Zor iş Ashwater," diyor Jett ışınlanarak. "Bunu başka kim yapacak?"

"Bilmiyorum," diye homurdanıyor Daemon. "Herhangi biri."

"İnsanları herkes yönetemez," diyorum nazikçe. "Baskınlık ve liderlik içgüdüsel özelliklerdir. Kötü bir lider başa geçtiğinde neler olduğuna bakın." Yıkık odanın etrafında belli belirsiz bir hareket yapıyorum.

"Her neyse," diyor Odessa gülümseyerek. "Bence yüzyıllık bir laneti sona erdirdikten sonra tacı geri çevirmek kötü şans getirir."

Daemon hâlâ kuşkulu görünüyor ama bu konuda fazla bir seçeneği olduğunu sanmıyorum.

Biz konuşurken, saray yaklaşmaya başladı. Kırk ya da elli soyludan oluşan bir kalabalık var ve hepsi de söylediklerimizi duymak için kulaklarını dikmiş. Ve onların arkasında, daha fazla insan giriş salonuna akın ediyor. Askerler, soylular, hatta arada bir köylüler ya da goblin benzeri yaratıklar. Tüm yüzler Daemon'a dönmüş, cevap arıyor.

"Uzun bir konuşma yapmana gerek yok," diyorum. "Onlara sadece neler olduğunu ve yakında her şeyin yoluna gireceğini söyle. İyi olmasını sağlayacağız."

Elini daha sıkı tutup sıkıyorum. "Fazla düşünme. Sen tam anlamıyla bunun için doğmuşsun."

Sırtı geriliyor ama ben elini daha sıkı sıktıkça yüzünde kararlı bir ifade beliriyor ve hızla büyüyen kalabalığa dönüyor.

"Kral öldü," diye başlıyor Daemon.

Onun açıklamasının ardından çınlayan bir sessizlik oluyor, sonra biri alkışlıyor. Çok geçmeden yüzlerce ses koroya katılıyor ve tüm saray onayladığını haykırıyor.

"Aldırdıklarını sanmıyorum," diye mırıldanıyorum ağzımın kenarından.

Daemon başını sallıyor, her şey onun lehine gidiyor gibi görünmesine rağmen endişeli görünüyor.

"Sorun nedir?" Kastian soruyor.

Daemon kalabalığı susturmak için iki elini havaya kaldırıyor. "Thorne'un ölümü tacın bana geçmesi anlamına geliyor ama ben istemiyorum. Tabii siz benim almamı istemiyorsanız. Çok uzun zamandır hiçbirinizin seçeneği yoktu. Yeni bir saltanata sizi daha fazla özerklikten mahrum bırakarak başlamayacağım."

Kalabalık bir an sessizliğe gömülüyor, sonra birden tezahürat yeniden başlıyor.

"Sanırım bu bir evet," diye mırıldandım. "Tebrikler."

"Nasıl kral olunacağı hakkında hiçbir fikrim yok," diye cevap veriyor, biraz şaşkın görünüyor.

Modern insan beynim şimdiden herkesi acil terapiye almayı ve sosyal güvenlik ağı programlarını nasıl kuracağımı düşünüyor ama belli ki sarayın aradığı yardım bu değil. En azından şu an için. "Kimsenin nasıl kral olunacağını bildiğinden emin değilim. Belki de sadece doğru hissettireni yapmak gerekir."

"İçgüdüsel mi demek istiyorsun?" diye soruyor, dudağının kenarını kaldırarak.

Utangaç bir şekilde sırtıyorum. "Aynen öyle. İlk olarak, muhtemelen kasabayı ve sarayı restore etmeye, insanların ailelerini bulmalarına ve evlerini yeniden inşa etmelerine yardım ederdim."

"İyi fikir, Peaches." Gerçekten gülümsüyor, sırtışı tüm yüzünü aydınlatıyor. Sonra parmaklarımı bir kez daha sıkıyor ve en yakın saray mensuplarıyla konuşmak üzere yanımdan uzaklaşıyor.

Odessa yanıma geliyor ve Daemon'un boşalan yerini alıyor.
yan.

"Çok uzun sürmedi," diye gözlemliyor.

"Ne demek istediğini şimdi anlıyorum," diyorum. "Yani, daha önce anlıyordum, ama şimdi gerçekten açık."

Kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Bizden kötü alışkanlıklar mı ediniyorsun bilmiyorum ama kendini daha iyi ifade etmek için gerçekten çalışman gerekiyor."

Gülüyorum ve başımı şu anda yıkılmış koridorun diğer ucunda büyük bir asker grubuyla birlikte duran Daemon'a doğru sallıyorum. Daemon gruba kararlı bir şekilde bir şeyler anlatırken, Fox arkasında kollarını kavuşturmuş bir şekilde beliriyor. Askerler eşit derecede ilham almış ve korkmuş görünüyorlar, ki eminim amaç da bu.

"O iyi bir lider. Bence herkesin iyileşmesini sağlayacaktır." "Sen de öyle," diye belirtiyor.

Hafifçe gülümseyerek başımı sallıyorum. Umarım haklıdır.

Daemon'la konuşmak için bir saniye daha bulduğumuzda yine akşam olmuştu. Birlikte yatak odama giden tanıdık yoldan yürüyoruz ve Daemon kapıyı arkamızdan kapatıyor.

İçimi çektim. "Tekrar burada olmak çok garip." Daemon cevap vermiyor, ben de ona dönüp bakıyorum. Kapıya yaslanmış, bir an için öylece bakıyor. Mahkemeye verdiği o parlak gülümseme gitmiş ve şimdi gözlerinin ardında o kadar çok şey oluyor ki bir an duraksıyorum. "Ne düşünüyorsun?"

Parmakları yanında bükülüyor, yumruk haline geliyor ve tekrar dışarı çıkıyor. "Hayatını riske attığın için sana bağırmalı mıyım yoksa hayatta olduğun için minnettar mı olmalıyım, karar vermeye çalışıyorum."

Dudağımı ısırıyorum. "İkisi de mi?"

Göğsünün altından bir hırıltı çıkarıyor. "Bu lanet bir şaka değil, Alix."

"Olmadığını biliyorum. Gerçekten "ikisi de" demek istedim. Bunun için üzgün olduğumu düşünmüyor musun?"

Sen de mi hayatını riske attın?"

Gözleri anlaşılmasa bir şeyle parlıyor ve duvarı iterek bana doğru geliyor ve aramızdaki mesafeyi iki adımda kapatıyor. Geri çekiliyorum ve o da beni sayvanlı yatağın kenarına sıkıştırıyor - artık bizim için tanıdık bir pozisyon. Yüzündeki sert ifadeye rağmen nabzım hızlanıyor.

"Tehlikede olduğum için kızgın mısın?" "Elbette."

"Kaybetme ihtimalim hiç olmamasına rağmen mi?"

Dudağımı ısırıyorum. Kendine ya da belki sadece bana yalan söylüyor. O dövüş, olmasını istediğimden çok daha yakındı - yine de, şimdi bittiğine göre, sanırım endişelenecek başka kimse yok.

"Bu mantıkla, benim de yaralanma ihtimalim hiç yoktu," diye nefes alıyorum, yüzümü onunkine doğru eğerek. "Bütün o süre boyunca yeleği giyyordum."

Alçak sesle bir hırıltı daha çıkarıyor. "Bu sonsuza dek sürebilir." "O zaman buna izin vermeyelim. Sadece minnettar olalım."

Yüzü boynumun kıvrımına bastırana kadar başının öne düşmesine izin veriyor. Omuzları gevşiyor ve kokumu içine çekerek derin bir nefes alıyor. "Seni bir daha göreceğimi hiç düşünmemiştim."

Midem burkuluyor ve göğsüm sıkışıyor gibi görünüyor, duygu, özlem ve korku aynı anda bir arada. Bunu nasıl dile getireceğimi bilemediğimden, o tanıdık savunma mekanizmasına başvuruyor ve onu savuşturmaya çalışıyorum. "Eminim bunu atlatmışsındır. Bahse girerim kendini bir kralın kollarına atmak isteyecek binlerce Fae kadını vardır."

Sertleşiyor ve gözlerimin içine bakarak geri çekiliyor. "Hayır. Böyle bir şey asla olmaz."

"Biliyorum. Üzgünüm, kötü bir şakaydı, ben-"

"Hayır, bunu anlamana ihtiyacım var." Parmakları saçlarıma dolanıyor ve beni sabit tutarak gözleriyle buluşmaya devam etmem için beni zorluyor. "Benim için asla başka biri olmayacak. Asla. Bağlar böyle işler. Seni asla terk edemem ve zaten terk etmek de istemem, ama eğer senin için henüz harekete geçmediyse yine de gidebilirsin. Gitmek zorunda değilsin-"

Gözlerim açılıyor ve nefesimin kesildiğini hissediyorum. "Ruh bağın olduğumu mu söylüyorsun?"

Gözleri imkansız bir şekilde büyüyor ve yutkunuyor, bir an için kafası karışmış görünüyor. Sonra gözleri kararır.

DAEMON

Hâlâ karşımda durduğuna tam olarak inanamıyorum. Göğsümdeki deliğin kapanması ve bana saplanan, diken gibi batan binlerce hançerin de yok olması dışında buna inanmazdım. Hepsi

Geriye bir sıcaklık, kalbimde bunu bitirmemi isteyen bir çarpıntı kaldı. Onu sonsuza dek tamamen benim olarak sahiplenmek için.

"Sana hiç söylemediğimi fark etmemiştim," diyorum, sonra ne söyleyeceğimden emin değilim. "Bir şekilde bildiğini sanıyordum. Biliyor olmalısın, çünkü aklıma başka bir şey gelmiyor."

"Biliyordum... Biliyorum," diyor sesi hafifçe titreyerek. "Ama yine de söyle."

Daha da yaklaşıyorum, tüm bedenimi onunkine bastırıyorum ve sırtını yatağın direğine yaslıyorum. "Sen benimsin, Alix. Sonsuza kadar benimsin. Asla başkasını düşünmeyeceğim, asla başkasını istemeyeceğim. Hayatımın sonuna kadar seni her yerde takip edeceğim."

Ağzı bir solukta açılıyor ve şaşkınlıkla bana bakıyor. Kalbinin göğsümde attığını hissedebiliyorum.

Alix gülümsüyor, açıkça geleceğimizi hayal ediyor ve ben onun bunu düşünmesine bayılıyorum. Onu seviyorum ama şu anda geleceği düşünmüyorum çünkü hâlâ çok ama *çok* yakın duruyoruz. Onun her santimini bana karşı hissedebiliyorum ve göğsümdeki bağ bana biniyor, tamamlanmaya ihtiyaç duyuyor. Tamamlanmak. Onun içine gömülmem ve tamamen bana ait olduğunu bilerek etrafımda sıkıldığını hissetmem gerekiyor.

Zaten sert olan sikim nabız gibi atıyor ve kalçalarımı karnına doğru daha sert bastırıyorum. Alix titriyor, bakışları kapüşonlu bir hal alıyor ve dilini dudaklarının üzerinde gezdiriyor.

Aşağı uzanıyorum ve elimi dar siyah taytının içinde kalçasında gezdiriyorum. "Sana bunları sevdiğimi söylemiş miydin?"

"Hayır."

Parmaklarımı kıcının kıvrımlarında gezdiriyorum. "Ben beğendim."

"Belki bazen giyerim," diyor biraz nefes nefese. "O deri ceket hâlâ sende mi? Çünkü eminim bir tür takas yapabiliriz."

İçimden gülüyorum ve başımı omzuna yaslayıp dudaklarımı saçlarına, kulağına, boynunun kıvrımına bastırıyorum. "Pazarlığı sonra yapalım, Peaches. Eğer önümüzdeki beş saniye içinde içinde olmazsam öleceğim."

İnliyor ve bana doğru kayıyor. Bir parça geri çekiliyorum, dönmesine izin veriyorum, böylece kıcı sikime sıkıca bastırılıyor, alnı yatak direğine dayanıyor. Ellerini havaya kaldırdı ve yukarı uzanarak

Tırmanmaya çalışıyormuş gibi ellerini direğe doluyor. Sırtını dikleştirerek bana daha sıkı bastırıyor.

Bir saniye bile kaybetmeden pantolonunun kemerine uzanıp aşağı çekiyorum ve kıcını ortaya çıkarıyorum.

Soğuk hava çıplak tenine çarptığında inleme ile tıslama arasında bir ses çıkarıyor ama uzun süre üşümesine izin vermeyeceğim. Ne kadar ıslak ve hazır olduğunun kokusunu şimdiden alabiliyorum. Tamamen soyunmaya ya da Alix'in gömleğini çıkarmaya bile zahmet etmiyorum. Sadece bir elimle kemerimi çözüyorum ve kendimi yumruklamadan önce acı verici şekilde sertleşmiş sikimi serbest bırakıyorum, girişine hizalıyorum ve içeri sokuyorum.

Alix yüksek sesle soluyor ve geriniyor, sırtını eğiyor ve bir şekilde beni daha derine çekiyor.

"Kahretsin, Peaches," diye soluyorum, görüşümün kenarlarında beliren siyah noktalara karşı gözlerimi kapatıyorum.

Bu nazik olmayacak. Ağrıyorum, onun için açlıktan ölüyorum ve daha sonra onu tekrar yavaşça almak için bolca zamanım olacak. Ağzımı vücudunun her santiminde gezdirmek, gözlerinin içine bakıp onu ne kadar çok sevdiğimi tekrar tekrar söylemek için, sonunda tekrar kaybolacağından endişelenmeyi bırakana kadar.

Ama şimdi değil.

Şimdi hareket etmeye başlıyorum, sertçe içine girip çıkıyorum, onun tiz inlemeleriyle yükseliyorum ve kalçalarını o kadar sıkı tutuyorum ki parmaklarımın morluklar bırakacağını biliyorum.

"Daha sert," diyor nefes nefese.

Bir elimi kaldırıp kıcına sertçe indiriyorum ve inlemeyle çığlık arasında bir şey haykırıyor.

Gözümün ucuyla tüyleri görmeden önce kanatlarımın çıktığını zaten biliyordum. Alix'in en başından beri benim olduğunu bilmeliydim.

- Onu daha üç saat bile tanımadan kucağımda uçurduğum ilk andan itibaren.

Bana bağların önceden belirlenmediği öğretildi. Paylaşılan duyguların yükseldiği herhangi bir anda yerine oturabilecekleri, ama eğer gerçek buysa, o zaman insan dünyasından ayrılmadan önce nasıl bağlantı belirtileri gösteriyor olabilirdim? Bu bana tesadüf gibi gelmiyor, kader gibi geliyor ve belki de daha önce kadere hiç inanmamıştım ama Alix'in her zaman benim için yaratılmış olduğu fikri hoşuma gidiyor.

Birdenbire yüzünü görmek istiyorum.

Çekiliyorum ve Alix'i yüzüme bakması için tekrar döndürüyorum. Tökezliyor, tozlukları dizlerini bir arada tutuyor ve önünde dizlerimin üzerine çökmeden önce onu sabitlemek için kalçalarını kavıyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye nefes nefese kalıyor.

Cevap olarak onu kalçalarından tutuyorum, yüzüm çıplak amcığıyla aynı hizaya geliyor. Öne doğru eğilip ağzımı hafifçe klitorisine bastırıyorum, bir yandan da ellerimi kalçalarının her iki yanından aşağıya doğru sürükleyerek taytını bacaklarından aşağıya doğru sıyrıyorum.

Alix'in nefesi kesiliyor, elleri başımın üstüne düşüyor.

Dilimin düz kısmını üzerinde yavaşça, sonra daha hızlı gezdiriyorum. Klitorisini kemirmeye, ağzımın içine çekmeye ve titreyip uçurumun kenarına gelene kadar dilimi döndürmeye geçiyorum. Sonra, son saniyede onu serbest bırakıyorum ve dilimi onun yerine sıcak girişine sokuyorum.

Taytını ayağının üzerinden geçirmek için bacaklarından birini yukarı kaldırmam gerekiyor ve bu fırsatı onu daha da açmak için kullanıyorum, dizini yana doğru itiyorum ve kışından klitorisine kadar yalıyorum. İnliyor, dengesini korumak için parmakları saçlarını sıkıyor.

"Daemon," diye tıslıyor. "Lütfen."

"'Lütfen' ne, Peaches?"

"Lütfen. Buna dayanamıyorum, bu çok fazla."

Bana göre, çok fazla iyi bir şeydir. Ona karşı sırtıyorum, bacaklarını titretmek ve tüm vücudunu temas ettirmek için dilimin her santimini kullanmaya devam ediyorum.

"Lütfen," diye tekrar yalvarıyor. "Becer beni. Seni tekrar içimde istiyorum."

Bunun üzerine neredeyse inliyordum. Ben de tekrar onun içinde olmak istiyorum ama önce onun boşalmasını istiyorum. Parçalandığında tadına bakmak, sonra hâlâ titrerken içine girmek istiyorum.

Alix başını arkaya eğiyor ve ellerini gömleğinin kumaşında yumruk yapıyor.

Sonunda iki ayağını da taytından kurtarıırken, "Çıkar şunu," diyorum. ve arkama atıyorum.

"Ne?" diye soruyor, gözleri şehvetle kaplanmış.

"Gömleği çıkar. Bana ait olanın her santimini görmek istiyorum."

Gömleğin eteklerinden tutup başının üzerinden çekiyor, sonra aynı şeyi altına giydiği dar siyah iç çamaşırına yapıyor. Göğüsleri serbest kaldığında zıplıyor ve ben inleyerek bacaklarını omuzlarıma atıyorum ve bir kez daha titremeye başlayana kadar amını yemeye devam ediyorum ve sonunda çılgık atarak kalçalarını yüzüme doğru savuruyor.

Çığlığının yankısı daha odada kaybolmadan onu kendimle birlikte yere çekiyorum. Vücudu gevşek ve durgun ve kolayca düşüyor, kucağıma oturuyor, böylece bana sarılıyor.

Saçlarını yüzünden geriye doğru itiyorum ve ağzımı onunkine yaklaştırıyorum.

Dudakları hemen ayrılıyor, dilini benimkinin üzerinde gezdiriyor ve şüphesiz dudaklarımda kendini tadıyor.

Kollarını boynuma doluyor ve ön kolları kanatlarıma sürtünüyor. Duruyor ve uzanıp bir parmağını kanatlarımdan birinin üzerine koyuyor. "Bunlara bayıldım. Her zaman hayal ettiğim meleklerle benziyorsun."

"Sen lanet olası bir meleksin, şeftali. Kanatları sevmene sevindim çünkü onlardan çok göreceksin. Senin yanında kendimi hiç kontrol edemiyorum."

"Ya sırt üstü yatmak isteseydin. Kanatların ezilir miydi yoksa yok mu olurlardı?" Hafifçe göğsüme bastırıyor, dizleri kalçalarımın iki yanına düşecek şekilde yeniden ayarlıyor.

Kanatları yok olmaya zorluyorum ve ona bakarak halının üzerine uzanıyorum. Onun elleri göğsümde dururken, benimkiler onun yayvan kalçalarına düşüyor. Hafifçe ayarlıyor, mükemmel amını neredeyse damlayan sikimin uzunluğuna doğru sürüklüyor, ta ki başı girişine değene kadar.

Kalçalarını kaldırıyor, sonra sikimin tüm uzunluğu boyunca aşağı kayıyor.

Bir kez daha tamamen oturduğunda ikimiz de inliyoruz. Sonunda, tam hareket etmezse öleceğimi düşündüğüm anda, Alix kalçalarını yuvarlıyor.

Bir tıslama sesi çıkarıyorum ve ağzı yukarı kıvrılıyor, açıkça intikamının tadını çıkarıyor.

Ben de zevk alıyorum -onun için fazla diye bir şey yok.

Yavaşça aşağı yukarı hareket ederken önce ellerini göğsüme dayıyor. Sonra saç çizgisinde bir ter damlası görüyorum ve nefesi yeniden düzensizleşmeye başlıyor. Geriye doğru eğiliyor, avuç içleri dizlerimin hemen üzerine iniyor ve bana binerken hayran kalmam için tüm vücudunu açıyor.

Başparmağımı yalıyorum ve uzanıp klitorisine sürtüyorum, o ritmini kaybetmeye başladıkça daha hızlı ve daha hızlı bir şekilde onun içinde ve dışında kaybolduğumu izliyorum.

Bu odaya girdiğimiz andan beri omuriliğimin tabanında çarpan sıcaklık zirveye ulaşıyor ve sonunda daha fazla dayanamıyorum. Alix'in klitorisini iki eklemimin arasına sıkıştırıp aşağı yukarı ovuyorum. Gözlerini sıkıca kapatıyor, vücudu bir kez daha etrafımda geriliyor ve ağzını sessiz bir çığlıkla açıyor.

Ve sonra etrafımda nabız gibi atarken, sonunda bırakıyorum, içinde patlarken yüzüne bakıyorum.

Bir sonsuzluk sonra, Alix göğsüme doğru yığılıp kalıyor.

Birkaç uzun dakika boyunca orada sessizce yatıyoruz. Güneş yüksek pencerelerden içeri süzülüyor ve ben Alix'in saçlarıyla dalgınca oynarken havada dönen tozu izliyorum.

"Şimdi anlıyorum," diye nefes alıyor.

Elim hâlâ saçlarında. "Neyi?"

"Sonsuza kadar mutlu. Bunun tam olarak ne anlama geldiğini hiç bilmiyordum. Hikâye bittikten sonra ne olduğu gibi, ama şimdi anlıyorum. Sadece bu. Biz."

"Bu doğru, Peaches. Ve Thorne'un kolyesi sağ olsun, bu gerçekten çok uzun bir zaman olacak." Alnımı onunkine bastırıyorum. "Ölümsüz hayatlarımızın geri kalanında sen ve ben. Sence bunu kaldırabilir misin?"

Sırıttıyor. "Daha iyi bir şey düşünemiyorum."

EPILOGUE

SIX MONTHS LATER

ALIX

"Derin bir nefes alın. Karşıya geçmek kafa karıştırıcı olabilir."

Nana çamurlu zemine düştüğü yerden bana dik dik bakıyor. Uzattığım elimi itti ve kendini ayağa kaldırdı. "Bana yaşlı bir kadınmışım gibi davranmayı bırak. Ben daha ölmedim."

Dudaklarımı büzüyorum. "Ve bu şekilde kalmasını istiyoruz. Sence-"

Nana beni susturmak için bir parmağını kaldırıyor. Ancak o zaman duruşundaki sertliği ve bahçeye şaşkın şaşkın bakan kocaman gözlerini fark ediyorum. Sanırsınız ki daha önce hiç gül görmemiş.

Yine de bahçe özellikle gündüzleri çok güzel görünüyor ve sanırım Nana Vernallis'i güneş ışığında hiç görmemiş.

"Burası sadece bahçe," diyorum ona çabucak. "Evi görene kadar bekle. Hadi, sana kuru giysiler alalım."

Nana'nın elinden tutup onu büyümüş bahçeye doğru çekiyorum. Sonsuz çiçek labirentinde gezinmeye alışmam birkaç denememi aldı ama artık neredeyse mükemmel bir şekilde yapabiliyorum. Sushi'nin bahçede kaybolma sorunu yaşamaması ve portallar arasında ileri geri hareket ettiğimde sık sık beni selamlaması da buna yardımcı oluyor.

Ellender'a kalıcı olarak taşındığımdan beri, çoğunlukla telefonumu kullanmak ve annemin öldüğümü düşünmemesi için birkaç kez portallardan geri geçtim. Bu sefer Nana'yı alıp Noel için buraya getirmek içindi.

İnsanların portallara genellikle kendi başlarına erişemedikleri ortaya çıktı - en azından bilerek değil - ama bu Kral Thorne'un kolyesinin bir başka hoş yan etkisiydi. Göğsümde o kadar çok büyü taşıyorum ki istediğim zaman ileri geri geçiş yapabiliyorum. Thorne neredeyse her yönden işe yaramazdı ama kolyesi gerçekten de hayat kurtarıcı oldu - kelimenin tam anlamıyla.

"Burası sıcakmış," diyor Nana, ince bedenine yapışan sıırıslıklam ıslak kışlık montuna bakarak.

"Evet. Lanet bozulduğundan beri daha sıcak oldu. Sonsuza kadar böyle mi kalacak emin değilim ama açıkçası dışarıda güneşin altında olmaktan keyif alıyorum. Tüm Vernallis de öyle, güneşin geri gelmesiyle büyüleri gün geçtikçe daha da güçleniyor."

"İlginç," diyor Nana. "Bunu görmek için sabırsızlanıyorum."

Biz bahçede yürürken Nana paltosunu çıkarıp kolunun üzerine atıyor. Önümüzde, kocaman gri bir kedi çalılarının arasından fırlıyor ve doğruca Nana'nın üzerine atlıyor. Kedi ninemin bacağına sürtünüyor ve ninem sevinçle ciyaklıyor, sesi olduğundan en az otuz yaş daha genç çıkıyor. Durup onu kucağına alışını ve kollarında zar zor kıpırdanışını izliyorum.

"Oh Pooka," diye cıvıldıyor, Sushi'yi kollarında bir aşağı bir yukarı zıplatıyor. "Sanırım kilo almış, Ali. Onu neyle besliyorsun?"

Gözlerimi deviriyorum. "Bu bizim suçumuz değil, inan bana. Taşındığımızda evde o kadar çok fare vardı ki, her gün gurme bir ziyafet çekiyordu."

Nana Sushi'yi yere bırakıyor ve kaşlarını kaldırıp bana bakıyor. "Pekala o zaman, şu kemirgen istilasına uğramış malikanenizi görelim."

Kızardım. "Artık fare yok. Hâlâ evi onarmaya çalışıyoruz ama oldukça hızlı ilerliyor. Özellikle de saraydan resmen taşındığımızdan beri."

Daemon ve ben Kral Thorne'un ölümünden birkaç saat sonra, her dolambaçlı salonunda lanetin ve Thorne'un korkunç terör saltanatının kol gezdiği Kış Sarayı'nda yaşamak istemediğimizi fark ettik. Yine de soylular sarayından ayrılıp Ashwater malikânesine taşınmamız bir aydan fazla sürdü.

Neredeyse Daemon kral olur olmaz, işleyen bir ülkeyi yönetmenin sarayın onayını almaktan çok daha fazlası olduğunu fark ettik. Thorne'un bir asırdan uzun süredir ülke için hiçbir şey yapmadığı ve krallığın lanetin etkileri altında durgunlaştığı açıktı. Ancak karanlığın sona ermesiyle birlikte Vernallis için kelimenin tam anlamıyla yeni bir şafak doğdu.

Birdenbire danışmanlar ve saray mensupları yeni saraydaki yerlerini sağlamlaştırmak için ortaya çıktılar. Diğer saraylardan mektuplar ve ulaklar gelmeye başladı ve çok geçmeden sadece iş yükünü üstlenmeye yardımcı olması için bazı danışmanlar getirmek zorunda kaldık. Resmi olarak Kastian, Odessa, Jett ve Fox, Kral ve Kraliçe'nin yakın çevresinin ilk ve tek üyeleri oldular ve gündemimizdeki ilk şey Vernallis'in başkentini Storia'ya taşımaktı.

Gündemimizdeki ikinci şey ise köyde bir müzik dükkânı açmaktı.

"Burası malikâne," diye gururla ilan ediyorum, son gül çalılarını da iterek verandanın kenarında duruyoruz. "Ee, ne düşünüyorsun?"

Nana şaşkın görünüyor. "Bence burası peri masalı sonun için mükemmel bir yer. Bana etrafı gezdirecek misin?"

Sırıtiyorum ve elini tutuyorum. "Evet, tabii ki, hadi gel, mutfaktan başlayalım."

Nana'yı ^{nazikçe} bahçeden çıkarıp Beatrix'in ikindi çayını hazırlamakla meşgul olduğu evin avlusuna götürüyorum. Yaklaşırken pencereden Beatrix'le göz göze geliyoruz. Elindeki narin çay fincanını yere bırakıyor ve coşkuyla el sallıyor. Bakışları Nana'ya kayıyor ve yüzü sevinçle aydınlanıyor. Arka kapıya doğru koşuyor ve avluya fırlıyor. "Belle!"

Nana Beatrix'e sıcak bir şekilde sarılıyor, gözleri kırışıyor. Onlar birbirlerine yetişirken ben arka planda kalıyorum.

Ellender'dan önce kayınvalidemle aynı evde yaşayacağımı hayal bile edemezdin. Ama daha sonra, geldiğim andan itibaren beni ailesine kabul etmekten büyük mutluluk duyan Beatrix gibi bir kayınvalidem de olmadı. Evinin yeniden dolu olmasını çok seviyor ve sürekli olarak üzerine titreyeceği bir ya da iki torun istediğini ima ediyor.

Yakında, diye düşünüyorum hep. *Yakında, ama henüz değil.*

Kolyem sayesinde artık kendimi bir teslim tarihi içinde hissetmiyorum ve birkaç yılımı sadece kendimi ve yeni hayatımı tanımakla geçireceğim için heyecanlıyım.

"Odessa'yı gördün mü?" Beatrix heyecanla nineme soruyor. "Eminim burada olduğun için çok mutlu olacaktır."

"Daha yeni geldik," diye açıklıyorum. "Ama eminim Dessa dışarıdadır. Hadi nine, biz onu ararken sana evin geri kalanını gösterebilirim."

"İçeri döndüğünüzde hepiniz için çay hazırlayacağım," diye arkamızdan seslenen Beatrix neşeyle el sallayıp mutfığa geri dönüyor.

Dessa'yı aramak için zaman ayırıyorum, önce Nana'ya tüm araziyi gezdiriyorum.

Atım Marie'nin artık tesisteki en iyi bakılan ahıra sahip olduğu ve beni günlük gezintilere çıkarmanın keyfini çıkardığı ahırlara uğruyoruz. Sonra avluya doğru yürüyoruz, burada Fox ve Jett'i uzun tahta kılıçlarla dövüşürken buluyoruz. Bir düzine kadar mavi ceketli asker ve yakındaki bir ağacın altında kucağında bir kitapla oturan ve izlemiyormuş gibi yapan Aurelia gibi oldukça kalabalık bir izleyici kitleleri var. Alnındaki teri silmek için gömleğinin eteklerini kaldıran Jett'e yan gözle baktığını görünce sırıtiyorum.

"Teneke adamları açıkla," diye mırıldanıyor Nana, başını askerlere doğru sallayarak.

"Muhafızlardan tamamen kurtulamadık," diye açıklıyorum, ikimiz de antrenman maçını izlemek için durduğumuzda. "Daemon ve adamlarının herhangi bir tehdidin üstesinden gelebileceğinden şüphem yok ama yüzlerce askeri işsiz bırakmak istemedik. Şimdi onları rotasyona tabi tutuyoruz ve bir seferde burada on ikiden fazla muhafız olmuyor."

Nana'nın gözleri büyüdü. "On iki mi? Bu çok fazla, özellikle de sizinle birlikte yaşayan bu kadar çok insan varken."

"Bu kadar çok insanla yaşamak hoşuma gidiyor. Ev hepimize yetecek kadar büyük ve artık hiç yalnızlık çekmiyorum. Sürekli yaz kampında olmak gibi." Omuz silkiyorum. "Gardiyanlar için de endişelenme, onları fark etmeyeceksin bile. Fox ordunun başına geçtiğinden beri herkes çok sessizleşti."

"Fox mu?" Nana kaşlarını kaldırıyor.

Avlunun diğer tarafını işaret ediyorum. "*True Blood*'daki Viking vampirine benzeyen uzun boylu sarışın adam. Pek konuşmaz. Kişisel algılama."

Fox, Jett ve Aurelia'ya el sallıyoruz ve Odessa'yı aramak için arazide dolaşmaya devam ediyoruz.

Çok fazla aramamız gerekmiyor.

Evin gül bahçesinin karşı tarafında, artık kır çiçekleriyle öylesine büyümüş ki canlı bir çayırı andıran geniş bir çimenlik uzanıyor. Bu çayırın en uç noktasında, bahçedeki küçük göletten çok daha büyük, dingin bir göl yer alıyor. Gölün tam olarak Dessa'yı bulacağımız yer olduğunu biliyorum, çimenli kıyıda uzanmış ve güneşin tadını çıkarıyor.

Nana'yı çayır boyunca yönlendiriyorum, arada sırada durup alışılmadık bir çiçeğe ya da böceğe hayranlıkla bakmasını sağlıyorum. Gölün kayalık kıyısından otuz metre geride olduğumuzda, parmağımı kaldırıp Odessa'nın güneşte neredeyse yakut kırmızısı parlayan saçlarını gösteriyorum. Daha bir şey söyleyemeden, muazzam bir su sıçraması ve kükremesiyle boğuluyorum. Durgun suyun ortasından devasa bir gayzer fışkırıyor ve çimenlerin yarısını sular altında bırakacak kadar büyük bir güçle geri sıçırıyor. Birkaç dakika sonra Dessa'nın delici çığlığı tüm arazide şiddetle yankılanıyor ve havayı keskin bir bıçak gibi kesiyor.

Kısa kesiyorum. "Oh, hayır..."

Nana yanımda duruyor. "Sorun mu var?" diye soruyor, dudakları muzip bir gülümsemeyle kıvrılıyor.

"Hayır... sorun değil. Sadece-"

Açıklamama gerek yok. Biz izlerken, gölün yüzeyi tekrar değişiyor, bu sefer dev bir dalga oluşuyor ve sert bir şekilde aşağıya çarparak on ayak yarıçapındaki her şeyi ıslatıyor.

Odessa sıçırıyor, deli gibi tükürüyor ve sıırılsıklam. Anlamadığım bir dilde bir şeyler haykırarak küçük kumsala doğru fırlıyor. Bakışlarım onun gittiği yöne doğru yöneliyor ve Kastian'ı bir ağaca rahatça yaslanmış halde görünce şaşırıyorum.

"Ooof," diye mırıldanıyorum, Nana'nın omzuna uzanıyorum ve onu nazikçe eve doğru çeviriyorum. "Bekleyelim ve Dessa'yla daha sonra konuşalım. Büyülü dil filtresi bağırduğu şeyi bile algılayamıyorsa, bu *gerçekten* kızgın olduğu anlamına gelir."

Nana gülümsüyor. "Anladığım kadarıyla bu ikisi anlaşıyor?"

"Aslında pek emin değilim." Cevap veriyorum, Kastian'ın *tekrar* tüm mülkü yerle bir etmeye karar vermesi ihtimaline karşı bizi hızla uzaklaştırıyorum. "Sanırım daha çok ondan nefret ediyor ve o da onu üzmekten hoşlanıyor."

"Oyun parkında saç örgüsünü çekerek mi?"

"Evet, sanırım öyle. Sanırım tek yapabileceğimiz bekleyip görmek."

"BURASI ÇOK GÜZEL ALI, GERÇEKTEN," diyor Nana eve döndüğümüzde. "Başka bir kitap yazmak için ilham alabilirim."

Sırıttıyorum. "Belki bu seferki yarı yarıya iyi bir film olur."

Nana kaşlarını çatıyor ve şakacı bir şekilde koluma vuruyor. "Sus. Film çöp olabilir ama Noel için buraya geldiğimi fark etmesin diye anneni gönderdiğim gemi seyahatinin parasını ödedi."

Evin ön kapısına doğru yürüyoruz ve iki mavi ceketli koruma geçmemize izin vermek için kenara çekiliyor. Biri bana başını sallıyor, ben de onu bin yıl önce Kışlık Saray'a ilk geldiğimde kapıda duran muhafızlardan biri olarak tanıyarak başımı sallıyorum.

Nana fuayeye adım atmamızı bekliyor, sonra bana dönüyor. "Senin önünde eğilmeleri falan mı gerekiyor?" diye soruyor, bana şakacı bir bakış fırlatarak.

"Sadece benimle birlikte olduğun için sana selam vermelerini istiyorsun."

"Bir kadın hayal kurabilir, tamam mı? Ama gerçekten, neden sana kraliçe demiyorlar?"

"Çünkü ben kraliçe değilim. En azından henüz değilim. Daemon doğuştan kral, bu yüzden kral olmak için resmi bir taç giyme törenini beklemesi gerekmiyor," diye açıklıyorum. "Henüz bir tören planlayacak vaktimiz bile olmadı ama danışmanlar bunun alışılmadık bir durum olmadığını söylüyor. Sanırım taç giyme törenleri genellikle son kral öldükten bir yıl kadar sonra gerçekleşiyor, ayrıca saray yerine buraya taşınarak hepsinin kafasını karıştırdık, bu yüzden her şeyin yoluna girmesi biraz zaman alıyor. Yine de köylüler burada olmamıza bayılıyor. Kasabaya tonlarca yeni insan geldi ve sonunda genişlemeye başladılar."

"Peki ya siz? Senin de bir taç giyme törenin olacak mı?"

"Ben kraliyet ailesinden değilim, bu yüzden birinin bana kraliçe demesi için düğünümüzü beklemem gerekecek. Yine de acelem yok. Zaten işimi yapıyorum ve bu unvana sahip olmanın bana ekstra bir faydası olmayacak. Halkın bana saygı duyduğunu biliyorum, kimsenin boyun eğmesine ihtiyacım yok."

"Bu evlenmeye karar verdiğin anlamına mı geliyor?" Nana gözlerinde bir parıltıyla soruyor.

Omuz silkiyorum. "Eninde sonunda."

"Haddimi aşmak istemem tatlım ama kelimenin tam anlamıyla dünyaları değiştirdiniz. Birlikte bir evin tadilatını yapıyorsunuz. Bekleyecek başka ne var?"

"Acımasızsın." Omzunu şakacı bir şekilde dürtüyorum. "Boşanmamın sonuçlanmasını bekliyoruz, bu da olması gerekenden daha uzun sürüyor çünkü 'Avrupa'da' yaşıyorum ve telefonum çekmiyor."

Kaşlarını çatıyor. "Neden zahmet ediyorsunuz? Burada bunun bir önemi olduğunu sanmıyorum."

"Çünkü sonuçlanmasını istiyorum."

Daemon'ın sesi evin içinde yankılanıyor ve sonunda onu görmeden önce bir daire çiziyorum. Daemon merdivenlerden inerek bize doğru geliyor. Bol beyaz bir gömlek ve siyah bir pantolon giymiş, gülümsüyor.

"Yoksa gerçekten mi?" Nana soruyor.

Daemon'un sesi düz ama gözleri mizahla dans ediyor. "Kimsenin benim olan üzerinde hak iddia etmesini istemiyorum, bu dünyada ya da başka bir dünyada."

Ne demek istediğini anlatmak istercesine yanımda duruyor ve kolunu omzuma atarak beni hızlı bir öpücük için kendine çekiyor.

Nana başını sallıyor, ağzı hafifçe yukarı kalkıyor. "Sen mutlu olduğun sürece, Ali."

Gülümsüyorum ve başımı Daemon'un göğsüne yaslıyorum. "Öyleyim."

"O zaman önemli olan bu, ama ben yine de bir düğün bekliyorum. Prenses Diana gibi büyük ve dramatik bir olay olmalı. Sonsuza kadar bekleyecek zamanım yok, biliyorsun."

Gözlerimi deviriyorum. Bana hep sonsuz zamanı kaldığını söylüyor, ama sonra bir şey istediği anda "*Ben ölümlüyüm, sen farkına varmadan ölmüş olacağım*" diyor.

"Bir kitap daha yazmaya ne dersin, sonra evleniriz." Bu fikirden vazgeçmesini umarak söylüyorum.

"Ne?" Nana ciyak ciyak bağıyor. "Bu haksızlık! Yaratıcılığa böyle bir son tarih koyamazsın."

Daemon kulağıma gülümseyerek, "Acelelerimiz yok," diyor. "Son teslim tarihi sizin seçiminiz."

"Al, sana yardım bile edeceğim," diye gülüyorum, Nana'nın endişelenmesini izlerken. "Bir varmış bir yokmuş' ile başlayıp 'Ve sonsuza dek mutlu yaşadılar'a geldiğinizde durabilirsiniz."

SON

BUNDAN SONRA NE OLACAĞINI BİLMEK İSTER MİSİNİZ? ODESSA VE KASTIAN'IN BAKIŞ AÇISINDAN İKİNCİ EPILOGU BURADAN İZLEYEBİLİRSİNİZ:

EPILOG #2

YAZAR HAKKINDA

USA Today ve Uluslararası çöksatan yazar Kate King şımarık kadın kahramanları, çılgın sihirleri ve alfa delikli kahramanları sevir.

Genç yaşlardan beri hevesli bir okuyucu ve yazar olarak hayatı boyunca hikâyeler anlatmıştır. Her zaman dramatik olanın hayranı olan yazar, kocası ve iki kedisiyle birlikte 18. yüzyıldan kalma bir kilisede yaşıyor ve sık sık mezarlıklarda yazıyor.

AYRICA KATE KING TARAFINDAN

WILDE FAE

Avin Lordları

Kabusların Leydisi

Başka Yerlerin Son Varisi

Canavarlar Krallığı

CENTİLMENLER

Kırmızı Elli

Hırsızlar

Lanetlenmiş Ruhları

Onurlandırıyor

MUTLULUK DOLU OMEGAVERSE

Pack Origin

Pack Bound

Pack Bliss

STANDALONES:

Başka Bir İsimle: Lezzetli ve Karanlık Bir Romeo ve Juliet Yeniden Anlatımı

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

